

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ

СМЪРТТА Е МОЯТ ЗАНАЯТ

Част 1 от „Джак Макавой“

Превод от английски: Тодор Стоянов, 1996

chitanka.info

*Посвещавам тази книга на Филип Спитцер И Джоел
Готлър — двама изключителни съветници и агенти, но най-
вече истински приятели.*

1.

Смъртта е моят занаят. С нея си вадя хляба. Тя е наковалнята за професионалната ми репутация. Отнасям се към нея със страстта и точността на погребален агент: мрачен и съчувстващ, когато съм с опечалените, и сръчен занаятчия, когато съм сам. Винаги съм смятал, че тайната на взаимоотношенията със смъртта е да я държиш на разстояние от себе си. Това е правилото. Не ѝ позволявайте да ви облъхва с ледения си дъх.

Правилото ми обаче не успя да ме защити. Превърнах се в каменна статуя в момента, в който двамата детективи ми съобщиха за Шон. Сякаш се намирах в аквариум. Движех се като под вода — напред-назад, напред-назад — и гледах света през стъклото. Докато седях на задната седалка на колата им, виждах очите си в огледалото да проблясват всеки път, когато колата минаваше под някоя улична лампа. Познавах този втрещен поглед, който бях виждал хиляди пъти през годините в очите на току-що научилите новината за смъртта на съпруга си жени.

Познавах само единия от детективите — Харолд Уекслър. Бях се запознал с него преди няколко месеца, когато с Шон се отбихме в „Булет“. Те работеха заедно в отдела за престъпления срещу личността в денвърската полиция. Спомням си, че Шон му казваше Уекс. Ченгетата винаги се обръщат на прякор едни към други. Уекслър беше Уекс. Шон — Мак. Това е нещо като племенна съпричастност. Някои от прякорите не са съвсем прилични, но ченгетата не се оплакват. Познавам един от Колорадо Спрингс на име Ското, на когото повечето ченгета му викаха Скротото. Някои даже минаваха всякакви граници и му викаха направо Скротума, но аз предполагавам, че трябва да си много близък приятел с човека, за да си го позволиш.

Уекслър беше като дребен бик, мощен, но квадратен. Имаше грубо лице, зачервено до пръсване. Спомням си, че пиеше „Джим Бийм“ с лед. Винаги ме интересува какво пият ченгетата. И всеки път, когато видя, че някое от тях си го пие чисто, винаги си мисля, че

сигурно твърде често им се налага да видят прекалено много неща, които обикновените хора няма да зърнат дори и веднъж. Онази нощ Шон пиеше бира „Лайт“, но той беше млад. Макар и шеф на екипа за ПСЛ (Престъпления срещу личността), той беше поне с десет години по-млад от Уекслър. Може би след десет години и той щеше да го пие ледено и чисто като Уекслър. Споменът за онази вечер в „Булет“ не ме напусна през цялото пътуване. Не знам защо. Не че се беше случило кой знае какво. Просто пих с брат си в бара на ченгетата. Беше последният ми хубав спомен с него, преди да се появи случаят с Тереза Лофтън. Споменът за нея ме върна обратно в аквариума.

Но през онези моменти, когато действителността успяваше да проникне през стъклото и да прониже сърцето ми, чувствах мъка и пустота. За пръв път през тридесет и четири годишния си живот усетих сърцето си разбито от мъка, въпреки че бях преживял и смъртта на сестра си. Тогава бях прекалено малък, за да скърбя за Сара, или дори да проумея трагедията на един неизпълнил се живот. Скърбях сега, защото дори не бях подозирал, че Шон е бил толкова близо до ръба. Та той пиеше бира „Лайт“, докато всички ченгета, които познавах, жулеха уиски с лед.

Разбира се, също така проумях до каква степен беше пропита със самосъжаление тази мъка. Истината беше, че ние от доста време не се бяхме чували. Пътищата на двама ни се бяха разделили. И всеки път, когато си помислех за това, мъката ме сграбчваше с костеливите си пръсти.

Брат ми веднъж ми разказа теорията за лимита. Той ми обясни, че всяко ченге от отдел „Убийства“ си има лимит, но разбира колко е едва когато го изчерпи. Имаше предвид разследването на убийствата. Шон смяташе, че всяко ченге има различен запас от издръжливост, обуславящ броя на мъртвите тела, които може да види, без да се повреди психически. Всеки човек си има определен брой. При някои обаче той е твърде малък. Някое ченге може да изкара и двацет години в отдела и дори да не го наближи. Когато обаче някой извади късмета да достигне граничната стойност, тогава всичко се променя. Отива в отдела с архивите, хвърля си значката, все прави нещо. Защото знае, че вече не може да погледне следващия труп. А ако поради

някаква причина го направи, ако превиши лимита си, тогава го загазва. Може даже и да захапне дулото. Така ми каза тогава Шон.

В един момент се сепнах, защото разбрах, че другото ченге, Рей Сейнт Луис, нещо ми говори.

Той се извърна и ме изгледа. Беше далеч по-едър от Уекслър. Дори и в едва осветената кола виждах надупченото му от дребна шарка лице. Не го познавах, но бях чувал другите ченгета да го наричат Едрия пес. Когато ги видях да ме чакат във фоайето, си помислих, че двамата с Уекслър са направо като двойката кучета Мът и Джеф. Сякаш бяха слезли от екрана на някой филм от късните часове. Дълги, тъмни палта, шапки. Цялата сцена трябваше да е в черно и бяло.

— Ти ме чу, Джак. Ние ще ѝ съобщим. Това е наша работа, но искаме и ти да бъдеш там, ако се наложи да ѝ помогнеш. Ако ѝ прилошее, нали разбираш. Съгласен ли си?

— Да.

— Добре, Джак.

Пътувахме към дома на Шон в Боулдър. Знаех обаче, че никой нямаше да изненада съпругата му Райли. Тя щеше да го разбере още щом отвори вратата и ни види и тримата застанали пред нея без Шон. Всяка съпруга на полицай би го разбрала. Животът им преминава в очакване на този ден. Всеки път, когато на вратата им се почука, те очакват да видят вестителите на смъртта. Този път това щеше да се случи.

— Тя ще се досети още щом ни види — казах.

— Сигурно — кимна Уекслър. — Всички разбират.

И тогава проумях, че именно на това и разчитаха. Щеше да им улесни задачата.

Отпуснах глава, пъхнах пръсти под очилата си и стиснах основата на носа си. Сякаш се бях превърнал в герой от репортажите си, зашеметен от мъката и загубата, които подробно описвах така, че да мога да изкарам една сграбчваща осемдесетсантиметрова статия във вестника. А сега аз бях един от участниците в тази история.

Обзе ме срам, като се сетих как съм безпокоял по телефона вдовиците или родителите на загинало дете, или брат на някой самоубиец. Да, имах дори и такива в архива си. Нямаше смърт, за която

да не съм писал и която да не ме е превръщала в натрапник на нечия скръб.

Как се чувствате? Обикновено това е първият въпрос на един репортер. А ако не беше толкова директен, тогава го прикривах в думи, предназначени да изразяват съчувствие и разбиране — чувства, които всъщност не изпитвах. Имам си и спомен от безсърдечието си — белег точно на брадичката ми. Получих го от един годежен пръстен с диамант на жена, чийто годеник бе загинал в лавина близо до Брекънридж. Зададох ѝ дежурния въпрос и тя ме удари по лицето. По онова време още бях зелен в занаята и си помислих, че не са ме разбрали правилно. Сега си нося белега като значка.

— Спрете, ако обичате — помолих ги аз. — Ще повърна.

Уекслър рязко завъртя кормилото към отбивката на пътя и натисна спирачките. Колата поднесе малко, но той успя да я овладее. Трескаво се опитах да отворя вратата още преди колата да е спряла напълно, но дръжката не искаше да се раздвижи. Изведнъж проумях, че това е полицейска кола, пътниците на задната седалка често пъти биваха заподозрени или затворници. Задните врати имаха блокиращи устройства, които се управляваха от предното табло.

— Вратата — успях да изхъркам.

Колата накрая спря и Уекслър освободи блокировката. Блъснах рязко вратата, приведох се навън и повърнах. Три пъти. Половин минута бях като труп в очакване на следващия пристъп, но това беше всичко. Стомахът ми се беше изпразнил. Помислих си за задната седалка, за заподозрените и затворниците. Това, което представлявах в момента. Заподозрян като брат. Затворник на своята гордост. Присъдата, разбира се, щеше да бъде доживотна.

Излязох от колата и пристъпих на ръба на платното, където светлините на преминаващите коли се пресичаха в подвижните дъги на изгорелите газове над февруарския сняг. Бяхме спрели край някаква ливада, но не знаех точно къде. Не бях обърнал внимание колко се бяхме отдалечили от Боулдър. Свалих ръкавиците и очилата и ги напъхах в джобовете на палтото си. После се приведох и разрових мръсния сняг, докато отдолу се показва чиста бяла повърхност. Загребах с шепите си от тази ледена и чиста маса и затърках лицето си, докато накрая престанах да го усещам.

— Добре ли си? — запита ме Сейнт Луис.

Беше застанал зад мен и ми отправи тъпия си въпрос. Все едно, че ме беше запитал: „Как се чувстваш?“ Престорих се, че не съм го чул.

— Да тръгваме — казах.

Върнахме се в колата и Уекслър безмълвно я върна на шосето. Видях един знак за излизане от Брумфийлд и вече знаех, че сме на средата на пътя. Израснал съм в Боулдър и бях изминавал поне хиляда пъти петте километра и половина, които го делят от Денвър, но сега пътят ми се стори съвсем непознат.

За пръв път си помислих за родителите си и как щяха да го понесат. Стоически, бях уверен. Те с всичко се справяха по този начин. Никога не го обсъждаха. Само продължаваха. Така постъпиха и тогава със Сара. Сега щяха да го повторят и с Шон.

— Защо го е направил? — запитах аз след няколко минути.

Детективите не казаха нищо.

— Аз съм неговият брат, имам право да знам. Ние сме близнаци, по дяволите!

— Ти си също така и репортер — отвърна Луис. — Взехме те с нас, защото искаме Райли да има до себе си човек от семейството, ако се наложи. Ти си единственият...

— Брат ми си е пръснал черепа!

Изрекох го прекалено високо. Гласът ми прозвуча истерично — реакция, която не минава при ченгетата. Започнеш ли да крещиш, те веднага се затварят в себе си. Продължих по-тихо:

— Мисля, че имам право да знам какво се е случило и защо. Не пиша никаква шибана история. Господи, момчета, та вие сте...

Поклатих глава и изречението остана недовършено. Опитах ли отново, пак щях да загубя самообладание. Втренчих се през стъклото и видях приближаващите светлини на Боулдър. Бяха станали толкова много от времето, когато ги помнех като дете.

— Не знаем защо — проговори Уекслър след малко. — Ясно ли е? Всичко, което мога да ти кажа, е, че такива неща се случват. Понякога ченгета не могат да понесат мръсотията, която им я сервира отточната тръба. Мак трябва сигурно да е бил на ръба, това е всичко. Кой може да знае? Но вече се работи върху случая. И когато всичко се изясни, аз ще го науча. И ще ти го кажа. Обещавам ти.

— Кой работи по случая?

— Предадох го на нашия участък. Отделът за специални разследвания се занимава с него.

— Какво искаш да кажеш, че с него се занимават специалните разследвания? Те нямат работа със самоубийства на полицаи.

— Обикновено нямат. Ние се занимаваме с тях. Този път обаче не ни позволяват да го разследваме. Сблъсък на интереси, нали знаеш.

ПСЛ, помислих си. Престъпления срещу личността. Убийства, нападения, изнасилвания. Самоубийства. Зачудих се кой ли ще заеме в доклада мястото на личността, срещу която е било извършено престъплението. Райли? Аз? Родителите ми? Брат ми?

— Това е заради Тереза Лофтън, нали? — запитах, макар и в действителност да не беше въпрос. Нямах нужда от тяхното потвърждение или отрицание. Просто изказах на глас онова, което смятах за очевидно.

— Не знаем, Джак — обади се Луис. — Нека засега да оставим тази тема.

Смъртта на Тереза Лофтън беше от онези убийства, които ужасяват всеки човек не само в Денвър, но и навсякъде другаде. Всеки, чул или чел за нея, дълго не можеше да се освободи от кошмарните видения.

Повечето от случаите на отдела са „малки убийства“. Така им казваме ние във вестникарския бизнес. Те успяват да ангажират съзнанието на читателите за кратко. Вестниците им отделят само по няколко снимки на вътрешните страници: погребани сред хартията така, както телата на жертвите в земята.

Но когато една красива студентка от колеж е намерена разрязана на две части в такова мирно до този момент място като парка на Вашингтон, във вестниците обикновено не остава и сантиметър свободно място. Убийството на Тереза Лофтън не беше от „малките“. Това беше магнит, който привлече репортери от цялата страна. Тереза Лофтън беше момичето от две части. Това беше специфичното при този случай. И върху Денвър наваляха като лешояди отвсякъде, от Ню Йорк, Чикаго и Лос Анжелис, от телевизиите, таблоидите и вестникари от всякакъв род и калибър. Прекараха цяла седмица в Денвър, отседнали в хотели с отлично обслужване по стаите, пребродиха града

и студентското градче на университета, задаваха безсмислени въпроси и получаваха също толкова смислени отговори. Някои отъпкаха детската градина, където жертвата бе работила, или ходиха до Бат, откъдето бе дошла. Но където и да отидеа, чуваха едно и също нещо, че Тереза Лофтън напълно отговаря на идеалния образ на най-американското момиче.

Неизбежно се натрапваше сравнението със случая с чернокожата Далия в Лос Анжелис отпреди петдесет години. Тогава едно не толкова най-американско момиче било намерено прерязано на две на един пуст паркинг. Едно телевизионно шоу нарече Тереза Лофтън „Бялата Далия“, наблягайки на факта, че е била открита върху покритото със сняг поле близо до денвърското езеро Грасмиър.

И така историята сама се подхранваше. Пареше като горял две седмици казан за смет. Никой обаче не беше арестуван и последваха други престъпления, разпалили поредните огънове, на които си грееха ръцете националните медии. Поредните новости, или по-скоро съобщенията за липсата на каквито и да било новости по разследването на случая с Лофтън, отстъпиха във вътрешните страници на колорадските вестници. Просто се превърнаха в кратки вести по дайджест страниците. А Тереза Лофтън накрая зае мястото си сред малките убийства. Беше окончателно погребана.

И през цялото това време полицията и брат ми в частност останаха буквално неми, отказвайки дори да потвърдят факта, че жертвата е била открита на две части. Това се изплъзнало само благодарение на случайността. Фотографът Иги Гомес от „Роки“ се разхождал из парка, за да снима красиви пейзажи, от онези, които пълнят страниците на вестниците в дните без сензации, когато се натъкнал на мястото на престъплението преди всички останали репортери или фотографи. Ченгетата бяха повикали по телефона съдебния следовател и останалите служители по изследване на местопрестъплението, защото знаеха, че „Роки“ и „Поуст“ следят радиочестотите им. Гомес направил снимки на две носилки, използвани за пренасянето на две торби за трупове. Обадил се в редакцията в града и им предал, че ченгетата използват две торби, а съдейки по размера им, жертвите по всяка вероятност са деца.

По-късно един полицейски репортер от „Роки“ на име Ван Джаксън успял да се добере до източник на информация от кабинета

на съдебния следовател, който потвърдил зловещата подробност, че всъщност в моргата е постъпила само една жертва, само че на две части. На следващата сутрин материалът в „Роки“ послужи като вой на сирена за медиите из цялата страна.

Брат ми и екипът му от ПСЛ работеха така, сякаш нямаша никакви задължения да осведомяват обществеността. Всеки ден канцеларията за връзки с медиите към полицейското управление в Денвър публикуваше няколко съвсем пестеливи реда в пресата, обявявайки, че разследването продължава и че още няма извършени арести. След като бяха притиснати в ъгъла, висшите полицейски служители нададоха вой, че разследването не може да се върши от медиите, макар и само по себе си това да беше смехотворно твърдение. Оставени без всякаква информация от страна на полицията, медиите постъпиха така, както винаги се постъпва в такива случаи. Те започнаха собствено разследване на случая, зашеметявайки читателите и телевизионните зрители с подобрени подробности от живота на жертвата, които в действителност нямаша нищо общо с трагедията.

Въпреки това в полицейското управление бяха като сфинкове и на практика извън него не се знаеше нищо сигурно. След две седмици атаката на медиите замря, лишена от хранителния си разтвор — информацията.

Аз не писах нищо за Тереза Лофтън, макар и да имах огромно желание. Този случай не принадлежеше към баналното ежедневие по тия места и всеки репортер би продал частица от душата си, за да го има. В началото обаче Ван Джаксън работеше по него с Лора Фитцгибънс, университетския криминален репортер. Трябваше да чакам благоприятния момент. Знаех, че докато ченгетата не приключат със случая, няма да мога да направя нищо. Ето защо, когато Джаксън още в началото на разследването ме помоли да разбера нещо от брат си, дори и по неофициален път, аз му казах, че ще опитам, но не го направих. Този случай беше мой и нямаша никакво намерение да му помагам да извлече всичко, използвайки източника ми на информация.

И в края на януари, когато случаят вече започваше да се забравя, направих своя ход. И сгреших.

Една сутрин отидох да се видя с Грег Глен, градския редактор, и му казах, че искам да напиша голяма и изчерпателна статия по делото Лофтън. Това беше специалитетът ми, моята бомба. Дълги статии върху прочутите убийства в империята на вестника „Роки Маунтин“. Така че отидох при Глен и му казах, че имам информация. Казах му, че делото се води от брат ми и че той ще разговаря единствено с мен по него. Редакторът не си губи времето да преценява колко време и усилия вече беше вложил Джаксън по случая. Вълнуваше го единствено мисълта на всяка цена да изпревари „Поуст“. Излязох от кабинета вече с поръчението му.

Грешката ми беше, че казах на Глен за информацията, преди да разговарям с брат си. На следващия ден минах двете пресечки, отделящи редакцията на „Роки“ от полицейското управление, за да се срещна с Шон. Съобщих му за поръчението. Той ми каза да го откажа.

— Няма да стане, Джак. Не мога да ти помогна.

— За какво говориш, по дяволите? Та това е твой случай!

— Това е мой случай, но аз няма да сътруднича нито на теб, нито на когото и да било друго, който иска да пише по него. Дал съм основните неща, с което съм си изпълнил служебното задължение, и толкова.

Той се загледа в помещението. Притежаваше този неприятен навик да не гледа събеседника си, щом не е съгласен с него. Когато бяхме малки, скачах върху него и го удрях по гърба всеки път, когато постъпеше така. Сега не можех да го направя, макар и оттогава насам много пъти да бях изпитвал такова желание.

— Шон, от този случай ще излезе чудесна статия. Ти си длъжен...

— Не съм длъжен да правя каквото и да било и не давам пет пари каква статия може да излезе от случая. Този специално е много лош, Джак. Разбираш ли ме? Не ми излиза от ума. А аз нямам никакво намерение да ти помагам да качваш тиражите на вестниците.

— О, хайде, човече, аз съм писател. Погледни ме. Пет пари не давам дали вестниците ще си качат тиражите или не. Цялата работа е в случая. Да им пикая на вестниците. Знаеш много добре какво е отношението ми към тях.

Накрая се обърна към мен и каза:

— Не знаеш как се чувствам след този случай.

За момент замълчах и извадих цигара. Бях ги намалил на половин пакет дневно и можех да мина и без цигара, но знаех, че това го тревожи. Така че я запалих с надеждата, че ще го разчувствам.

— Тук не се пуши, Джак.

— Тогава ме вкарай в пандиза за нарушение на обществения ред. Така поне ще арестуваш някого.

— Защо ставаш толкова неприятен всеки път, когато не става на твоето?

— А ти защо си такъв? Няма да кажеш и думичка по случая, нали така? Точно там е цялата работа. Не искаш да ровя наоколо и да пиша за неуспеха, ти. Защото си вдигнал ръце.

— Джак, не опитвай с удари под кръста. Знаеш, че тоя номер няма да мине.

Той беше прав. При него това не минаваше.

— Тогава какво? Искаш да запазиш само за себе си тази ужасяваща история? Такава ли била работата?

— Да, нещо такова. Може и така да се каже.

Седях в колата със скръстени ръце. Това ме успокояваше. Сякаш се държах в ръце. Колкото повече мислех за брат си, толкова по-объркан и неясен ставаше целият случай. Знаех, че делото Лофтън му тежеше, но не чак дотам, че да посегне на живота си. Не и Шон.

— Своя пистолет ли е използвал?

Уекслър ме изгледа в огледалото за обратно виждане. Изучаваше ме. Зачудих се дали знаеше какво се бе случило между брат ми и мен.

— Да.

Това ме зашемети. Просто не можех да го видя да постъпва по този начин. Не бях забелязал такова нещо при последните разговори. Пет пари не давах за делото Лофтън. Това, което те твърдяха, просто не можеше да е вярно.

— Не и Шон.

Сейнт Луис се извърна и ме погледна.

— Какво има?

— Не може да го е направил, просто това е.

— Виж, Джак, той...

— На него не му беше дошло до гуша от мръсотията, дето изтича от отходната тръба на живота. Той я обичаше. Питайте Райли. Питай когото искаш за това Уекс, ти го познаваше най-добре и знаеш отлично, че това са глупости. Той обичаше лова и преследването. Така казваше на занаята си. Не би го заменил за нищо друго на света. Вероятно вече можеше да е седнал и на стола на заместник-началника на полицейското управление, стига само да бе пожелал. Но това не го интересуваше. Искаше да работи в отдел „Убийства“. Затова и остана в ПСЛ.

Уекслър не каза нищо. Вече бяхме стигнали в Боулдър и карахме по Бейзлайн към Каскейд. Сякаш пропадах в мълчанието на колата. Шокът от удара, който ми бяха нанесли с вестта какво е направил Шон, бавно отшумяваше и ме оставяше студен и мръсен като снега върху банкета на пътя.

— Оставил ли е някаква бележка? — запитах. — Какво...

— Имаше бележка. Поне мислим, че е било бележка.

Забелязах, че Сейнт Луис хвърли предупредителен поглед към Уекслър, с който му казваше: „Говориш прекалено много.“

— Какво? Какво пишеше в нея?

Последва дълго мълчание, накрая Уекслър пренебрегна предупреждението на колегата си.

— „Вън от пространство. Вън от време.“

— „Вън от пространство. Вън от време.“ Просто това?

— Да. Това пишеше.

Усмивката, с която ни посрещна Райли, моментално отстъпи на ужаса, както на онази картина на Мюнх. Мозъкът е забележителен компютър. Стигат му и три секунди да гледа три лица на вратата и вече знаеш, че съпругът ти никога повече няма да се прибере у дома. IBM и да си съдерат задниците, никога няма да постигнат нещо такова. От устата ѝ се изтръгна неразбираем звук, последван от неизбежната безсмислена дума:

— Не!

— Райли — започна Уекслър, — нека седнем за минутка.

— Не, Господи, не! Не!

— Райли...

Тя се дръпна от вратата, движейки се като попаднало в капан животно, стрелкайки се първо наляво, после надясно, сякаш си мислеше, че ако успее да избяга от нас, с това ще промени нещата. Тя заобиколи ъгъла и влезе във всекидневната. Последвахме я и я открихме върху дивана в едно почти кататонично състояние, не по-различно от моето. Едва сега сълзите ѝ потекоха, Уекслър седна до нея. С Едрия Пес стояхме прави до тях и мълчахме като страхливци.

— Мъртъв ли е? — запита тя, въпреки че знаеше отговора.

Уекслър кимна.

— Как?

Той заби поглед в пода и се поколеба. Хвърли поглед първо към мен, после към Райли.

— Сам го е направил, Райли. Съжалявам.

Тя не повярва, точно както и аз. Уекслър обаче умееше да говори и след малко протестите ѝ секнаха. Едва тогава за пръв път погледна към мен. Сълзите се стичаха по лицето ѝ. Гледаше ме с умолителен поглед, сякаш ме питаше дали не сънуваме един и същ кошмар и дали не мога да направя нещо, за да се събудим. Бих ли могъл да я събудя? Бих ли могъл да обясня на тези два персонажа от черно-бялото кино колко дълбоко грешаха? Приближих се до дивана, седнах до нея и я прегърнах. Затова бях тук. Бях виждал достатъчно често тази сцена, за да знам какво се очакваше от мен.

— Ще остана — прошепнах аз. — Колкото искаш.

Тя не отговори. Освободи се от прегръдката ми и се обърна към Уекслър.

— Къде се случи?

— В парка Естес. До езерото.

— Не, той не би отишъл... какво е правил там?

— Получи телефонно обаждане. Някой му каза, че разполага с информация за един от тези случаи. Щеше да се срещне с тях в кафето при Станли. После... после потегли за езерото. Не знаем защо е отишъл там. Бил е открит в колата от един пазач, който е чул изстрела.

— Кой случай? — запитах.

— Виж, Джак, не искам да навлизам...

— Кой случай? — изреваха аз, този път без да давам пет пари за истерията в гласа ми. — Лофтът, нали?

Уекслър кимна кратко и Сейнт Луис се отдалечи, клатейки глава.

— С кого щеше да се среща?

— Точно там е работата, Джек. Нямаме намерение да разискваме темата с теб.

— Аз съм неговият брат. А това тук е съпругата му.

— В момента всичко се разследва, но ако все още изпитваш някакви съмнения, забрави ги. Бяхме там. Той се е самоубил. Използвал е пистолета си, оставил е предсмъртна бележка и открихме следи от барутните газове върху ръцете му. Искане ми се да не го беше правил. Но го е направил.

2.

През зимата в Колорадо, когато копаят гроб, земята излиза на едри буци. Брат ми беше погребан в мемориалния парк Грийн Маунтън в Боулдър, място отдалечено на не повече от два километра от къщата, където бяхме отраснали. Като деца пътят ни всеки ден към летния лагер в парка Шътокуа минаваше покрай гробището. Не мисля, че изобщо някога сме поглеждали надгробните камъни и ни е идвало наум за пространството на гробището като нашето последно убежище, каквото представляваше вече за Шон.

Планината Боулдър се издигаше над гробището като гигантски каменен олтар, карайки малцината хора в подножието да се чувстват още по-нищожни. Райли, разбира се, беше там, заедно с родителите си и моите, Уекслър и Сейнт Луис, още две-три ченгета, няколко приятели на Луис от колежа, с които нито Райли, нито Шон или пък аз бяхме поддържали връзка, и аз. Това не беше официално полицейско погребение с всичките му фанфари и знамена. Ритуалът беше предназначен само за падналите при изпълнение на служебния си дълг. Макар и да можеше да се спори дали и това не беше смърт при изпълнение на служебния дълг, според полицейското управление не беше. Така че Шон не получи задължителните за случая почести и повечето полицаи от денвърското управление не присъстваха на погребението. Много от хората със сини униформи смятат, че самоубийството е заразно.

Бях един от тези, които носеха ковчега. Бяхме отпред заедно с татко. Две ченгета, с които до този ден не се познавах, но работеха с Шон в екипа по ПСЛ, заемаха средата, а Уекслър и Сейнт Луис бяха отзад. Сейнт Луис беше прекалено висок, а Уекслър — прекалено нисък. Същински Мът и Джеф. Двамата придаваха на ковчега едно неестествено олюляване. Според мен това изглеждаше странно. Спохождаха ме най-различни мисли, докато се борехме с тежестта, и си представих как тялото на Шон се люшка вътре в ковчега.

Този ден не говорих много с родителите си, макар че пътувах с тях в лимузината заедно с Райли и родителите ѝ. От много години не бяхме разговаряли за нещо важно и дори смъртта на Шон не беше в състояние да премахне бариерата. След смъртта на сестра ми преди двадесет години в държанието им към мен нещо се промени. Сякаш аз, оцелелият от нещастния случай, бях виновен, че съм останал жив. Оцелял. Сигурен съм също така, че от този момент нататък продължих да ги разочаровам с поредицата си от избори, които бях направил. Представям си ги като дребни разочарования, които се трупат подобно на лихвите в банкова сметка. Накрая вече сме непознати. Виждам се с тях само на задължителните празници. Нямах какво да им кажа, а и те нямаха какво да ми кажат. Вътре в лимузината беше абсолютен покой, също като във вътрешността на ковчега на Шон, ако не се брояха случайните изхълцвания на Райли.

След погребението си взех две седмици отпуск и още една, която се полагаше за такива трагични случаи, и потеглих сам нагоре в Скалистите планини. За мен планините никога не губеха очарованието си. Това е единственото място, където раните ми зарастват най-бързо.

Карах на запад по шосе 70: подминах прохода Лъвланд и върховете на Гранд Джънкшън. Направих прехода много бавно, за три дни. Спирах да карам ски, понякога просто отбивах на банкета и размишлявах. След Гранд Джънкшън отбих на юг и на следващия ден се добрах до Телурайд. През целия път карах много бавно. Отседнах в Силвъртън, защото стаите бяха евтини, и цяла седмица карах ски. Вечерите си прекарвах в стаята с бира „Джагермайстер“ или до камината на всеки заслон или хижа, които ми се случеха по ски маршрута. Опитвах се да доведа тялото си до крайно изтощение с надеждата, че същото ще сполети и разума ми. Но не успях. През цялото време съзнанието ми беше обсебено от Шон. „Вън от пространство, вън от време.“ Последното му съобщение беше загадка, за която непрекъснато мислех.

Поради някаква причина доблестното име на брат ми го бе предало. Беше го убило. Мъката, която ми бе донесло това просто заключение, упорито не ме напускаше дори и в моментите, когато се

спусках по склоновете и вятърът свиреше покрай защитните ми очила, изтръгвайки сълзи от очите ми.

Вече не подлагах на съмнение официалното становище, но не Уекслър и Сейнт Луис бяха тези, успели да ме убедят. Аз самият стигнах до това заключение. Времето и фактите бяха подронили абсолютната ми убеденост. След като всеки ден си отиваше с безспирния ужас пред стореното от него, някак си беше по-лесно да повярвам и дори да го приема. А освен това и Райли бе спомогнала. На другия ден след онази първа нощ на ужасна мъка тя ми беше казала нещо, което дори и детективите не знаеха още. Шон всяка седмица ходел на психолог. Разбира се, като лице на държавна служба той имаше достъп до такива услуги по служебна линия, но избрал този начин, защото не желал положението му да бъде подкопано от идиотски слухове.

Внезапно проумях, че той е тръгнал на психотерапевт по същото време, когато бях ходил при него да го врънкам за информация по делото Лофтън. Помислих си, че може би се е опитвал да ми спести онази мъка, която му беше причинил случая. Прегърнах мисълта, че това е имал наум, и се опитах да черпя от нея вяра през онези дни в планините.

Една нощ след прекалено много пиене застанах пред огледалото в хотелската стая и се запитах дали да не си обръсна брадата и да не си подстрижа косата късо, както ходеше Шон. Ние бяхме еднояични близнаци, притежавахме очи с лешников цвят, светлокестенява коса, върлинещо телосложение, но малко бяха хората, които го виждаха. Всеки се беше старал да оформи своя самоличност, различаваща се от тази на другия. Шон носеше контактни лещи и тренираше културизъм, за да трупа мускули. Аз носех очила, бях си пуснал брада още след завършването на колежа и не се бях докосвал до щанги от баскетболните си тренировки в колежа. Също така си имах и белег от пръстена на онази жена в Брекънридж. Моят боен белег.

След колежа Шон постъпи в армията и после отиде на работа в полицията, като през цялото време беше много късо подстриган. По-късно изкара и юридическия факултет задочно. Трябваше му, за да напредне в служебната йерархия. Аз се шляех две години, живях в Ню Йорк и Париж и после изкарах пълен университетски курс. Искях да стана писател, а се забих във вестникарския бизнес. Обаче живеех с

мисълта, че това е само временно. Повтарях си го вече десет години, ако не и повече.

Онази нощ в хотелската стая дълго време се гледах в огледалото, но не си обръснах брадата и не се подстригах. Непрекъснато си представях Шон под замръзналата пръст и стомахът ми се свиваше. Реших, че щом ми дойде времето да умирам, ще поискам да ме кремират. Не исках да лежа там долу под леда.

Това обаче, което се беше впило като кърлеж в съзнанието ми и не ми даваше мира, беше прощалната му бележка. Официалната полицейска версия беше следната: след като брат ми напуска хотел „Станли“ и потегля през парка Естес към езерото Беър, той паркира служебната си кола и известно време оставя двигателя да работи с включено отопление. Когато прозорците на колата се запотяват, изписва посланието си както е с ръкавица. Пише го отзад напред, така че да може да се прочете отвън. Последните му думи към света, включващ двама родители, съпруга и брат-близнак.

Вън от пространство — вън от време.

Не можех да разбера. Какво време? Какво пространство? Той бе стигнал до някакво отчаяно решение и въпреки това никога не го бе споделил с нас. Не се бе опитал да поговори нито с мен, нито с Райли, нито с родителите ни. Дали не е трябвало ние да го потърсим? Но нали дори не подозирахме за тайните му рани? Аз реших, че не бихме могли, а и не е имало как. Той е трябвало да ни потърси. Бил е длъжен да се опита. И след като не го беше направил, той ни бе отнел възможността да го спасим. По този начин ни бе оставил неспособни да се справим с чувството си за мъка и вина. И когато го проумях, усетих как голяма част от мъката ми се превърна в гняв. Бях направо бесен заради онова, което ми бе причинил.

Трудно е обаче да се гневиш на мъртъв човек. Не можех да остана изпълнен с гняв към Шон. А единственият начин да облекча гнева си, беше да подложя историята на съмнение. И цикълът отново щеше да се завърти. Отричането, приемането на историята, гневът.

Последния ден в Телурайд се обадох на Уекслър. Не беше трудно да усетя, че не ми се зарадва особено.

— Открихте ли информатора, онзи от „Станли“?

— Не, Джак, нямаме късмет. Казах ти, че ще ти се обадя, щом разберем.

— Знам. Но просто не мога да се сдържа. А ти?

— Недей, Джак. Всички ще се почувстваме по-добре успеем ли да го оставим зад себе си.

— А какво ще кажеш за Специалните разследвания? Те вече оставиха ли го зад себе си? Приключиха ли делото?

— Почти. Тази седмица не съм се чувал с тях.

— Тогава защо още се мъчиш да откриеш информатора?

— Просто имам въпроси, също като теб. Просто някои неясни неща.

— Да не си променил мнението си за Шон?

— Не. Искам само да си изясня всичко. Много искам да знам за какво са разговаряли с информатора. Знаеш, че делото Лофтън още не е приключено. Ще бъда щастлив, ако успея да пипна това чудовище заради Шон.

Забелязах, че той вече не го наричаше Мак. Шон бе напуснал отряда.

Следващия понеделник се върнах на работа в „Роки Маунтън Нюз“. Усетих погледите на всички втренчени в мен още щом прекрачих прага на залата. Това не беше необичайно. Често си мислех, че ме гледат, когато влизам. Имах привилегията, за която мечтаеше всеки репортер от вестника. Нямах ежедневната рутина, нито срокове за предаване на готовите материали. Бях свободен да скитам из целия регион на Роки Маунтън и да пиша само за едно нещо. За убийствата. Всички обичат добре разказаната история за убийство. Някоя седмица разнищвах стрелба в новостроящите се квартали от позицията и на стрелеца, и на жертвата, завършвайки с фаталния им сблъсък. Други седмици пишех за социално убийство в Чери Хил или престрелка в някой бар в Лийдвил. Малки убийства, големи убийства. Брат ми беше прав, историите от този род винаги качваха тиража на вестниците, успееш ли само да ги разкажеш както трябва. А аз бях длъжен да я разкажа. Трябваше да посветя цялото си време на нея и да я разкажа както трябва.

На бюрото ми до компютъра бяха натрупани вестници. Те бяха главният източник за историите. Абонирах се за всеки ежедневник, седмичник и месечник, издаван от Пуебло на север до Босеман на юг. Ровех се из тях за кратките съобщения за убийство, които можех да превърна в дълги статии. Винаги имаше достатъчно материал, от който да избира. Империята „Роки Маунтън“ открай време беше благодатна почва за проявите на насилие, още от времената на златната треска. Не в мащабите на Лос Анжелис или Маями, или Ню Йорк, разбира се, дори не и приблизително. Но никога не оставах без пресен източник на материал. Винаги търсех нещо ново или различно от останалите случаи или разследвания, елемента, от който секваше дъхът, или сграбчващата мъка. Моята работа се състоеше в това да експлоатирам безжалостно тези теми.

Тази сутрин обаче не търсех идея за разказ. Зарових се в купчината стари издания на „Роки“ и на конкуренцията ни „Поуст“. Самоубийствата обикновено не са много на почит във вестниците, освен в случаите, когато са съпроводени с необичайни обстоятелства. А случаят с брат ми беше именно такъв. Помислих, че има възможност да открия нещо написано за него от някой колега.

Имах право. Макар и в „Роки“ да не бяха публикували материал за случая, „Поуст“ бяха отделили петнайсет сантиметра в дъното на една от страниците с местни новини на следващия ден след смъртта на Шон.

**ДЕТЕКТИВ ОТ ПОЛИЦЕЙСКОТО УПРАВЛЕНИЕ В ДЕНВЪР СЕ САМОУБИВА В
НАЦИОНАЛНИЯ ПАРК.**

Според официалното съобщение ветеранът детектив от денвърското полицейско управление, който ръководеше разследването на убийството на студентката от денвърския университет Тереза Лофтън, е открит в четвъртък мъртъв с огнестрелна рана, очевидно нанесена от собствената му ръка, в националния парк Роки Маунтън.

Шон Макавой, на 34 години, е открит в полицейската си кола без опознавателни знаци на един паркинг на брега на езерото Беър близо до входа на парка Естес.

Тялото на детектива било намерено от един пазач на парка, които в пет часа вечерта чул изстрел и отишъл на паркинга да провери.

Шефовете на службата по охраната на парка помолиха полицейското управление на Денвър да разследва смъртния случай и отделът за специални разследвания към управлението работи по случая. Детективът Робърт Скалари, който ръководи разследването, твърди, че според предварителните признаци смъртта е настъпила в резултат на самоубийство.

Скалари съобщи, че била открита и предсмъртна бележка, но отказа да разкрие съдържанието ѝ. Той каза, че според колегите и близките на Макавой детективът е бил силно затормозен поради трудности в работата си, но също така отказа да съобщи характера на проблемите, пред които е бил изправен детективът.

Макавой, отраснал и до момента на смъртта си живял в Боулдър, е женен, но без деца. Бил е полицаец с дванайсетгодишен стаж в полицейското управление, издигнал се е бързо по йерархията до отдела за престъпленията срещу личността, който се занимава с разследванията на всички случаи на насилие в града.

В момента на смъртта си е бил шеф на отдела, като основната му работа до този момент е била свързана с разследването на смъртта на Тереза Лофтън, деветнадесетгодишна, разчлененото тяло, на която беше открито преди три месеца в парка Уошингтън.

Скалари отказа да коментира дали делото Лофтън, което остава нерешено, е било споменато в предсмъртната бележка на Макавой, или е било един от тежките проблеми в работата му, които са го карали да страда.

Според детектива не е известно защо Макавой, е отишъл в парка Естес, Той каза, че разследването на смъртта продължава.

Два пъти прочетох материала. Не съдържахше нищо, което да не знам, но въпреки това по някакъв странен начин беше приковал вниманието ми. Може би защото вярвах, че знам или имах някаква представа защо Шон е отишъл в парка Естес, изминавайки целия път до езерото Беър. Това обаче беше нещо, за което не исках дори и да си помисля. Сгънах изрезката на статията, пхнах я в кафяв плик и я сложих в едно чекмедже на бюрото си.

Компютърът ми издаде звуков сигнал и в горната част на екрана ми се изписа съобщение. Викаше ме градският редактор. Работният ми ден започваше.

Кабинетът на Грег Глен се намирал в дъното на редакционната зала. Едната му стена беше стъклена, като му позволяваше да държи под око работещите репортери, а прозорците на западната стена му осигуряваха гледка към планината, когато не беше забулена в смог.

Глен беше добър редактор, който поставяше на първо място четивността на материала. Заради това го харесвах много. В нашия бизнес редакторите се делят на две. Едните държат на фактите и ги цитират в статиите до такава степен, че дори и най-търпеливите читатели захвърлят вестника, без да са дочели материала. Другите обичат думите и никога не позволяват фактите да заемат челно място. Глен ме обичаше, защото можех да пиша, и ме оставяше свободно да си избирам темите. Никога не настояваше непременно да прочете предварително статията, нито пък ми държеше сметка за какво точно пиша. Отдавна бях разбрал, че ако поради някаква причина напусне вестника или пък го повишат или понижат, обликът на вестника веднага ще се промени. Градските редактори си създаваха удобни леговища. И ако той си отидеше, аз по всяка вероятност щях да се върна към старото си ежедневие на полицейски репортер, който отразява накратко полицейската работа и описва малки убийства.

Седнах в креслото пред бюрото му, докато приключи с телефонния си разговор. Глен беше пет години по-възрастен от мен. Когато преди десет години започнах за пръв път работа в „Роки Маунтън“, той беше един от авторите на горещи материали, какъвто бях сега аз. Но с течение на времето се издигна в управлението на вестника. Сега вече всеки ден ходеше с костюм, беше поставил на

бюрото си една от онези малки статуетки на футболиста Бронко с устремена напред глава и отделяше на телефона повече време в живота си, отколкото на всичко останало, като винаги внимаваше какви ветрове духат в главния офис на корпорацията в Синсинати. Беше четиридесетгодишен мъж с шкембенце, съпруга, две деца и полица, която искаше да рефинансира, но която никоя банка не искаше и да погледне поради западането на бизнеса с недвижими имоти. Каза ми всичко това една вечер на чаша бира в Уинкооп, единствената вечер, когато се бяхме виждали с него извън сградата на вестника.

Една от стените на стаята му беше покрита с първите страници на вестника от последните седем дни. Всеки ден първата му работа беше да смъкне страниците от броя преди седем дни и да закачи първите страници на новия брой. Предполагам, че го правеше, за да следи потока от новините и как ги отразява вестникът. Или може би защото вестникът повече не помещаваше негови материали и по този начин си напомняше, че причината за това е, че е шеф.

Глен приключи с разговора си и вдигна глава.

— Благодаря ти, че се върна на работа. Искях само пак да ти кажа, че ми е мъчно за брат ти. А ако някой ден усетиш, че ти трябва още отпуска, няма проблем. Все ще измислим нещо.

— Благодаря ти, но няма нужда. Вече съм тук.

Той кимна, но не направи жест да си вървя. Знаех, че има и още нещо.

— Добре, да се върнем тогава на работата. Работиш ли върху нещо в момента? Доколкото си спомням, ти търсеше следващата тема, когато... когато това се случи. Смятам, че след като се върна, тогава може би ще е по-добре да се захванеш с нещо. Нали знаеш, да се заровиш отново в работата си.

В този момент разбрах с какво ще се занимавам оттук нататък. О, това не беше внезапно хрумване. Просто не беше изплувало на повърхността и едва въпросът на Глен го измъкна. Сега вече всичко беше съвсем ясно.

— Ще пиша за брат си — заявих аз.

Не знам дали Глен очакваше да чуе точно тези думи, но съм сигурен, че мислеше само за това. Предполагам, че беше замислил материала още когато се срещнах с ченгетата и ми казаха какво е направил брат ми. И беше достатъчно умен да ми го предлага веднага,

защото знаеше, че идеята за това непременно ще ме споходи след време. Просто беше длъжен да зададе обичайния въпрос.

Така или иначе, приех предизвикателството. И от този момент нататък животът ми коренно се промени. Изречението, с което казах на Глен какво ще направя, беше повратната точка в живота ми. В онзи момент си мислех, че знам нещо за смъртта му. Мислех си, че знам всичко за злото. Оказа се обаче, че съм си нямал никаква представа.

3.

Очите на Уилям Гладън оглеждаха щастливите лица, които се въртяха пред него. Всичко напомняше на гигантски автомат за продажби. Избираш си стоката. Не ти харесва? Ето следващата. Ще ти свърши ли работа?

Този път обаче нищо не ставаше. А и освен това родителите бяха прекалено близо. Трябваше да изчака до момента, в който някой от тях допуснеше грешка и се отдалечеше по вълнолома или пък отскочеше до прозорчето на будката за сандвичи да купи сладолед на клечка, оставяйки скъпоценното си чедо самичко.

Гладън обичаше да се навърта около въртележката на вълнолома на Санта Моника. Не защото беше оригинална и според историята на таблото ръчното боядисване на галопиращите коне и възстановяването им до първоначалното им състояние беше отнело шест години. Не защото беше увековечена в множество филми, които беше гледал през годините, особено при престоя си в Райфорд. Не и защото му навяваше спомени от времето, когато се бе возил със своя Бест Пал на въртележката в областния панаир в Сарасота. Обичаше я заради децата, които се возеха на нея, заради невинността и пълната забрава върху всяко детско личице при всяко завъртане, придружено от звуците на латерната. Още след пристигането си от Финикс не пропускаше и ден без да спре край въртележката. Всеки ден. Знаеше добре, че процесът изисква доста време, но един ден всичко ще се отплати и той отново ще бъде в състояние да попълни заявката си.

Докато гледаше колажа от преливащи се цветове, се пренесе назад в миналото, както правеше често, откакто бе напуснал Райфорд. Спомни си своя Бест Пал. Спомняше си тъмния килер с единствената ивица светлина, процеждаща се под вратата. Беше се сгушвал на пода близо до светлината, близо до въздуха. Виждаше краката му да приближават. Искаше му се да е по-възрастен, по-висок, така че да може да стигне до най-горния рафт. Успееше ли само да го стигне, и щеше да спретне хубава изненада на своя Бест Пал.

Гладън се опомни. Огледа се. Въртележката бе спряла и последните деца се изнизваха по пътеката към родителите си от другата страна на входа. Вече имаше нова група деца, нетърпеливи да се втурнат към въртележката и да яхнат любимото си конче. Отново потърси тъмнокосото момиче с гладка кафява кожа, но не го откри. После забеляза жената, която събираше билетите от децата, да го гледа втренчено. Очите им се срещнаха и той отмести поглед. Нагласи ремъка на чантата си. Камерата и книгите вътре я бяха изместили по рамото му. Отбеляза си следващия път да остави книгите в колата. Хвърли последен поглед към въртележката и тръгна към една от вратите, които извеждаха на кея.

Когато стигна до вратата, се извърна и изгледа внимателно жената. Децата пицяха и бягаха към дървените кончета. Някои бяха придружавани от родителите си, но повечето бяха сами. Жената, която събираше билетите, вече го бе забравила. Той беше в безопасност.

4.

Лори Прайн вдигна поглед от екрана, когато влязох, и се усмихна. Зарадвах се, че беше тук. Заобиколих ъгъла, издърпах си стол от едно празно бюро и седнах до нея. В момента напливът в библиотеката на „Роки“ не беше особено голям.

— О, не! — възкликна закачливо тя. — Седнеш ли при мен, значи скоро няма да си тръгнеш.

Напомняше ми за продължителните проучвания, които обикновено правех при подготовката си на статиите. Голяма част от криминалните случаи, за които пишех, обхващаха широк кръг от теми за прилагането на закона. Всеки път имах нужда да знам какво още е било писано по случая и къде.

— Съжалявам — отвърнах аз с престорено лицемерие, — този път като нищо може да останеш цял ден в компанията на Лекс и Некс.

— Искаш да кажеш, ако успея да вляза в тях. Какво ти трябва?

Беше красива с една ненаатрапваща се красота. Имаше тъмна коса, която нито веднъж не успях да видя разплетена, кафяви очи зад очила със стоманени рамки, и пълнички устни, на които никога не слагаше червило. Издърпа един жълт бележник пред себе си, намести очилата си и взе молив, готова да направи списъка с нужните ми неща. Лексис и Нексис представляваха компютърните ни бази-данни, съдържащи най-големите и не толкова големи вестници в страната, също както и съдебните решения и всички останали спирки по информационната магистрала. Ако се опитвате да разберете какъв е изписаният обем върху дадена материя или специфична история, мрежата Лексис/Нексис е мястото, откъдето трябва да започнете.

— Самоубийства на полицейски служители — казах аз. — Искам всичко писано по темата, ама абсолютно всичко.

Лицето ѝ се изопна. Предполагам, защото си мислеше, че търсенето ми има лични мотиви. Компютърното време е скъпо и компанията строго забраняваше използването му за лични цели.

— Не се тревожи, пиша статия. Глен току-що ми даде зелена улица.

Тя кимна, но не изглеждаше убедена. Сигурно после щеше да го попита. Очите ѝ се върнаха върху бележника.

— Това, което търся, са всевъзможни статистики от национален мащаб за подобни случаи, всякакви проучвания върху процента на самоубийствата при полицейските служители, сравнени с други професии и населението като цяло, и всички споменавания за специални групи или правителствени агенции, които са се занимавали някога с проблеми. И още, чакай да видим какво още може да има... аха, да, и всички анекдоти по тия случаи.

— Анекдоти?

— Искам да кажа, всякакви материали върху самоубийства на ченгета, които може да са публикувани. Върни се пет години назад. Търся примери.

— Като твоя...

Тя изведнъж млъкна и се изчерви.

— Да, като брат ми.

— Но това е срамно! — възмутено изрече тя.

След малко я попитах колко време ще отнеме според нея търсенето с компютъра. Заявките ми обикновено не ги бързаха много, защото не бях от репортерите с надвисналата над врата им брадва на крайния срок.

— Е, това определено е обзорно търсене, без определена тема. Ще ми се наложи да търся доста, а ти знаеш, че трябва да прекъсна, когато тръгнат новините от деня. Но ще се опитам. Какво ще кажеш за следобед, става ли?

— Чудесно.

На връщане в редакционната погледнах големия часовник над главата си. Беше единайсет и половина. Часът беше подходящ. Набрах от телефона на бюрото си един от източниците си на информация в полицейското управление.

— Хей, Скипър, там ли си?

— Кога?

— През обедната почивка. Може да ми потрябва нещо. Сигурно ще се отбия.

— По дяволите! Е, какво пък, добре. Тук ще съм. Хей, кога се върна?

— Днес. Ще си поговорим.

Затворих телефона, после си облякох палтото и излязох от редакцията. Минах двете пресечки, които отделяха редакцията от главното полицейско управление, размахвах журналистическия си пропуск на входа, където дежурният полицаи дори не благоволи да вдигне очи от разгърнатия пред себе си „Поуст“ и се качих на четвъртия етаж в отдела за специални разследвания.

— Имам само един въпрос — произнесе детективът Робърт Скалари, след като му казах какво искам. — Ти си тук като брат или като репортер?

— И двете.

— Седни.

Той се приведе над бюрото си, може би за да оцени филигранната прическа, прикриваща плешивината му, и заяви:

— Виж, Джак, имам проблем с тази работа.

— Какъв проблем?

— Виж, ако ти идваше при мен като брат, който иска да научи причината, това е едно нещо и аз вероятно бих ти казал каквото знам по случая. Но ако това, което споделя с теб, се появи в „Роки Маунтън Нюз“, нямам никакъв интерес. Уважавам прекалено много брат ти, за да позволя случилото се с него да качва тиража на вестниците. Дори ти и да не го уважавах.

Бяхме сами в малкия му кабинет с четири бюра. Речта на Скалари ме ядоса, но се сдържах. Приведох се на свой ред към него, за да види колко здрава и гъста коса имам.

— Нека да те питам нещо, детектив Скалари. Беше ли убит брат ми?

— Не, не беше.

— Сигурен си, че е било самоубийство, нали така?

— Точно така.

— И случаят е приключен?

— Точно така.

Отдръпнах се назад.

— В такъв случай нещо много ме тревожи.

— И защо така?

— Защото ти се опитваш да се извърташ. Казваш ми, че случаят е приключен, и въпреки това не ми позволяваш да видя папките. Щом като делото е завършено, тогава трябва да имам правото да разгледам материалите по случая, защото той е мой брат. А ако случаят е приключен, това означава, че аз като репортер не мога да компрометирам каквото и да било текущо разследване, като отворя папките.

Оставих го няколко секунди да прецени казаното от мен.

— Така че — завърших аз, — ако следвам пътя на твоята логика, няма никакви причини, които да ми забраняват да разгледам събраните материали.

Скалари ме стрелна с поглед. Усещах как набира сила гневът му.

— Чуй ме, Джак, по този случай има неща, които е по-добре да останат неизвестни на широката публика.

— Мисля, че аз мога по-добре от теб да преценя това, детектив Скалари. Той беше мой брат. Мой брат близък. Няма да му причиня болка. Само се опитвам да си изясня нещо. А ако сетне напиша нещо, то ще бъде само за да приключи случая веднъж и завинаги. Ясно?

Седяхме така и се гледахме поне половин минута. Сега беше негов ред и аз чаках да направи хода си.

— Не мога да ти помогна — изрече накрая. — Даже и да исках. Всичко е приключено. Случаят е решен. Папката отиде в архива за обработка. След като ти трябва, иди и виж.

Изправих се.

— Благодаря ти, че ми го каза още в началото на разговора ни.

Излязох без да кажа повече дума. Знаех, че Скалари щеше да избухне всеки миг. Отидох при него, защото бях длъжен да мина по каналния ред и защото исках да разбера дали мога да науча къде се намираше папката.

Слязох по стълбите, които обикновено се използваша само от полицаите, и влязох в кабинета на административния капитан на управлението. Беше дванайсет и петнайсет, така че бюрото на дежурния в приемната беше празно. Минах покрай него, почуках на вратата и чух гласа му.

Капитан Форест Гролън седеше зад бюрото си. Беше толкова едър, че стандартното служебно бюро изглеждаше като детска мебел пред него. Беше чернокож мъж с бръсната глава. Изправи се да ми

стисне ръката и ми напомни, че се извисява на метър и деветдесет и пет. Сигурно теглилката трябваше да има допълнителни деления, за да успее да го претегли. Раздрусках ръката му и се усмихнах. Беше един от източниците ми на информация в полицията отпреди шест години, когато бях още полицейски репортер, а той — още сержант. И двамата бяхме направили кариера оттогава.

— Джак, как върви? Казваш, че току-що си се върнал?

— Да, бях взел отпуска. Наред съм.

Той не спомена за брат ми. Беше един от малцината на погребението и знаех как се чувства. Седна на мястото си, а аз дръпнах един стол пред бюрото му.

Служебните задължения на Гролън нямаха много общо с ежедневната работа на полицията в града. Той се занимаваше с бизнеса вътре в полицейското управление. Отговаряше за годишния бюджет, наемането и обучението на новия персонал. И за огневата подготовка също. Нямаше много общо с оперативната полицейска работа, но беше част от плана му. Гролън си беше поставил за цел да стане шеф на полицията и трупаше опит, който да му бъде от полза, когато дойдеше моментът на избора. Част от плана му също така включваше поддържането на добри връзки в местните медии. Дойдеше ли денят, можеше да разчита на мен за една положителна характеристика в „Роки“. И аз щях да го направя. А междувременно и аз можех да разчитам на услугите му.

— Я да видим защо ми се налага да пропусна обяда си — изрече грубо той, което беше част от установените между нас правила. Знаех, че предпочита да се срещаме в обедните почивки, когато помощникът му беше на обяд и вероятността да го зърнат с мен е минимална.

— Не пропускаш никакъв обяд. Просто само ще закъснееш малко. Искам да видя папката по делото на брат ми. Скалари каза, че вече я бил изпратил при теб да я микрофилмират. Помислих си, че можеш да я дръпнеш и да ми дадеш да погледна вътре.

— За какво ти е, Джак? Защо не оставиш мъртвите в покой?

— Трябва да го видя, капитане. Няма да се позовавам никъде на него. Искам само да го разгледам. Дадеш ли ми го сега, ще бъда готов далеч преди още техниците по микрофилмирането да се върнат от обяд. Никой няма да разбере, освен теб и мен. А аз няма да го забравя.

Десет минути по-късно Гролън ми подаде папката. Беше тънка като годишния телефонен справочник на Аспен. Не знам защо, но очаквах нещо значително по-дебело, по-тежко, сякаш размерът на папката с материалите от разследването имаше нещо общо със смъртта.

Вътре в нея най-отгоре имаше един плик с надпис „СНИМКИ“, който оставих настрана върху бюрото, без да го отварям. Следваха докладът от аутопсията и няколко стандартни доклада, хванати заедно с кламер.

Бях изучавал достатъчно документи от аутопсии, за да знам къде да търся, и прескочих страниците с безкрайните описания на телесните жлези, органи и общо състояние, като отидох направо на края, където бяха написани заключенията. Там също нямаше изненади. Причината за смъртта беше огнестрелна рана в главата. Думата „самоубийство“ по-долу беше оградена с молив. Кръвни проби за често използвани лекарства показваше следи от декстрометорфан хидробромид. Някакъв лаборант беше добавил след тях забележката „сироп против кашлица — в жабката“. Това означаваше, че с изключение на глътка или две от сиропа против кашлица брат ми е бил абсолютно трезвен, когато е пъхнал дулото в устата си.

Съдебномедицинският доклад съдържа един поддоклад, озаглавен СИБГ, което означаваше „Следи от изгорели барутни газове“. В него се твърдеше, че с помощта на неутронноактивационния анализ на кожените ръкавици, носени от жертвата, са открити частички изгорял барут върху дясната ръкавица, доказателство, че при стрелбата е държал оръжието с тази ръка. По шията на жертвата също така били открити следи от СИБГ и обгорени участъци от барутните газове.

Следваше описанието на доказателствата. И там не видях нищо необичайно. След това се натъкнах на свидетелските показания. Свидетелят беше пазачът на парка Стивън Пена, който беше прикрепен към една самостоятелна кабина и информационен павилион до езерото Бър.

Свидетелят твърди, че докато е работел в павилиона, не е виждал района на паркинга. Приблизително в 4 часа и

58 минути някакъв приглушен трясък бил определен от свидетеля като изстрел. Определил произхода му на паркинга и веднага излязъл да огледа вероятността за браконьерство. В този момент на паркинга имало само една кола и през частично замъглените стъкла на прозорците той успял да види жертвата отпусната върху седалката на шофьора. Свидетелят побягнал към автомобила, но не успял да отвори вратата, защото била заключена. Вглеждайки се отблизо през замъгленото стъкло, преценил, че жертвата очевидно била мъртва поради масивната рана на тила. Свидетелят се върнал в павилиона си, откъдето веднага телефонира на властите и шефовете си. После се върнал до колата на жертвата в очакване да дойдат представителите на полицията.

Свидетелят твърди, че е видял колата на жертвата не по-късно от пет секунди след като чул изстрела. Тя била паркирана приблизително на 50 метра от най-близките дървета или сграда. Според свидетеля е невъзможно за когото и да било да напусне колата след изстрела и да се добере до някакво прикритие, без свидетелят да го забележи.

Върнах документа обратно на мястото му в папката и прехвърлих набързо и останалите доклади. Имаше един лист, озаглавен „Доклад за случая“, който описваше с подробности последния ден на брат ми. Започнал работа в 7 и 30 сутринта, обядвал с Уекслър в 12 и към два следобед тръгнал към „Станли“. Не е казал нито на Уекслър, нито на някой друг с кого има среща.

Опитите на следователите да разберат дали наистина е ходил в „Станли“ били неуспешни. Били разпитани всички сервитьорки и момчета от хотела, но никой не си спомнял да е виждал брат ми.

В папката имаше и един доклад, заемащ само една страница, който обобщаваше разговора на Скалари с психолога на Шон. По някакъв начин, може би чрез Райли, бе разбрал, че той ходи на терапия при денвърския психолог. Според доклада на Скалари доктор Колин Доршнър твърдял, че Шон страда от остра депресия, предизвикана от

напреженията на работата му, особено от неуспеха му да разкрие убиеца по случая Лофтън, Това обаче, което докладът не съдържаеше, беше дали Скалари въобще е питал Доршнър дали брат ми е бил обзет от мисли за самоубийство. Чудех се дали изобщо Скалари е задал този въпрос.

Последната страница от документите в папката беше окончателният доклад на разследващия офицер. Последният параграф бяха обобщението на Скалари и окончателното заключение.

На базата на физическите доказателства и свидетелството на очевидеца за смъртта на детектива Шон Макавой разследващият офицер заключава, че жертвата е загинала от самонанесена огнестрелна рана след написване на предсмъртното послание от вътрешната страна на замъгленото предно стъкло на колата. Колегите на жертвата, разследващият служител, съпругата му и доктор Колин Доршнър твърдят, че детективът Шон Макавой е бил емоционално обременен от неуспешните опити да открие убиеца на Тереза Лофтън (Дело номер 832). Смята се, че това дълбоко емоционално сътресение може да го е довело до фаталната стъпка. Консултантът специалист по психология към денвърското полицейско управление доктор Арманд Григс твърди в интервю (2/22), че думите „Вън от пространство, вън от време“, изписани върху предното стъкло, може да се смятат за предсмъртна бележка, съответстваща на психическото състояние на жертвата.

До този момент няма доказателство, влизащо в противоречие със заключението за самоубийство.

Докато захващах отново листовите с докладите с кламера, се сетих, че има само още едно нещо, което не бях погледнал.

Гролън беше решил да отскочи до кафето, за да си вземе сандвич. Останах сам. Минаха почти пет минути, докато се реша да отворя плика. Знаех добре, че отворя ли, фотографиите ще останат последния

спомен от брат ми. Не исках това. Но също така съзнавах, че имам нужда да ги видя, за да се уверя окончателно, че е мъртъв.

Бързо отворих плика от страх да не променя в последния миг решението си. Докато го изгърсвах върху бюрото, първата снимка беше на колата му. Служебната му кола, един бял шевролет Капри, самотен в дъното на паркинга. На един близък хълм зад нея се виждаше будката на пазача. Паркингът изглеждаше прясно почистен и посипан със сол, с оформен над метър снежен банкет.

Следващата фотография представяше в близък план предното стъкло отвън. Написаните думи едва личаха, тъй като стъклото вече не беше така запотено. Но въпреки това надписът се четеше, а през стъклото се виждаше и Шон. Главата му беше отметната назад. Посегнах към следваща фотография и се озовах вътре в колата заедно с него. Тази беше направена от седалката до шофьорското място. Сега вече се виждаше цялото му тяло. Кръвта си бе проправила път около шията и врата му, оформяйки гъста алена огърлица, след което се бе просмукала ѝ в пуловера му. По покрива и задното странично стъкло имаше пръски кръв. Револверът лежеше на седалката до дясното му бедро.

Останалите фотографии представляваха кадри в едър план от различни ъгли. Те обаче нямаха онова въздействие, от което се боях. Безличната светлина бе лишила брат ми от всякаква човешка принадлежност. Той изглеждаше като манекен. Аз обаче не открих нищо от онова, от което най-много се страхувах.

Гролън вдигна поглед и ме изгледа любопитно, докато се изправях и оставях папката върху бюрото му. Пред него имаше кърпа с остатъците от сандвича му.

— Наред ли си?

— Да.

— Е, как се чувстваш?

Усмихнах се на въпроса му, защото го бях задавал толкова пъти. Това сигурно го изведе от равновесие. Той се намръщи.

— Виждаш ли го? — запитах го аз, сочейки белега върху лицето си. — Остана ми за спомен от един човек, на когото зададох същия въпрос.

— Извинявай.

— Недей. Аз тогава не се извиних.

5.

След като разгледах папката с документите от разследването по смъртта на брат ми, сега трябваше да се запозная и с подробностите по делото Тереза Лофтън. Щом бях решил да пиша за работата, която бе вършил брат ми, трябваше да знам и онова, което му е било известно. Бях длъжен да разбера онова, което и той е разбрал. Досиетата по случаите, които се разследваха, бяха строго секретни и Гролън можеше сериозно да пострада при опита си да ми измъкне папката за Тереза Лофтън.

Проверих залата на екипа по ПСЛ — беше празна. Тъй като беше обедна почивка, закусвалнята на Пакърд беше първото място, където потърсих Уекслър. Това беше едно от любимите заведения на ченгетата, където можеха да хапнат в обедната почивка и да му ударят по едно. Видях го в едно от вътрешните сепарета. За съжаление с него беше Сейнт Луис. Те не ме виждаха и аз се замислих дали нямаше да е по-добре да изчакам и после да хвана някъде Уекслър насаме. В този момент обаче той ме видя. Тръгнах към тях. Празните им чинии показваха, че бяха приключили с обяда си. По чашата и съдържанието ѝ пред него заключих, че пиеше „Джим Бийм“ с лед.

— Я виж кой е дошъл? — възкликна добродушно Уекслър.

Седнах в съседното сепаре до Сейнт Луис, за да мога да виждам Уекслър.

— Хей, какво има? — запротестира престорено Сейнт Луис.

— Нищо, просто визита на пресата — отвърнах. — Как върви?

— Не му отговаряй — обърна се бързо той към колегата си. — Иска нещо, дето не му е работа.

— Разбира се, че ми е работа — отвърнах аз. — Нещо ново?

— Няма нищо ново, Джак — каза Уекслър. — Вярно ли е това, дето го казва Едрия пес? Че искаш нещо, дето не ти е работа?

Това напомняше на танц. Приятелска формулировка предназначена да измъкне основната информация, без да насочва интереса си направо към нея. Много пъти бях танцувал по този начин

и бях станал наистина добър танцьор. Това беше танц, който изискваше много гъвкави движения. Също като финта с трите съперника, който тренирахме в баскетболния отбор в колежа. Не изпускай топката от очи, като едновременно с това следиш и другите двама. Аз винаги бях техничният състезател, а Шон — силовият. Той беше футболът. А аз — баскетболът.

— Не съм — отвърнах уклончиво. — Просто се върнах на работа, момчета.

— Аха, ето какво било! — възкликна Сейнт Луис. — Внимание, момчета.

— И така, как се движат нещата по делото Лофтън? — запитах аз Уекслър, без да обръщам повече внимание на колегата му.

— Тпруу, Джак, сега като репортер ли се обръщаш към нас?

— Разговарям само с теб. А тук си прав, при теб съм в качеството си на репортер.

— Тогава забрави, че има дело Лофтън.

— Значи отговорът е, че всичко е замряло.

— Казах само да забравиш, че има дело Лофтън.

— Виж, искам да разбера докъде сте стигнали. Делото вече възлиза на три месеца. И скоро ще го прехвърлят в архива, ако вече не е там, и ти го знаеш много добре. Искам просто да видя папката. Искам да знам какво е било това нещо, разтърсило до такава степен Шон.

— Ти забравяш нещо. Случаят с брат ти беше класифициран като самоубийство. Делото е приключено. Няма никакво значение с какво го е разтърсил до такава степен случаят Лофтън. А и освен това няма нищо, което да сочи, че самоубийството му има нещо общо с това, което е вършил. В най-добрия случай има някакво косвено отношение. Никога няма да разберем.

— Стига дрънка глупости. Току-що видях папката по делото за Шон. — Уекслър повдигна силно вежди. — Всичко е вътре. Шон е бил съсипан до смърт със случая. Посещавал е психиатър; цялото му време е отивало за разкриването на случая. Така че не ми казвай, че никога няма да узнаем.

— Виж, момчето ми, ние...

— Обръщал ли си се някога така към Шон? — прекъснах го аз.

— Какво?

— Момче. Наричал ли си го някога момчето ми?

Уекслър се смути.

— Не.

— Тогава не се обръщай така и към мен.

Той вдигна примирително ръце.

— Защо не мога да видя папката? Няма да стигнете доникъде по случая.

— Кой казва?

— Аз го казвам. Ти се страхуваш от това дело, човече. Видя добре какво стори то с Шон и не искаш и теб да те сполети същото. Така че сте го напъхали в някое чекмедже да събира прах. Сигурен съм в това.

— Знаеш ли, Джак, ти наистина не си добре. И ако не беше брат на Шон, щях да ти тегля един хубав шут по задника. Направо ме оскърбяваш. А това не ми е приятно.

— Така ли? Тогава представи си как се чувствам аз. Работата е там, че съм му брат и това ме засяга най-пряко.

Сейнт Луис се засмя презрително.

— Хей, песоглавец, не е ли време да отидеш да се изпикаеш?

Уекслър бурно се разсмя, но смехът му бързо секна. Лицето на колегата му се обагри в пурпурно.

— Слушай, педалче — започна той. — Аз ще те...

— Спокойно, момчета — намеси се Уекслър. — Само спокойно. Слушай, Рей, защо не излезеш да запалиш цигара? Остави ме да си поговоря малко с Джаки, ще му обясня къде греша и идвам.

Излязох от сепарето, за да направя път на Сейнт Луис. Той ме изгледа заплашително, докато се плъзгаше покрай мен. Вмъкнах се обратно в сепарето.

— Пий си питието, Уекс. Няма смисъл да се правиш на член на Дружеството на младите трезвеници.

Той се изхили и му дръпна една глътка.

— Знаеш ли, не се различаваш много от брат си. Не се отказваш лесно от нищо. И си тарикат, когато се наложи. Само да махнеш тая брада и хипарската си коса и ще те вземат за него. Само дето трябва да се погрижиш за белега си.

— Виж, ставаше дума за папката.

— Какво по-точно?

— Длъжен си на Шон да видя папката му.

— Не те разбирам, Джак.

— Напротив, много добре ме разбираш. Не мога да го заровя, докато не съм огледал всичко. Просто се опитвам да го разбера.

— Ти се опитваш също така и да пишеш за него.

— Писането при мен изпълнява същата функция, каквато върши и чашата при теб. Успeya ли да го опиша, ще го разбера. И ще го заровя. Това е всичко, което искам да направя.

Уекслър извърна погледа си от мен и вдигна сметката, която сервитьорката беше оставила. После си допи чашата и се измъкна от сепарето. Изправи се и ме огледа, като въздъхна дълбоко, обливайки ме с тежък дъх на бърбън.

— Ела в офиса — каза. — Давам ти един час.

Вдигна пръст и повтори, за да няма недоразумения.

— Един час.

В залата на отдела по ПСЛ седнах на бюрото, което беше използвал брат ми. Никой още не го беше заел. Може би носеше лош късмет. Уекслър стоеше изправен до една стена с шкафовe и зяпаше някакво отворено чекмедже. Сейнт Луис не се виждаше никъде; очевидно беше решил да няма нищо общо с това. Уекслър се дръпна от чекмеджето с две дебели папки. Постави ги пред мен.

— Това ли е всичко?

— Всичко. Имаш един час на разположение.

— О, стига, та това са две папки — направих опит аз. — Нека да ги взема у дома и ще ги върна...

— Виждаш ли, същият си като брат си. Един час, Макавой. Настрой си часовника, защото само след час всички документи се връщат обратно в шкафа. Ето, вече останаха петдесет и девет минути. Пилееш си времето.

Отказах се от по-нататъшни спорове и отворих горната папка.

Тереза Лофтън е била красива млада жена, постъпила в университета да получи образование с диплома. Искала да бъде първокласна учителка.

Била в първи курс и живеела в студентското градче. Карала пълния курс на обучение, като едновременно с това работела на час

към дневния детски дом в университетското общежитие за семейни студенти.

Предполага се, че Лофтън е била отвлечена на територията на студентското градче или близо до него в сряда, денят след като всички занятия приключват заради коледната ваканция. Повечето студенти вече били заминали за родните си места. Тереза останала в Денвър поради две причини. Имала работа; дневният детски дом щял да затвори за празниците едва в края на седмицата. Имала също така и технически проблем с колата си. Чакала да ѝ монтират нов съединител, за да може да се прибере у дома.

Нямало кой да съобщи за отсъствието ѝ, защото момичето, с което делила стаята, и всичките ѝ приятелки вече си били заминали за празниците. Никой не знаел, че е изчезнала. Когато не се явила на работа в детския дом в четвъртък сутринта, управителят просто си помислил, че тя си е заминала за Монтана, без да завърши седмицата, защото това бил краят на трудовия ѝ ангажимент. След коледните празници повече нямало да работи в центъра. При студентите това си било напълно в реда на нещата да си тръгват ден или два преди края на работната седмица, особено когато започвала ваканцията. Управителят не разпитал персонала, нито се обадил в полицията.

Тялото ѝ било открито в петък сутринта в парка Вашингтон. Следователите възстановили подробностите от последния ѝ ден, сряда, до обед, когато се обадила на автомонтьора от детския дом; той си спомнил, че в слушалката се чувала детска врява, и ѝ казал, че колата, ѝ била готова. Уведомила го, че ще мине да си я вземе след работа, като преди това се отбие до банката. Не направила нито едното, нито другото. По обяд си взела довиждане с управителя на детския дом и излязла. От този момент нататък никой не я видял повече жива. Освен убиеца ѝ, разбира се.

Трябваше само да погледна фотографиите, за да разбере защо случаят бе разтърсил така жестоко Шон и го бе сграбчил за сърцето. Фотографиите се делиха на две групи — до и след смъртта ѝ. Имаше официална снимка, вероятно за годишника от колежа ѝ. Младо момиче с ведро лице, с цял живот пред себе си. Имаше тъмна къдрава коса и кристалносини очи. И двете отразяваха по една миниатюрна звезда — светкавицата на фотоапарата. Имаше и снимка по бански костюм. Усмивваше се, носейки кашон до колата си. Мускулите на здравите ѝ

загорели ръце бяха напрегнати. Сякаш не ѝ беше лесно да стои в тази поза. Обърнах снимката и на гърба прочетох посвещение, написано по всяка вероятност от ръката на един от родителите ѝ: „Първият ден на Тери в студентското градче! Денвър, Колорадо.“

Другите фотографии вече бяха правени след това. Бяха страшно много, което ме удиви. Защо ли им бяха притрябвали на ченгетата толкова снимки? Всяка една от тях напомняше на някакво ужасно посегателство в най-интимното, макар и момичето вече да беше мъртво. Очите му вече бяха загубили кристалния си блясък. Бяха отворени, но мътни, забулени с някаква белезникава ципа.

На снимките жертвата лежеше сред храсталак и сняг. Посоченото във вестниците се оказа вярно. Тя беше разрязана на две. Около шията си имаше плътно завързан шал и очите ѝ бяха изскочили от орбитите; не оставаше и съмнение за начина, по който е била умъртвена. Убиецът обаче си беше дал още доста труд след това. Тялото беше разрязано през средата, след което долната част беше сложена върху горната по един ужасен начин, сякаш тя изпълняваше полов акт със самата себе си.

Усетих погледа на Уекслър впит в мен. Опитах се да не издам чувствата си. Сега вече знаех от какво се беше опитал да ме предпази брат ми. Никога до този момент не бях виждал нещо по-отвратително. Вдигнах поглед към детектива.

— Господи!

— Да.

— Вестниците твърдяха, че било подобно на онова с Черната Далия в Лос Анжелис преди петдесет години, така ли?

— Да. Мак дори купи и една книга, в която се описва случаят. Изрови и някакво престаряло ченге в полицейското управление на Лос Анжелис Има доста сходства. Например начина на разрязването. Но онова е било преди петдесет години.

— Може някой да се е вдъхновил от книгата.

— Може. На него му хрумна същата мисъл.

Върнах фотографиите в плика и отново изгледах Уебстър.

— Била ли е лесбийка?

— Доколкото ни е известно, не. Имала си е приятел в Бат. Добро момче. Проверихме го. Чист е. Брат ти също известно време работи по тази евентуална следа. Нали разбираш, заради начина, по който

убиецът е постъпил с парчетата от тялото ѝ. Мислеше дали някой не ѝ е откъщавал, че е била лесбийка. За да каже на всички хора по този садистичен начин каква е била всъщност тя. Тази следа се оказва погрешна.

Кимнах.

— Имаш още четиридесет и пет минути.

— Знаеш ли, това е първият път от доста време насам, когато те чувам да му казваш Мак.

— Не се тревожи за това. Останаха ти още четиридесет и четири минути.

След фотографиите докладът от аутопсията ми се стори съвсем успокояващ. Забелязах, че според специалистите смъртта е настъпила през първия ден от изчезването ѝ. Тя била мъртва повече от четиридесет часа, когато са открили тялото ѝ.

По-голямата част от следствените доклади завършваха със задънени улици. Рутинните разследвания на семейството на жертвата, приятеля ѝ, приятелките ѝ от студентското градче, колежките ѝ от детския дом, дори и на родителите на децата, за които се бе грижила, не бяха открили нищо. Почти всички имаха алибитата.

Заклученията на докладите се свеждаха до извода, че Лофтън не е познавала убиеца си, че пътят и по някакъв начин се е пресякъл с неговия, и че просто това е било злощастна съдба. За неизвестния убиец говореха винаги в мъжки род, макар и да нямаше абсолютни доказателства за пола му. Жертвата не беше подлагана на сексуално насилие. Но най-жестоките убийци и осквернители на женски тела бяха мъже, а за да разрежеш на две човешко тяло, се искаше значителна сила. Не беше открит никакъв инструмент за рязане.

Макар че кръвта почти бе изтекла, по тялото имаше следи от следсмъртни синини, което означаваше, че между смъртта на жертвата и разчленяването ѝ е минало време — около два-три часа според доклада.

Друга особеност беше часът, в който тялото е било захвърлено в парка. То беше открито приблизително четиридесет часа след смъртта на момичето според заключенията на съдебномедицинските специалисти. Паркът обаче беше много оживено място. Беше направо

невероятно тялото да е престояло на открито толкова дълго време, без да го забележат, дори и да се има предвид фактът, че падналият сняг беше намалил значително броя на хората, разхождащи се по алеите му. В действителност според доклада тялото бе прекарало не повече от три часа на мястото, където е било открито след разсъмване от един любител на ранния джогинг.

Така че къде е било през цялото останало време? Следователите не можеха да дадат отговор на този въпрос. Но те разполагаха с известни улики.

Докладът с анализа на влакната отбелязваше голям брой чужди косми и памучни влакна, открити по тялото на жертвата и заплетени в косата ѝ. Щом откриеха заподозрян, щяха да ги използват за сравнение. Една част от доклада беше оградена с молив. В нея се посочваше, че е открито едно специфично влакно — капок — върху тялото в голямо количество, което предполагаше директен контакт на тялото с техния източник. Докладът твърдеше, че макар и близки до памучните, влакната от капок не се срещат често и основно се откриват в материали, изискващи плаваемост във вода, такива като надувни лодки, спасителни жилетки и някои спални чували. Зачудих се защо този раздел от доклада беше обграден с молив.

— Според Шон влакната от капок са ключът към мястото, където тялото е било държано през онези часове. Нали разбираш, ако ние успеем да открием място, където има такива влакна, които не са чак толкова често срещани, това би означавало, че сме открили мястото на престъплението. Обаче не успяхме.

Тъй като докладите бяха подредени хронологично, установявах редица предположения, които по-късно биваха отхвърляни. Буквално усещах как бе нараствало отчаянието на разследващите. Не бяха успели да стигнат доникъде. Беше ясно, че според брат ми Тереза Лофтън е попаднала на сериен убиец, най-трудният за откриване престъпник. Имаше приложен доклад, изпратен от Националния център по особено насилствени престъпления към ФБР с психологически профил на убиеца. Брат ми също бе запазил в папката едно копие на обзорен доклад от седемнадесет страници с аспекти от престъплението, които бе изпратил до групата, ангажирана с

Програмата за изследване на особено насилствените престъпления (ПИОНП) към бюро. Отговорът обаче на компютъра в ПИОНП беше отрицателен. Убийството на Лофтън не приличаше на нито едно от другите убийства в страната, за да ангажира вниманието на ФБР.

Психологическата характеристика, изпратена от бюро, беше направена от агент Рейчъл Уолинг. Тя съдържа голям брой обобщавания, обикновено безполезни за следствието, защото макар характеристиките да притежаваха необходимата дълбочина и дори по всяка вероятност да бяха близо до образа на убиеца, те не бяха в състояние да помогнат на детективите в пресяването на милионите мъже потенциални извършители. Профилът обобщаваше образа на възможния извършител като бял мъж, на възраст от двадесет до тридесет години, обзет от гняв спрямо жените, откъдето и следваше проявената жестокост към тялото на жертвата. Вероятно е бил отглеждан и възпитаван от властна майка без баща или е бил доведен в семейството да си изкарва хляба. Характеристиката класифицираше убиеца като „организиран“ в методите си и предупреждаваше, че очевидно успешните му престъпления и бягства от закона могат да го доведат и до други подобни престъпления.

Последните доклади в първата папка съдържаха резюметата от интервютата, взети при процеса на разследване, следи, за които е било проверено, и други детайли по делото, които може и да не са означавали нищо по времето на регистрирането им, но биха могли да обърнат хода на делото по-късно. Виждах как Шон все повече и повече се е привързвал към Тереза Лофтън. В началните страници тя винаги биваше наричана „жертвата“, понякога Лофтън. По-късно започва да я нарича Тереза. А в последните доклади, онези от февруари преди смъртта му, той я нарича Тери, вероятно научил умалителното ѝ име от семейството и приятелите ѝ, или може би от надписа върху гърба на фотографията от първия ѝ ден в студентското градче. Щастливият ден.

От предоставения ми час оставаха десет минути, когато затворих първата и посегнах към втората папка. Тази вече беше доста по-тънка и в нея се съдържаха различни следи по разследването, оказали се фалшиви. Имаше няколко писма от граждани, предлагащи теории за убийството. Едното беше от медиум, който твърдеше, че живият дух на

Тереза Лофтън кръжи някъде над нас в озоновия слой в един високочестотен диапазон. Тя говорела толкова бързо, че звучала като чуруликане на птица за нетренираното ухо, но медиумът успял да го дешифрира и бил готов да ѝ зададе въпроси, стига само Шон да пожелаел. В папката нямаше указание как е постъпил в този случай.

Един допълнителен доклад отбелязваше, че банката и авторемонтната работилница са отделени от студентското градче на разстояние, което спокойно може да се измине пеша. Детективите три пъти проверяват маршрутите между стаята ѝ в спалното, дневния детски дом, банката и авторемонтната работилница, но не успяват да открият дори и един свидетел, който да си спомня, че е видял Тереза Лофтън в сряда след приключване на учебните занятия. Въпреки това обаче теорията на брат ми — изложена в друг доклад — твърди, че Лофтън е била отвлечена, след като се е обадила на автомонтажора от детския дом и е тръгнала към банката, за да изтегли парите, необходими да заплати за ремонта.

Папката също така съдържаше хронологически регистър на дейността на следователите, прикрепени към делото. В началото върху случая на пълен работен ден работят четирима члена на ГЮЛ. Но тъй като напредъкът по делото е символичен и изскачат все нови и нови случаи, тежестта на делото пада върху плещите на Шон и Уекслър. И накрая само на брат ми. Той не се е отказал до края.

Последната информация в хронологическото изброяване беше от деня, в който той умира. Имаше записан само един ред: „13 март — РЪШЪР в «Станли». С-Ч информация за Тери.“

— Край.

Вдигнах очи от документите. Уекслър ми сочеше часовника си. Затворих папката без да протестирам.

— Какво означава това С-Ч?

— Съобщение от човек. Означава, че е получил телефонно обаждане.

— Кой е този Ръшър?

— Не знаем. В телефонния справочник има двама души с това име. Обадохме им се, но те изобщо нямаха представа за какво ги търсим. Направих проверка по мрежата за идентифициране, но не открих нищо. В крайна сметка не знаем кой е бил, или е. Не знаем даже дали е мъж или жена. Не знаем дали Шон наистина се е срещнал

с някого или не. В „Станли“ не успяхме да открием никого, който да го е виждал.

— Но защо е отишъл да се срещне с тази личност, без да ви предупреди или да остави някаква бележка кой е бил той? Защо е отишъл сам?

— Кой може да знае? Получавали сме толкова много обаждания по случая, че човек може цял ден да записва постъпващите съобщения. А може би и той не е знаел. Може би е знаел само, че някой иска да говори с него. Брат ти беше взел толкова присърце случая, че щеше да се срещне с всеки, който му кажеше, че има някаква информация за убийството. Ще ти издам една малка тайна. Това е нещо, което няма да го откриеш сред документите, защото не искаше хората да си мислят, че е изкукуругнал. Но той се срещна с онзи психо, медиума, който е споменат там.

— И какво научи?

— Нищо. Само някакви дивотии, че убиецът отново бил излязъл и дебнел поредната си жертва. Да, беше като... няма майтап, голяма помощ ми оказа. Така или иначе, това не влезе в досието, историята с медиума де. Не искам хората да си мислят, че Мак е бил превъртял.

Не му казах, че смятах постъпката му за безсмислена. Брат ми се беше самоубил, а Уекслър се стараеше да ограничи вредата върху образа на Мак, която би причинила вестта, че е прибягнал до помощта на откачалка.

— Няма да излезе от тази стая — Произнесох аз. След известно мълчание добавих: — Така че каква ти е теорията за случилото се този ден, Уекс? Лично твоето мнение, а не официалното заключение.

— Моята теория ли? Теорията ми е, че той е отишъл там и онзи, който и да е бил, не се е показал. Оказало се е поредната сляпа улица и това вече е преляло чашата. Отишъл е до онова езеро и го е направил... Ще пишеш ли за случая?

— Не знам още. Може би.

— Виж, не знам как да го изразя, но нещата стоят така. Той беше твой брат, но беше мой приятел. Аз дори може би го познавах по-добре от теб. Остави го на мира. Нека мъртвите спят.

Казах му, че ще си помисля, но това беше само за да го успокоя. Вече бях решил. Тръгнах си, като преди това погледнах часовника, за

да се уверя, че разполагам с достатъчно време, за да стигна преди свечеряване до парка Естес.

6.

Минаваше пет, когато се добрах до паркинга на езерото Беър. Беше точно така, както е било и при брат ми, безлюдно. Лед покриваше езерото и температурата падаше бързо. Небето вече се обагреше в пурпур и потъмняваше бързо. Съвсем не беше подходящо място за разходка за местни жители или туристи по това време на деня.

Докато карах през паркинга, размишлявах над причината, накарала го да избере това място. Доколкото знаех, то нямаше нищо общо със случая Лофтън. Но бях сигурен, че знам защо. Паркирах точно на мястото, където е бил паркирал и той, и останах замислен в колата.

Под издадената козирка на будката на пазача висеше лампа. Реших да отида и да проверя дали Пена, свидетелят, беше там. В този момент обаче ми дойде друга мисъл. Преместих се на дясната седалка, поех си два пъти дълбоко въздух, после отворих вратата и се втурнах с всичка сила към най-близките до колата дървета. Броях на глас с хиляди, докато бягах. Бях стигнал до единадесет хиляди, когато подминах снежния банкет и се добрах до укритието, което предлагаша дърветата.

Застанал така в гората, затънал дълбоко в снега, аз се приведох и положих ръце на коленете, докато се мъчех да успокоя дишането си. Не беше възможно някой стрелец да е успял да се добере до гората, ако Пена е изскочил от будката за посоченото от него време. Накрая дишането ми се нормализира и се запътих към будката на пазача, като се питах как да подходя към него. Като репортер или като брат?

Пена беше. Видях го зад стъклото. Прочетох табелката с името върху униформата му. Тъкмо заключваше бюрото, когато погледнах през прозореца. Работният му ден вече приключваше.

— Мога ли да ви помогна с нещо, сър? Тъкмо затварям.

— Да, тъкмо се чудех дали мога да ви задам няколко въпроса.

Той излезе, оглеждайки ме подозрително, защото съвсем не бях в подходящото облекло за разходка из снега. Дънки, маратонки и

кадифена риза под дебел вълнен пуловер. Бях си оставил палтото в колата и умирах от студ.

— Казвам се Джак Макавой.

Изчаках да видя дали ще се досети. Нямаше никаква реакция.

— Брат ми... е мъжът, когото сте открили тук преди две седмици.

Посочих към паркинга.

— О! — възкликна той. — В колата. Полицейският служител.

— Прекарах цял ден в полицията, като се ровех из докладите и останалите материали. Искях само да дойда и да погледна. Трудно е, знаете... да се примиря.

Той кимна и неумело се опита да скрие един бърз поглед към часовника си.

— Искам да ви задам само няколко въпроса. Вътре ли бяхте, когато го чухте? Искам да кажа изстрела.

Говорех бързо, като се стараех да не му давам възможност да ме прекъсне.

— Да — отвърна той. Имаше вид на човек, който се кани да вземе всеки миг решение за нещо и накрая го взе. Продължи да говори: — Тъкмо затварях, също както тази вечер, и се канех да се прибирам у дома. И тогава го чух. Не ми беше за пръв път, така че веднага разбрах какво става. Не знам защо. Всъщност в първия момент реших, че са браконieri, които гонят сърна. Веднага изскочих и най-напред погледнах към паркинга. Видях колата. И него вътре. Всички прозорци бяха силно замъглени, но аз го видях. Беше зад кормилото. Нещо по начина, по който се бе отпуснал върху седалката, ми подсказа какво се е случило... Съжалявам, че е бил брат ви.

Кимнах и огледах къщичката му. Имаше само една стаичка и складово помещение. Пет секунди са изминали от момента на изстрела, докато види паркинга.

— Не е изпитал болка — произнесе Пена.

— Какво?

— Искам просто да го знаете от мен. Не мисля, че е изпитал физическа болка. Изтичах до колата. Беше мъртъв. Смъртта е настъпила мигновено.

— В докладите на полицията пише, че не сте успели да го видите съвсем отблизо. Вратите са били заключени.

— Да, опитах се да отворя вратата. Но със сигурност мога да кажа, че беше мъртъв. И тогава се върнах обратно, за да телефонирам.

— От колко време предполагате, че е бил паркирал преди да го извърши?

— Не знам. Както вече казах на полицията, нямам пряка гледка към паркинга. В склада има нагревател и стоях там около час, преди да чуя изстрела. Може и през цялото това време да е бил на паркинга. Като си помисля сега за това, сигурно е било така.

Кимнах.

— Не сте го виждали край езерото, нали? Искам да кажа, преди да падне снегът?

— Около езерото? Не. Не съм виждал никого около езерото.

Мъчех се да измисля още някой въпрос, но нищо не ми идваше наум.

— Откриха ли защо го е направил? — запита Пена. — Казах ви, знам, че е бил полицейски служител.

Поклатих глава. Нямах желание да го обсъждам с този непознат човек. Благодарих му и тръгнах обратно към паркинга, докато той заключваше вратата на къщичката. Моето темпо беше единствената кола в почистения паркинг. Хрумна ми нещо и се обърнах.

— Колко често почистват тук?

Пена се дръпна от вратата.

— След всеки сняг.

Кимнах. Дойде ми още една мисъл.

— Къде паркирате?

— Имаме една база на около километър надолу по пътя.

Оставям колата там и хващам една пътека насам. Вечер изминавам обратния път.

— Искате ли да ви закарам?

— Не. Но ви благодаря все пак. По пътеката ще стигна по-бързо.

По целия път на връщане в Боулдър си мислех за последния път, когато се бях отбивал до езерото Бър. Беше пак през зимата. Но езерото не беше замръзнало, поне не цялото. И когато си тръгнах и онзи път, се чувствах все така измръзнал и сам. И виновен.

Райли изглеждаше състарена с десет години, когато я видях отново след погребението. Но дори и така, пак изпитах шок, когато отвори вратата. Едва сега разбрах, че Тереза Лофтън беше почти същата като Райли Макавой на 19 години. Замислих се дали Скалари или някой друг беше питал психиатрите за това.

Въведе ме вътре. Съзнаваше, че не изглежда добре. След като бе отворила вратата, небрежно повдигна ръката си до лицето, за да закрие страната си. Усмихна се вяло, влязохме в кухнята и ме запита дали искам кафе. Аз отказах. Седнах на кухненската маса. Изглеждаше така, сякаш всеки път, когато се отбивах тук, се събирахме около кухненската маса. Дори и след като Шон вече го нямаше, това не се беше променило.

— Исках да ти кажа, че възнамерявам да пиша за Шон.

Тя нищо не отговори и не ме погледна. Изправи се и започна да изпразва миячната машина за съдове. Зачаках.

— Трябва ли? — запита накрая.

— Да... така мисля.

Тя не каза нищо.

— Ще се обадя на психолога, Доршнър. Не знам дали ще пожелае да разговаряме, но след като Шон го няма, не виждам защо да ми отказва. Но той може да поиска разрешението ти...

— Не се тревожи, Джак, няма да правя опити да те спирам.

Кимнах с благодарност, въпреки острия тон, с който ми отговори.

— Днес бях при ченгетата и ходих до езерото.

— Не искам да слушам нищо за това, Джак. Ако ти се чувстваш длъжен да пишеш, това си е твой избор. Прави, каквото си решил. Но аз не искам да чувам нищо за това. А ако ти напишеш за Шон, и това няма да прочета. Ще направя това, което трябва да направя.

Кимнах.

— Разбирам — казах. — Има само още едно нещо, за което искам да те попитам. И тогава ще те оставя на мира.

— Какво искаш да кажеш с това „ще те оставя на мира“? — запита ядосано тя. — Иска ми се да можеха да ме оставят на мира. Но нямам покой. И до края на живота си няма да го намеря. Искаш да пишеш за това? Мислиш си, че по този начин ще се спасиш? А аз как да се спася, Джак?

Забих поглед в пода. Исках да си тръгна, но не знаех как да се сбогувам. Болката и гневът ѝ лъхаха от нея като от отворена фурна.

— Ти искаш да знаеш за онова момиче — изрече тя с нисък, спокоен глас. — Всички детективи питат само за нея.

— Да. Защо...

Не знаех как да формулирам въпроса си.

— Защо този случай го накара да забрави всичко хубаво в живота си? Не знам. Не знам, по дяволите.

Виждах как гневът и сълзите отново се появиха в очите ѝ. Сякаш съпругът ѝ я беше изоставил заради друга жена. А на всичкото отгоре и аз бях тук, най-близкото възплащение на Шон от плът и кръв. Не беше чудно, че служех за отдушник на гнева ѝ.

— Говореше ли за делото вкъщи?

— Не съвсем. Разказваше ми от време на време за някои случаи. Този също не изглеждаше кой знае колко по-различен от другите, ако се изключеше това, което се беше случило с момичето. Той ми каза какво е сторил убиецът с момичето. Разказа ми и как му се е наложило да я гледа. След това, имам предвид. Знам, че това го торможеше много, но него много неща го торможеха. Много случаи. Не искаше никой убиец да се измъкне. Винаги повтаряше само това.

— Този път обаче е отишъл да се срещне с онзи лекар.

— Имаше кошмари и му казах, че трябва да отиде. Аз го накарах.

— Какви бяха тия кошмари?

— Че е бил там. Нали знаеш, когато се е случило онова с нея. Той сънуваше, че е там, но не може да направи нищо, за да попречи.

Думите ѝ ме накараха да се замисля за една друга смърт преди много години. Сара. Как пропада в леда. Спомнях си чувството на пълна безпомощност, докато гледах и не можех да направя нищо, за да ѝ помогна. Погледнах я.

— Знаеш ли защо е отишъл там Шон?

— Не.

— Било е заради Сара.

— Казах, че не знам.

— Това беше далеч преди още да се познаваме с теб. Тя загина там. Нещастен случай...

— Знам, Джак. Не знам само какво общо може да е имало това с другото. Не и сега.

Аз също не разбирах. Това беше една от многото мисли които ме объркваха, но не можех да си позволя да я изкажа на глас.

Преди да потегля обратно за Денвър, се отбих до гробището. Не знаех какво правя. Беше тъмно и от погребението насам там вече два пъти беше паднал сняг. Петнайсет минути се лутах, докато открия мястото, където бяхме положили Шон в земята. Още нямаше надгробен камък. Открех мястото по съседния гроб. На сестра ми.

На гроба на Шон имаше две вази със замръзнали цветя и един пластмасов знак, стърчащ от снега с името му. Върху гроба на Сара нямаше цветя. Стоях втрещен в гроба на Шон. Нощта беше ясна и луната светеше особено ярко. Дъхът ми излизаше на облачета пара.

— Защо, Шон? — запитах аз на глас. — Защо?

Внезапно проумях какво правя и се озърнах наоколо. Бях единственият в гробището. Единственият жив. Замислих се над думите на Райли, че Шон не искал да изтърве нито един убиец. Замислих се как не давах и пет пари за тези неща, стига само статията да се получеше. Как бяхме успели да се отдалечим толкова един от друг? Брат ми и аз. Моят близък. Не знаех. И това ме караше да изпитвам неподозирана мъка. Накара ме да се чувствам така, сякаш в земята почиваше не онзи, който трябва.

Спомних си думите на Уекслър онази първа нощ, когато бяха дошли да ми кажат за смъртта на брат ми и да ме вземат с тях. За помията, която изтичала от отходната тръба на живота, как надхвърлила всички граници на издръжливост у Шон. Не му повярвах тогава, не го вярвах и сега. Бях длъжен обаче да вярвам в нещо. Помислих си за Райли и снимките на Тереза Лофтън. Спомних си за сестра ми пропадаща през леда. И тогава реших, че убийството на момичето беше заразило брат ми с най-неспасяемата безнадеждност. Реших, че той е бил омагьосан от тази безнадеждност и кристалносините очи на момичето, разрязано на две. И след като не е имал до себе си брат си, към когото да се обърне за помощ, той е отишъл при сестра си. Отправил се е към езерото, което я беше погълнало, за да отиде при нея.

Излязох от гробището, без да се обръщам назад.

7.

Гладън зае позиция на едно място покрай парапета от другата страна, срещу мястото, където жената събираше билетите от децата. Тя не можеше да го види. Но след като голямата въртележка се завъртя, той вече можеше да оглежда всяко дете. Гладън прекара пръсти през боядисаната си руса коса и се огледа. Беше сигурен, че за останалите представляваше просто още един родител.

Латерната изстъргваше звуците на песен, която той не можеше да си спомни, и кончетата започнаха поредния си щурм обратно на часовниковата стрелка.

Забеляза момиченце на около пет години, вкопчено отчаяно в едно черно жребче. Детето се бе привело напред със слабичките ръчички, обвити около нашарения стълб, издигащ се от врата на коня. Носеше къси розови панталонки. Кожата му беше с цвят на шоколад. Гладън измъкна фотокамерата от сакото си. Нагласи скоростта на блендата и насочи обектива към въртележката. Фокусира и зачака момиченцето да се покаже при следващото завъртане.

Латерната изстъргваше звуците на песен, която той не можеше да си спомни, и кончетата започнаха поредния си щурм обратно на часовниковата стрелка. Гладън всъщност никога не се бе возил на въртележката, макар и да беше гледал как много родители се качваха при децата си. Според него рискът беше прекалено голям.

Забеляза момиченце на около пет години, вкопчено отчаяно в едно черно жребче. Детето се бе привело напред със слабичките ръчички, обвити около нашарения стълб, издигащ се от врата на коня. Носеше къси розови панталонки. Кожата му беше с цвят на шоколад. Гладън измъкна фотокамерата от сакото си. Нагласи скоростта на блендата и насочи обектива към въртележката. Фокусира и зачака момиченцето да се покаже при следващото завъртане.

Наложи му се да изчака още две завъртания, но когато върна камерата в сака, беше уверен, че е успял да направи снимките. Огледа се, за да се увери, че всичко е наред, и забеляза един мъж, облегнат на

парапета на пет-шест метра от дясната му страна. Преди няколко минути не беше там. А най-тревожното беше, че той носеше спортно сако и вратовръзка. Мъжът беше или някакъв извратен, или ченге. Гладън реши, че е най-добре да си тръгва.

На кея слънцето беше ослепително. Гладън напъха фотокамерата в сака и извади очилата си с огледалните стъкла. Реши да се поразходи по кея, като се смеси с тълпата. Наложеше ли му се, можеше да се изплъзне от тоя юнак. Ако наистина го следеше. Стигна някъде към средата, спокоен и отпуснат. Владееше се добре. После спря, облегна се на парапета и подложи лице на слънцето, сякаш искаше да хване тен. Лицето му гледаше към слънцето, но очите му зад огледалните стъкла оглеждаха мястото на кея, откъдето току-що се бе отдалечил.

Известно време всичко беше спокойно. Мъжът в спортното сако и вратовръзка не се виждаше никъде. И в един момент го зърна, праметнал сакото си върху рамото, със слънчеви очила, да се движи бавно към Гладън.

— Майната ти! — изруга Гладън високо на глас.

Една жена, седнала на близката пейка с малко момченце, го изгледа укорително.

— Извинете — изрече той.

Обърна се и огледа останалата част от кея. Трябваше да мисли, и то бързо. Знаеше добре, че ченгетата обикновено работят по двойки. Къде ли беше другият проклетник? Отне му половин минута, но успя да я зърне в тълпата. Жена на около тридесет години зад мъжа с вратовръзката. Носеше дълги панталони и поло. Не беше толкова официална, колкото мъжа. Нямаше да познае, че е ченге, ако не носеше портативна радиостанция. Опитваше се да я скрие. Докато я гледаше, жената се обърна с гръб към него и заговори в радиото.

Току-що бе повикала подкрепления. Нямаше друго обяснение. Трябваше да запази спокойствие и да измисли план как да се измъкне. Мъжът с вратовръзката беше може би на двайсетина метра от него. Гладън се дръпна от парапета и бързо тръгна към края на кея. Постъпи по същия начин, както и жената. Използва тялото си като прикритие и извъртя сака си така, че да се озове на гърдите му. Бръкна в него и сграбчи фотокамерата. Преобърна я, без да я изважда, докато напипа

бутона за изтриване и изтри съдържанието върху чипа. Нямаше кой знае колко заснето. Момичето от въртележката, няколко деца от обществените къпални. Не беше голяма загуба.

След това се придвижи по кея. Извади пакет цигари от сака, извърна се с гръб срещу вятъра и запали. След като дръпна от цигарата, вдигна поглед и видя ченгетата да се приближават към него. Знаеше какво си мислят. Че са го сгацили. Той вървеше към задънения край на кея. Жената се бе изравнила с мъжа и нещо си говореха, докато го приближаваха. Вероятно обсъждаха дали да изчакат подкреплението.

Гладън изведнъж смени рязко посоката и се насочи към магазинчето с лакомствата и служебните канцеларии. Познаваше добре тази част от кея. През седмицата два пъти му се бе случвало да върви подир деца с родителите си от въртележката до края на кея. Знаеше, че от другата страна на магазинчето има стълби, които водят към обсерваторията върху покрива.

Още щом зави покрай ъгъла на магазинчето и се скри от погледа на ченгетата, той затича покрай стената към гърба на сградата и после нагоре по стъпалата. Сега вече можеше да погледне надолу към кея пред магазинчето. Двете ченгета бяха точно под него и бързо говореха нещо. После се разделиха. Мъжът тръгна по стъпките на Гладън, а жената остана на мястото си. Нямаше да му дадат никаква възможност да се изплъзне. Внезапно му хрумна нещо. Откъде бяха разбрали? Ченге в костюм не се появява току-тъй на увеселително място. Ченгетата бяха дошли тук съвсем преднамерено. Търсеха някого. Него. Но как бяха научили?

Бързо прогони разсейващите го мисли и се замисли как да се отърве от ченгетата. Трябваше по някакъв начин да им отвлече вниманието. Ченгето скоро щеше да разбере, че Гладън не беше около рибаря в края на кея и щеше да се качи на покрива на обсерваторията да го търси. Видя варела за смет в ъгъла до дървените перила. Изтича до него и погледна вътре. Беше почти празен. Пусна сака си върху бетона, вдигна варела над главата си и затича към перилата. Захвърли го колкото му стигнаха силите, после проследи как прелетя над главите на двама рибари под него и плъосна във водата.

— Хей! — изрева някакво младо момче.

— Човек във водата! — закрещя с всичка сила Гладън. — Човек във водата!

После сграбчи сака си и бързо се дръпна до задните перила на покрива. Огледа се за жената ченге. Тя все още беше долу, но ясно бе чула плясъка и последвалия го крясък. Две деца се втурнаха към магазинчето да видят за какво бяха виковете и паниката. Полицайката се подвоуми няколко секунди и после хукна подир децата покрай ъгъла на сградата. Гладън праметна сака върху рамото си и бързо прекрачи през перилата, приклепна на ръба на сградата и скочи от метър и половина височина. Затича се към брега.

Някъде на средата вече зърна две ченгета от плажната охрана с велосипеди. Бяха по къси гащета и сини ризи с къси ръкави. Смешно. Беше ги наблюдавал предния ден. Какъв смях. Ченгета по къси гащи! Сега обаче затича към тях, размахвайки ръце, за да ги спре.

— Вие ли сте подкреплението? — изкрещя им той. — Те са на носа. Мъжът скочи във водата. Имат нужда от вас и им трябва лодка. Пратиха ме да ви насоча.

— Давай! — изкрещя единият полицай на колегата си.

Докато единият натискаше педалите с всичка сила, другият дръпна портативната радиостанция от колана си и започна да вика за спасителна лодка.

Гладън махна благодарно за екстрената помощ и започна спокойно да се отдалечава. След няколко секунди се озърна и видя и вторият полицай да върти педалите към носа. Тогава отново се затича.

Вече от моста, свързващ брега с Оушън Авеню, Гладън погледна назад и видя суматохата на кея. Запали нова цигара и свали очилата. Тъпи ченгета, така им се пада. Забърза по улицата, пресече булеварда и пое към Трета улица, където беше сигурен, че може да се скрие сред тълпата в тази пазарна част на улицата. Ама че ченгета, помисли си той. Имаха възможност да го пипнат, а го изпуснаха.

Свърна в една пресечка, която извеждаше до няколко ресторанчета за бързо хранене. Възбудата бе изострила апетита му и той хлътна в едно заведение да хапне пица. Докато чакаше, девойката да му я затопли във фурната, се сети за момиченцето от въртележката и

му се прииска да не беше изтривал изображението му. Но откъде можеше да знае, че ще се измъкне толкова лесно?

— Трябваше да се сетя — изрече ядосано на глас. После сепнато се огледа, за да се увери, че жената зад щанда не е чула. Той я гледа известно време, но я намери за непривлекателна. Беше прекалено стара. Спокойно може самата тя да има деца.

Докато я гледаше, тя сръчно издърпа пицата от фурната и я хвърли върху хартиена подложка. Бързо облиза изгорените си пръсти след това и постави пицата за Гладън върху щанда. Той я отнесе върху масата си, но не се докосна до нея. Не обичаше други хора да пипат храната му.

Чудеше се колко ли ще трябва да изчака, докато се върне на брега и си вземе колата. Добре че я беше оставил в нощния паркинг. Тъкмо за случая. Каквото и да станеше, не биваше да се добират до колата му. Защото ако го направеха, щяха да отворят багажника и да му вземат компютъра. А попаднеше ли лаптопът в ръцете им, сбогом, свобода.

Колкото повече се връщаше към епизода с ченгетата, толкова повече гневът се надигаше в него. Въртележката вече беше забранена зона за него. Повече не можеше да се върне там. Поне в скоро време. Трябваше по някакъв начин да предупреди и останалите по мрежата.

Все още се чудеше как са успели да се доберат до него. Прехвърляше една след друга различните възможности, като дори си мислеше дали някой от мрежата не го е издал, но накрая се спря на жената, която събираше билетите. Сигурно тя се беше обадила в полицията. Беше единствената, която го беше виждала всеки ден на кея. Нямахше кой друг да бъде.

Затвори очи и облегна глава на стената. Мислено беше пак до въртележката, приближавайки жената с билетите. В ръката си държеше нож. Щеше да ѝ предаде няколко урока защо не е хубаво да се бърка в работата на другите. Тая тъпачка си въобразяваше, че може просто така...

Той усети нечие присъствие до масата. Някой го гледаше втренчено.

Гладън отвори очи. Двете ченгета от кея стояха надвесени над него. Обляният в пот мъж вдигна ръка и му махна да става.

— Хайде, вдигай си задника.

Ченгетата мълчаха през целия път до участъка. Взеха му сака, претърсиха го, сложиха му белезниците и му съобщиха, че е арестуван, но отказаха да му съобщят за какво. Отнеха му цигарите, портфейла и сака. Фотокамерата беше единственото нещо, за което се тревожеше. За щастие този път не беше взел книгите със себе си.

Гладън се замисли какво ли имаше в портфейла му. Накрая реши, че нищо важно. Шофьорската му книжка, издадена в Алабама, го идентифицираше като Харолд Бризбейн. Беше се сдобил с нея чрез мрежата, заменяйки снимките върху документите за самоличност. Имаше още един такъв документ в колата и щеше да каже сбогом на Харолд Бризбейн веднага щом се измъкнеше от ареста.

Не намериха ключовете за колата у него. Беше ги скрил добре. Гладън бе предвидил възможността, че може да изгърми. Знаеше как да задържи ченгетата далеч от колата си. Опитът го беше научил, да взема такива предпазни мерки, винаги да планира възможно най-лошото развитие на нещата. На това го беше научил Хорас в Райфорд през всичките онези нощи, прекарани заедно.

В детективското бюро на полицейското управление на Санта Моника грубо, но мълчаливо го напъхаха в стаята за разпит с размери два на два метра. Сложиха го да седне върху един от сивите стоманени столове и свалиха едната белезница, за да я заключат към стоманената халка, закачена към завинтена скоба в центъра на масата.

Върху стената, срещу която беше обърнат, имаше прозорец с огледално стъкло и Гладън разбра, че това е стаята за разпити. Не знаеше само със сигурност кого ли може да са довели от другата страна на стъклото. След излизането си се беше покрил в Лос Анжелис. А не виждаше никакъв начин да е бил проследен от Финикс или Денвър или откъдето и да било другаде.

В един момент му се стори, че долавя гласове от другата страна на стъклото. Те бяха там, гледаха го, шепнеха си. Притвори очи и отпусна глава към гърдите си така, че да не могат да наблюдават лицето му. После изведнъж вдигна глава с цинично и маниакално изражение и изрева:

— Ще ви го начукам, педерастии!

Това би трябвало да постресне здравата когото и да бяха сложили ченгетата там. Тая шибана тъпачка, билетосъбирачката, помисли той.

Гладън пак се върна обратно към мечтите си как щеше да ѝ предаде няколко урока.

На деветнадесетата минута от престоя му в стаята вратата най-после се отвори и вътре влязоха същите две ченгета. Взеха столове и седнаха, жената точно срещу него, а мъжът от лявата му страна. Жената постави един магнетофон върху масата заедно със сака. Няма нищо, повтаряше си той неспирно като мантра. Щеше да се измъкне още преди слънцето да залезе.

— Съжаляваме, че ви накарахме да чакате — произнесе сърдечно жената.

— Няма проблеми — отвърна той. — Мога ли да си взема цигарите?

Той кимна към сака. Не му се пушеше толкова, колкото искаше да види дали фотокамерата беше все още вътре. Човек никога не бива да има вяра на шибаните ченгета. В това дори и Хорас не би имало нужда да го поучава. Детективката игнорира въпроса му и включи магнетофона. После се представи като детектив Констанс Делпи, а партньора си — като детектив Рон Суитцър. И двамата бяха от Отдела по злоупотреби с деца.

Гладън с изненада установи, че тя очевидно беше шефът тук. Беше от пет до осем години по-млада от Суитцър. Имаше руса късо подстригана коса. Не беше зле да свали няколко килограма, които всъщност бяха натрупани по бедрата и ръцете ѝ. Гладън предположи, че тя сигурно вдигаше тежести. Реши също, че беше лесбийка. Разбираше от тези неща. Имаше усет.

Суитцър имаше изпито лице, беше плешив и сдържан. Гладън реши да се съсредоточи върху Делпи.

Жената измъкна картонче от джоба си и прочете конституционните права на Гладън.

— За какво ми е това? — запита той, след като тя свърши. — Не съм направил нищо незаконно.

— Знаете ли правата си?

— Това, което не знам, е защо съм тук.

— Господин Бризбейн, знаете ли...

— Да.

— Добре. Между другото, шофьорската ви книжка е от Алабама. Какво правите чак тук?

— Това си е моя работа. Сега искам да се свържа с адвокат. Няма да отговарям на никакви въпроси, както вече ви казах. Знам правата си, които току-що ми прочетохте.

Трябваше да научат домашния му адрес и местонахождението на колата му. Засега не разполагаха с нищо. За съжаление щяха да използват факта с бягството му като възможен претекст и някой местен съдия щеше да им издаде заповед за обиск да претърсят квартирата му и колата, стига само да знаеха къде са. Не можеше да го допусне на никаква цена.

— Ще поговорим за адвоката ви след малко — каза Делпи. — Искам обаче да ви дам шанс да изясните случая и може би дори да излезете оттук, без да се харчите за адвокат.

Тя отвори сака му и измъкна камерата и торбичката с шоколадите „Старбърст“, които хлапетата обичаха толкова много.

— Какво е това? — запита тя.

— На мен ми изглежда достатъчно очевидно.

Тя вдигна камерата и я изгледа така, сякаш никога досега не беше виждала такава.

— За какво се използва?

— За правене на снимки.

— На деца?

— Искам адвокат.

— А шоколадите? За какво ви са толкова много? На децата ли ги давате?

— Бих искал да говоря с адвокат.

— Зарежи адвоката — изръмжа ядосано Суитцър. — Пипнахме те, Бризбейн. Ти правеше снимки на децата при душовете. Малки голи деца с майките им. Повдига ми се от теб, педал.

Гладън се прокашля и изгледа Делпи с празен поглед.

— Не знам нищо такова. Аз обаче имам въпрос. Длъжен съм да ви запитам: „Къде е престъплението“. Разбирате ли? Не казвам, че съм го направил, но ако приемем, че съм го направил, не знаех, че снимането на деца по плажа е вече незаконно.

Гладън поклати глава сякаш в изумление. Делпи поклати глава сякаш в отвращение.

— Детектив Делпи, мога да ви уверя, че съществуват множество легални прецеденти, поддържащи, че наблюдаването на допустимата голота на обществено място — в този случай, майка почистваща детето си на брега — не може да бъде тълкувано като извратен интерес. Нали разбирате, ако фотографът, който е направил такава снимка, е извършил престъпление, тогава вие също така би трябвало да обвините и майката, че е допуснала тази възможност. Но на вас вероятно всичко това ви е известно. Сигурен съм, че последният час и половина сте го прекарвали в консултации с градския адвокат.

Суитцър се приведе към него през масата. Гладън усети неприятния му дъх на цигари и пържени картофи. По всяка вероятност бе ял картофите нарочно, само за да му въздейства с непоносимия си дъх по време на разпита.

— Слушай ме добре, ти, дребен задник, знаем отлично кой си и с какво се занимаваш. Сблъсквал съм се с какви ли не, и изнасилвачи, и убийци... но такива като теб, педал, представлявате най-низшата форма на живот на планетата. Не искаш да разговаряш с нас? Чудесно, не се напрягай. Ние просто ще те пъхнем за през нощта в Бискайлус в общото отделение. Познавам няколко човека там, Бризбейн. И ще им пошушна няколко думички. Нали знаеш какво се случва с педофили като теб в такива места?

Гладън бавно вдигна глава, докато не се намери очи в очи със Суитцър за пръв път от началото на разпита.

— Детектив, не съм много сигурен, но мисля, че дъхът ви е достатъчен, за да предизвика углавно разследване. Ако аз съм обвинен, че съм правил снимки на плажа, в правото съм си да подам жалба.

Суитцър рязко замахна.

— Рон!

Детективът замръзна, погледна Делпи и ръката му бавно се отпусна. Гладън дори и не трепна при заплахата. Ударът щеше да е добре дошъл. Знаеше, че ще му е от голяма помощ в съда.

— Умно — просъска Суитцър. — Значи си имаме тук адвокатче с килийно образование, което си мисли, че познава всички номера. Това е вълшебно. Е, тази нощ ще ти се наложи да отговориш на няколко анкетки, ако ме разбираш какво искам да кажа.

— Искам да се обадя на адвокат — изрече отегчено задържаният.

Беше му пределно ясно какво се мъчеха да направят тия задници. Не разполагаха с нищо и се опитваха да го сплашат, за да допусне грешка. Той обаче нямаше намерение да им приглася, защото беше прекалено умен. И подозираше, че дълбоко в себе си го знаеха и те.

— Вижте, на всички ни тук е пределно ясно, че аз няма да отида в Бискайлус. С какво разполагате? Имате камерата ми, която, не знам дали сте проверили, няма никакви снимки. Разполагате само с някаква билетосъбирачка или някой спасител, който твърди, че съм правил снимки. Но доказателства за това няма, освен техните думи. А ако сте ги сложили зад стъклото да ме гледат, тогава и тази идентификация не ви върши работа. И задника да си разпорите, пак не можете да докажете, че съм проявил извратен интерес.

Той зачака, но те не казаха нищо. Сега вече той имаше думата.

— Но в крайна сметка цялата работа е, че този, когото вие сте сложили зад стъклото, без значение дали мъж или жена, е бил свидетел на нещо, което по никакъв начин не би могло да бъде класифицирано като престъпление. Как ще доведе това до прекарването на нощ в областния затвор, не знам. Възможно е обаче да ми го обясните вие, детектив Суитцър, стига, разбира се, да не се окаже непосилно за интелигентността ви.

Суитцър скочи, изблъсквайки стола в стената. Делпи мигом протегна ръка, като този път физически го спря.

— Спокойно, Рон — заповяда тя. — Сядай. Просто седни.

Той се подчини. Делпи загледа Гладън.

— Ако се каните да продължавате с театъра, тогава трябва да се обадя на адвокат — каза той. — Къде е телефонът?

— Ще се обадите. Веднага след като ви регистрираме. Цигарите обаче можете да ги забравите. Областният затвор е място, където пушенето е забранено. Ние се грижим за вашето здраве.

— Регистриран с какво обвинение? Вие не можете да ме задържате просто така.

— Замърсяване на обществени водоизточници, вандалщина с градско имущество. Бягство от полицейски служител.

Веждите на Гладън се повдигнаха въпросително. Делпи победоносно му се ухили и каза:

— Забравихте нещо. Варелът за смет, който хвърлихте в залива на Санта Моника.

Тя кимна гордо и изключи магнетофона.

Гладън получи разрешение да телефонира от килията за задържане на заподозрените. Усети миризмата на промишления сапун, докато вдигаше слушалката към ухото си. Бяха му го дали, за да измие мастилото от пръстите си. Това му напомни, че трябваше да се измъкне, преди отпечатъците му да минат през компютъра за национално издирване. Набра един номер, който беше запомнил наизуст още първата нощ, когато се бе добрал до крайбрежието. Краснър беше в списъка на мрежата.

Отначало секретарката на адвокатата се канеше да му затвори, но в този момент той ѝ каза да предаде на господин Краснър, че е насочен от господин Педерсън — името, предложено от мрежовия бюлетин с обяви. Само след няколко секунди Краснър се обади.

— Тук Артър Краснър, какво мога да направя за вас?

— Господин Краснър, казвам се Харолд Бризбейн и имам проблем.

Гладън му разказа с подробности случилото се с него. Говореше приглушено, защото не беше сам. В помещението имаше още двама души, които предстоеше да изпатят в областния затвор в центъра Бискайлус. Единият спеше на пода, някакъв надрусан наркоман. Другият седеше в противоположния ъгъл на стаята, но наблюдаваше Гладън и се вслушваше в думите му, защото нямаше какво друго да прави. Гладън си помисли, че може да е подставено лице, ченге, представящо се за затворник, за да подслушва обаждането му до адвокатата.

Не скри нищо, с изключение на истинското си име. След като свърши, Краснър дълго време мълча. Накрая попита:

— Какъв е този шум?

— Някакъв юнак спи на пода. Хърка.

— Харолд, това не е място за хора като вас — заяви Краснър с онзи бащински тон, който той не можеше да понася. — Трябва да направим нещо.

— Затова се и обаждам.

— Тарифата ми за труда върху вашия случай днес и утре ще бъде хиляда долара. Имайте предвид, че ви правя огромна отстъпка.

Предлагам я само на хора, чиито препоръки получавам от... господин Педерсън. Ако ми се наложи да удължа ангажимента и вдругиден, тогава отново ще обсъдим въпроса за хонорара. Ще можете ли да изтеглите парите?

— Няма проблеми.

— Какво ще кажете за пускане под гаранция? Колко можете да платите? Изглежда така, сякаш залагането на имущество е изключено. Поръчителите под залог вземат десет процента от сумата на гаранцията, определена от съдията. Тази сума представлява тарифата им и след това не можете да си я възстановите.

— Да, зарязваме имуществото. След като се погрижа за безбожната ви тарифа, вероятно ще мога да изтегля още пет бона. Мога да го направя веднага. Бих могъл да намеря още, но ще е по-трудно. Пет бона максимум. Искам да се измъкна колкото може по-бързо.

Краснър отмина забележката за тарифата си и запита:

— Значи пет бона?

— Да, разбира се. Пет хиляди. Какво можете да направите с тях?

Гладън проумя, че адвокатът по всяка вероятност съжалява, че е намалил толкова тарифата си.

— Добре. Това означава, че можете да си издействате гаранция от петдесет хиляди. Мисля, че сме в добра позиция. Засега това е незаконен арест. Бягството ви обаче и замърсяването на водите усложняват нещата, което, означава, че могат да бъдат квалифицирани или като нарушение на закона, или като дребни административни правонарушения. Това е изкуствено раздут случай, разтръбен от полицията. Трябва само да ви заведем до съда и оттам ще ви измъкнем под гаранция.

— Да.

— Мисля, че петдесет хиляди долара са доста за този случай, но те се явяват част от пазарлъка, който ще имам с чиновника, регистрирал случая. Ще видим как ще се развият нещата. Доколкото разбирам, не искате да им съобщите домашния си адрес.

— Точно така. Трябва ми нов.

— Тогава може да се наложи да използваме пълната гаранция от петдесет хиляди. Междувременно обаче ще имам грижата за нов

адрес. Може да изскочат и допълнителни разходи, свързани с това. Няма да са много. Обещавам...

— Чудесно. Само го направете.

Гладън погледна мъжа в дъното на стаята.

— А за тази нощ? — запита той. — Казах ви вече, че тия ченгета ще се опитат да ме пъхнат при откачените.

— Мисля, че блъфират, но...

— Лесно ви е на вас...

— Но аз няма да оставя никакво място за риск. Изслушайте ме, господин Бризбейн. Не мога да ви измъкна тази вечер, но ще позвъня тук-там. Всичко ще е наред. Ще ги принудя да ви закарат там брониран с К-9.

— Какво е това?

— Това е изолационен статус за затвора. Обикновено е запазен за информатори или високопоставени клечки, които са я загазили. Ще се обадя в затвора и ще им предам, че сте информатор в едно федерално разследване, провеждано от Вашингтон.

— Но те няма ли да проверят?

— Да, но днес вече е късно. Ще ви облекат с бронята К-9 и докато утре открият, че са били прекарани, вече ще сте в съда и да се надяваме, че след това ще сте на свобода.

— Това е чудесна измама, Краснър.

— Да, но втори път номерът няма да мине. Мисля, че ще ми се наложи да повиша малко тарифата, която току-що обсъдихме, за да си покрива загубите.

— Зарежете ги тия. Сделката е вече сключена. Имам достъп максимум до шест хиляди. Измъкнете ли ме, което остане след поръчителите, ваше е. Това е сделка с постоянно покачваща се цена.

— Става. Сега, още нещо. Споменахте, че се налага да изпреварим проверката на отпечатъците. Трябва да измисля нещо и по този въпрос. Така че с чиста съвест няма да правя никакви твърдения пред съда, които да...

— Имам си легенда, ако е това, за което питате. Не мисля, че се налага да се задълбочаваме на тази тема.

— Разбирам.

— Кога ще ми бъде предявено обвинението?

— Късно сутринта. След като се обадя до затвора, ще уредя да ви включат в списъка за ранния автобус за Санта Моника. По-добре е да изчакате в съда, отколкото в Бискайлус.

— Разбира се.

— И така, господин Бризбейн, страхувам се, че ще трябва пак да поговорим за тарифата ми и парите за гаранцията. Боя се, че ще трябва да ги имам, преди да вляза в съда утре сутринта.

— Имате ли сметка с електронен код?

— Да.

— Дайте ми номера. Утре сутринта ще я задействам. Мога ли да имам междуградска връзка с К-9?

— Не. Ще трябва да се свържете с кантората ми. Ще кажа на Джуди да чака обаждането ви. После тя ще набере номера, който ѝ дадете, по другата линия и ще ви свърже. Това не е проблем. И преди съм го правил.

Краснър му даде номера на електронната си сметка и Гладън използва мнемоническата техника, на която го беше обучил Хорас, за да го запамети.

— Господин Краснър, ще си направите голяма услуга, ако унищожите всички регистри за тази сделка и просто опишете възнаградението в счетоводството си като платено в брой.

— Разбрано. Да имате още нещо да ми казвате?

— Да. Пуснете някакво съобщение по мрежата РТЛ, кажете на останалите какво се е случило и да стоят настрана от въртележката.

— Непременно.

След като затвори, Гладън опря гръб на стената и бавно се свлече на пода. Избягваше да гледа към мъжа в другия край на стаята. Забеляза, че спящият вече не хъркаше, и се зачуди дали не беше мъртъв. В този момент обаче мъжът леко се размърда. Гладън се замисли за момент дали да не свали пластмасовата гривна от китката на наркомана и да я смени със своята. По всяка вероятност сутринта щяха да го освободят, без да плаща на адвокат и без гаранция в размер на 50 000 долара.

Реши, че беше прекалено рисковано. Мъжът в дъното на стаята можеше да се окаже ченге, а пък отрепката на пода нищо чудно да беше някакъв рецидивист. Човек никога не е сигурен как е станал сутринта съдията. Гладън реши да се придържа към варианта с

Краснър. В края на краищата той беше взел името му от мрежовия бюлетин. Адвокатът си знаеше работата. Но въпреки това сумата от шест хиляди долара здравата го тревожеше. Съдебната система буквално го беше разорила. Шест хиляди долара за какво? Какво толкова лошо бе сторил?

Пъхна ръка в джоба за цигара, но в този момент се сети, че му ги бяха отнели. Гневът му избухна с нова сила. Също и самосъжалението. Обществото го преследваше като див звяр и за какво? Инстинктите и желанията му не бяха рожба на волеви акт. Толкова ли не можеха да го проумеят тъпите им глави?

Страшно му се прииска лаптопът да беше у него. Искаше да се включи и да разговаря с другите по мрежата. Хората като него. Почувства се самотен в килията. Доплака му се, но сдържа сълзите си. Мъжът от дъното на стаята го наблюдаваше. Той нямаше да заплаче пред него.

8.

Не можах да спя добре, след като прекарах деня да разглеждам досиетата. Снимките не ми излизаха от ума. Първо на Тереза, после на брат ми. И двамата заснети в ужасни пози, съхранени завинаги в пликкове. Искаше ми се да се върна и да ги открадна, за да ги изгоря. Не исках никой друг да ги вижда след мен.

Сутринта след кафето пузнах компютъра и се включих в системата на „Роки“, за да проверя за постъпили съобщения. Гълтах с пълни шепи пуканки от пакета, докато чаках да стане връзката и паролата ми бъде проверена. Държа лаптопа и принтера винаги готови върху масата в трапезарията, защото най-често ям, докато ги използвам. По-добре е, отколкото да дремя край масата и да си мисля от колко години се храня сам.

Домът ми е малък. От девет години обитavam един едностаен апартамент, без да съм сменял мебелите. Не е лошо. Освен Шон не мога да си спомня през последните години някой да ми е идвал на гости. Когато съм с жени, не ги водя у дома. Впрочем и те не се тълпят кой знае колко много.

Спомних си, че когато се нанесох, си мислех, че ще прекарам тук най-много година-две, не повече, че сигурно ще си купя къща и ще се оженя или пък ще си имам куче. Това обаче не стана и не знам със сигурност защо. Най-вече заради работата ми, предполагам. Така поне се опитвам да убедя себе си. Насочил съм цялата си енергия върху работата. Всяко помещение от апартамента ми гъмжи от купища вестници с мои статии. Обичам да си ги препрочитам и да ги съхранявам. Ако случайно умра вкъщи, знам, че ще дойдат тук и ще ме намерят, като си помислят, че съм бил един от онези скъперници, които умират с вестници, натрупани до тавана, и спестявания, натъпкани в дюшеците. Едва ли ще си направят труда да отворят някой от вестниците и да прочетат статията ми.

Имах само две съобщения. Едното беше от Грег Глен, който питаше как върви. Беше го изпратил в шест и половина предната

вечер. Часът на изпращането ме ядоса. Този човек в понеделник сутринта беше одобрил задачата ми, а вечерта на същия ден искаше да знае докъде съм стигнал с нея. „Как върви“ представляваше редакторският евфемизъм за „Къде е статията?“

Да върви по дяволите. Изпратих му кратък отговор, че съм прекарал понеделник с ченгетата и съм убеден в самоубийството на брат си. Че макар и малко да се отклонявам от възложената ми задача, се каня да започна едно изследване върху причините и честотата на самоубийствата сред полицаите.

Другото съобщение беше от Лори Прайн от библиотеката. Беше ми го изпратила в четири и половина следобед, пак в понеделник. Беше съвсем кратко. „Интересен Материал в Нексис. Разпечатката ти е готова.“

Изпратих ѝ в отговор съобщение, с което ѝ благодарях за експедитивното търсене, като ѝ обясних, че неочаквано съм се забавил в Боулдър, но че веднага ще отскоча да взема разпечатаните материали. Мисля, че ме харесваше, макар никога да не бях прекрочвал границата на служебните ни взаимоотношения. Човек трябва да е внимателен и сигурен с тия неща. Правиш стъпка, която очакват от теб, и получаваш един по мутрата. Правиш стъпка, която не очакват от теб, и в резултат има служебно оплакване. Според мен най-добре е цялата тая работа въобще да се избягва.

След това прелистих бюлетините на „Асошиейтед Прес“ и „Юнайтед Прес Интернешънъл“ да видя дали няма нещо интересно. Имаше съобщение за някакъв лекар, прострелян пред гинекологична клиника в Колорадо Спрингс. Един активист, противник на абортите, вече бил арестуван. Лекарят още не бил починал. Направих си копие на статията и го прехвърлих в персоналния дял от диска, но без да мисля обаче, че някога ще посегна към него, освен ако лекарят не почине.

На вратата ми се почука и първо погледнах през шпионката, преди да отворя. Беше Джейн, която живееше срещу моя апартамент. Беше тук повече от година. Запознах се с нея, когато ме помоли да ѝ помогна при пренасянето на някакви мебели. Беше особено впечатлена, когато ѝ казах, че съм журналист във вестник, без да има и най-малката представа какво означава това. Ходихме два пъти на кино и веднъж вечеряхме заедно: един ден карахме ски в Кийстоун, но нищо

не излезе от това. Мисля си, че причината за това бяха моите колебания, не нейните. Тя беше привлекателна и може би в това беше причината. Аз самият бях привлекателен — поне така си мислех — и ми се искаше нещо по-различно от това.

— Здравей, Джак. Видях колата ти в гаража миналата нощ и разбрах, че си се върнал. Как мина пътешествието?

— Не беше лошо. Хубаво е човек да се измъкне за малко от лудницата.

— Кара ли ски?

— Малко. Ходих до Телурайд.

— Чудесно. Знаеш ли, канех се да ти кажа, но ти вече беше тръгнал, че ако някога ти се наложи да пътуваш за по-продължително време, бих могла да се грижа за саксиите ти или да ти събирам пощата, каквото и да е. Само кажи.

— О, благодаря ти. Аз всъщност нямам никакви саксии, тъй като много често ми се налага да отсъствам за по няколко дни.

Обърнах се да погледна навътре в жилището си. Сигурно можех да я поканя на кафе, но не го направих. Вместо това попитах:

— На работа ли отиваш?

— Да.

— И аз. Трябва да се приготвям. Но като си оправя нещата, искаш ли да отидем на кино.

И двамата обичахме филмите с Де Ниро. Това ни беше единственото, което ни свързваше.

— Добре, обади ми се.

— Непременно.

Затворих вратата и съжалих, че не я бях поканил вътре. Изключих компютъра в трапезарията и погледът ми се спря на натрупаната хартия до принтера. Незавършеният ми роман. Бях го започнал преди повече от година, но блокирах на едно място и край. Ставаше дума за писател, който осакатява и с четирите си крайника в резултат на мотоциклетна катастрофа. С парите от застраховката наема красиво младо момиче от местния университет, на което да диктува текста. Скоро обаче разбира, че тя редактира и обработва текста още преди да го запише. Това обаче, което окончателно го смазва, е, че тя е по-добра писателка от него. Скоро той буквално лежи ням в стаята,

докато тя пише. Той само наблюдава. Иска му се да я убие, да я удуши. Но е парализиран! Изгаря в пламъците на ада.

Купчината хартия върху масата сякаш ме предизвикваше да се захвана отново. Не знам защо не го бях напъхал в чекмеджето при другия, който бях започнал и все така не довършил преди няколко години. Но не го направих. Сигурно исках да е там, за да ми напомня за себе си.

Заварих пуста новинарската зала на „Роки“. Сутрешният редактор и дежурният репортер вече бяха на бюрото по градските дела, но други хора не се виждаха наоколо. Повечето от редакционния екип обикновено идваха към девет или по-късно. Първата ми спирка беше кафетерията да изпия още едно кафе и сетне отскочих до библиотеката, където си прибрах дебелия топ разпечатка от принтера с моето име, написано най-отгоре. Отбих се до кабинката на Лори Прайн да ѝ благодаря лично, но и нея я нямаше още.

От мястото си на бюрото виждах в кабинета на Грег Глен. Той беше там, разбира се, както винаги залепен за телефонната слушалка. Започнах обичайната си програма с четенето едновременно на „Роки“ и „Поуст“, Изпитвам истинско наслаждение от ежедневната война между двата денвърски вестника. Ако имате любими рубрики, вълнуващите истории винаги печелят. По принцип обаче и двата вестника изчерпват всички теми и това представляваше окопна война; там се водеше истинската битка. Първо четях нашия репортаж и после техния, като сравнявах написаното от двамата автори, преценявайки кой е по-добрият от двамата, кой е разполагал с по-подробна информация. Не съм пристрастен и невинаги съм бил за „Роки“. В действителност повечето пъти симпатиите ми бяха на страната на „Поуст“. Работех с няколко истински задника и няхах нищо против да гледам как „Поуст“ ги прави за смях пред читателите си. Макар че едва ли щях да го призная на някого. Такава е природата на бизнеса и конкуренцията. Конкурирахме се с другия вестник, конкурирахме се и помежду си. Това беше причината, поради която бях сигурен, че някои от тях не откъсват поглед от мен всеки път, когато минех през новинарската зала. За някои от по-младите репортери аз бях почти герой, пълен със сюжети и истории, талант винаги да попадам в целта.

За някои от другите бях патетичен некадърник с незаслужено висока слава и заплата. Динозавър. Винаги ме дебнеха и за най-малките пропуски. Нямах нищо против. Разбирах ги. И аз щях да бъда същият, ако бях на тяхно място.

Денвърските вестници захранваха по-големите ежедневници в Ню Йорк, Лос Анжелис, Чикаго и Вашингтон. Може би трябваше отдавна да съм се прехвърлил в някой от тях, а преди няколко години отхвърлих предложението на „Лос Анжелис Таймс“. Но не и преди да го използвам, за да си издействам само репортажите за убийствата. Грег си мислеше, че предложението се отнасяше за най-горещите събития от работата на полицията. Не му казах, че всъщност ставаше дума за един филиал от предградията, наречен Вали Едишън. Предложи ми да открие рубрика „Убийства“ специално заради мен, ако остана. Понякога си мисля, че допуснах грешка, като приех предложението му. Може би щеше да е по-добре, ако започнех някъде наново и на чисто.

Днешното състезание беше безспорен успех за нас. Бутнах вестниците настрани и вдигнах разпечатката от библиотеката. Лори Прайн бе открила няколко истории във вестниците от Източното крайбрежие, анализиращи патологията на самоубийствата сред полицейските служители, и няколко кратки репортажа за специфични самоубийства по цялата страна. Беше проявила деликатността да не разпечатва репортажа на „Денвър Поуст“ за брат ми.

Повечето от по-дългите статии разглеждаха самоубийството като професионален риск, свързан със спецификата на полицейската работа. Всяка започваше с отделно самоубийство на полицаи, като след това преминаваше в дискусия между психиатри и полицейски експерти върху причините, накарали ченгетата да захаят дулата на служебните си пистолети. Всички истории заключаваха, че съществува причинна връзка между самоубийството на всеки отделен полицаи и стреса на работата, усилен докрай от някое травмиращо събитие от живота на жертвата.

Статиите бяха ценни с това, че в тях фигурираха имената на експертите, от които бих имал нужда за работата си. Няколко от тях споменаваха едно спонсорирано от ФБР разследване върху полицейските самоубийства във фондацията по прилагането на законите във Вашингтон, окръг Колумбия. Спрях се на него, като

съобразих, че мога да използвам обновените статистики от бюро или фондацията, за да придам на историята си актуалност и достоверност.

Телефонът иззвъня. Беше майка ми. Не бяхме говорили от погребението. След няколко въпроса за пътешествието тя мина направо на въпроса.

— Райли ми каза, че се каниш да пишеш за Шон.

Това не беше въпрос, но аз отговорих:

— Да.

— Защо, Джон?

Единствено тя ме наричаше Джон.

— Защото трябва. Аз... просто не мога да продължавам, сякаш не се е случило. Трябва да опитам поне да разбера.

— Ти винаги разглобяваше играчките си, когато беше малък. Спомняш ли си? Унищожи всичките си играчки.

— За какво говориш, мамо? Това е...

— Това, което искам да кажа, е, че когато ги разглобеше, после никога не успяваше да ги сглобиш. И тогава какво ти оставаше? Нищо. Джони, ти нямаш нищо.

— Мамо, това е безсмислено. Виж, не мога да не го направя.

Не можех да разбера защо толкова бързо изпадах в гняв при всеки разговор с нея.

— Мислиш ли въобще за някой друг, освен за себе си? Осъзнаваш ли каква болка можеш да причиниш на някои хора, ако публикуваш тези неща във вестника?

— Имаш предвид татко ли? Та това по-скоро би му помогнало.

Последва дълга тишина; представих си я в кухнята ѝ на масата, с притворени очи и слушалка в ръка. Баща ми сигурно седеше до нея и не смееше да разговаря с мен.

— Имаше ли някаква представа? — запитах спокойно аз. — Някой от вас изобщо имаше ли представа?

— Разбира се, че не — отвърна тя. — Никой не знаеше.

Последва ново мълчание, след което майка ми каза:

— Помисли си, Джон. По-добре е раните да зарастват в тишина.

— Също както със Сара ли?

— Какво искаш да кажеш?

— Ти никога не говореше... никога не разговаряше с мен за тогава.

— Не мога да говоря за това сега.

— Ти никога няма да можеш. Онова беше само преди двайсет и две години.

— Не бъди толкова саркастичен за такива неща.

— Съжалявам. Виж, мъча се да не бъда такъв.

— Помисли си само за какво те помолих.

— Ще помисля. И ще ти се обадя.

Тя ми затвори ядосана не по-малко от мен. Тревожеше ме, че не иска да пиша за Шон. Сякаш още пазеше любимото си дете. Него вече го нямаше. А аз бях тук.

Надигнах се от стола си, за да надзърна над преградата на кабинката си. Новинарската зала вече се изпълваше с народ. Глен бе излязъл от кабинета си; застанал до бюрото по градските дела, разговаряше с дежурния редактор за планираните статии относно простреляния специалист по абортите. Седнах на стола си, за да не ме видят и да не им хрумне идеята да редактирам. Мразя да редактирам. Обикновено изпращат тълпа репортери на мястото на престъплението или бедствието, които ми изтърсват събраната информация. После трябва да напиша статията с определен срок, като реша чии имена да се поставят под заглавието ѝ. Това беше типично за вестникарския бизнес, но на мен вече ми беше дошло до гуша от него. Искях само да си пиша статиите за убийствата и да ме оставят на мира.

Замислих се дали не беше по-добре да си взема разпечатаните материали и да се скрия в кафето, но реших да рискувам. Продължих да чета. Най-впечатляващият материал беше поместен преди пет месеца в „Ню Йорк Таймс“. Не беше изненадващо. Този вестник беше Свещеният Граал за журналистиката. Най-добрият. Зачетох се в статията, но после реших да я оставя за най-накрая. След като прехвърлих и изчетох останалите материали, отидох за поредната чаша кафе, после отново започнах със статията от „Таймс“, този път вече без да бързам.

Новинарският гвоздей бяха очевидно несвързаните едно с друго три самоубийства на трима нюйоркски полицаи в рамките само на шест седмици. Жертвите не се познавали помежду си, но това не намаляваше покрусата на полицията, както се казваше в статията. Двама се самоубили с револверите си у дома, третият се обесил в един вертеп за пласиране на наркотици, докато шестима дрогирани

наркомани го наблюдавали с ужас. Статията предаваше с подробности текущото изследване на случаите със самоубийства на полицаи, провеждано съвместно от секцията по бихейвиористични науки^[1] към ФБР в Куантико, Вирджиния, и фондацията по прилагането на законите. Статията цитираше директора на фондацията, Натан Форд, и аз си записах името му в бележника си, преди да продължа нататък. Той твърдеше, че проектът изследва всяко докладвано полицейско самоубийство, извършено през последните пет години, търсейки сходства в причините. Според него се налагал изводът, че е невъзможно да се определи кой може да е най-податлив на полицейската депресия. Веднъж обаче диагностицирана, тя би могла да бъде лекувана, при условие, разбира се, че полицаят потърсеше помощ. Според думите на Форд целта на проекта била да се изгради база данни, която после да бъде транслирана в протокол, с помощта на който полицейските началници биха могли да набелязват полицейските служители, обхванати от полицейска депресия, преди да е станало твърде късно.

Статията на „Таймс“ включваше и един допълнителен материал за някакъв случай от преди година в Чикаго, където служителят потърсил помощ, но въпреки това пак не успели да го спасят. Докато четях, усещах как стомахът ми се свива. Според материала чикагският полицай детективът Дан Брукс започнал терапевтични сеанси с един психиатър, след като един много тежък случай започнал да го тормози. Ставало дума за отвлечено и убито дванадесетгодишно дете на име Боби Сматърс. Момчето било изчезнало и след два дни открили останките му в една снежна пряспа близо до зоологическата градина на парка Линкълн. То било удушено. Осем от пръстите му били отрязани.

Аутопсията определила, че пръстите били отрязани преди смъртта му. Този факт и невъзможността да идентифицира и залови убиеца, очевидно са надхвърлили издръжливостта на Брукс.

Господин Брукс, един високоуважаван следовател, не успял да понесе смъртта на преждевременно развитото синеоко момче.

След като шефовете и колегите му разбрали, че този факт пречи на работата му, той си взел четириседмичен отпуск и започнал интензивни терапевтични сеанси с доктор Роналд Кантор, на когото е представен от един психолог към чикагското полицейско управление.

Според доктор Кантор в началото на сеансите открито споделял спохождащите го мисли за самоубийство и твърдял, че бил в плен на кошмарите за момчето, пищящо в агония.

След двадесетте терапевтични сеанса, проведени за този четириседмичен период, доктор Кантор му разрешава да се завърне на работното място в Отдела по убийства. Господин Брукс вече се чувствал добре и продължил да се занимава с дела, свързани с убийства, като разкрил няколко нови случая. Казвал на приятелите си, че кошмарите му изчезнали. Известен със своята енергичност, Брукс дори продължил своето до този момент безуспешно преследване на убиеца на Боби Смагърс.

Но в някакъв момент през студената чикагска зима нещо очевидно се променя. На 13 март — деня, в който момчето Смагърс е щяло да навърши тринадесет години — Брукс седял в любимия си стол в работната стая, където обичал да пише поеми; занимание, което го разсейвало от работата му като детектив по убийствата. Бил взел най-малко две таблетки перкосет, който му бил останал от лечението на гръбначна травма преди година. Написал един ред в бележника си за стихове. После пъхнал дулото на своя 38-калибров полицейски специален в устата си и натиснал спусъка. Съпругата му го открила, когато се върнала от работа.

Смъртта на Брукс оставила семейството и приятелите му опечалени и изпълнени с въпроси. Какво биха могли да направят, за да го предотвратят? Какви са били признаците, незабелязани от тях? Кантор поклаща замислено глава на въпроса, дали може да има отговори на тези тревожни въпроси.

— Разумът е странно, непредсказуемо и понякога ужасно нещо — произнася с мекия си глас психологът в кабинета си. — Мислех, че Дан е напреднал много с мен. Очевидно е обаче, че ние не сме напреднали достатъчно.

Брукс и онова, което го е преследвало до смъртта му, остават загадка. Дори и последното му съобщение е загадка. Стихът, който е написал в бележника си, не ни предлага голяма възможност да вникнем в причината, накарала го да захапне дулото.

„Навън през бледата врата“ са неговите последни думи. Стихът е от поемата „Омагьосаният дворец“ на Едгар Алън По, която първоначално се появява в един от най-известните му разкази „Падането на замъка на Ъшър“.

*И като страшен бърз порой
навън през бледата врата
политат призраци безброй
и с кикот губят се в нощта.^[2]*

Значението, което са имали тези думи за Брукс, е неясно, но те определено внасят меланхоличната нотка в неговия последен акт.

Междувременно убийството на Боби Смагърс си остава неразрешено. В отдел „Убийства“, където е работел Брукс и където колегите му продължават опитите си да разплетат случая, детективите сега твърдят, че търсят правосъдие за двете жертви.

— Ако питате мен, това е двойно убийство — заявява Лорънс Уошингтън, детектив, израснал заедно с Брукс и негов партньор в отдела. — Този, който е убил момчето, е премахнал и Дан. Никой не може да ме убеди в противното.

Изправих се и отпратих поглед към залата. Никой не ме гледаше. Върнах се пак на разпечатката и отново прочетох края на статията. Бях зашеметен почти както през нощта, когато Уекслър и Сейнт Луис бяха дошли да ми съобщят за брат ми. Чувах ясно как бие сърцето ми; нечия ледена ръка сякаш бе сграбчила в безмилостната си хватка всичките ми вътрешности. Отворих бележника си и погледнах това, което бях нахвърлил след срещата ми с Уекслър. Името беше там. Шон го бе написал в журнала. Това беше последната му бележка.

РЪШЪР

Обадих се в библиотеката и помолих за Лори Прайн.

— Лори, обажда се...

— Джак. Да, знам.

— Виж, имам нужда от извънредно търсене. Искам да кажа, поне си мисля, че е търсене. Не съм сигурен как да...

— Какво има, Джак?

— Едгар Алън По. Имаме ли нещо от него?

— Разбира се. Сигурна съм, че имаме доста биографични справки. Бих могла...

— Имам предвид дали имаме някакви негови разкази или други творби? Търся „Падането на замъка на Ъшър.“ Съжалявам, че те обезпокоих.

— Всичко е наред. Не знам с какво разполагаме. Но съм сигурна, че всички книжарници в областта предлагат негови произведения.

— Добре, благодаря ти. Ще отскоча да потърся.

Канех се да затварям, когато произнесе името ми.

— Да?

— Хрумна ми нещо. Ако искаш да цитираш стих или нещо подобно, имаме колекцията на Бартлет върху компактдиск. Мога да го включа директно, става страшно бързо.

— Добре. Давай.

Тя остави слушалката и времето сякаш спря. Препрочетох края на статията в „Таймс“. Замисленото от мен ми изглеждаше малко като да стрелям в тъмното, но съвпаденията около смъртта на брат ми и Брукс и в имената Родерик Ъшър и РЪШЪР не можеха да се пренебрегнат.

— Джак — произнесе по едно време Лори, — току-що проверих индексите. Нямаме книги, съдържащи всички произведения на По. Разполагаме само с диска на Бартлет. Имам го на сидиром^[3]. Какво точно търсиш?

— Поемата „Омагьосаният дворец“, която е в разказа „Падането на замъка на Ъшър“. Можеш ли да го откриеш?

Не ми отговори. Дочувах я как набира бързо заглавието.

— Такаа, да, има избрани откъси от разказа и поемата. Три екрана.

— Добре, има ли там такъв стих „Вън от пространство — вън от време“?

Тя продължи да трака.

— Не. Тук няма такава...

— Проклятие!

Не знам защо избухнах така. Това ме разтревожи, и то мигновено.

— Джак, това е цитат, но от друга поема.

— Какво? Пак ли е на По?

— Да. От поемата му „Страната на сънищата“. Искаш ли да ти я прочета?

— Давай.

— Добре, не ме бива много да рецитирам, това е без значение, нали?

Тя започна:

*По стръмен и самотен път.
де злите ангели летят
и в здрачини кумирът ноц
издига трон на черна мощ
дойдох аз в родните места
от Туле — края на света
от онзи край, де сън витай и сред мъгли забулен
дреме
вън от пространство — вън от време.^[4]*

— Това е.

Застинах.

— Джак?

— Прочети го пак. Този път по-бавно.

Записах стиха в бележника си. Можех да я помоля да ми го пусне на принтера и после да отида да си го взема, но не исках се помръдна от мястото си. Поне за малко трябваше да остана съвсем сам.

— Джак, какво откри? — запита тя, след като приключи с четенето. — Много си развълнуван.

— Не знам още. Трябва да тръгвам.

Затворих телефона.

Само след миг изпитах ужасното чувство, че стените на просторната новинарска зала започват да се сближават. Сърцето ми

лудо затуптя. За миг отново си представих брат ми в колата.

Глен както винаги говореше по телефона, когато влязох в стаята му и седнах пред него. Той ми кимна и посочи вратата, за да изчакам отвън, докато свърши. Не помръднах. Той пак ми посочи, но аз поклатих глава.

— Слушай, имам неотложна работа — приключи той телефонния разговор. — Мога ли да ти се обадя след малко? Добре. Да.

Той затвори.

— Какво...

— Трябва да тръгна за Чикаго — казах. — Още днес. После вероятно ще отскоча до Вашингтон и след това до Куантико, Вирджиния. До ФБР.

Глен не повярва и на думичка от разказа ми.

— Вън от пространство, вън от време? О, хайде, Джак, това е мисъл, която минава през ума на много хора, решили да сложат край на живота си. Фактът, че това е стих от поема, написана от някакъв откачен писател преди сто и петдесет години, който също така е написал и друга поема, цитирана от другия мъртъв полицай, не спада към материала, от който се замесват конспирациите.

— А какво ще кажеш за Ръшър и Родерик Ъшър? И това ли мислиш, че е съвпадение? Значи имаме тройно съвпадение и ти твърдиш, че изобщо не си струвало да се проверява.

— Не съм казал, че не си струва да се провери. — Гласът му се извиси, изпълнен с негодувание. — Разбира се, ти си в правото си да провериш. Хващай телефона и проверявай. Но аз нямам намерение да те пращам на обиколка из страната само въз основа на това съвпадение.

Той се размърда на стола, за да провери компютъра за постъпили съобщения. Нямаше никакви. Пак се обърна към мен.

— Какъв е мотивът?

— Какво?

— Кой би желал да премахне брат ти и онзи човек в Чикаго? Просто няма никакъв смисъл. А и нима е възможно ченгетата да пропуснат всичко това?

— Не знам.

— Е, нали прекара деня с тях и с досиетата по делото, къде е тогава пропускът? Как би могъл някой да нагласи цялата работа и после да се измъкне, без да го забележат? Защо ти се върна вчера убеден, че е било самоубийство? Получих съобщението ти, в което твърдеше, че си убеден. Защо тогава ченгетата продължават да са убедени?

— За момента нямам никакви отговори на въпросите ти. Точно затова искам да отида до Чикаго и после до ФБР.

— Виж, Джак, имаш чудесна работа във вестника. Не мога да ти кажа колко много репортери са идвали при мен с молбата те да я поемат. Ти...

— Кой?

— Какво?

— Кой иска работата ми?

— Няма значение. Не за това е думата. Но аз съм длъжен да съгласувам това пътуване с Неф и Нейбърс. Новинарската ни зала гъмжи от репортери, които биха искали да пътешестват всеки път, когато им изскочи шансът по някой материал. Много искат да пътуват. Това подпомага мотивацията им. В момента обаче във вестника имаме икономически спад и не мога да разписвам всяко командировъчно, което ми се поднася.

Гадеше ми се от увъртанията му и се чудех дали Неф и Нейбърс, директорът и редакторът на вестника, някога са се интересували кого и къде изпраща, стига само да даваха добри материали. А това определено беше добра история. Глен просто се заяждаше и го знаеше не по-зле от мен.

— Добре тогава, ще си взема отпуск и ще го направя на собствени разноски.

— Ти използва всичко, с което разполагаше, след погребението. Освен това не можеш да препускаш из страната и да тръбиш, че си репортер на „Роки Маунтън Нюз“, ако не си изпратен от вестника.

— Какво ще кажеш тогава за неплатен отпуск? Вчера ми спомена, че ако ми се наложи, можеш да измислиш нещо.

— Имах предвид време за скръб, не да обикаляш из страната. А и освен това знаеш условията на неплатения отпуск. Не мога да пазя

мястото ти. Вземеш ли неплатен отпуск, можеш да завариш някой седнал на стола ти.

Прииска ми се веднага да му тегля майната, но нямах достатъчно кураж, а и освен това добре знаех, че се нуждая от вестника като пропуск до ченгетата, изследователите и всички замесени по разследванията. Без журналистическата си карта щях да бъда само нечий брат на самоубиец, който всеки може да подритва както си иска.

— Трябва ми далеч повече от онова, с което дойде при мен, за да оправдая командировката ти, Джак — каза Глен. — Не можем да си позволим скъпо проучване на нещо толкова неясно, трябва ни факти. Ако имаше още материал, може би щях да те изпратя до Чикаго. Но с тази фондация и ФБР ти определено можеш да се справиш и по телефона. Ако не успееш, тогава бих могъл да ангажирам някой от вашингтонското пресбюро да отскочи до двете места.

— Става въпрос за брат ми, за моя материал. Не можеш да го поръчаш на друг.

Той вдигна ръце в примирителен жест. Знаеше, че предложението му е неосъществимо.

— Тогава хващай телефоните и се върни после с нещо вече определено.

— Виж, не разбираш ли, че си противоречиш? Казваш ми да не отивам без доказателства. Но аз трябва да отида там, за да донеса доказателствата.

Върнах се на бюрото си, създадох един нов файл и започнах да набирам в него всичко, което ми беше известно за смъртта на Тереза Лофтън и брат ми. Записах всяка подробност, която си спомнях от досиетата. Телефонът звънеше, но аз не вдигах. Само въвеждах. Знаех добре, че трябва да започна с определена база информация. Тогава вече можех да разнищя случая с брат ми. С Глен накрая се спогодихме. Успеех ли да убедя ченгетата да открият отново делото по случая с брат ми, заминавах за Чикаго. Каза, че ще говорим допълнително за окръг Колумбия, но аз си знаех, че ако замина за Чикаго, щях да стигна и до Вашингтон.

Докато набирах, пред очите ми непрекъснато бе лицето на брат ми. Сега онази стерилна и безжизнена фотография ме тревожеше.

Защото бях повярвал на невъзможното. Бях го изоставил и сега усещах едно още по-остро чувство на вина. В онази кола се бе намирал брат ми, моят близък. Това бях аз.

---

[1] Бихейвиоризъм — философско течение, което отрича съзнателната човешка дейност и твърди, че в основата на човешките действия лежат вродените инстинкти и механично възникнали навици.

— Б.р. ↑

[2] Превод Николай Попов, Едгар По, Избрани творби, НК, 1981.

↑

[3] Компактдисково устройство към компютъра. — Б.р. ↑

[4] Превод Георги Михайлов, Е. По, Избрани творби, НК, 1981. ↑

9.

Приключих с четири страници бележки, а след това ги обобщих до шест реда кратки въпроси, на които трябваше да намеря отговорите. Бях открил, че като погледнех факта от обратната страна, приемайки, че Шон е бил убит, а не е посегнал сам на живота си, виждах нещо, което ченгетата вероятно не бяха догледали. Грешката им беше там, че те вече имаха предварителна нагласа да смятат и след това да приемат, че Шон се е самоубил. Познавах брат ми и знаех, че беше страшно потиснат по случая с Тереза Лофтън. Или може би е било нещо, което всяко ченге може да приеме за всеки свой колега. Когато обаче се зарових във фактите без предубеденост, видях онова, което те бяха пропуснали.

Разгледах списъка, който бях написал върху страничка от бележника си.

Пена: ръцете му?
после — колко време?
Уекслър/Скалари: колата?
нагревателят?
ключалката?
Райли: ръкавиците?

Сетих се, че мога да позвъня по телефона на Райли. Набрах номера и вече бях готов да затворя след шестото позвъняване, когато тя вдигна слушалката.

— Райли? Обажда се Джак. Добре ли си? В лош момент ли се обаждам?

— Имало ли е изобщо някога добър момент?

Гласът ѝ звучеше така, сякаш беше пила.

— Искаш ли да дойда, Райли? Тръгвам веднага.

— Не, недей, Джак. Добре съм. Просто днес е един от онези гадни дни, нали знаеш? Все си мисля за него.

— Да. И аз непрекъснато мисля за него.

— Тогава защо не се мярна наоколо тогава, преди той да отиде... съжалявам, не бива да ти говоря така...

Замълчах за момент.

— Не знам, Райлс. Просто се скарахме за нещо. Изтърсих няколко глупости, които не биваше да казвам. Той... сигурно и той. Беше в някакъв период на охлаждане на отношенията ни... Направи го, преди да успеем да се сбlijим отново.

Осъзнах, че много отдавна не я бях наричал Райлс. Зачудих се дали го беше забелязала.

— За какво се карахте тогава, заради разрязаното на две момиче ли?

— Защо питаш? Той разказвал ли ти е за случая?

— Не. Само предполагам. Тя му беше взела акъла, защо да не го направи и с теб? Само за това си мисля.

— Райли, ти съвсем... Виж, не трябва да се измъчваш с това. Опитай се да мислиш за нещо хубаво.

Малко остана да ѝ кажа, че нещата не са чак толкова мръсни, колкото изглеждат. Но беше прекалено рано.

— Много е трудно да го направя.

— Знам, Райли. Съжалявам. Не знам какво да ти кажа.

Последва дълго мълчание. Не се чуваше нищо в слушалката. Никаква музика. Нито телевизор. Чудех се какво ли правеше сама в къщата.

— Мама ми се обади днес. Ти си ѝ казала какво правя.

— Да. Помислих, че трябва да знае.

Нищо не отговорих.

— Какво искаш, Джак? — запита накрая тя.

— Само един въпрос. Може да ти се стори малко странен, но нищо. Ченгетата показаха ли ти или върнаха ли ти ръкавиците на Шон?

— Ръкавиците му?

— Онези, които е носел тогава.

— Не. Не съм ги получила. Никой не ме е питал за тях.

— Добре, какви бяха те?

— Кожени. Защо?

— Просто нещо ми хрумна. Ще ти кажа по-късно, ако излезе нещо. А цветът им черен ли беше?

— Да, черен бокс. Мисля, че бяха подплатени с вълна.

Описанието ѝ съответстваше на ръкавиците, които бях видял върху фотографиите. Това не означаваше нищо. Просто само една отправна точка за проверка, една мишена от редицата.

Говорихме още няколко минути и я поканих да вечеряме заедно тази вечер, защото отивах в Боулдър, но тя отказа. След това затворихме. Тревожех се за нея и се надявах, че разговорът ни, един прост човешки контакт, ще ѝ даде поне малко кураж. Замислих се дали все пак да не се отбия до апартамента ѝ, след като приключа с работите си.

Докато карах през Боулдър, гледах как се образуват облаци, които носеха сняг по върховете на Флат Айрънс. Бях отраснал там и знаех колко бързо могат да дойдат насам. Надявах се компанията „Темпо“, чиято кола карах, да се е погрижила за вериги в багажника, макар че ми се струваше малко вероятно.

На езерото заварих Пена, застанал пред къщичката си да говори с група скиори. Реших да изчакам и отидох на брега. Зърнах няколко петна, където хората бяха отстранили снега и отдолу ледът блестеше. Съзнателно пристъпих навътре в замръзналото езеро и погледнах в една от синьо-черните дупки, представяйки си какви дълбини се криеха под него. Усетих лек трепет под краката си. Преди двайсет и две години сестра ми бе пропаднала в леда и бе загинала в това езеро. Сега брат ми бе загинал в колата на не повече от петдесет метра от мястото, където стоях. Докато гледах черния лед, си спомних как веднъж разказвах, че някои от рибите в езерото замръзвали през зимата, но с настъпването на пролетното топене се пробуждали и продължавали да плуват. Зачудих се дали беше вярно; да можеха и хората да бъдат като рибите.

— Пак сте вие.

Извърнах се и видях Пена.

— Да, пак съм аз. Съжалявам, че ви безпокоя отново. Имам само още няколко въпроса към вас.

— Не се тревожете. Иска ми се да бях направил нещо за него тогава, нали разбирате? Може би ако го бях видял по-рано, когато е паркирал, щях да отида при него и да го питам дали има нужда от помощ. Не знам.

Закрачихме обратно към къщичката.

— Не знам какво би могъл да направи който и да е — казах аз, колкото да поддържам разговора.

— Какво искате да ме питате?

Извадих бележника си.

— Първо, когато изтичахте до колата, видяхте ли ръцете му? Имам предвид къде са били?

Той се замисли и продължи да върви. Сигурно се опитваше да си спомни.

— Струва ми се, че погледнах ръцете му — проговори той. — Защото когато изтичах и видях, че е сам, веднага разбрах, че се е самоубил. Така че съм абсолютно сигурен, че погледнах ръцете му, за да видя дали държи пистолета.

— Държеше ли го?

— Не. Видях го на съседната седалка до него. Беше паднал върху нея.

— Спомняте ли си дали носеше ръкавици, когато погледнахте вътре?

— Ръкавици... ръкавици — повтори замислено той. След дълга пауза продължи: — Не знам. Не мога да си спомня. Какво казва полицията?

— Ами просто искам да разбера дали си спомняте.

— Съжалявам, нищо не ми идва.

— Ако полицията поиска, ще се съгласите ли да ви хипнотизират? Да видят дали могат да го извлекат от паметта ви?

— Да ме хипнотизират? Правят ли такива неща?

— Понякога. Ако е за нещо важно.

— Е, ако е за нещо важно, ще се съглася.

Вече бяхме стигнали пред къщичката му. Гледах към темпото, паркирано на същото място, където е била колата на брат ми.

— Искам да ви задам още един въпрос. Полицейските доклади твърдят, че сте видели колата пет секунди след изстрела. А за пет

секунди никой не може да изскочи от колата и да се скрие в гората, без да го видите.

— Правилно. Няма начин. Щях да го видя.

— Добре, а след това?

— Какво след това?

— След като сте изтичали до колата и сте видели, че човекът е прострелян. Онзи ден ми казахте, че сте се върнали обратно в къщичката и сте се обадили по телефона. Така ли е?

— Да, обадох се на полицията и на шефовете си.

— Значи сте били вътре в къщичката и не сте виждали колата, нали така?

— Да.

— За колко време?

Пена кимна, разбирайки какво имам предвид.

— Но това няма значение, защото той беше сам в колата.

— Знам, но въпреки това. Можете да ми се присмеете, ако искате. Няма да ви се разсърдя. Колко време ви отне?

Той повдигна рамене, сякаш искаше да каже „Какво пък, по дяволите“, и отново замълча. Влезе вътре и направи движение с ръката си, сякаш повдигаше телефонна слушалка.

— Веднага се свързах с полицията. Беше много бързо. Взеха ми името и длъжността, а това отне малко време. После се обадох на началството и поисках да говоря с Дъг Бос, шефа ми. Казах им, че случаят е извънреден, и те веднага ме свързаха с него. Обадох се и му казах какво се е случило, а той ми каза да изляза навън и да наблюдавам автомобила, докато дойде полицията. Това беше всичко. Върнах се до колата.

Обмислих думите му и прецених, че колата вероятно е била скрита от погледа му най-малко тридесет секунди.

— Първият път когато побягнахте към колата, опитахте ли всички врати, за да видите дали някоя не е отключена?

— Само от страната на шофьора. Но те всички бяха заключени.

— Откъде знаете?

— Когато пристигнаха ченгетата, пробвах всички и те се оказаха заключени. Наложих им се да използват едно от ония неща, шперцовете де, за да отворят ключалката.

Кимнах.

— А задната седалка? Вчера ми казахте, че прозорците са били запотени. Приближихте ли лицето си до стъклото да видите задната седалка и пода?

Пена беше наясно защо му задавам тези въпроси. Замисли се за момент и после поклати отрицателно глава.

— Не, не съм гледал специално отзад. Просто си помислих, че мъжът е сам.

— Ченгетата зададоха ли ви същите въпроси?

— Не, не съвсем. Макар че разбирам накъде клоните.

Кимнах.

— Последен въпрос. Когато телефонирахте, казахте ли, че това е самоубийство, или че е просто прострелване?

— Аз... — Очите му зашариха по снега в усилие да си припомни точните думи. — Да, казах, че тук е дошъл някакъв човек, който се е застрелял. Само това. Предполагам, че записват всичките си разговори.

— Вероятно. Много ви благодаря.

Тръгнах към колата с първите снежинки затанцували във въздуха.

— Какво ще стане с хипнотизирането? — извика Пена.

— Ще ви се обадят, ако се наложи.

Проверих багажника, преди да седна зад волана. Нямах вериги.

На връщане през Боулдър се отбих в една книжарница, наречена съвсем подходящо за случая „Улица Морг“, и си купих пълното издание на По с всичките му разкази и стихотворения. Възнамерявах да започна да я чета още тази нощ. Докато карах обратно към Денвър, се опитвах да наместя отговорите на Пена в теорията, която си изграждах. И както и да ги въртях, нищо не можеше да ме разколебае в новата ми вяра.

В полицейското управление ми казаха, че Скалари вече бил излязъл от сградата, така че отидох в отдел „Убийства“, където заварих Уекслър зад бюрото му. Сейнт Луис не се виждаше наоколо.

— По дяволите — изпъшка детективът. — Пак ли ще ми ходиш по нервите?

— Не — отвърнах. — А ти?

— Зависи от въпросите ти.

— Къде е колата на брат ми? Върнаха ли я вече на отдела ви?

— Какво има, Джак? Не можеш ли поне теоретично да приемеш, че знаем как да водим следствие?

Той запокити гневно молива, с който си играеше, в кошчето за отпадъци в ъгъла на стаята. След миг проумя какво беше направил, отиде и го измъкна оттам.

— Виж, не искам да ви правя за смях или да ви създавам някакви проблеми — изрекох с равен глас. — Само се опитвам да си отговоря на всички въпроси, и колкото повече се опитвам, толкова повече въпроси възникват.

— Като какви например?

Разказах му за посещението си до езерото и забелязах как гневът му отново започна да се надига. Този път обаче устата му отляво леко затрепери.

— Виж, вие обявихте случая за приключен — казах аз. — Не съм направил нищо лошо, че съм се срещнал с Пена. Освен това ти или Скалари или някой друг е пропуснал нещо. Колата е била скрита от погледа му повече от половин минута, докато е телефонирал.

— Е, и?

— Докато разследвахте, мислехте единствено за времето, преди Пена да види колата. Пет секунди, така че никой не би успял да се измъкне. Случаят е приключен, самоубийство. Но той ми каза, че прозорците са били запотени. Иначе онзи, който и да е бил той, не би могъл да напише бележката си върху тях. Пена не е гледал отзад, на пода. После се е махнал за най-малко тридесет секунди. Някой може да е лежал скрит отзад и докато той е телефонирал, да е избягал и да се е скрил в гората. Едва ли е представлявало някакъв проблем.

— Да не са ти изгорели намотките? А какво ще кажеш за бележката? А следите от барутните газове върху ръкавицата?

— Всеки би могъл да го напише върху прозореца. А ръкавицата със следите от барутните газове може да е била върху ръката на убиеца. После я сваля и я слага на ръката на Шон. Тридесет секунди не са малко време. Може да е било и повече. И сигурно е било. Пена е провел два телефонни разговора, Уекс.

— Прекалено нагласено е. Убиецът би заложил твърде много върху предположението, че Пена ще се забави повече от половин минута.

— А може и да не е. Може би е преценил, че има достатъчно време, за да го направи, защото в противен случай би премахнал и Пена. Начинът ви на мислене, момчета, щеше да го припише на Шон, който след това е убил и себе си.

— Това са безсмислици, Джак. Обичах Шон като собствен брат. Мислиш ли, че съм особено щастлив да вярвам, че сам е захапал дулото?

— Нека да те питам нещо. Къде беше, когато ти предадоха за Шон?

— Точно тук на бюрото. Защо?

— Кой ти каза? По телефона ли ти се обадиха?

— Да, по телефона. Беше капитанът. Управлението на парковете се обадило на дежурния капитан, а той — на нашия.

— Какво ти каза? Помниш ли точните му думи?

Уекслър се поколеба: мъчеше се да си припомни.

— Не мога. Каза само, че Мак бил мъртъв.

— Така ли го произнесе или каза, че Мак се е самоубил?

— Не знам точно какво каза. Може и да е било така. Каква е разликата?

— Пазачът от езерото казал, че Шон се е застрелял. И оттам тръгва цялата работа. Вие всички сте се юрнали натам с мисълта за самоубийство и това сте видели. Късметата от главоблъсканицата са паснали на представата, с която сте отишли там. Всички около него са виждали добре до какво състояние го е довело разследването на случая Лофтън. Нали разбираш какво имам предвид? Всички вие сте били подготвени да повярвате. Дори през онази нощ, когато ме закарахте в Боулдър, успяхте да накарате и мен да повярвам тогава.

— Всичко това са бълнувания, Джак. А и не разполагам с никакво време. Нямах никакво доказателство в подкрепа на думите си, а аз нямам никакво време за теориите на хора, които отхвърлят фактите.

Замълчах известно време, давайки му възможност да се поохлади малко.

— Къде е тогава колата, Уекс? Щом си толкова сигурен, покажи ми я. Знаем как да докажа думите си.

Уекслър на свой ред направи пауза. Сигурно обмисляше дали си струва да се намесва. Ако ми покажеше колата, щеше да признае, че

съм успял да посея семенце на съмнение у него.

— Още е на двора — произнесе накрая той. — Виждам я всеки шибан ден, когато идвам на работа.

— Още ли е в същото състояние, както тогава я открихте?

— Да, да, още е в същото състояние. Запечатана е. Всеки ден виждам кръвта му плиснала върху задното стъкло.

— Нека отидем и да я погледнем, Уекс. Мисля, че има начин да те убедя.

Снежните облаци бяха изменили пътя от Боулдър до нас. Уекс взе ключа от дежурния диспечер в двора на полицията. Провери също така и описа, за да види дали някой не е вземал ключовете, или е бил в колата освен следователите. Нямаше такъв. Колата си беше в същото състояние.

— Чакай разрешение от шефовете да я почистят. Защото трябва да се изпрати до фирмата. Нали знаеш, че има компании, специализирани в почистването на къщи, коли и принадлежности, след като някой е бил убит в тях? Каква шибана работа!

Предполагам, че Уекс говореше толкова много, защото беше много напрегнат. Стигнахме до колата и застанахме до нея. Снегът се вихреше около нас. Изпръсканото с кръв задно стъкло бе придобило кафеникав цвят.

— Ще вони здравата, когато я отворим — каза Уекслър. — Господи, направо не мога да повярвам какви ги върша! Не ми ли кажеш какво си намислил, изобщо няма да я отключа.

Кимнах.

— Добре. Има две неща, които искам да погледна. Искам да видя дали реостатът на нагревателя е на максимално положение и дали блокировката на задните врати е включена или изключена.

— Защо?

— Прозорците са били запотени и е било студено, но не чак толкова. На снимките се виждаше, че Шон е бил облечен топло. Беше по сако. Едва ли е имал нужда нагревателят да работи на максимално. Как иначе прозорците ще се замъглят, когато си паркирал с неизключен двигател?

— Не разбирам...

— Помисли си за наблюденията, Уекс. Какво може да причини замъгляването на стъклата? Шон ми разказа веднъж как сте я осрали двамата, защото прозорците били запотени и сте изтървали престъпника, когато излизал от къщата си.

— Тогава си приказвахме. Беше седмицата след Суперкупата и говорехме за шибаните „Бронко“, които пак загубиха, и топлият въздух замъгли всичките ни прозорци.

— Да. А доколкото знам, брат ми още не е бил започнал да си говори сам. Така че, ако нагревателят е на минимално положение и прозорците са били замъглени до положение да се пише върху тях, според мен това означава, че някой е бил с него. Двамата са разговаряли.

— Това е доста спорно твърдение, което не доказва нищо. Ами ключалката?

Предадох му накратко хипотезата си.

— Някой е с Шон. Този някой му отнема револвера. Може би е дошъл със собствен револвер и обезоръжава Шон. Също така му казва да си свали ръкавиците. Той го прави. Този човек слага ръкавиците и убива брат ми със собственото му оръжие. После скача отзад и ляга на пода, където не може да се види. Изчаква Пена да дотича и после пак да се върне бегом, после се протяга над седалката, написва бележката върху предното стъкло и слага ръкавиците върху ръцете на Шон; сега вече имаш и следи от барутните газове и върху дрехите на Шон. Измъква се от задната врата, заключва я и хуква към гората за прикритие. Не оставя никакви отпечатащи от обувки, защото паркингът е почистен. Докато Пена се върне обратно да наблюдава колата, както му е заповядал неговият началник, убиецът вече е в гората.

Уекслър мълча дълго време, преди да отговори.

— Добре, това все пак е хипотеза — произнесе накрая той. — А сега я докажи.

— Познаваш брат ми. Работил си с него. Какво е обичайното положение на блокировката? Винаги включена. Така се изключват всякакви рискове със затворниците. Няма бягства. Ако пък возиш обикновен гражданин, винаги можеш да я разблокираш. Както направихте тогава онази нощ заради мен. Когато ми прилоша, вратата

беше блокирана. Спомняш ли си? Трябваше да я изключиш, за да отворя вратата, без да ви изповръщам всичко в колата.

Уекслър не каза нищо, но по лицето му разбрах, че думите ми бяха попаднали в целта. Ако блокировката на задните врати в автомобила на брат ми беше изключена, това не би представлявало солидно доказателство за каквото и да било. Но за него ставаше ясно, че Шон не е бил сам в колата.

— Не можем да го разберем само с гледане — изрече накрая той. — Това е само един бутон. Някой трябва да влезе отзад и да види как са нещата.

— Отвори я. Аз ще вляза.

Уекслър отвори вратата, включи електрическата инсталация и аз отворих задната странична врата за пътници. Сладникавият мирис на отдавна засъхнала кръв ме блъсна в ноздрите. Влязох в колата и затворих вратата.

Един продължителен момент бях като застинал. Бях разглеждал фотографиите, но те не бяха успели да ме подготвят за вътрешността на колата. Сладникавият дъх, засъхналата по задното стъкло, покрива и облегалката за главата на шофьора кръв... Кръвта на брат ми. Усетих как съдържанието на стомаха ми се надига. Бързо погледнах над облегалката към арматурното табло и панела с управлението на отоплението. После погледнах към Уекслър през десния прозорец. За момент очите ни се срещнаха и аз се запитах дали наистина исках толкова блокировката да е изключена. Хрумна ми мисълта, че би било сигурно по-лесно, ако оставех нещата така, както са, но бързо я прогоних от съзнанието си. Съзнавах добре, че ако не разнищех нещата докрай, нямаше да имам покой до края на живота си.

Протегнах ръка и освободих заключващото устройство за вратата от моята страна. Дръпнах дръжката на вратата и тя рязко се отвори. Пристъпих навън и погледнах Уекслър. Снегът бе започнал да покрива косата и раменете му.

— И нагревателят е изключен. Значи не би могъл да бъде причина за замъгляването на прозорците. Мисля, че при Шон е имало човек в колата. Разговоряхи са. После мръсното копеле, което и да е било то, го е убило.

Уекслър изглеждаше така, сякаш беше видял призрак. Съзнанието му беше обсебено от тази мисъл. Хипотезата вече се бе

превърнала в теория и той добре го знаеше. Имаше вид на човек, готов да заплаче всеки момент.

— Проклятие!

— Виж, всички го пропуснахме.

— Не, при мен е по-различно. Едно ченге никога не изоставя партньора си по този начин. Колко струваме, след като не можем да се защитим един друг? И един шибан репортер...

Той не довърши, но мисля, че знаех какво чувства. Чувстваше се така, сякаш беше предал по някакъв начин Шон. Знаех добре как се чувства, защото и с мен беше същото.

— Това не е окончателно — казах аз. — Все още можем да променим нещата.

Видът му не се промени. Не можех да го даря с успокоение. То идваше отвътре.

— Само сме загубили малко време, Уекс — произнесох накрая аз. — Хайде да се приберем на топло. Тук е доста студено.

Заварих къщата на брат ми тъмна, когато отидох да кажа на Райли. Постоях нерешително, преди да почукам, удивлявайки се на абсурдността на ситуацията: да вярвам, че новините, които нося, могат по някакъв начин да ѝ повдигнат настроението. Чудесни новини, Райли, Шон не се е самоубил, както всички си помислихме, ами напротив, някакъв откачен го е застрелял, който и преди ги е вършил тия работи и сигурно пак ще ги върши.

Въпреки всичко почуках. Не беше късно. Представях си я как седи там, в тъмното, или може би беше в някоя от задните спални, откъдето не се процеждаше никаква светлина. Светлината на фенера падаше върху главата ми и тя отвори, преди още да успея да почукам втори път.

— Джак.

— Райли. Мога ли да вляза и да поговоря с теб?

Разбрах, че тя още не знаеше. Бях се споразумял с Уекслър. Щях да ѝ го кажа лично. Той нямаше време. Беше прекалено зает с повторното завеждане на делото, съставянето на списъци с вероятните заподозрени, с уреждането на експертиза за отпечатъци и други доказателства по колата на Шон. Не му бях казал нищо за Чикаго.

Исках да го запазя единствено за себе си, без да съм сигурен защо постъпвам така. Дали беше заради статията? Дали исках да напиша тази статия само заради себе си? Това беше най-лесният отговор и аз го използвах, за да намаля неудобството си, че не му бях казал всичко. Но знаех, че дълбоко в себе си таях нещо. Нещо, което може би не желяех да изваждам на показ.

— Влизай — каза тя. — Нещо не е ли наред?

— Не съвсем.

Влязох след нея и тя пое към кухнята, където включи настолната лампа. Носеше сини джинси, дебели вълнени чорапи и пуловер с емблемата на колорадските „Бъфало“.

— Появиха се някои нови неща във връзка с Шон и исках да ти ги съобщя. Нали разбираш, не по телефона.

И двамата седнахме на масата. Под очите ѝ все още имаше кръгове и тя не бе направила нищо, за да ги скрие. Усетих как отчаянието ѝ ме връхлита и отместих поглед от очите ѝ. Помислих, че съм го избягнал, но в тази къща беше невъзможно. Болката ѝ проникваше във всяко ъгълче на къщата.

— Да не те събудих?

— Не, четях. Какво има, Джак?

Разказах ѝ. За разлика обаче с Уекслър споделих всичко с нея. За Чикаго, за поемите, за това, което възнамерявах да направя. Тя кимаше от време на време, но това беше единствената ѝ реакция. Нито сълзи, нито въпроси. Всичко това щеше да дойде, след като си тръгнах.

— Та това е историята — казах. — Дойдох да ти кажа. Тръгвам за Чикаго по най-бързия начин.

— Може да ти е смешно, но се чувствам толкова виновна — проговори тя след дълго мълчание.

Видях в очите ѝ сълзи.

— Виновна? За какво?

— През цялото това време. Много му бях ядосана. Нали знаеш, за това, което направи. Сякаш го беше направил на мен, не на себе си. И започнах да го ненавиждам, да ненавиждам спомена за него. А сега, ти... и това.

— Всички се чувстваме така. Само така можехме да го преживеем.

— Каза ли на Мили и Том?

Това бяха моите родители. Тя никога не ги почувства достатъчно близки, за да се обръща към тях по друг начин.

— Все още не. Но ще го направя.

— Защо не спомена на Уекслър за Чикаго?

— Не знам. Искях да имам преднина, предполагам. Но още утре ще го разберат.

— Джак, ако това, което твърдиш, е вярно, те трябва да знаят всичко. Не искам още някой да свърши по този начин само за да можеш да си напишеш статията.

— Виж, Райли — казах аз, опитвайки се да остана спокоен, — който и да го е извършил, отдавна се е измъкнал. Просто искам да стигна при ченгетата в Чикаго преди него. Само един ден.

Замълчахме и двамата.

— И не ме разбирай погрешно. Искам да напиша статията, това е така. Но тук има и нещо далеч по-голямо от една журналистическа амбиция. Става дума за мен и за Шон.

Тя кимна и тишината отново се настани между двама ни. Не знаех как да ѝ обясня мотивите си. Умението ми в живота се състоеше в това да подреждам думите заедно в някакъв последователен и интересен текст, но вътре в себе си не откривах думите, с които да ѝ го обясня. Още не можех. Знаех, че иска да чуе още от мен, и се опитах да ѝ дам това, от което се нуждаеше, едно обяснение, което аз самият още не си бях изяснил докрай.

— Спомням си, че когато завършихме гимназията и двамата знаехме добре какво искаме да направим. Аз щях да пиша книги и да бъда известен или богат, или и двете. Шон щеше да стане началник на детективите в денвърското полицейско управление и да разгадае всички мистерии на града... Нито единият, нито другият успя да го постигне, дори частично.

Тя безуспешно се опита да се усмихне на спомена ми.

— Така или иначе, в края на онова лято аз заминавах за Париж да напиша великия американски роман. А той чакаше да го призоват в армията. На раздяла двамата сключихме сделка. Беше доста особена. Уговорихме се, че когато стана достатъчно богат, ще му купя порше, също като онова на Редфорд в Даунхил Ресър. Това беше. Това беше всичко, което искаше. Сам щеше да си избере модела. А аз щях да платя. Казах му, че за мен това е неизгодна сделка, защото той няма да

има какво да ми даде в замяна. Тогава обаче му хрумна нещо. Каза ми, че ако ми се случи нещо, каквото и да е, нали знаеш, ако ме убият или осакатят, или пък ограбят, или каквото и да е, той ще намери човека, който го е извършил. Той ще има грижата никой да не се измъкне, без да си плати. И да ти кажа ли, дори още тогава му повярвах. Повярвах му, че е способен да го направи. Имаше нещо успокоително в тази мисъл.

Историята не ми прозвуча много на място по начина, по който я бях разказал. Не бях сигурен какво исках да кажа с нея.

— Но онова обещание е било негово, не твое — каза Райли.

— Да, така е. — Замълчах за малко, докато тя ме следеше с поглед. — Просто... не знам, просто не мога да си седя, да гледам и да чакам. Трябва да съм там. Трябва да...

Не намирах думи, с които да ѝ обясня.

— Да направиш нещо?

— Така мисля. Не знам. Сега не мога да говоря за това, Райли. Просто трябва да го направя. Заминавам за Чикаго.

10.

Гладън и петимата други мъже бяха натикани в един покрит от всички страни със стъкло ъгъл на голямата съдебна зала. На височината на лицето в стъклената стена имаше процеп широк трийсет сантиметра, през който можеха да се чуват съдебните процедури, а ответниците можеха да отговарят на въпросите на адвокатите си или съдията.

Гладън изглеждаше ужасно в резултат на прекараната безсънна нощ. Той действително бе преместен в отделна килия, но шумът от затвора не му бе дал да мигне, напомняйки му прекалено много за Райфорд. Огледа съдебната зала, но не можа да види нито едно познато лице. Това включваше и ченгетата, Делпи и Суитцър. Не виждаше също така и телевизионни или обикновени камери. Явно, че още не го бяха разкрили. Това му вдъхна смелост. Някакъв мъж с рижа коса и очила с дебели стъкла заобиколи адвокатските маси и се насочи към стъклената будка. Беше нисък и трябваше да повдига брадичката си сякаш застанал в дълбока вода, за да достига процепа в стъклото.

— Господин Бризбейн? — запита той, оглеждайки мъжете зад прозрачната стена.

Гладън пристъпи напред и погледна през отвора.

— Краснър?

— Да, как сте?

Той протегна с усилие ръка през отвора. Гладън неохотно я пое. Не обичаше да го докосват чужди ръце с изключение на детските. Не отговори на въпроса му. Според него беше глупаво да се пита човек как е прекарал нощта в областния затвор.

— Говорихте ли с прокурора? — запита той вместо това.

— Да, говорих. Имахме доста дълъг разговор. Лошият ви късмет не ви напуска. Помощник-областният прокурор, на когото е поверен случаят, е жена, с която съм се сблъсквал и преди. Абсолютна мръсница е и служителите, извършили ареста, са ѝ представили, аа, ситуацията на нея такава, каквато е била според тяхното мнение.

— Значи тя ще направи всичко възможно, за да сервира най-голямата мръсотия.

— Точно така. За наш късмет обаче съдията е наред. Тук няма за какво да се безпокоим. Той е единственият в съда, за когото знам със сигурност, че не е бил обвинител, преди да го изберат.

— Е, тогава браво на мен. Донесохте ли парите?

— Да, всичко се разви точно както ми казахте. Така че сме наред. Имам един въпрос. Искате ли да подам днес възражение или да продължим?

— Какво значение има?

— Няма кой знае каква разлика. Ако възникне разпрвия за пускането под гаранция, този ход би могъл да натежи на везните ни пред съдията, ако, разбира се, психологически е подготвен, че вече сте отхвърлили обвиненията и се готвите за битка.

— Добре, излезте с отхвърляне на обвинението. Само ме измъкнете оттук.

Областният съдия на Санта Моника Харолд Найберг извика името Харолд Бризбейн и Гладън пристъпи пак към процепа. Краснър заобиколи обратно масите и застана пак до прореза, за да се консултира при нужда с клиента си. Краснър се представи, също както и помощник-областният прокурор Тамара Фейнсток. След като адвокатът се отказа от продължителното четене на обвиненията, той заяви на съдията, че клиентът му не се признава за виновен. Съдията Найберг се поколеба за момент. Беше очевидно, че подаването на възражение още в началото на делото беше необичайно.

— Сигурен ли сте, че господин Бризбейн иска да подаде възражение днес?

— Да, ваша светлост. Той иска делото да се придвижи бързо, защото е абсолютно невинен по тези обвинения.

— Разбирам... — Съдията се поколеба, докато прочете нещо пред себе си. До този момент дори и не беше погледнал към Гладън. — Е, тогава да ви разбирам, че вие не желаете да се откажете от десетдневния срок.

— Един момент, ваша светлост — обади се Краснър, после се обърна към клиента си и прошепна: — Имате правото на

предварително изслушване на обвиненията в рамките на десет съдебни дни. Можете да се откажете и той ще определи срок за изслушване, след който ще назначи предварителното прослушване. Ако не се откажете, ще назначи датата на предварителното изслушване сега. Десет дни от днешната дата. Не се ли откажете, това е още един признак, че възнамерявате да се борите, че не търсите милост от областния прокурор. Това може да помогне при гаранцията.

— Тогава да не се отказваме.

Краснър отново се обърна към съдията.

— Благодаря ви, ваша светлост. Не се отказваме. Клиентът ми не вярва, че тези обвинения ще издържат предварителното изслушване, и настоява съдът да го назначи колкото е възможно по-бързо, за да може...

— Господин Краснър, госпожа Фейнсток може да не възразява срещу добавените ви коментари, но аз възразявам. Това е съд по предявяване на обвинения. Вие не сте тук, за да пледирате по вашия случай.

— Да, ваша светлост.

Съдията се обърна и погледна календара, който висеше на стената в дъното, над едно от бюрата на служителите. Избра датата — десет съдебни дни след настоящия, и нареди предварително изслушване в зала 110. Адвокатът отвори бележника си за ангажиментите и си го записа. Гладън видя обвинителя да прави същото. Беше млада жена, но непривлекателна. По време на трите минути изслушване не беше казала нищо.

— Добре — произнесе накрая съдията. — Има ли нещо по пускането под гаранция?

— Да, ваша светлост — заяви Фейнсток и се изправи. — Хората настояват съдът да отстъпи от назначената гаранция и да промени сумата на двеста и петдесет хиляди долара.

Съдията Найберг вдигна поглед от книгата си, като погледна Фейнсток, а после за пръв път и към Гладън. Сякаш се опитваше да определи по външния вид на обвиняемия какво толкова бе качило сумата на гаранцията за такива дребни провинения.

— Защо е това, госпожо Фейнсток? — запита той. — В документите ми няма нищо, което да предопределя тази промяна.

— Според нас обвиняемият представлява голяма обществена опасност, ваша светлост. Той е отказал да съобщи на арестувалите го полицейски служители адреса си или дори номер на кола. Шофьорската му книжка е издадена в Алабама, а ние не сме я удостоверили като законно издадена. Така по всички изтъкнати дотук причини нямаме дори основания да смятаме, че Харолд Бризбейн е истинското му име. Не знаем кой е и къде живее, дали има работа или семейство, и до този момент за нас той представлява голяма опасност за обществото.

— Ваша светлост — скочи Краснър, — госпожа Фейнсток предава съвсем неправилно фактите. Името на клиента ми е известно на полицията. Той е представил валидна шофьорска книжка, издадена в Алабама, за която нямаме никаква информация, че не е наред. Господин Бризбейн току-що е пристигнал в областта с Мобайл в търсене на работа и още няма установен постоянен адрес. Когато се установи, с удоволствие ще го съобщи на властите. А междувременно при необходимост с него може да се поддържа връзка посредством кантората ми, като се е съгласил да се свързва два пъти дневно с мен или с който и да е представител на съда, избран от съдията. Както е известно на ваша светлост, всяка промяна в гаранцията трябва да се основава на предположението, че обвиняемият се опитва да се укрие от правосъдието. Липсата на постоянен адрес не е достатъчно основание да смятаме, че обвиняемият се кани да бяга. Напротив, господин Бризбейн е подал възражение и е отхвърлил всякакви забавяния или отлагания при решаването на неговия случай. Той съвсем определено ще се бори срещу тези обвинения и желае да изчисти името си колкото е възможно по-бързо.

— Връзката му с кантората ви е хубаво нещо, но какво да кажем за адреса му? — запита съдията. — Къде ще отседне? Вие, изглежда, сте пропуснали в изложението си всякакво споменаване на явния факт, че този човек веднъж вече е избягал от полицията, преди да бъде арестуван.

— Ваша светлост, възраavam срещу това обвинение. Тези полицейски служители са били в цивилни дрехи и не са се легитимирали. Клиентът ми е носел много скъпа фотокамера — с която между другото си изкарва хляба — и се е страхувал да не стане

жертва на грабеж. Това е причината, поради която е избягал от тези хора.

— Започва да става все по-интересно — каза съдията. — Не разбрах само какво стана с адреса.

— Господин Бризбейн държи стая в хотел „Холидей“ на булевард „Пико“. Оттам се кани да започне да си търси работа. Той е фотограф на свободна практика и дизайнер на художествена графика и е уверен в успеха си. Няма намерение да ходи където и да било другаде. Както вече ви казах, той е решен да се бори срещу тези обвинения...

— Да, господин Краснър, това вече го казахте. Каква гаранция търсите за този случай?

— Сър, четвърт милион долара по обвинение в захвърляне на варел за смет в океана е абсолютно нелепо. Мисля, че една разумна гаранция от пет до десет хиляди долара е съвсем достатъчна при тези обвинения. Клиентът ми не разполага с много средства. Ако вложи всичките в гаранцията, то тогава няма да разполага със средства за ежедневните си нужди или да плаща на адвоката си.

— Вие забравихте бягството от служителите на закона и вандализма.

— Ваша светлост, както вече казах, той е побягнал от тях, но не е допускарал, че са полицейски служители. Той е помислил, че...

— Моля ви, господин Краснър, спестете си аргументите за неподходящо място.

— Съжалявам, ваша светлост, но погледнете обвиненията. Очевидно е, че това ще се окаже случай с незначителни провинения и гаранцията трябва да съответства на него.

— Да имате нещо да добавите?

— Свърших.

— Госпожа Фейнсток.

— Да, ваша светлост. Искам отново да ви напомня, че хората настояват съдът да разгледа промяна в първоначалните условия на гаранцията. Двете главни обвинения срещу господин Бризбейн представляват сериозни нарушения на закона и ще останат като такива. Въпреки уверенията на господин Краснър хората все още не са убедени, че обвиняемият не замисля бягство или дори, че името му е Харолд Бризбейн. Детективите ми откриха, че той е боядисал косите си и че те са били боядисани в момента, когато е била правена

фотографията при издаването на тази шофьорска книжка. Това е равносилно на опит за прикриване на истинската самоличност. Надяваме се днес да получим от полицейското управление в Лос Анжелис компютърна идентификация на отпечатъците от пръстите му, за да можем да видим дали...

— Ваша светлост — намеси се Краснър, — тук съм длъжен да възразя на основание...

— Господин Краснър — произнесе съдията, — вие вече имахте възможността да се изкажете.

— Освен това — продължи Фейнсток — арестът на господин Бризбейн е дошъл в резултат на други подозрителни дейности, в които той е бил замесен. А именно...

— Възражение!

— ... фотографирането на малки деца — някои от тях без дрехи — без тяхно знание или знанието или съгласието на родителите им. Инцидентът, поради който...

— Ваша светлост!

— ... са били отправени обвиненията, които имате пред себе си, се е случил, когато господин Бризбейн е направил опит да избяга от служителите на закона, разследващи обвинение срещу него.

— Ваша светлост — изрече гръмко Краснър, — срещу клиента ми няма други обвинения освен тези, които съдът вече чу. Всичко, което се опитва да постигне госпожа областният прокурор, е да създаде предубеждение срещу клиента ми в почитаемия съд. Това е във висша степен неправилно и неетично. Ако господин Бризбейн действително е извършил тези неща, тогава къде са обвиненията срещу него?

В просторната съдебна зала настъпи тишина. Избухването на Краснър дори накара останалите адвокати да посъветват шепнешком клиентите си да си държат езика зад зъбите. Втренченият поглед на съдията бавно се местеше от Фейнсток към Краснър, а оттам върху Гладън, като накрая отново се върна към обвинителя и продължи:

— Госпожо Фейнсток, в момента има ли отправени други обвинения от кабинета ви срещу този човек? Имам предвид точно в този момент?

Фейнсток се поколеба. Накрая заговори с треперещ от гняв глас:

— До този момент не е постъпвала друга информация, но полицията, както вече казах, продължава разследването си относно действителната самоличност и дейност на обвиняемия.

Съдията погледна в документите пред себе си и започна да пише. Краснър отвори уста да добави нещо, но после размисли. Поведението на съдията даваше ясно да се разбере, че той вече е взел решението си.

— Съдът е разпоредил размерът на гаранцията по този случай да бъде десет хиляди долара — заяви съдията Найберг. — Аз обаче ще направя лека промяна и ще назнача размера на петдесет хиляди долара. Господин Краснър, ще се радвам да променя това по-късно, ако клиентът ви задоволи претенциите на областния прокурор относно самоличността, адреса и т.н.

— Да, ваша светлост. Благодаря ви.

Съдията обяви следващия случай. Фейнсток затвори папката пред себе си и я постави върху купчината от дясната си страна. После взе друга от купчината от лявата си страна и я отвори. Краснър се обърна към Гладън с лека усмивка.

— Съжалявам, мислех, че съдията ще се задоволи с двайсет и пет хиляди. Тя поиска четвърт милион, като вероятно се надяваше на петдесет или двайсет и пет хиляди. Е, сега вече е доволна.

— Махнете ги тия. Кога ще ме измъкнете оттук.

— Спокойно. След час сте на свобода.

11.

Езерото Мичиган бе замръзнало покрай брега, ледът бе опасно назъбен и напукан след поредната буря. Горните етажи на Сиърс Тауър просто ги нямаше, погълнати напълно от мръснобялата пелена, захлупила града. Зърнах всичко това през прозореца на експреса. Наближаваше обяд и предположих, че до края на деня пак ще завали. Помислих си за студа в Денвър, докато слизах на гарата Мидуей.

Бяха изминали три години от последното ми идване в Чикаго. И въпреки студа не пропуснах мястото. В началото на осемдесетте посещавах журналистическото училище в Медил и се влюбих в града. Надявах се да остана на работа в някой от местните вестници; издържах изпитите и в „Трибюн“ и „Сън Таймс“, но изпитващите и в двата вестника ме посъветваха да поработя другаде и посъбера малко опит, след което да се върна с публикациите си. Изпитах горчиво разочарование. Не толкова: че ме бяха отхвърлили, колкото, че трябваше да напусна, града. Разбира се, можех да остана и в „Сити Нюз Сървис“, където работех, докато учех, но това не беше онзи опит, който редакторите търсят, а и на мен самия не ми се нравеше особено работата в телеграфна агенция, която ви плаща по-скоро като на студент, който се нуждае повече от публикации, отколкото от пари. Така че се прибрах у дома и започнах работа в „Роки“. Изтекоха доста години. В началото идвах по два пъти в годината в Чикаго да се срещам с приятели и да се отбивам в любимите си барове, но постепенно и това отмина. Последният път беше преди три години. Приятелят ми Лари Бернард току-що бе започнал работа в „Трибюн“ след една продължителна обиколка за събиране на опит като тази, която ми препоръчваше редакцията. Отидох да го видя и оттогава не се бях връщал в града. Предполагам, че вече бях събрал необходимите публикации за вестник като „Трибюн“, но до този момент не бях събрал сили да ги изпратя в Чикаго.

Таксито ме стовари пред „Хайът“ от другата страна на реката. Можех да се нанесе в стаята си едва след три, така че оставих багажа

си на пиколото и отидох до телефоните. Открих номера на денвърското полицейско управление и поисках да ме свържат с детектива Лорънс Уошингтън. Затворих след като чух гласа му. Исках просто да се уверя, че е на работа. Опитът ми с ченгетата като репортер ме беше научил никога да не си уговарям срещи с тях. Така не им давах възможност да избягат. Повечето от тях изобщо не разговаряха с репортери, а мнозинството изобщо не искаше дори да ги виждат с представители на пресата. А пък с малцината, които го правеха с охота, човек трябваше да бъде особено нащрек. Така че се налагаше човек да ги дебне. Това беше игра с определени правила.

Погледнах часовника си. Беше почти обед. Имах още двацет часа на разположение. Полетът ми до летище „Дълес“ беше в осем следващата сутрин.

Хванах едно такси пред хотела и казах на шофьора да включи отоплението, след което да ме откара до Белмонт и Уестърн покрай парка Линкълн. По пътя щях да се отбия до мястото, където е било намерено тялото на Сматърс. Беше изтекла една година от деня, в който е било открито тялото му. Идеята ми беше, че ако успея да го открия, щеше да изглежда почти по същия начин както тогава.

Отворих сака, включих компютъра и отворих файла с публикациите на „Трибюн“, които бях качил предната вечер в библиотеката на „Роки“. Запознавах се с материалите по делото на Сматърс, когато се натъкнах на параграфа, описващ откриването на тялото от един доцент по зоология, който се прибирал за по-напряко през парка от квартирата на приятелката си. Момчето било намерено на една покрита със сняг площадка, където през лятото се провеждали турнирите на италианско-американската лига по италиански кегли. Според репортажите площадката на Кларк до Уисконсин се виждала от червения хамбар, който всъщност бил детската зоологическа градина в града.

Движението беше слабо и след десет минути стигнахме парка. Казах на шофьора да пресече Кларк и да отбие встрани, когато стигнем до Уисконсин.

Пресен сняг беше покрил полето: забелязваха се само няколко следи от автомобили. Снегът върху пейките по алеята беше дебел около седем-осем сантиметра. Тази част от парка изглеждаше съвсем безлюдна. Излязох от таксито и се запътих към площадката, без да се

надявам на нещо специално, но въпреки това в очакване на нещо, каквото и да е то. Не знаех точно какво. Може би просто беше обзелото ме настроение. По средата на пътя се натъкнах на няколко успоредни следи от гуми в снега, които пресичаха маршрута ми отляво надясно. Пресякох и попаднах на още едни, които този път водеха отляво наляво, очевидно автомобилите се бяха върнали по същия път. Сигурно бяха някакви момчета. Може би са ходили до зоологическата градина. Ако беше отворено. Погледнах към червения хамбар и в този момент забелязах цветята, оставени в корените на един могъщ дъб на двадесетина метра.

Тръгнах към дървото. Цветята бяха оставени във връзка с годишнината от смъртта на момчето. Когато стигнах до дървото, видях, че цветята — яркочервени рози, разпръснати като кръв по снега — всъщност бяха изкуствени, направени от дървени стърготини. Там, където се разклоняваше най-долният клон, видях малка студийна снимка на усмихнато момче, с лакти върху масата и подпряло лицето си с ръце. Носеше червено сако и бяла риза с много малка синя вратовръзка. Сигурно близките му са били тук. Замислих се защо ли не бяха оставили цветята и снимката на гроба на момчето.

Огледах се. Лагуните около хамбара бяха заледени и по тях се пързляха няколко двойки. Нямаше други хора. Хвърлих поглед през рамото към Кларк Стрийт и видях таксито, което ме чакаше. От другата страна на улицата зад колата се издигаше тухлена кула. Видях надписа върху навеса отпред: „Хемингуей Хаус“. Това беше сградата, от която беше излязъл доцентът, открил дребното тяло на момченцето.

Отново погледнах снимката и без никакво колебание протегнах ръка. Пъхнах я в джоба. Беше в пластмасов калъф подобно на шофьорска книжка. На гърба беше написано името на момчето и нищо друго. Съзнавах, че един ден, когато пиша статията, може да ми потрябва.

Щом отново седнах в таксито, то ми се стори като гостоприемна всекидневна с камина. Започнах да прелиствам статиите в „Трибюн“, докато пътувах към управлението.

Обстоятелствата бяха не по-малко ужасяващи от тези при убийството на Тереза Лофтън. Момчето е било примамено — от един ограден център за възстановяване към едно основно училище на Дивижън Стрийт. Малкият Боби Сматърс заедно с двама свои

приятели отскочили в парка да правят снежни човеци. Когато учителката забелязала, че ги няма в класната стая, излязла да ги потърси. В този момент обаче станало ясно, че Боби Смагърс е изчезнал. Двете дванайсетгодишни момчета не успели да обяснят на полицейските следователи какво се е случило. Според тях той просто изчезнал. Както си играели в снега, по едно време се огледали и видели, че го няма. Помислили, че се е скрил и ги чака някъде в засада, за да ги обсипе със снежни топки, и затова не тръгнали да го търсят.

Един ден по-късно Боби бил открит на заснежената площадка в парка Линкълн. Седмиците интензивно разследване, подето от детектива Джон Брукс, който ръководел случая като главен следовател, не открили нищо ново, което да допълни думите на двамата съученика на Боби: момчето просто изчезнало в онзи ден.

Търсех сходствата с Лофтън, докато прехвърлях статиите. Не бяха много. Тя беше бяла жена, а момчето — чернокожо дванайсетгодишно дете. Но и двамата са открити двайсет и четири часа след изчезването им; осакатените им тела са намерени в градските паркове. Последното сходство беше, че и двамата са прекарвали последния си земен ден в детски целодневни домове: момчето в занималнята на училището си, жената в дневния детски дом, където е работела. Не виждах значението на тези връзки, но те бяха всичко, с което разполагах.

Полицейското управление представляваше крепост от оранжеви тухли. Беше двуетажно обширно здание, подслонило също така и първия областен съд на областта Кук. През опушените стъклени врати непрестанно влизаха и излизаха хора. Блъснах вратите и се озовах в кално и мокро от снега фойе. Предният плот беше изработен от подобни тухли. Някой можеше да мине и с кола през стъклените врати и пак нямаше да може да се добере до ченгетата зад плота. Гражданите, застанали пред него, бяха друга история.

Погледнах към стълбите от дясната ми страна. Знаех, че водят към бюрата на детективите, и бях изкушен да пренебрегна процедурата и да поема нагоре. Обаче размислих и се отказах. Наруши ли човек дори и смехотворните изисквания на ченгетата, жална му

майка. Пристъпих към един от полицаите зад плота. Той изгледа калъфа на компютъра ми.

— Да не постъпвате на работа при нас?

— Не, това е просто компютър. Бих искал да говоря с детектив Лорънс Уошингтън.

— А вие сте?

— Казвам се Джек Макавой. Той не ме познава.

— Имате ли уговорена среща?

— Не. Става въпрос за делото Сматърс. Предайте му това.

Ченгето повдигна вежди.

— Знаете ли какво, я дайте да видим какво има в чантата ви и нека да огледам компютъра ви, докато телефонирам.

Изпълних нареждането му и отворих компютъра, както ме караха да го правя по летищата. Включих го, изключих го и го оставих настрана. Ченгето не отделяше погледа си от мен, докато разговаряше с някого с притисната към ухото си слушалка. Предположих, че беше секретарката. Разсъдих, че споменаването на случая със Сматърс щеше поне да ми осигури пропуск за първата линия.

— Тук при мен има един гражданин, който иска да се види с Лари Дългокракия относно хлапето.

Той слуша няколко секунди и после затвори.

— Вторият етаж. Нагоре по стълбите, наляво, по коридора, последната врата — отдел „Убийства“. Чернокож е.

— Благодаря ви.

Докато се качвах по стълбите, от ума ми не излизаше колко естествено ченгето бе нарекло Сматърс „хлапето“ и как колегата му бе разбрал за кого става дума. Това ми каза много за случая, повече, отколкото написаното във вестника. Ченгетата правят всичко възможно, за да деперсонифицират случаите си. В това отношение наподобяват серийните убийци. Ако жертвата не е лице, което е живяло, дишало и изпитало предсмъртна болка, то не може да ви стори нищо лошо. Да наречеш обаче жертвата „хлапето“ беше точно противоположният подход. Това ми съобщаваше, че и след година случаят все още не е приключен в участъка на Трети район.

Залата на отдел „Убийства“ беше с размерите на половин тенис корт и постлана с тъмнозелен мокет. Беше разделена на три части с по пет работни бюра във всяка. Две двойки бяха обърнати една към друга,

докато петото бюро, на сержанта, беше в дъното. Покрай стената от лявата ми страна се редяха високи шкафове с отделения за документи, заключени със стоманени пръти по дължината на дръжките им. В дъното, зад работните секции, имаше два офиса със стъклени прозорци, обърнати към залата. Единият беше на лейтенанта. Другият изглеждаше като помещение за разпити. Вътре имаше маса и двама души, мъж и жена, които ядяха сандвичи. Освен тях в залата имаше още трима мъже на бюрата си и секретарка зад едно бюро до вратата.

— Искате да се срещнете с Лари ли? — запита ме тя.

Кимнах и жената посочи към мъжа седнал на едно бюро в дъното на стаята. Беше сам в работната секция. Запътих се натам. Той не вдигна поглед дори когато застанах до него.

— Още ли вали? — запита той.

— Вече не. Но скоро ще започне пак.

— Винаги е така. Аз съм Уошингтън, какво искате?

Погледнах другите двама детективи в другите секции. Никой не гледаше към мен.

— Дойдох да си поговорим на четири очи, ако е възможно. Става въпрос за хлапето Смагърс. Имам известна информация по случая.

Без да се оглеждам наоколо, можех да се закълна, че това ги накара да впият погледи в мен. Уошингтън най-последно остави молива си и ме погледна. Стори ми се, че е над тридесетте. Косата му бе късо подстригана. Изглеждаше в добра форма. Забелязах го още преди да се изправи. Беше бърз и схватлив. Носеше тъмнокафяв костюм с бяла риза и вратовръзка на райета. Сакото едва побираше могъщия му гръден кош.

— Искате да говорим значи на четири очи, а? Какво носите?

— Е, тъкмо за това ще стане дума при разговора ни на четири очи.

— Да не сте случайно от онези, които искат да си признаят?

Ухилих се.

— Ами ако съм? Може и да съм решението ви на случая.

— Това наистина ще бъде събитието на годината. Добре, нека влезем в стаята. Надявам се, че няма да ми пропилиете времето... как ви беше името?

— Джак Макавой.

— Добре, Джак, ако изритам тия хора оттук и си загубя времето, лошо ви се пише.

— Не мисля, че ще имате такъв проблем.

Той се изправи и видях, че беше твърде нисък. Сякаш му бяха прикачили долната половина на друг човек. Къси, тромави крака под широк и силен торс. Дежурното ченге долу така и го беше нарекло, Лари Дългокракия. Колкото и добре да се обличаше, тази особеност на физиката му винаги щеше да го издава.

Тръгнах подире му към вратата на помещението, където мъжът и жената ядяха сандвичите си. Той хвърли един поглед през рамо към калъфа, който носех.

— Какво имате там?

— Компютър. Ще ви покажа някои неща, ако ви интересува.

Той отвори вратата и двамата вътре вдигнаха поглед.

— Съжалявам, пикникът ви приключи — каза Уошингтън.

— Може ли още само десет минутки, Дългокракия? — запита мъжът, преди да се изправи.

— Няма начин. Имам клиент.

Те завиха покорно останките от сандвичите си и излязоха, без да кажат повече дума. Мъжът ми отправи поглед от онези, с които се поздравяват досадниците. Не давах и пет пари. Уошингтън ми махна да влизам и аз поставих компютъра върху масата до сгънатия картонен знак със символа „Пушенето забранено“. Седнахме на масата един срещу друг. Помещението миришеше на застоял цигарен дим и витрина с италианска салата.

— А сега кажете какво мога да направя за вас? — запита той.

Събрах мислите си и се опитах да изглеждам спокоен. Общуването с ченгетата никога не ми се удаваше, макар професията им да ме привличаше като магнит. Винаги се боях да не ме заподозрат в нещо. Нещо лошо.

— Не знам как да започна. От Денвър съм. Току-що пристигнах сутринта. Репортер съм и идвам от...

— Я почакай, я почакай? Ти си репортер? Какъв по-точно? — започна да ми говори на ти.

Забелязах, че се ядоса. Аз обаче бях подготвен за това.

— Репортер съм от вестник. Работа за „Роки Маунтън“. Само ме изслушай и после, ако искаш, можеш да ме отпратиш. Няма да

протестирам. Не мисля обаче, че ще го направиш.

— Виж, човече, вече знам всичко за заобикалящия ме свят, чувал съм го от такива като теб. Просто нямам време, разбираш ли? Нямам и една шибана минута свободно време...

— Какво ще кажеш, ако Дан Брукс е бил убит?

Наблюдавах много внимателно лицето му, за да разбера как са му въздействали думите ми. Лицето му остана съвсем безизразно.

— Твоят партньор — казах. — Мисля, че са го убили.

Уошингтън поклати глава.

— Чух всичко дотук. Само че кой? Кой би могъл да го убие?

— Същият, който е убил и брат ми. — Замълчах за момент, без да откъсвам очи от него, за да привлека вниманието му. — Той беше ченге от отдел „Убийства“. Работеше в Денвър. Убиха го преди месец. Отначало колегите му също мислеха, че е било самоубийство. Започнах да разследвам случая и завърших при теб. Репортер съм, но работата не е в професията ми. Става въпрос за брат ми. И за партньора ти.

Уошингтън сви вежди и дълго време ме съзерцава. Чаках го. Той беше застанал на кръстопът. Или щеше да мине хребета с мен, или щеше да ме изрита. Отмести поглед и се отпусна на стола си. Извади от вътрешния си джоб пакет цигари и запали. Издърпа един стоманен пепелник от ъгъла на масата. Зачудих се колко ли пъти е слушал да му казват, че пушенето вреди на здравето му. Наклони глава, когато изпусна дима, който се устреми нагоре, утаявайки се под тавана. Уошингтън се приведе над масата.

— Не съм сигурен дали не си някой луд, който си въобразява разни неща. Дай да видя някакъв документ за самоличност.

Бяхме прекрачили хребета. Извадих портфейла си и му подадох шофьорската си книжка, журналистическата си карта и полицейския пропуск за денвърското полицейско управление. Той ги огледа внимателно отблизо, но аз вече знаех, че е решил да ме изслуша. Имаше нещо около смъртта на Брукс, което го караше да слуша история от репортер, когото за пръв път виждаше.

— Добре — произнесе той, докато ми подаваше обратно документите. — Значи всичко е наред. Това, разбира се, не означава, че съм длъжен да ти вярвам.

— Разбира се, че не си длъжен. Макар че според мен вече вярваш.

— Виж, имаш ли намерение да ми разкажеш историята си или не? Не мислиш ли, че ако имаше само една сламчица, за която да се хвана, нямаше да връхлетя като... като... Какво впрочем знаеш ти за случая?

— Не много. Само писаното във вестниците.

Уошингтън угаси цигарата си на ръба на пепелника и после пусна угарката вътре.

— Хей, Джак, разкажи си историята. Иначе можеш да ми направиш голяма услуга, като си вдигнеш чуковете отгук.

Не се нуждаех от записките си. Разказах му я с всяка подробност, защото ги знаех всичките наизуст. Отне ми половин час, през който той изпуши още две цигари, но не зададе никакъв въпрос. Нито веднъж не извади цигарата от устата си, макар димът да се виеше нагоре и да скриваше очите му. Но аз знаех. Беше точно както с Уекслър. Просто потвърждавах нещо, което бе чувствал през цялото време.

— Искаш ли номера на Уекслър? — запитах го накрая. — Той ще потвърди, че всичко казано от мен е самата истина.

— Не, ще го взема по-късно, ако се наложи.

— Имаш ли някакви въпроси?

— Не, за момента нямам.

Той само ме изгледа.

— Тогава каква е следващата стъпка?

— Ще проверя всичко. Къде си отседнал?

— В „Хайът“, долу край реката.

— Добре, ще ти позвъня.

— Детектив Уошингтън, това не е достатъчно.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че дойдох тук да събера информация, не да я раздавам и сетне просто да се прибера в стаята си. Искам да ми разкажеш за Брукс.

— Виж, момчето ми, двамата с теб нямахме никаква такава сделка. Ти дойде при мен, разказа ми историята си. Нямаше никаква...

— Слушай, не се отнасяй толкова покровителствено с мен, аз не съм ти никакво току-що проходило пласъорче. Дадох ти нещо и искам

нещо в замяна. Затова и дойдох.

— Засега нямам нищо за теб, Джак.

— Това са глупости. Седиш си спокойно и лъжеш като дърт циганин, Лари Дългокрачко, но знам, че криеш нещо. А точно то ми трябва.

— Добре, значи да ти кажа всичко, а? И да публикуваш една хубава и голяма статия, за да домъкнеш тук лешоядите от цялата страна ли?

Приведох се над масата.

— Казах ти, че не го правя заради статията.

Облегнах се обратно и двамата се загледахме един друг. Допуши ми се, но нямах цигари, а не желяех да прося от него. Тишината беше нарушена, когато един от детективите, които бях видял в залата, отвори вратата и надникна.

— Всичко наред ли е?

— Разкарай се оттук, Рецо — изръмжа Уошингтън. Той изчака вратата да се затвори и каза: — Нахалник! Навсякъде си пъха носа. Знаеш какво им е на ума, нали? Мислят си, че може би си дошъл да си признаеш, че си убил момчето. Днес нали е годишнината от смъртта му, знаеш. Случват се и налудничави неща. Почакай само да видиш, като чуят историята.

Спомних си фотографията на момчето в джоба ми.

— Отбих се до мястото, докато идвах насам. Има цветя.

— Никога не остава без цветя — каза Уошингтън. — Семейството всеки ден е там.

Кимнах и за пръв път усетих вина, че бях взел снимката. Не казах нищо. Чаках Уошингтън. Той сякаш се поотпусна малко. Лицето му се смекчи.

— Виж, Джак, трябва да направя някои проверки. И да обмисля някои неща. Реша ли да ти разкажа, ще ти се обадя, непременно ще ти позвъня. Върни се в хотела, направи си масаж ли, нещо друго ли. Така или иначе ще ти се обадя след два часа.

Кимнах неохотно и той се изправи. Протегна ми ръка през масата, дясната си ръка. Разтърсих я.

— Много добра работа. За репортер, искам да кажа.

Вдигнах компютъра и излязох. Залата на отдела вече започваше да се пълни с народ и повечето ме изпроводиша с поглед. Предполагах,

че съм прекарал достатъчно време вътре, за да не ме смятат за луд. Навън бе станало още по-студено и снегът падаше на едри и гъсти парцали. Отне ми четвърт час, докато успея да хвана такси.

На връщане помолих шофьора да спре до Уисконсин и Кларк и изскочих от колата, като се затичах през снега към дървото. Оставих снимката на Боби Смахърс на мястото, откъдето я бях взел.

12.

Лари Дългокракия ме върза да го чакам целия следобед. В пет се опитах да му позвъня, но не можах да го открия в Трети район, или Единайсет-Двайсет-Едно, както беше известно полицейското управление. Секретарката в отдел „Убийства“ отказа да ми съобщи къде е или да го повика с пейджъра. Към шест вече се бях примирил, че са ме прецакали за пореден път, когато се почука на вратата. Беше той.

— Хей, Джак — изрече той, без да влиза вътре, — хайде да се поразходим.

Уошингтън беше паркирал колата си на входа за паркинга на хотела. Над арматурното табло бе поставил карта „Полицейска работа“, така че нямаше проблеми. Качихме се и потеглихме. Той прекоси реката и пое на север по Мичиган Авеню. Доколкото можех да забележа, снегът продължаваше да вали и от двете страни на улицата имаше навети преспи. Много от колите по пътя имаха дебел слой замръзнал сняг върху хоризонталните си плоскости. Дъхът ми излизаше на пара, а парното в колата му беше пуснато на максимална степен.

— Там, откъдето идваш, сигурно има доста сняг, а, Джак?

— Да.

Той просто поддържаше разговора. Нямах търпение да изслушам разказа му, но реших, че е по-добре да изчакам; нека го направи, когато сметне за необходимо. Винаги можех да започна да действам пак като репортер и да му задам още въпроси.

Той зави на запад по Дивижън Стрийт избягвайки езерото. Ярките светлини на Миракъл Майл и Гоулд Коуст скоро изчезнаха и сградите започнаха да изглеждат все по-занемарени. Помислих, че отиваме към училището, където беше изчезнал Боби Сматърс. Уошингтън мълчеше.

Мракът вече бе погълнал всичко. Минахме под Ели и скоро подминахме едно училище. Той посочи към него.

— Хлапето ходеше в онова училище. Ето го и двора. Същото, както и когато изчезна тогава. — Той щракна пръсти. — Вчера цял ден се въртях наоколо. Нали знаеш, беше една година от изчезването му. Просто така, нещо можеше да се случи, или пък извършителят можеше да се върне.

— Стана ли нещо?

Уошингтън поклати глава и отново настъпи мълчание.

Обаче не спряхме. Ако беше имал намерение да ми даде възможност да разгледам училището, то беше за много кратко. Продължихме на запад и в един момент се озовахме край редица тухлени кули, които изглеждаха изоставени. Знаех какво представляват. Гетата. Мрачни монолити на фона на синьо-черното небе. Изглеждаха примирени и тъжни също като своите обитатели. Въздействаха потискащо в сравнение с градските небостъргачи.

— Какво ще правим? — запитах.

— Познаваш ли този район?

— Да. Учих тук... искам да кажа в Чикаго. Всички познават Габрини Грийн. За какво става дума?

— Отраснах тук. Също и Джон Брукс Пружината.

Веднага ми хрумна за шансовете. Първият, просто да оцелееш в такъв квартал, после само да оцелееш и да станеш ченге.

— Това са вертикални гета. Дватамата с Джон си приказвахме, че това е единственият път да отидеш директно в ада, трябва само да вземеш асансьора нагоре.

Кимнах. Това беше друга планета.

— И то при условие, че асансьорите работят — добави той.

До този момент дори не ми беше хрумвало, че Брукс е бил чернокож. Разпечатките не съдържаха фотографии на жертвите, а в репортажите нямаше причина да се споменават расите. Просто си мислех, че е бял, и тази мисъл трябваше да я анализирам по-късно. В момента се опитвах да вникна какво иска да ми каже Уошингтън с разходката дотук.

Той спря колата на паркинга до една от сградите. Пред нея имаше две будки, покрити с лозунги отпреди десет години, и ръждясало баскетболно табло с отдавна изгнила метална периферия. Уошингтън паркира колата, но не угаси двигателя. Не знаех дали го прави, за да не спира парното, или да изчезнем мигновено при първия

признак за опасност. Група тийнейджъри с дълги палта и тъмни като небето лица, прибягаха от най-близкото до нас здание, прекосиха двора и се шумгнаха в една от съседните сгради.

— Сега се чудиш за какъв ли дявол съм те домъкнал тук — проговори той. — Съвсем естествено е за бяло момче като теб.

Отново не казах нищо. Оставях го да се изприказва.

— Виждаш ли оная сграда, третата отдясно? Това беше нашият блок. Живеех на четиринадесетия етаж с леля, а Джон с майка си бяха на дванадесетия. Тринадесети нямаше, макар че фаталното число едва ли би могло да донесе повече нещастие на несретниците. И двамата няхмахме бащи. Поне такива, дето да се мярнат поне веднъж.

Помислих, че чака да кажа нещо, но не знаех какво. Нямах и представа през какво бяха минали двамата приятели, за да се измъкнат от надгробната кула, която ми сочеше той. Не казах нищо.

— Бяхме приятели до смърт. По дяволите, той дори се ожени за първата ми приятелка, Една. И тогава отидохме в полицейското управление на града и поискахме да станем партньори; вече бяхме приети в отдел „Убийства“ и бяхме изкарали стажа си със старшите детективи. Сякаш ни бяха чакали от години. Публикуваха даже и статия за нас в „Сън Таймс“. Изпратиха ни в участъка на Трети район, защото той обхващаше и това място, което познавахме. Тук има толкова насилие. Въртяхме се на принципа на ротацията. Така че извадихме късмета да поемем случая с момчето, дето го намериха с отрязани пръсти. По дяволите, обаждането се получи точно в осем. Само десет минути по-рано и късметлиите щяха да са от нощната смяна.

Той замълча, вероятно размишлявайки над факта, каква ли би била разликата, ако случаят се беше паднал на други.

— Понякога нощем, когато работехме по някой случай или пък дебнехме някого, двамата с Джон идвахме тук след смяна, паркирахме точно на мястото, където сме сега, и гледахме блока.

Едва в този момент проумях какво искаше да ми каже. Лари Дългокракия знаеше, че Джон Пружината не беше се самоубил, защото самият той бе минал с него рамо до рамо през ада на квартала до детективското бюро в отдел „Убийства“ на Трети район. Брукс бе преминал през всички кръгове на ада и не би си теглил куршума сам. Това беше посланието му.

— Затова и не повярва на официалната версия, нали?

Уошингтън се извърна към мен и кимна.

— Беше едно от малките неща, в които си абсолютно сигурен. Той не го е направил. Това им казах на онези в отдела по разследване, но те бързаха да се отърват час по-скоро от случая.

— Значи ти беше убеден, че нямаше никакви доказателства?

— Имаше нещо, но за тях не беше достатъчно. Имам предвид, че имаха експертизата на почерка му от предсмъртната бележка и историята му с психиатъра, които не оставяха и място за съмнение. За тях всичко беше ясно. Обявиха го за самоубиец още преди да дръпнат ципа на торбата и да го отнесат в моргата. Пито — платено.

— Какво беше това нещо?

— Двата изстрела.

— Какво искаш да кажеш?

— Да се махаме оттук. Гладен съм.

Той включи на скорост и описа широк кръг на площадката, след което се измъкнахме от паркинга. Поехме на север по улици, които дори не бях виждал до този момент. Имах обаче ясна представа къде отиваме. След пет минути започнах да се изнервям, докато чаках поредната част от историята.

— Та какво каза за двата изстрела?

— Той е стрелял два пъти, нали така?

— Така ли? Във вестниците не се споменаваха подобно нещо.

— Никога не огласиха подробности по каквото и да е. Но аз се озовах в къщата преди екипа. Една ме извика. Беше стрелял два пъти: един път в пода и един път в устата си. Официалното заключение беше, че първият изстрел е бил предназначен да се увери, че е способен да го направи, нещо като упражнение. Сякаш събира кураж. А втория път вече бил събрал смелост и го направил. За мен това тълкуване е абсолютна глупост.

— Защо не? За какво мислиш са били двата изстрела?

— Мисля, че първият е бил в устата му. Вторият е бил, за да останат следи от барутните газове. Мръсникът е обвил ръката на Джон около дръжката на пистолета и е насочил дулото към пода, след което е натиснал спусъка. По ръката му вече е имало и следи от барутните газове. Така ще класифицират случая като самоубийство. Делото е приключено, забравете.

— Но никой не се съгласи с теб.

— До днес. Когато ти се появи с тая история с Едгар Алан По. Отидох при главния следовател да му кажа какво си открил. Напомних му съмненията около самоубийството. Моите съмнения. Те ще заведат ново дело и ще направят нов оглед. Утре сутрин имаме съвещание в Единайсет-Двайсет-Едно. Шефът ще ме прехвърли от отдела в екипа по разследването.

— Това е чудесно.

Гледах мълчаливо през прозореца. Изпитвах силна възбуда. Нещата вече започваха да си идват по местата. Бях успял да предизвикам ново разследване на приетите за самоубийства смъртни случаи на двама детективи в различни градове като възможни убийства с връзка помежду им. Това беше изумителна история. Страхотна. Вече беше нещо, което можех да използвам като лост във Вашингтон, за да се вмъкна в архивите на Фондацията и дори във ФБР. Тоест, ако успеех да се добера там пръв. Изпревареха ли ме Чикаго или Денвър, щяха да ме изритат като мръсно куче, защото повече нямаше да се нуждаят от мен.

— Защо? — запитах на глас.

— Какво защо?

— Защо въобще някой ще прави такова нещо? Какво целят всъщност?

Уошингтън не ми отговори. Само шофираше в студената нощ.

Вечеряхме в едно сепаре в дъното на „Сламър“, любимия бар на полицаите близо до Трети район. И двамата си поръчахме специалитета на заведението, печена пуйка със сос, най-добрата храна за студено време като това. Докато вечеряхме, Уошингтън ми нахвърли плана. Каза ми, че всичко това е неофициално, а ако искам да пиша за нещо, каквото и да е то, трябва да го измъкна от лейтенанта, който евентуално ще оглави групата. Нямах никакви проблеми. Екипът беше сформирани благодарение на мен. Лейтенантът беше длъжен да ме информира за всичко.

Докато се хранеше, Уошингтън се беше опрял с лакти на масата. Изглеждаше така, сякаш бранеше храната си. През цялото време говореше с пълна уста, но това беше, защото беше силно възбуден.

Също и аз. Аз имах и друга грижа. Как да запазя мястото си при разследването, при описването на историята.

— Ще започнем с Денвър — каза той. — Ще работим заедно, ще гоним целите си съвместно и ще видим какво ще се случи. Хей, ти говори ли с Уекслър? Той направо ти е бесен.

— Защо?

— Ти какво предполагаш? Не си ми казал за По, Брукс, Чикаго. Мисля, че си казал сбогом на един от източниците там, Джак.

— Възможно е. Как е там? Има ли нещо ново?

— Да, с пазача.

— Какво по-точно?

— Направили са оня номер с хипнозата. Върнали са го в спомените му от онзи ден. Казва, че брат ти е носел само едната ръкавица, когато е погледнал през прозореца на колата за револвера. Впоследствие другата ръкавица със следите от барутните газове по някакъв мистериозен начин се озовава върху ръката му. Уекслър каза, че било абсолютно сигурно.

Кимнах повече на собствените си мисли, отколкото на думите му.

— Вие и екипът от Денвър трябва да отидете във ФБР, нали така? Защото става дума за престъпления, извършени в различни щати и свързани помежду си.

— Ще видим. Не забравяй, че местната полиция не гори от желание да работи заедно с ФБР. Отидем ли при тях, вземат ни информацията и после ни изритват. Това се случва всеки път. Но ти си прав, това е вероятно единственият начин. Ако е това, което си мисля и което си мислиш и ти, на бюрото може да му се наложи да хване юздите в собствените си ръце.

Не споменах на Уошингтън, че аз самият се канех да ходя до ФБР. Знаех, че трябва да се добера дотам пръв. Бутнах чинията си настрана, изгледах го и поклатих глава. Историята се заплиташе все повече и повече.

— Какво мислиш за случая? За какво всъщност става дума?

— Съществуват няколко възможности — каза Уошингтън. — При първата става дума само за един човек, някой, който убива човек, после ликвидира и ченгето, ръководещо разследването.

Кимнах. Дотук всичко беше в съзвучие с мислите ми.

— Втората е, че първите убийства не са свързани помежду си и нашият извършител просто идва в града, изчаква за някой случай, който му допада или види по телевизията, ѝ тръгва подир детектива, разследващ случая.

— Да.

— А третата е, че имаме двама убийци. И в двата града единият извършва първото убийство, после идва вторият и отстранява и ченгето. От трите тази ми е най-неприятна. Предизвиква прекалено много въпроси. Познават ли се един друг? Заедно ли работят? Нещата вече се усложняват страшно много.

— Трябва да се познават един друг. Как иначе вторият би могъл да знае къде е бил първият?

— Точно така. Така че ще се съсредоточим върху първите две възможности. Още не сме решили дали тук да дойдат хора от Денвър, а ние да пратим хора там, но трябва да разгледаме най-подробно случаите с момчето и с онова момиче от колежа. Да потърсим всяка възможна връзка и открием ли такава, да ни послужи като отправна точка.

Кимнах. Мислех си за първата възможност. Един човек, една личност да е автор на всичко това.

— Ако извършителят е само един, кой тогава е бил истинската цел? — запитах аз повече себе си, отколкото Уошингтън. — Дали е била първата жертва или полицаят?

Уошингтън свъси вежди.

— Може би имаме човек, който убива ченгета. Това е истинската му цел, нали така? Така че използва първото убийство — Сматърс, Лофтън — за да примами действителната си цел. Ченгето.

Огледах се. Думите му предизвикаха ледени тръпки по гърба ми, макар че тази възможност бе минала през ума ми още докато бях в самолета.

— Умно, нали? — произнесе Уошингтън.

— Да. Наистина.

— И знаеш ли защо? Защото ако това е случаят, тогава трябва да има и други. Всеки път, когато наглед някой полицай се самоубие, разследването е много бързо и гледа да приключи делото колкото е възможно по-бързо и без сензации. Никое управление не желае такава слава. Така че потулват набързо случая и това е. Значи такива случаи

трябва да има още. Ако е вярна първата възможност, тогава убиецът не е започнал с Брукс и приключил с брат ти. Има още. Залагам всичко на това.

Той отмести чинията си. Беше приключил.

Половин час по-късно ме остави пред входа на „Хайът“. Вятърът откъм езерото беше пронизващ. Не исках да стоим отпред, но Уошингтън ми каза, че няма да се качва до стаята ми. Даде ми една служебна картичка.

— Написал съм си домашния номер и номера на повикващото ми устройство. Обади ми се.

— Непременно.

— Тогава довиждане, Джак. — Той ми протегна ръка и аз я поех.
— И благодаря ти, човече.

— За какво?

— Че ги накара да повярват. Длъжник съм ти. И Джон Пружината също.

13.

Гладън остана втренчен няколко секунди в яркия син екран, преди да започне. Това беше упражнение, с помощта на което обикновено се освобождаваше от напрежението и гнева. Този път обаче не му се удаде. Гневът направо го бе завладял.

Тръсна глава и положи компютъра в скута си. Изчисти екрана и започна да мести курсора от прозорец в прозорец, докато накрая го спря върху „Терминал“. Натисна ENTER и избра нужната му програма. Натисна бутона DIAL и зачака да чуе остриите звуци на компютъра, които издаваше, докато осъществяваше връзката. Всеки път беше като раждане. Ужасяващият писък на новороденото. След като връзката вече беше установена, на екрана се появи познатият поздрав.

ДОБРЕ ДОШЛИ В КЛУБА RTL

След няколко секунди се появи и кодиран команден ред, очакващ първата парола на Гладън. Той въведе символите, изчака да ги приемат, после въведе и втората парола, когато получи достъп до командния ред. След малко паролата му беше одобрена и на екрана се появи предупредителното съобщение.

ХВАЛИТЕ ИМЯ ГОСПОДНЕ!

ПРАВИЛА ЗА ДВИЖЕНИЕ ПО ПЪТЯ

1. ПРИ НИКАКВИ ОБСТОЯТЕЛСТВА НЕ ИЗПОЛЗВАЙТЕ ИСТИНСКИ ИМЕНА.
2. НИКОГА НЕ ДАВАЙТЕ СИСТЕМНИТЕ НОМЕРА НА ПОЗНАТИ.

3. НИКОГА НЕ СЕ СЪГЛАСЯВАЙТЕ ДА СЕ СРЕЩАТЕ С ДРУГ ПОТРЕБИТЕЛ.

4. НЕ ЗАБРАВЯЙТЕ, ЧЕ ДРУГИТЕ ПОТРЕБИТЕЛИ МОГАТ ДА БЪДАТ ЧУЖДИ ТЕЛА.

5. СИСТЕМНИЯТ ОПЕРАТОР СИ ЗАПАЗВА ПРАВОТО ДА ИЗТРИЕ ОТ МРЕЖАТА ВСЕКИ ПОТРЕБИТЕЛ.

6. ТАБЛАТА ЗА СЪОБЩЕНИЯ НЕ МОЖЕ ДА СЕ ИЗПОЛЗВАТ ЗА ОБСЪЖДАНЕ НА КАКВИТО И ДА БИЛИ НЕЗАКОННИ ДЕЙСТВИЯ — ТОВА Е ЗАБРАНЕНО!

7. МРЕЖАТА НА RTL НЕ НОСИ НИКАКВА ОТГОВОРНОСТ ЗА СЪДЪРЖАНИЕТО НА КОИТО И ДА БИЛО СЪОБЩЕНИЯ.

8. НАТИСНЕТЕ КОИТО И ДА Е БУТОН, ЗА ДА ПРОДЪЛЖИТЕ.

Гладън натисна бутона ENTER и компютърът го извести, че има лично съобщение, което чака да го прочете, натисна нужните клавиши и съобщението от системния оператор изпълни горната половина на екрана на лаптопа.

БЛАГОДАРЯ ЗА ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕТО.
НАДЯВАМ СЕ, ЧЕ ВСИЧКО Е НАРЕД И СЪЖАЛЯВАМ
МНОГО, ЧЕ СТЕ ПОСТРАДАЛИ. ПРИ НАС ВСИЧКО Е
НАРЕД. АКО ЧЕТЕТЕ ТОВА СЪОБЩЕНИЕ, ЗНАЧИ
ВЕЧЕ СТЕ НА СВОБОДА И ГОТОВ. BRAVO! КЪСМЕТ И
ПОДДЪРЖАЙТЕ ВРЪЗКА СЪС СЕБЕ СИ И
ОСТАНАЛИТЕ. (ХЕ, ХЕ)

RTL

Гладън набра едно R и натисна ENTER, след което на екрана се появи маската за отговори. Той изпрати съобщение към подателя на първото съобщение.

НЕ СЕ ТРЕВОЖЕТЕ ЗА МЕН. ВСИЧКО Е НАРЕД.
ИСКРЕНО ВАШИЯТ Е НА СВОБОДА И ГОТОВ
PTL

След това се придвижи в главната директория на бюлетина за съобщенията. Накрая екранът се изпълни с директорията на таблата за съобщенията. Всяко табло съдържаше списъка на активните съобщения, които трябваше да се прочетат.

1. Главен форум/89
2. В + 9/46
3. В — 9/23
4. G + 9/12
5. G — 9/6
6. Всичко е наред/51
7. Размишления & стонове/76
8. Кучета на закона/24
9. Услуги в града/56
10. Табло с бартерни обяви/91

Той бързо набра необходимите команди, за да се придвижи в таблото с „Размишления & стонове“. Това беше едно от най-популярните табла. Той вече бе прочел по-голямата част от файловете, като бе предоставил и няколко свои. Всички те бяха оплаквания колко жесток и несправедлив е животът към тях. Как в някое друго време вкусовете и инстинктите им биха били приети за нормални. Според Гладън рубриката открай време бе съдържала повече стонове,

отколкото размишления. Той отвори файла КУМИР НОЩ и отново се зачете в него.

Мисля, че скоро ще се разчуе за мен. Наближава моментът, в който ще се окъпя в светлината на общественото признание и страх. Готов съм. Всеки един от моя вид рано или късно облича мантията. Край на анонимността. Ще получа име, предназначение, отнасящо се не до личността ми или множеството ми дарби, а просто предопределено от способността си да се вписва добре в заглавията на таблоидните вестници и да стимулира у хората размисъл за страховете. Ние разучаваме онова, от което се боим. Страхът продава вестниците и телевизионните шоупрограми. Скоро и аз ще стъпя на пазара.

Скоро ще хукнат по дирите ми и ще придобия страшна слава. Но те не ще успеят да ме открият. Никога. Това, че аз винаги съм готов за всичките им номера, никога не ще го проумеят. Реших, че е дошло времето да ви представя историята си. Искам да я разкажа. Ще изложа всичко, с което разполагам, ще разкрия всичко онова, което съм. Прозорците пред вас ще ви дадат възможност да станете свидетели на живота и смъртта ми. Лаптопът ми Босуел не раздава никакви присъди, не се свива при никоя от думите ми. Кой може по-добре от лаптопа ми Босуел да изслуша признанията ми? Кой може да бъде по-прецизен биограф от лаптопа ми Босуел? Включете прожекторите си. Аз ще живея и ще умра тук в мрака.

Човек понякога е лудо влюбен в страданието.

Не съм първият, написал тези думи, но ми се иска да бях аз. Но това няма особено значение, защото вярвам в тях. Страданието е моята страст, моята религия. То никога

не ме изоставя. Страданието — това съм аз. Сега вече съм наясно с това. Мисля, че думите ми означават, че болката ни е пътят, по които изминаваме пътешествията и правим изборите в живота си. Страданието е настилката, така да се каже, за всичко, което вършим и в което се превръщаме. И ние го стискаме в прегръдките си. Изучаваме го и въпреки цялата му жестокост ние го обичаме. Нямаме избор.

Сега вече пред мен пътят е кристално ясен. Обърнали се назад, виждам изминатия път, по които страданието е предопределило направения от мен избор. Гледам с упование напред и виждам къде ще ме отведе. В действителност аз отдавна не крача по пътя си. Той се движи под мен, носи ме върху себе си, подобно на гигантска вълна напред през времето. Той ме донесе тук.

Болката ми е скалата, върху която издигам си аз твърдината. Аз съм извършителят. Кумирът ноц. Истинската самоличност е болката. Моята болка. Докато смъртта ни раздели.

Безопасен лов, приятели мои.

Той го прочете още веднъж и усети до какви дълбини на съзнанието му бяха проникнали тези думи.

Върна се на главното меню и се прехвърли в бартерното табло да провери за някакви нови клиенти. Нямахше. Написа командата G, с която си вземаше довиждане. После изключи компютъра и го затвори.

Страшно му се искаше ченгетата да не бяха прибирали камерата му. Не можеше да рискува и да си я поиска обратно, а не можеше да си позволи покупката на нова с парите, които му бяха останали. Знаеше обаче много добре, че без камерата не би могъл да изпълни заявката, а това означаваше никакви пари. Надигацият се в него гняв плъзна като бръсначи през кръвта му, разрязвайки вътрешностите му. Реши да си изпише още пари чрез електронната сметка от Флорида и да си купи нова камера.

Приближи се до прозореца и загледа колите, които бавно пъплеха по Булеварда на залеза. Приличаше на безкраен подвижен паркинг. Толкова много дим и стомана. Толкова много плът. Закъде ли се бяха запътили? Зачуди се колко ли от онези в колите бяха като него. Колко от тях не намираха покой под непрестанните желаня на кръвта и колко ли от тях усещаха препускащите по вените им бръсначи? Колко ли от тях бяха имали куража да се впуснат подир желанята си? Гневът запулсира с нова сила в слепоочията му. Беше израснал в нещо осезаемо, изпълнило вътрешностите му, черно цвете, разпростряло кълновете си в гърлото му, изтръгващо дъха му.

Той отиде до телефона и набра номера, който му бе дал Краснър. Суитцър вдигна след четвъртото позвъняване.

— Зает ли си, Суитцър?

— Кой се обажда?

— Аз съм. Как са хлапетата?

Всички инстинкти на Гладън му крещяха да затвори веднага. Недей да си имаш работа с ония от другия вид. Но той бе изпълнен с такова любопитство.

— Камерата ми е у теб.

Последва кратко мълчание.

— Господин Бризбейн, как сте?

— Чудесно, детективе, благодаря ти.

— Да, камерата ти е при нас и ти си в правото си да си я прибереш, щом си вадиш хляба с нея. Искаш ли да си определим една срещичка, на която да ти я дам?

Гладън притвори очи и стисна слушалката така, че малко остана да я строши. Те знаеха. Ако не знаеха, щяха да го пратят на майната му с камерата. Но те знаеха нещо. И искаха да го приберат. Отново. Въпросът беше какво знаеха. Гладън беше на косъм да изкрещи в слушалката, но при Суитцър трябваше да се пипа умно. Никакви фалшиви движения.

— Ще си помисля.

— Хей, на мен ми се струва чудесна машинка. Не знам точно как работи, но нямам нищо против и аз да се сдобия с такава. Тук е, така че, ако искаш...

— Да ти го начукам, Суитцър.

Гневът му избухна и Гладън просъска думите си през стиснатите до счупване зъби.

— Виж, Бризбейн, просто си върша работата. Ако имаш някакъв проблем, ела да се видим и ще ти помогна да го уредим. А ако ти трябва и шибаната камера, можеш да си я прибереш. Нямам обаче никакво намерение да стоя на телефона и да ти слушам...

— Имаш ли деца, Суитцър?

След известно мълчание детективът запитва:

— Какво каза?

— Чу ме много добре.

— Да не заплашваш семейството ми, мръсен кучи син?!

Сега Гладън направи пауза. Някакъв звук се зароди дълбоко в гърлото му и прерасна в маниакален смях. Смя се до забрава, до сълзи, докато накрая вече нито чуваше, нито мислеше за нещо друго. И в един момент тресна слушалката върху апарата; смехът в гърлото му секна като прерязан с нож. Лицето му се бе изкривило до неузнаваемост и през стиснати зъби изкрещя на празната стая:

— Да ви го начукам!

Гладън отвори пак лаптопа си и влезе в директорията с фотоизображенията. Екранът на компютъра му представляваше последната дума на техниката, но графичната карта все още отстъпваше доста по качество на тези за настолните персонални компютри. Изображенията все пак бяха достатъчно ясни и го задоволяваха. Прегледа ги едно по едно. Представляваха зловеща колекция на живи и мъртви тела. По някакъв начин фотоизображенията го даряваха с утеха, с чувството, че държи под контрол нещата в живота си.

И въпреки това беше натъжен от видяното и от стореното от собствените му ръце. Тези малки пожертвувания. Принесени в жертва, за да може да излекува раните си. Знаеше колко себично беше всичко това, гротескния фундамент, който представляваха. А фактът, че той превръщаше тези пожертвувания в пари, рушеше покоя му, превръщайки го в самоомраза и отвращение от себе си. Суитцър и останалите имаха право. Той заслужаваше съдбата си на преследвано животно.

Претърколи се по гръб и се загледа в покрития с мухлясали петна от вода таван. Сълзи напиреха в очите му, той ги затвори и се

опита да заспи, да потъне в забрава. Но неговият Бест Пал беше там, в мрака зад клепачите долу. Както винаги. Със застиналото лице и прореза на устата си.

Гладън отвори очи и погледна към вратата. Някой беше почукал. Бързо седна на леглото, дочувайки стърженето на ключ във външната ключалка. Проумя грешката, която бе допуснал. Суитцър бе проследил обаждането. Те знаеха, че ще се обади!

Вратата на стаята се отвори. На прага застана дребна чернокожа жена с бяла униформа и две хавлии, преметнати върху ръката ѝ.

— Почистване на стаите — каза тя. — Съжалявам, че закъснях днес, но бях много заета. Утре ще оправя първо вашата стая.

Гладън бавно издиша и забеляза, че беше пропуснал да постави табелката НЕ МЕ БЕЗПОКОЙТЕ върху външната дръжка.

— Всичко е наред — произнесе той, като се надигна бързо, за да ѝ попречи да влезе в стаята. — Сменете само хавлиите.

Докато ги поемаше, забеляза избродираното върху униформата ѝ име. Еванджелин. Имаше хубавичко лице и той моментално изпита съжаление към нея заради работата ѝ, да почиства мръсотииите на другите.

— Благодаря ти, Еванджелин.

Тя отмести погледа си от него и огледа стаята. Очите ѝ се спряха върху леглото му. Още беше оправено. Не беше разгъвал завивките през нощта. После върна погледа си върху него и кимна с нещо като усмивка.

— Това ли желаете само?

— Да, Еванджелин.

— Приятен ден.

Той затвори вратата след нея и се обърна. Върху леглото лежеше отворен лаптопът му с едно от фотоизображенията върху екрана. Той се приближи до леглото и загледа картината, без да пипа компютъра. После се върна до вратата, отвори я и застана на прага, където бе стояло момичето. Погледна към компютъра. Виждаше се. Момчето върху снега и онова, което на фона на блестящия бял сняг не можеше да бъде нищо друго, освен кръв.

Той моментално се озова до леглото и натисна аварийния клавиш, който беше програмирал специално за такива случаи. Вратата

още беше отворена. Гладън се замисли какво да прави. „Господи, каква грешка!“ — каза си.

Отиде до вратата и надникна в коридора. Еванджелин беше в дъното му, застанала до количката със спалното бельо. Извърна се към него с безизразно лице. Но той беше длъжен да се увери. Не можеше да подлага на риск нищо, доверявайки се само на лицето на това момиче.

— Еванджелин — каза, — размислих. Стаята ми има нужда от почистване. Искам тоалетна хартия и сапун.

Тя остави бележника, в който пишеше нещо, и се наведе да извади тоалетна хартия и сапун от долната секция на количката. Гладън я наблюдаваше пъхнал ръце в джобовете. Тя дъвчеше дъвка и правеше балони. Сякаш беше невидим или някакво нищожество. Поведението ѝ бе крайно оскърбително.

Когато тя се приближи с хартията и сапуна, той не извади ръце от джобовете си. Само отстъпи крачка назад, за да я пусне в стаята. Щом момичето влезе, той отиде до количката и погледна бележника, който беше най-отгоре. Срещу номера на стаята му имаше забележка: „Само хавлии.“

Гладън се огледа. Мотелът представляваше двуетажна постройка с по двайсет и четири стаи на етаж и с двор. На горния етаж в отсрещното крило видя още една количка. Беше оставена пред една отворена врата, но камериерката не се мяркаше никъде. Басейнът по средата на двора беше празен. Прекалено студено беше. Не се виждаше никакъв човек.

Върна се в стаята си и затвори вратата в момента, в който Еванджелин се показа от банята с найлоновата торба от кошчето за отпадъци.

— Трябва да държим вратите на стаите отворени, когато почистваме, сър. Такива са правилата.

Той застана пред вратата.

— Видя ли снимката?

— Какво? Сър, трябва да отворя...

— Видя ли снимката върху екрана на компютъра? На леглото?

Той посочи към лаптопа, без да откъсва поглед от очите ѝ. Тя изглеждаше обърквана, но не се обърна.

— Каква снимка?

Погледна към леглото и после пак към него с объркан вид и нарастващо раздразнение върху лицето си.

— Не съм вземала нищо. Можете да се обадите на господин Барс, ако мислите, че съм взела нещо. Аз съм честно момиче. Нека някое от другите момичета да ме претърси. Не съм вземала фотографията ви. Аз дори не знам за каква снимка ми говорите.

Гладън я гледа известно време и после се усмихна.

— Знаеш ли, Еванджелин, мисля, че може би си честно момиче. Но съм длъжен да проверя, нали знаеш.

14.

Фондацията по прилагането на законите се намираше на Девето Авеню във Вашингтон, на няколко преки от Министерството на правосъдието и главната квартира на ФБР. Беше голяма сграда и предположих, че другите агенции и фондации, финансирани от парите на данъкоплатците, също бяха намерили подслон тук. Прегледах указателя и взех асансьора до третия етаж.

По всичко личеше, че фондацията заемаше целия трети етаж. Още от асансьора забелязах едрата жена зад голямото бюро на рецепцията. В новинарския бизнес им казвахме „рецепционни бюра“, защото жените, които наемаха да седят зад тях, рядко ви пускаха където желаете да отидете или да видите човека, заради когото идвате. Казах ѝ, че искам да разговарям с доктор Форд, директора на фондацията, цитиран в статията на „Ню Йорк Таймс“ за полицейските самоубийства. Той държеше базата данни, до която трябваше да се добера.

— На обяд е. Имате ли уговорена среща?

Казах ѝ, че нямам, и оставих една визитна картичка върху бюрото пред нея. Погледнах часовника си. Беше един без четвърт.

— О, репортер — изрече тя, сякаш професията ми беше синоним на углавно престъпление. — Това променя изцяло работата. Трябва да минете през отдела по обществените работи, преди още да се реши дали изобщо можете да говорите с доктор Форд.

— Разбирам. Как мислите, дали ще има някой в отдела по обществени дела или и те са на обяд?

Тя вдигна телефона и набра някакъв номер.

— Майкъл? Там ли сте или сте на обяд? Тук при мен има човек, който твърди, че е от „Роки Маунтин Нюз“ в... не, той първо поиска да говори с господин Форд.

Тя слуша известно време, после затвори и се обърна към мен.

— Майкъл Уорън ще ви посрещне. Казва, че в един и половина има уговорена среща, така че по-добре е да побързате.

— Да побързам къде?

— Стая триста и три. Слезте долу в залата зад мен, завийте в първия коридор вдясно, първата врата вдясно.

Докато следвах указания маршрут, от ума ми не излизаше името Майкъл Уорън. Познавах го отнякъде, но не можех да се сетя откъде. Вратата на стая 303 беше отворена. Мъж на около четиридесет тъкмо се канеше да излезе, когато ме видя и спря.

— Вие ли сте човекът от „Роки“?

— Да.

— Влезте. Разполагам само с няколко минути. Тъкмо бях започнал да се притеснявам дали не сте се загубили. Аз съм Майкъл Уорън. Майкъл, ако ще пишете за мен, макар че бих предпочел да поговорите с екипа ми. Надявам се да ви помогна.

Изчаках го да се настани зад отрупаното с хартии бюро и се представих. Стиснахме си ръце и той ме покани да седна. В единия край бюрото му беше затрупано с вестници. В другия край имаше фотографии на жена и две деца, поместени така, че Уорън да ги вижда. От лявата му страна имаше компютър, разположен върху малка масичка, ѝ снимка на Уорън как се ръкува с президента от портрета над главата му. Уорън беше гладко избръснат, с бяла риза и червена вратовръзка. Яката му беше протрита от бакенбардите му. Имаше много бледа кожа, тъмни проникателни очи и права черна коса.

— За какво става дума? Да не сте от бюрото на Скрипс, Окръг Колумбия?

Говореше за основната компания. Тя имаше репортерско бюро, което подаваше материали от живота във Вашингтон на всички вестници от веригата. Това беше офисът, с който Грег Глен ми бе предложил да се свържа преди няколко дни.

— Не, от Денвър съм.

— С какво мога да ви помогна?

— Трябва да говоря с Натан Форд или може би с човека, който се занимава пряко с изучаването на полицейските самоубийства.

— Полицейските самоубийства ли? Това е проект на ФБР. Олайн Фредрик е изследователят, който се занимава с тях.

— Да, знам, че и ФБР взема участие в проекта.

— Чакайте да проверя. — Вдигна слушалката на телефона, но после я пусна. — Знаете ли, нещо не мога да си спомня, дали сте се

обаждали по-рано? Не мога да си спомня името ви.

— Не, току-що пристигам в града. Това е една смайваща история по мое мнение.

— Смайваща история? Полицейските самоубийства? Не ми звучи много като заглавия за първите страници. Защо е това бързане?

И в този момент ме осени кой беше той.

— Случайно да сте работили за „Лос Анжелис Таймс“? Вашингтонското бюро? Да не сте вие онзи Майкъл Уорън?

Той се усмихна. Най-после някой, който да си спомни името му.

— Да, как разбрахте?

— Телеграфното бюро на „Поуст-Таймс“. Няколко години търках столовете там. Спомних си името ви. Вие се занимавахте с дейността на Министерството на правосъдието, нали? Пишехте добре.

— Допреди година. После дойдох тук.

Кимнах. При всяка среща с бивш колега, преминал от другата страна на бюрото, възникваше неловка тишина. Обикновено бяха от прегорелите репортери, на които им е дошло до гуша от вечното бързане и непрестанното слухтене и препускане за сензационни новини. Веднъж прочетох една книга за репортер, писана от репортер, който оприличаваше живота като непрекъснат бяг пред някоя вършачка. За мен това е най-точното определение за нашата професия. Понякога на хората им писваше да тичат пред машината, понякога машината ги застигаше. Понякога пък съумяваха да се дръпнат настрана. Използваха опита си в бизнеса да потърсят спокойствието на работа като човек, който управлява медиите, отколкото да бъде част от тях. Това беше направил и Уорън и аз изпитах известно съжаление към него. Навремето пишеше страхотни статии. Надявах се да не споделя чувствата ми.

— Липсва ли ви?

Бях длъжен да го запитам.

— Все още не. Понякога има по някой действително добър случай и ми се иска и аз да съм там, при останалите, в търсене на най-подходящия ракурс. Но самото очакване може да те съсипе.

Лъжеше, но знаеше, че не може да ме заблуди. Страшно му се искаше да се върне.

— Да, понякога се улавям, че и аз мисля като вас.

Отговорих му също неискрено аз само за да го накарам да се почувства по-добре, ако въобще беше възможно.

— Така че какво по-точно ви интересува за полицейските самоубийства? Какъв е ракурсът ви?

Той отново погледна часовника си.

— Как да ви кажа, допреди няколко дни историята действително нямаше никакъв шанс да попадне на първите страници. Сега обаче има. Знаем, че имате още само няколко минути, но мога да ви обясня всичко много бързо... Не бих искал да ви оскърбявам, но ви моля да ми обещаете, че всичко казано тук ще си остане между нас. Това е моя история и когато приключи, статията ще напиша аз.

Той кимна.

— Не се тревожете, разбирам ви напълно. Няма да споделям нищо от това, което се каните да ми разкажете, с друг журналист, освен ако някой специално не ме запита за същото нещо. Може обаче да ми се наложи да обсъждам темата с други хора от фондацията или с представители от органите на закона. В това отношение не мога да се обвържа с никакво обещание, докато не разбере за какво точно става дума.

— Така е честно.

Почувствах, че мога да му се доверя. Може би защото винаги е лесно да повярваш на някого, който е вършил същата работа като своята. Мисля си също така, че е хубаво човек да сподели наученото с друг, който може да оцени стойността на историята. Това си беше чисто самохвалство. Започнах.

— В началото на тази седмица започнах работа над един материал за полицейските самоубийства. Знаете, и преди са го правили. Аз обаче погледнах на нещата от съвсем друг ъгъл. Брат ми беше ченге и преди месец, според компетентните власти, извърши самоубийство. Аз...

— О, Господи, така съжалявам.

— Благодаря ви, но не съм дошъл тук заради това. Реших да пиша за тези случаи, защото исках да разбера какво е направил, какво твърди полицията в Денвър, че е направил. Минах по каналния ред, извадих определени материали от Нексис, и естествено, попаднах на два материала, споменаващи изследването, провеждано от фондацията.

Той се опита крадешком да хвърли поглед към часовника си и реших, че е крайно време да го заинтригувам.

— Накратко казано, при опита си да открия причините, подбудили го да направи тази крачка, открих, че той не я е направил.

Погледнах го. Бях успял да прикова вниманието му.

— Какво искате да кажете с това, че не я е направил?

— Разследването ми до този момент разкри, че самоубийството на брат ми всъщност представлява добре прикрито убийство. Някой го е убил. Делото беше възобновено. Успях да открия един сходен случай от миналата година в Чикаго. Там делото също бе възобновено. Тази сутрин пристигам направо оттам. Полицаяте в Чикаго и Денвър и аз мислим, че някой може би се придвижва из страната и извършва убийства на ченгета, правейки ги да изглеждат като самоубийства. Ключът към откриването на подобни случаи може да се намира сред информацията, събрана от изследването на фондацията. Нали при вас са всички случаи на самоубийства на полицаи от цялата страна за последните пет години? — попитах аз.

Уорън не откъсваше поглед от мен.

— Мисля, че е по-добре, ако ми разкажете историята си подробно — произнесе накрая той. — Не, почакайте.

Той вдигна ръка, също както някой часови би направил, вдигна телефона с другата и бързо изрече:

— Дрекс? Майк се обажда. Слушай, знам, че вече е късно, но няма да успея. Тук изскочи нещо... Не, не... Ще трябва да уговорим нова среща. Ще ти се обадя утре. Благодаря ти, довиждане.

Затвори телефона и вдигна поглед.

— Беше само уговорка за обяд. А сега ми разкажете подробно.

Половин час по-късно, след като бе уредил среща, Уорън ме поведе през лабиринта на коридорите на фондацията до стаята с номер 383. Представляваше зала за конференции. Доктор Форд и изследователката по проекта за проучване на самоубийствата Олайн Фредрик вече бяха там. Запознахме се и двамата с Уорън заехме местата си.

Фредрик беше на около двайсет и пет години с къдрава, руса коса и малко скучна на вид. Веднага насочих вниманието си към Форд.

Уорън беше ме подготвил за него. Беше ми казал, че каквито и решения има да се вземат по случая, той е човекът, който ще ги задвижи. Директорът на фондацията представляваше дребен мъж в тъмен костюм; видът му обаче не оставяше съмнение кой командва в залата. Носеше очила с дебели черни рамки и розово оцветени лещи. Имаше гъста прошарена брада също като косата му. Почти не движеше главата си, а само очите си, които неотлъчно следваха движенията ни от влизането ни в залата. Беше опрял лакти върху масата и преплел пръстите на ръцете си.

— Предлагам направо да започваме — заяви той веднага след като свършихме с представянията.

— Ще помоля Джек да ви повтори онова, което ми разказа преди малко — каза Уорън, — и после ще продължим оттам, докъдето бяхме стигнали. Джек, ще имаш ли нещо против?

— Ни най-малко.

— Този път ще си вода бележки.

Разказах им историята с почти същите подробности, както я бях представил и на Уорън. От време на време, когато се сетех за някоя нова подробност, макар и не толкова значителна, не се колебаех да я спомена. Знаех, че беше от особена важност да впечатля Форд, защото той беше човекът, от чието благоволение зависеше дали щях да получа съдействието на Олайн Фредрик.

Когато споменах за смъртта на брат ми, Фредрик се намеси със забележката, че протоколът по случая от денвърското полицейско управление бил пристигнал предишната седмица. Казах й, че може с чиста съвест да го захвърли в кошчето за отпадъци. След като приключих, погледнах към Уорън и вдигнах ръце.

— Нещо да съм пропуснал?

— Не мисля.

Двамата се втренчихме във Форд и зачакахме. Той почти не беше мръднал по време на разказа ми. Сега повдигна оплетените си ръце и потърка брадата си, докато мислеше. Чудех се каква ли беше докторската му титла. Какъв трябва да бъде човекът, който ръководи фондация? Според мен повече политик, отколкото доктор.

— Това е действително един много интересен случай — изрече накрая той. — Разбирам причината за възбудата ви. Разбирам защо е възбуден и господин Уорън. Той е бил репортер през по-голямата част

от съзнателния си живот и както виждам, възбудата от сензационните случаи е останала в кръвта му, като понякога дори е в ущърб на служебните му задължения.

Не гледаше към Уорън, докато нанасяше удара си. Очите му останаха приковани в мен.

— Това обаче, което не разбирам, и следователно нямам причина да споделям възбудата и на двама ви, е какво общо има тази история с фондацията? Не съм много наясно по този въпрос, господин Макавой.

— Доктор Форд — намеси се Уорън, — Джак трябва да...

— Не — прекъсна го той. — Нека го чуя лично от господин Макавой.

Опитах се да изразя точно мислите си. Форд не беше от хората, на които мога да хвърлям прах в очите. Той просто искаше да разбере каква ще му е ползата от цялата работа.

— Доколкото знам, целият проект е вкаран в компютър.

— Точно така — каза Форд. — Повечето от изследванията ни са в компютри. При нашата работа поддържаме връзка с голям брой полицейски управления. Непрекъснато постъпват доклади... като протокола, който госпожа Фредрик спомена преди малко. Всичко се въвежда в компютъра. Но това не означава нищо. Нужен е опитен изследовател, който да преработи всички факти и да ни каже какво означават. В работата си изследователят се подпомага от експерти на ФБР при обработката на суровите данни.

— Разбирам всичко казано дотук — произнесох аз. — Мисълта ми беше, че вие имате огромна база данни за случаите на самоубийства на полицаи.

— Да, за последните пет или шест години. Работата е започнала още преди Олайн да постъпи на работа при нас.

— Трябва ми достъп до компютъра ви.

— Защо?

— Това е при условие, че сме прави; не говоря само за себе си. Детективите в Чикаго и Денвър мислят по същия начин. Имаме два случая, които са свързани...

— Които изглеждат свързани.

— Правилно, изглеждат свързани. Но ако наистина се окажат такива, тогава има вероятност да се появят и други подобни случаи. Тук говорим за сериен убиец. Може би са много, може би са няколко, а

може би няма други. Но аз искам да проверя, а вие имате събрани всички данни на едно място. Всички докладвани случаи на самоубийства за последните шест години. Искам да вляза в компютъра ви и да потърся онези, които могат да се окажат нагласени самоубийства; това би означавало да затворим кръга около нашия човек.

— И как предлагате да го направим? — запита Фредрик. — Та ние имаме неколкостотин случая на файлове.

— Протоколите, които попълват и изпращат полицейските управления, включват ли чина и служебното положение на жертвата в участъка?

— Да.

— Тогава първо ще потърсим детективите от отделите „Убийства“, посегнали на себе си. Моята теория е, че това лице убива ченгета от отделите по разследване на убийствата. Може би преследваният и преследвачът сменят ролите си. Не мога да знам психологията на убиеца, но ще почнем оттам. С ченгетата от отделите по убийства, всеки път, когато откриваме такъв случай, ще го разследваме. Нуждаем се от бележките. Предсмъртните бележки. От...

— Това го няма в компютъра — прекъсна ме Фредрик. — При всеки отделен случай, ако въобще имаме копие от предсмъртната бележка, тя е в разпечатките от протоколите в хранилището. Самите бележки не са част от изследването, освен в случаите когато имат някаква връзка с патологията на жертвата.

— Но вие съхранявате разпечатките от протоколите?

— Да, всички. В хранилището.

— Тогава отиваме да ги вземем — произнесе възбудено Уорън.

Намесата му накара всички ни да замлъкнем. Очите ни постепенно се прехвърлиха върху Форд.

— Имам още един въпрос — произнесе накрая директорът. — ФБР осведомено ли е за това?

— Не съм сигурен — казах аз. — Знаем, че полицията в Денвър и Чикаго възнамеряват да минат по стъпките ми и след това, щом се уверят, че съм прав, ще докладват в бюрото. Аз ще тръгна оттам.

Форд кимна.

— Бихте ли ме изчакали в рецепцията? — запита той. — Искам да поговоря с госпожа Фредрик и господин Уорън, преди да взема

решение по случая.

— Няма проблеми. — Изправих се и се запътих към вратата, където се поколебах за миг и го изгледах. — Надявам се... Искам да кажа... Надявам се да го направим. Така или иначе, благодаря ви за усилията.

Лицето на Майкъл Уорън ми разказа всичко още преди да каже и дума. Седях върху издутия диван в рецепцията, когато той се появи увесил нос. Щом ме видя и поклати глава.

— Да се върнем в кабинета ми — каза.

Мълчаливо го последвах и седнах на същото кресло.

— Защо? — запитах.

— Защото е тъп задник — прошепна той. — Защото Министерството на правосъдието дава мангизите, а ФБР е министерството. Това е тяхно изследване; те са го започнали. Той няма да допусне да го извършим, преди да им се обади първо. Той никога няма да предприеме каквото и да било, за което не е абсолютно сигурен, че ще го одобрят. Ти допусна грешка, Джак. Трябваше да кажеш, че ФБР е в течение на случая, и щеше да получиш пропуск до компютъра.

— Той нямаше да ми повярва.

— Обаче би могъл да се престори, че ти е повярвал. И ако някога се разчуеше, че е подпомогнал някакво си репортерче с информация преди бюрото, щеше да се оправдае, че си го заблудил.

— Е, какво ще правим сега? Не мога просто така да се откажа.

Не питах него, по-скоро себе си.

— Имаш ли някакви източници в бюрото? Защото ти гарантирам, че в този момент телефонира там. Вероятно ще говори направо с Боб Бакъс.

— Кой е той?

— Важна клечка. Проектът по изследване на самоубийствата принадлежи на екипа му.

— Мисля, че се сещам кой стои зад името.

— По всяка вероятност се сещаш за Боб Бакъс старши, баща му. Беше едно страхотно ченге, което бюрото повика на помощ за Секцията по бихейвиористични науки и Програмата за изследване на

престъпленията, свързани с насилие. Предполагам, че Боби Младши се опитва да стане по-велик от баща си. Веднага щом Форд му телефонира, той ще пусне завесата. Единственият ти начин ще бъде чрез бюрото.

Загубих всякаква възможност за размисъл. Бях отхвърлен направо в ъгъла. Изправих се и закрачих като животно в клетка.

— Господи, направо не мога да го повярвам. Това е моя история... и някакъв брадат глупак, който се мисли за Джон Едгар Хувър, ме изритва като мръсно коте.

— Ха, Нат Форд не носи рокли.

— Не е никак смешно.

— Знам. Извинявай.

Седнах си на мястото. Той не ме отпрати. Най-накрая осъзнах какво очаква от мен. Не бях много сигурен само как да го помоля, защото не знаех как се постъпва в такива случаи във Вашингтон. Реших да го направя, все едно съм в Денвър. Направо.

— Можеш да се вмъкнеш в компютъра, нали?

Кимнах към терминала от лявата му страна. Той ме изгледа, преди да отговори.

— Няма да стане, Джак. Това си е чиста проба криминален случай. Ти искаш да се добереш преди ФБР.

— Ти си репортер.

— Бивш. Сега работя тук и нямам намерение да се излагам на опасност.

— Съзнаваш добре, че това е история, която обществеността е длъжна да научи. Ако Форд разговаря в момента с ФБР, те ще бъдат тук още утре и тогава всичко ще бъде загубено. Знаеш колко е трудно човек да измъкне нещо от тях. Бил си там. Работата приключва тук: най-много след година да излезе някаква келява история, изпълнена повече с догадки, отколкото с факти. Това е в случай, че не ми осигуриш достъп до компютъра.

— Казах, не.

— Виж, ти си прав. Искам единствено да напиша материала. Големият удар. Но аз го заслужавам. ФБР изобщо нямаше да загреят нищо с тъпите си мозъци, ако не бях аз. А ме изхвърлят като... Помисли си за това. Помисли си, как би постъпил ти, ако беше на мое място. Помисли си, ако това се беше случило с твоя брат.

— Току-що ти казах не.

Изправих се.

— Е, ако промениш решението си...

— Няма.

— Виж, сега ще изляза оттук и ще се нанесе в „Хилтън“, където простреляха Рейгън.

Само това му казах, преди да изляза. Той не проговори.

15.

Докато бях в стаята си в „Хилтън“, допълних информацията си с малкото, което бях успял да науча във фондацията и след това се обадох на Грег Глен, за да го известя за всичко, което бях узнал в Чикаго и Вашингтон. След като свърших, той шумно подсвирна и аз си го представих как седи на стола си и обмисля възможните варианти.

Беше факт, че вече имах една наистина добра история, но не бях щастлив. Исках да присъствам на разследване то й. Не желяех ФБР и другите следователи да ми разказват само онова, което смятат за необходимо. Исках да разследвам. Бях изписал безброй статии за разследването на убийства, но всеки път бивах само един натрапник, надзъртащ през ключалката. Този път обаче бях вътре в нещата и исках да си остана там. Бях яхнал гребена на вълната. Осъзнах, че вероятно обзелата ме възбуда е същото, което е чувствал и Шон всеки път, надушил следа по някой случай.

— Чуваш ли ме, Джак?

— Какво? Извинявай, бях се замислил.

— Какво можем да направим с материала?

— Зависи. Утре е петък. Дай ми време до понеделник. Компасчето ми нашепва нещо доста интересно за оня тип от фондацията. Но ако утре до обяд не чуя нищо, ще пробвам във ФБР. Имам името на един там. Ако и там ударя на камък, връщам се веднага и в събота ще напиша статията, за да я пуснем в неделя.

Неделя беше денят с най-голям тираж. Знаех, че Глен ще настоява да взривим бомбата именно тогава.

— Добре — каза той, — дори и да се наложи да даваме обяснения, това, с което разполагаш, е напълно достатъчно. Възбудил си национално разследване за сериен убиец на ченгета, който е работил безупречно един Бог знае откога. Това ще...

— Не се заблуждавай, не разполагаме кой знае с колко материал. Нищо не е доказано. Сега в момента се разследва в два щата за възможен убиец на ченгета.

— И въпреки това си го бива. А включи ли се и ФБР става национално. Ще ги накараме от „Ню Йорк Таймс“, и „Поуст“ и всички останали да ни завиждат заради нашия удар.

Моя удар, прииска ми се да му кажа, но не го направих. Думите на Глен разкриха истинската същност на повечето журналистически разследвания. В новинарския свят едва ли имаше и частица алтруизъм. Тук не ставаше дума за служба на обществото и за правото на хората да бъдат информирани. Тук ставаше дума за жестока конкуренция, за прегазване на всичко и всички в надпреварата кой вестник пръв да публикува сензацията. И кой да получи наградата „Пулицър“ в края на годината. Това беше вече съвсем в сферата на мечтите, но след толкова много години, прекарани в бизнеса, бях започнал да ставам циничен.

И въпреки това ще излъжа, ако кажа, че не ме блазни мисълта да се появя на първите страници на всички големи вестници в страната. Само че не обичах да говоря за това на толкова висок глас като Глен. Освен това съществуваше и Шон. Не го забравях. Трябваше ми убиеца му. Исках да го открия на всяка цена.

Обещах на Глен да се обадя, ако има нещо ново, и затворих. Закрачих из стаята и съм длъжен да призная, че и аз мислех за перспективите. Мислех си за това какво би ми осигурила тази история. Определено щеше да ме измъкне от Денвър, стига само да пожелаех. Може би дори щеше да ми осигури работно място и в един от трите големи — Лос Анжелис, Ню Йорк, Вашингтон, или най-малкото в Чикаго или Маями. Изглежда, и това не ми стигаше, защото взех да мечтая да напиша книга. Истинското престъпление предлага огромен пазар.

Смутено тръснах глава. Колко е хубаво, че никой не може да прочете най-съкровениите ни мисли. Защото тогава щяха да лъснат тъпите ни самовлюбени душички.

Исках да изляза, но не можех да го направя заради телефона. Включих телевизора и се погнусих за пореден път. Деца на стриптийзъорки по един канал, порнозвезди, чиито съпруги ги ревнуват от партньорките им, и мъже, които смятат, че жените трябва да се държат в подчинение, като от време на време някоя от тях бива пребивана за назидание на другите. Изключих го и ми хрумна една идея. Необходимо беше само да изляза. Това гарантираше, че Уорън

щеше да се обади, защото нямаше да съм в стаята. Номерът сполучваше всеки път. Молех се само да остави бележка.

Хотелът се намиреше на Кънектикът Авеню близо до Дюпонт Съркъл. Тръгнах натам и се отбих в една книжарница за криминална литература, като си купих „Множество рани“ на Алън Ръсел. Някъде бях чел добри отзиви за нея и реших, че книгата ще успее да ме разсее.

Преди да се върна в „Хилтън“, реших да се поразтъпча няколко минути пред сградата в търсене на мястото, от където Хинкли бе чакал Рейгън с пистолет в ръка. Добре си спомнях суматохата, но не можех да открия мястото. Това ме накара да се замисля. Явно управата бе направила някои промени, за да не се превърне той в туристическа атракция.

Като полицейски репортер аз бях турист на злоещото. Прескачах от убийство на убийство, от ужас на ужас, без дори да ми мигне окото. Поне така си мислят хората. Докато пресичах фоайето към асансьорите, си мислех как ли ме характеризираше това. Може би нещо не беше наред с мен. Защо смятах за толкова важно мястото, където беше чакал Хинкли?

— Джак?

Обърнах се към асансьорите. Беше Майкъл Уорън.

— Здравей.

— Звънях в стаята ти... Предполагах, че си някъде наоколо.

— Просто се разхождах. Вече си мислех, че няма да се обадиш.

Изрекох го с усмивка и обнадежден. Много от проблемите ми вече щяха да се решат. Той вече не беше в костюма, с който ме беше посрещнал в офиса си. Беше го сменил с джинси и пуловер. Беше праметнал дълго палто от туйд през ръката си. Следваше поведението на информатор, който предпочита да доставя сведенията лично вместо по телефона.

— Искаш ли да се качим в стаята ми или да си поговорим тук?

— По-добре в стаята ти — отвърна той и се запъти към асансьорите.

В асансьора почти не говорихме. Само огледах дрехите му.

— Явно си се отбивал у дома.

— Живея съвсем наблизо, в Кънектикът, от другата страна на обиколното шосе.

Знаех, че не беше звънил, защото разговорът ставаше междуградски. Също така прецених, че хотелът беше по пътя от дома му до фондацията. Започна да ме обзема възбуда. Уорън беше на път да промени решението си.

В коридора лъхаше на влага и прах, също като във всеки друг хотел. Отключих вратата на стаята си. Компютърът ми още беше отворен върху малкото бюро, а дългото ми сако и единствената ми вратовръзка лежаха захвърлени върху леглото ми. Иначе стаята ми беше подредена. Той също захвърли палтото си върху леглото и двамата седнахме на единствените два стола.

— И така, как вървят нещата? — запитах.

— Направих едно проучване.

Измъкна сгънат лист от задния си джоб.

— Преди края на работния ден влязох във файловете на главния компютър. Търсих служебните доклади за жертвите с професия ченгета по разследване на убийства. Бяха само тринадесет. Имам разпечатка на имената им, полицейските управления и датите.

Той ми подаде страницата, вече разгърната, и аз я поех от него сякаш беше изработена от най-фин кристал.

— Благодаря ти. Търсенето ти ще бъде ли регистрирано от компютъра?

— Не знам. Всъщност не мисля. Това е система с широк достъп. Не знам дали изобщо има задействана някаква защитна система.

— Благодаря ти — повторих аз. Не знаех какво друго да му кажа.

— Това е най-лесният етап, така да се каже. Ровенето в хранилището ще ни отнеме доста време... Искях да знам дали ще ми помогнеш. Вероятно знаеш по-добре от мен кои са по-важните.

— Кога?

— Тази вечер. Сега е единствената възможност. Отделът ще е затворен, но аз имам ключ за хранилището, защото понякога ми се налага да ровя за разни неща при запитвания от медиите. Не го ли направим тази нощ утре разпечатките вече може да ги няма. Имам чувство то, че на ФБР няма да им хареса документите да седят там, особено след като ги търсиш толкова упорито. Утре сутринта първата им работа ще е да дойдат и да ги приберат.

— Това ли каза Форд?

— Не съвсем. Чух го от Олайн. Тя говори с Рейчъл Уолинг, не с Бакъс. Той каза, че тя е...

— Я чакай, я чакай. Рейчъл Уолинг?

Това име ми беше познато. Помислих и се сетих. Тя беше специалистът по съставяне на профили от секцията по бихейвиористични науки, подписа изследването, което Шон бе представил по делото Тереза Лофтън.

— Да, Рейчъл Уолинг. Тя е специалистът по профилите там. Защо?

— Нищо. Името ми е познато.

— Работи при Бакъс. Нещо като връзка между центъра и фондацията по проекта за изследване на самоубийствата. Така или иначе, Олайн твърди, че е споменала на Форд за намерението си да хвърли поглед на всичко това. Нищо чудно да поиска да си поговори и с теб.

— Ако аз не си поговоря първо с нея. — Изправих се. — Да вървим.

— Виж, има още едно нещо. — Той също стана. — Аз нямам нищо общо с това, ясно ли е? Ти използваш тези файлове само като инструмент при разследването. Никога и никъде няма да споменаваш, че си имал достъп до архивите на фондацията. Никога няма да признаваш, че си виждал някой от тези документи. Не искам да загубя работата си. Разбираш ли?

— Абсолютно.

— Тогава произнеси го.

— Съгласен съм с всичко.

Тръгнахме към вратата.

— Смешно — изрече той. — През всичките тези години, когато използвах източниците си, никога дори и през ум не ми е минавало какво рискуват заради мен. Сега вече разбирам. Направо си е страшничко.

Само го изгледах и кимнах. Боях се, че произнеса ли дори и думичка, той ще размисли и ще се прибере у дома си.

По пътя към фондацията, вече в колата му, той добави още няколко основни правила.

— Никъде в статията си няма да споменаваш името ми.

— Добре.

— Нито една информация, получена от мен, не бива да се приписва на „източник от фондацията“. Само „източник, запознат с разследването“, ясно ли е? Така ще имам известно прикритие.

— Да, това вече го уточнихме. Можеш да разчиташ на мен, Майк. Аз не издавам източниците си. Никога. Всичко, което ще направя с информацията, получена при теб, е да се добера до потвърждение от трети лица. Става въпрос само за разпечатката. Няма проблеми.

Няколко минути беше спокоен, но после пак го обзеха съмненията.

— Той ще разбере във всички случаи.

— Тогава защо не прекратим? Не искам да излагам на опасност работата ти. Просто ще отида в бюрото и ще си опитам късмета.

Не исках да постъпвам така, но бях длъжен да му осигуря вратичка. Не бях прекрачил още онази граница, отвъд която вече не те интересува дали човекът, осигурил ти информацията, ще загуби работата си. Не исках да ми тежи на съвестта. И без това си имах достатъчно грижи.

— Спокойно можеш да отпишеш и ФБР. Поне докато Уолинг се занимава със случая.

— Познаваш ли я? Да не е някакво бездушно същество?

— Да, от стоманените същества с лакирани нокти. Веднъж се опитах да я преметна. Тя обаче само ми показа вратата. Доколкото знам от Олайн, преди време май се е развела. Сигурно е още в онова ужасно мъжемразко настроение, а на мен ми изглежда, че е неспасяема.

Въздържах се от коментари. Уорън трябваше да вземе решението сам; не можех да му помогна.

— Не се тревожи за Форд — произнесе накрая той. — Може да ме заподозре, но няма да успее да го докаже. Ще отричам, и край. Така че, ако ти не ми го зачукаш, той ще остане с пръст в устата.

— Не се съмнявай в мен.

Той намери едно свободно място на „Конститушън Авеню“ на половин пресечка от фондацията и паркира. Дъхът ни излизаше на гъсти кълба пара, докато се доберем до входа. Бях доста нервен, без значение дали той се боеше за работното си място или не. Мисля, че и двамата бяхме в опасност.

Нямаше охрана, която да се налага да залъгваме или преодоляваме. Нямаше и хора от фондацията, работещи извънредно. Влязохме през главния вход с ключа на Уорън: той знаеше точно къде отиваме.

Залата с хранилището за папки беше горе-долу с размерите на гараж с двойна ширина, изпълнена с високи стоманени стелажи, натъпкани с кафяви папки с разноцветни етикети.

— Как ще се оправим тук? — прошепнах аз.

Той измъкна сгънатия лист от джоба си.

— Това е секция с документи по изследвания на самоубийства. Търсим тези имена, отнасяме протоколите в кабинета ми и копираме нужните ни страници. Оставих копирната машина включена, когато излизах. Няма да стане нужда дори да я чакаме. А и няма нужда да шепнеш. Тук сме сами.

Отбелязах си непрекъснатото използване на „ние“, но не казах нищо. Той ме поведе по проходите, като отмяташе названията на програмите, отбелязани върху стелажите. Накрая откри раздела за изследванията върху самоубийствата. Папките бяха с червени етикети.

— Тези са — произнесе Уорън, вдигайки ръка.

Папките бяха тънки и въпреки това изпълваха изцяло три стелажа, Олайн Фредрик действително имаше право: папките бяха неколкостотин на брой. Всяко червено картонче, стърчащо от дадена папка, означаваше смърт. Върху стелажите си бяха дали среща множество трагедии. Сега вече бях изпълнен с надеждата, че на някои от тях мястото им не е тук. Уорън ми подаде разпечатката и аз прехвърлих набързо тринадесетте имена.

— От всички тия папки само тринадесет са на ченгета от отделите по убийствата?

— Да. Проектът е събрал данни за над хиляда и седемстотин самоубийства. Средно по триста на година. Предимно са сред патрулните полицаи. Специалистите по самоубийствата виждат телата, но предполагам, че докато стигнат на мястото, те вече свикват с тази мисъл. Те обикновено са най-добрите и най-коравите. Изглежда, сякаш захапалите дулото сред тях са далеч по-малко от тия сред патрулните.

Така че открих само тринадесет случая. Брат ти и онзи мъж Брукс от Чикаго също бяха вътре, но аз сметнах, че ти вече имаш материалите.

Само кимнах.

— Трябва да са подредени по азбучен ред — каза той. — Чети ми имената от списъка и аз ще изваждам папките. Дай ми и бележника си.

Отне ни по-малко от пет минути да съберем папките. Уорън късаше празни листчета от бележника ми и маркираше местата, откъдето беше взел папките, за да можем да ги върнем бързо по местата им, щом свършим. Работата не беше никак лесна. Не се срещях на някой паркинг с някоя важна клечка, която ми помага да хвана президента за интервю, но въпреки това ме обзе силна възбуда.

Правилата обаче си оставаха същите. Източникът, без значение каква беше информацията му, си имаше мотив да се излага на опасност заради мен. Гледах Уорън, но не можех да проумея неговия мотив. Историята действително беше много интересна, но за съжаление не той щеше да бъде авторът ѝ. Не извличаше никаква полза от помощта, която ми оказваше, освен моралното удовлетворение. Но дали това му беше достатъчно? Не знаех, но в този момент реших, че докато се ровим в тази светая светих за репортера, не е необходимо да му разкривам всичко, докато не разбере какво се крие зад жертвоготовността му.

С папки в ръцете бързо преминахме по двата коридора които ни деляха от кабинета му. Уорън спря така внезапно, че малко остана да го съборя на пода. Вратата на стаята му беше открената няколко пръста. Той посочи към цепнатината и поклати глава, давайки ми знак, че не я е оставял така. Повдигнах рамене, с което исках да кажа, че сме на негов терен. Той се приведе и се заслуша. Аз също долових някакъв шум. Сякаш шумолеше хартия, а после нещо се плъзна. Нечия студена длан погали тила ми. Уорън се извърна към мен и в този момент вратата рязко се отвори.

Уорън се стресна и отстъпи назад. В следващия момент на прага застана дребен азиатец с бърсалка в една ръка и кошче за отпадъци в другата. Минаха няколко секунди, преди всички да се съвземем от изненадата.

— Съжалява, господине — произнесе дребният мъж. — Аз почиства ваш офис.

— О, да — произнесе с усмивка Уорън. — Чудесно. Много добре.

— Вие оставили копирна машина включен.

Той понесе инструментите си по коридора, измъкна ключ от връзката, закачена за колана му, и отвори следващия кабинет. Изгледах Уорън и се ухилих.

— Прав си, не си с железни нерви.

— Нито пък ти си Робърт Редфорд. Да почваме.

Каза ми да затворя вратата, после отново включи фотокопирната машина и се придвижи зад бюрото си с папките в ръка. Настаних се на същия стол, на който вече бях сядал няколко пъти през деня.

— Добре — произнесе той. — Хайде да се захващаме за работа. Почваме да ги преглеждаме. Във всеки протокол трябва да има раздел за резюмета. Там ще са всички по-важни забележки. Ако мислиш, че са важни, копирай и тях.

Започнахме да прелистваме папките. Колкото и да ми допаднаше Уорън, не можех да му позволя да решава кое е важно и кое не за работата ми. Исках да прегледам всички случаи.

— Не забравяй — напомних му аз, — че търсим някакъв текст, който би могъл да звучи като стихове.

Той затвори папката, която прелистваше, и я захвърли върху бюрото.

— Какво има?

— Ти ми нямаш доверие с тази работа.

— Не. Аз просто... Просто искам да се уверя, че и двамата сме настроени на една и съща вълна, това е всичко.

— Виж, това е смешно — заяви той. — Нека да копираме всичко и да си обираме крушите. Ще ги вземеш в хотела и там ще ги разгледаш на спокойствие. Безопасно е и е по-бързо. Нямаш нужда от мен.

Кимнах. Уорън беше прав. Следващите петнайсет минути той се оправяше с копирната машина, докато аз изваждах протоколите от папките и ги пъхах обратно по местата им, след като ги снимаше. Машината му беше с много бавна производителност.

След като приключихме, той я изключи и ми каза да го изчакам в кабинета му.

— Бях забравил за чистачите. По-добре е да върна папките обратно и после да те взема.

— Добре.

Докато чаках, започнах да преглеждам копираните протоколи, но бях прекалено изнервен, за да се съсредоточа. Изпитвах огромно желание да духна с копията, преди да се е случило нещо. Огледах се из кабинета за нещо, с което да се разсея. Вдигнах портретчето на семейството му. Дребна, хубава жена и две хлапета, момче и момиче. И двете в предучилищна възраст. Вратата се отвори още преди да успея да върна снимката на мястото ѝ. Беше Уорън. Смутено я оставих на мястото ѝ. Той не обърна внимание.

— Хайде, да тръгваме.

Изчезнахме в мрака подобно на двама шпиони.

Уорън мълча почти през целия път до хотела. Предполагам, защото ангажиментът му към мен беше приключил и той го съзнаваше. Аз бях репортерът, той — източникът. Това беше моя история. Усетих ревността му. Заради историята. Заради занаята. Заради онова, което навремето е бил.

— Защо се отказа, бе, човек? — запитах аз.

Този път беше искрен.

— Жена ми, семейството ми. Почти не се прибирах у дома. Нали знаеш как е, скандал след скандал. Все гледах да потулвам, нещата. Накрая се видях принуден да направя избор. Някои дни си мисля, че не съм сбъркал, други — точно обратното. Днешният е от вторите. Тази история е страхотна, Джак.

Уорън зави в главния вход на хотела и пое по кръга към вратите. Посочи ми през стъклото към дясната страна на хотела.

— Виждаш ли там онова място? Там простреляха Рейгън. Бях там. Само на някакви си пет фута от Хинкли докато чакахме. Той дори ме попита колко е часът. Нямаше почти никакви репортери наоколо, по онова време повечето от тях смятаха под достойнството си да се мотаят около изходите. След това обаче всички се запалиха.

— Уха.

— Да, това беше като озарение.

Изгледах го и кимнах сериозно. И двамата се разсмяхме едновременно, защото и двамата знаехме тайната. Такова озарение беше възможно единствено само в репортерския свят. И на двама ни беше ясно, че единственият по-добър случай за един репортер от този да стане свидетел на опит за покушение върху президента, е да види на живо успешен опит за покушение. Стига, разбира се, да не закачи някой случаен куршум в суматоката.

Той спря пред входа и аз излязох, но веднага след това пъхнах обратно глава в колата.

— Там показва, истинската си същност, приятел.

Той се ухили.

— Сигурно.

16.

И тринайсетте папки бяха тънки. Съдържаха протоколния въпросник от пет страници, предоставян от ФБР и фондацията, и обикновено още няколко страници допълнителни бележки или свидетелства от колегите на жертвата за напреженията от работата.

Почти всички истории си приличаха. Стрес от работата, алкохол, семейни проблеми, депресия. Основната формула на полицейската меланхолия. Депресията обаче беше ключовата съставка. В почти всички случаи депресията — една или друга, е атакувала жертвата от работната му среда. Все пак само неколцина споменаваха, че са били притеснявани от точно определен случай, който са разследвали.

Прехвърлих бързо разделите със заключенията от всеки протокол и бързо отстраних няколко от описаните случаи на самоубийство, тъй като на тях е имало свидетели или са станали при условия, изключващи всякакви съмнения.

Оставащите осем случая щяха да се окажат костелив орех, защото всеки един от тях, поне според бележките в резюметата, изглежда, се вписваше в схемата. При всеки един от тези случаи се споменаваха специфично разследване, затормозило жертвата. Бремето на неразкритите дела и цитатите от По бяха всъщност единствени улики, с които разполагах. По тях се опитвах да открия други случаи на инсценирани самоубийства.

Така отхвърлих още два случая, в които бях открил споменавания за предсмъртни бележки. При всеки един от двата случая жертвата беше оставила писмо до близък човек, майката в единия случай и съпругата в другия, и беше помолила за прошка и разбиране. Бележките не съдържаха нищо напомнящо цитат от разказ или стихотворение. Зачеркнах ги: оставаха още шест.

Докато преглеждах една от оставащите папки, се натъкнах на предсмъртната бележка на жертвата — само един ред, също както при брат ми и Брукс в едно допълнение, съдържащо доклада от

следствието. Щом я прочетох, сякаш електрически заряд прониза тялото ми. Знаех този стих:

Де злите ангели летят.

Бързо отворих бележника си на страницата, където си бях записал откъса от „Страната на сънищата“, който Прайн ми беше цитирала от компактдиска на Барлет.

*По стръмен и самотен път.
де злите ангели летят
и в здрачини кумирът ноц
издига трон на черна мощ —
дойдох аз в родните места —
от Туле — края на света, —
от онзи край, де сън витай и сред мъгла забулен
дреме
вън от пространство — вън от време.*

Застинах. Брат ми и Морис Котайт, детективът от Албукерк, който според първоначалното следствие се беше самоубил с един първи неуспешен изстрел в гърдите и следващ в слепочияето, бяха оставили предсмъртни бележки с цитати от едно и също стихотворение. Нямах вече и капка съмнение.

Чувствата ми обаче на униние и възбуда бързо отстъпиха място на нарастващ гняв. Обземаше ме жестока ярост при мисълта какво бе сполетяло брат ми и другите мъже. Изпитвах истински бяс към живите ченгета заради тяхната слепота и в съзнанието ми светкавично изскочиха думите на Уекслър, когато бях успял да го убедя в правотата си: „Един шибан репортер.“ Сега вече имах представа за гнева му. Но най-вече гневът ми беше насочен към онзи, който бе извършил всичко това, и заради това, колко малко знаех за него. Убиецът се представяше като „кумир“. Аз преследвах фантом.

Останалите пет случая ми отнеха повече от час, докато ги прегледам. В още три досиета открих предсмъртни писма. Другите два случая не бяха свързани със серийния убиец. Единия отхвърлих още като видях датата; беше станал на същия ден, в който Джон Брукс е бил убит в Чикаго. Имайки предвид прецизното планиране на всяко убийство, изглеждаше дори и теоретически невероятно и двете да са извършени в един и същ ден.

Другият случай пък го отхвърлих, защото самоубийството на жертвата беше приписано, наред с другите неща, на отчаянието му от зловещото отвличане и впоследствие убийство на младо момиче от Лонг Айленд, Ню Йорк. Въпреки че жертвата не бе оставила предсмъртна бележка, първоначално ми се струваше, че самоубийството ще се впише в схемата ми и ще се наложат по-нататъшни проучвания, но към края на доклада се натъкнах на факта, че детективът в действителност е открил извършителя на престъплението и го е арестувал. Това вече излизаше извън схемата, и разбира се, не пасваше на теорията на Лари Уошингтън, която аз също приемах, че един й същи човек убива първо жертвите и после ченгетата, разследващи случаите.

Последните трима, които привлякоха вниманието ми освен случая с Котайт — включваха Гарланд Петри, детектив от Далас, който първо се прострелял в гърдите и после в лицето. Оставил бележка със следния текст: „Тъжно, вече знам какво е, когато силата ти залинее.“ разбира се, не познавах Петри. Но до този момент не бях чувал ченге да използва думата „залинее“. Цитатът определено притежаваше художествени качества. Просто не можех да си представя, че ръката и разумът на едно доведено до самоубийство ченге могат да породят такива думи.

При втория случай предсмъртната бележка също беше само от един ред. Клифърд Белтран, детектив от управлението на областния шериф в Сарасота, Флорида, преди три години според всички данни също бе извършил самоубийство — това беше най-старият случай — оставяйки предсмъртна бележка със следното съдържание „Господи, помогни на мен, бедната душа.“ Тук отново беше смущаващ фактът, че такива сърцераздирателни думи бяха вложени в устата на ченге. Включих и Белтран в списъка си, макар и само по интуиция.

Накрая прибавих и третия случай в списъка си, въпреки че нямаше предсмъртна бележка. Джон П. Маккафърти е бил от отдел „Убийства“ на балтиморската полиция. Сложих го, защото смъртта му по един твърде зловещ начин приличаше на случая с Джон Брукс. Според следствието Маккафърти бе изстрелял един изстрел в пода на апартамента си преди втория, фатален куршум в устата си. Спомних си думите на Лорънс Уошингтън, че по този начин по ръцете на жертвата остават следи от изгорелите барутни газове.

Четири имена. Разгледах ги заедно с бележките, които си бях водил междуременно, и после извадих и книгата на По, която си бях купил в Боулдър.

Беше дебел том, съдържащ всички произведения от По. Проверих съдържанието: поезията беше събрана в седемдесет и шест страници. Проумях, че дългата ми нощ се очертаваше да стане още по-дълга. Позвъних на „Обслужване по стайте“ и поисках кафе, помолих ги да ми донесат и аспирин; прекаляването с кафето със сигурност щеше да доведе до жестоко главоболие. Започнах да чета.

Не съм от онези, които се страхуват от самотата или от тъмното. Живеех сам от десет години, преспивал съм сам в националния парк и съм скитал из изоставени и порутени сгради, само и само да мога да напиша хубава статия. Седял съм в тъмни автомобили в очакване на кандидати и гангстери или страхливи източници. Макар и гангстерите да изпълваха със страх душата ми, и през ум не ми бе минавало, че съм сам в мрака. Тази нощ обаче стиховете на По ме накараха да изтръпна от страх. Може би защото бях сам в хотелска стая в непознат град. Може би защото притежавах документи, в които се описваше насилствена смърт, или защото усещах присъствието на мъртвия си брат. А може би защото вече знаех какво се крие зад думите, цитирани от неизвестния убиец. Но каквото и да беше, обзе ме страх, от който не можах да се освободя дори след като пузнах телевизора.

Четях подпрян върху възглавниците на леглото със запалени и от двете ми страни лампи. Но въпреки това подскочих, когато пред вратата на стаята ми се разнесе бурен смях. Тъкмо се бях настанил удобно върху възглавниците и четях поемата „Енигма“, когато телефонът иззвъня и аз отново подскочих: острият му звън се различаваше толкова много от мекия напевен сигнал на домашния ми

телефон. Беше дванайсет и половина и предположих, че е Грег Глен от Денвър.

Докато протягах ръка към слушалката, се сетих, че Глен не знаеше къде съм отседнал.

Беше Майкъл Уорън.

— Исках само да разбера... дали си буден... дали си открил нещо.

Отново изпитах онова странно чувство, съпровождащо съдействието му и многото въпроси. Беше толкова различен от всичките ми досегашни източници на информация. И въпреки това не можех просто така да го разкарам. Беше рискувал твърде много заради мен.

— Все още се ровя — отвърнах. — Седя си и си чета поезията на Едгар Алън По. Направо тръпки ме побиват от страх.

Той се изсмя учтиво.

— Но имаш ли някаква полза от нея... имам предвид самоубийствата?

В този момент нещо ме накара да застана нащрек.

— Хей, откъде се обаждаш?

— От къщи. Защо?

— Не каза ли, че живееш в Мериленд? Значи това е междуградски разговор, нали така? На сметката ти ще бъде записано, че си разговарял с мен, човече. Не помисли ли за това?

Не можех да повярвам на безгрижието му, особено след като ме бе предупредил за ФБР и агентката Уолинг.

— О, по дяволите... Наистина съвсем съм изкукуруигал. Виж, едва ли някой ще се интересува от сметките ми за телефонните разговори. Нямам достъп до никаква секретна информация за националната ни сигурност, така че няма страшно.

— Не знам. Ти ги познаваш по-добре от мен.

— Да зарежем това. Какво откри?

— Казах ти, че още търся. Натъкнах се на две имена, които могат да ми свършат работа. Съвсем малко.

— Е, това е добре. Радвам се, че рискът си заслужаваше.

Кимнах; беше малко смешно, защото той не ме виждаше.

— Да, още веднъж ти благодаря. Трябва да продължавам. Уморен съм и искам да приключвам.

— Тогава те оставям. Утре, ако имаш възможност, ми се обади по телефона, за да съм в течение.

— Опасно е за теб, Майкъл. Мисля, че ще е по-добре да не знаят, че имаме нещо общо.

— Е, както кажеш. Надявам се да прочета всичко един ден. Имаш ли краен срок?

— Не. Дори и не съм разговарял на тази тема.

— Имаш чудесен редактор. Хайде, да не те разсейвам повече. Наслука.

Скоро думите на поета отново ме грабнаха. Мъртъв от сто и петдесет години, но това не му пречеше да ме сграбчи с протегнатата си от гроба костелива ръка. По беше майстор на настроението и ритъма. Настроението беше зловец, а ритъмът — често задъхан. Скоро открих, че отъждествявам написаното със собствения си живот. „Живях аз сам в свят от стон“ пише По, „С душа — умираща вълна.“^[1] — Думи, които поне за момента, отговаряха на настроението ми.

Зачетох се и скоро усетих как ме сграбчва меланхолията на поета при откъса от „Езерото на...“.

*Но щом покровът на нощта
захлуни всичките места,
и вятърът с потаен шепот
облъхне ги с напев неземан,
тогава — ах, ще ме разбуди
на злото езеро гласът.*^[2]

По завладя ужасената ми и благодатна памет. Стана моят кошмар. Бе протегнал ръка и през века и половина, които ни делиха, бе забил леден пръст в гърдите ми.

*Смъртта надзърташе от таз вълна,
стаила гроб под нея тя.*^[3]

В три часа сутринта приключих с последната поема. Бях успял да открия още един цитат от негово произведение в една предсмъртна бележка. Стихът „Тъжно, вече знам какво е, когато силата ми залинее“, приписван според полицейските доклади на далаския полицаи Гарланд Петри, беше взет от поемата „На Ани“.

Не открих обаче никаква връзка на последните думи на Белтран, детектива от Сарагоса, с която и да е поема на Едгар Алън По. Започнах да се питам дали в преумората си просто не я бях пропуснал, макар и да съзнавах, че въпреки късните часове бях чел съвсем внимателно книгата. Просто никъде нямаше нещо подобно. „Господи, помогни на бедната ми душа!“ Сега вече си мислех, че това е била последната искрена молитва на един обзет от мисълта за самоубийство човек. Зачеркнах Белтран от списъка: този вопъл очевидно е бил негов.

Разгледах бележките си, докато се унасях в сън, и реших, че случаите с Маккафърти в Балтимор и Брукс в Чикаго бяха прекалено сходни, за да ги отмина. Знаех какво ще предприема сутринта. Щях да тръгна към Балтимор да открия още.

През нощта сънят се върна. Единственият повтаряш се кошмар през целия ми живот. Както винаги сънувах, че крача по едно огромно замръзнало езеро със синьо-черен лед. Бях сам в безбрежната ледена пустиня, хоризонтът се бе превърнал в ослепителна изгаряща белота. Приведох глава и продължих да крача. Поколебах се, когато дочух глас на момиче, молещо за помощ. Огледах се, но не го видях никъде. Обърнах се и продължих. Направих крачка, две... И тогава една ръка проби леда и ме сграбчи. Задърпа ме към разширяващата се дупка. Никога не разбрах дали ме дърпаше при себе си, или се мъчеше да се изтръгне от прегръдката на леда, независимо че този кошмар твърде често ме спохождаше.

Виждах само ръката, слаба и костелива, да се подава от черната дупка. Разбрах, че ръката — това беше смъртта. Събудих се.

Лампите още светеха, телевизорът продължаваше да работи. Седнах в леглото и се огледах; едва след известно време осъзнах кой съм и къде се намирам. Изчаках да преминат ледените тръпки и се изправих. Изключих телевизора и отидох до малкия бар, скъсах лепенката и отворих вратичката. Избрах си една малка бутилка

„Амарето“ и отпих без чаша. Отбелязах в малкия списък, който дават на всеки клиент. Шест долара. Разгледах списъка и безбожните цени само за да се занимавам с нещо.

След малко усетих как алкохолът започва да ме сгрыва. Седнах на леглото и погледнах часовника. Беше пет без петнайсет. Трябваше да поспя поне още няколко часа. Пъхнах се под завивките и взех книгата от нощното шкафче. Отворих я на поемата и отново се зачетох. Очите ми се спряха на двата реда.

*Смъртта надзърташе от таз вълна,
стаила гроб под себе тя.*

След малко изтощеният ми мозък се предаде. Оставих книгата обратно на мястото ѝ и се строполих върху леглото. Пропаднах в бездната на мрака и забравата.

---

[1] Юлали — Песен. Превод Тодор Стоянов. ↑

[2] Превод Тодор Стоянов. ↑

[3] Превод Тодор Стоянов. ↑

17.

Всички инстинкти на Гладън крещяха в един глас, че е опасно да се остава в града, но той не можеше да си тръгне току-така. Имаше да върши още доста неща. Уреденият по електронен път трансфер на сумата щеше да стигне до филиала на Фарго само след няколко часа и той трябваше да си прибере новата камера. Това беше от изключителна важност; а той не можеше да го свърши в движение, бягайки към Фресно или някъде другаде. Така че му се налагаше да изчака в Лос Анжелис.

Вдигна поглед към огледалото над леглото и се огледа. Не беше се бръснал от последната сряда и бакенбардите му вече започваха да се оформят. Протегна ръка към нощното шкафче за очилата и ги сложи. Оцветените контактни лещи бе изхвърлил в кофа за отпадъци на ресторанта, където бе вечерял предната нощ. Вдигна отново поглед към огледалото и се ухили на собственото си отражение. Вече беше нов човек.

Хвърли поглед към телевизора. Някаква жена духаше на един мъж, докато един друг ѝ го бе натеглил в поза инстинктивно предпочитана от кучетата. Звукът беше изключен, но той знаеше какво би могъл да чуе. Телевизорът работеше цяла нощ. Порнофилмите, включени в цената на стаята му, не подпомагаха особено възбудата му, защото изпълнителите бяха прекалено стари и буквално отегчени от работата си. Направо бяха отвратителни. Въпреки това обаче той не го изключваше. Това му помагаше да не забравя, че всеки е подвластен на нечестивите си желания.

Отново взе книгата си и зачете поемата на По. Знаеше я наизуст след толкова много години четене, но въпреки това обичаше да гледа думите върху страницата и да държи книгата в ръцете си. По някакъв начин това го даряваше с утеха и покой.

Насън видях в среднощен мрак

*от радост мъртва призрак драг,
но той изтля пред дневний зрак,
като рани сърцето пак.^[1]*

Гладън се изправи на леглото и остави книгата, дочувайки някаква кола да спира пред прозореца на стаята му. Приблужи до завесите и надзърна през тях към паркинга. Слънцето го заслепи. Бяха двама новопристигнали, които сега се нанасяха. Мъж и жена, и двамата порядъчно пийнали, а още нямаше и обяд.

Той знаеше, че беше време да се поразтърси. Първо трябваше да си купи вестник, за да види дали няма нещо публикувано за смъртта на Еванджелин. За него. После щеше да отиде в банката, а след това да си вземе камерата. А ако останеше време, може би щеше да се поразтърси малко.

Добре знаеше, че колкото повече си стои в стаята, толкова повече намаляваше рискът някой да го разпознае. Но също така беше уверен, че е покрил добре следите си. След „Холивуд Стар“ два пъти бе сменял мотелите. Първата стая в Кълвър Сити я използва само за да боядиса косата си. Накрая внимателно почисти и изми банята и си тръгна. След това се добра до Вали и се нанесе в бордея, в който киснеше в момента, мотела „Бон Соар“ на булевард „Вентура“ и Студио Сити. Четиридесет долара на вечер, три канала с порнофилми.

Регистрира се под името Ричард Кидуел. Това беше самоличността от последния му документ. Трябваше да се включи в мрежата и да си осигури още няколко. В следващия момент съобрази, че ще му се наложи да наеме и пощенска кутия, за да получи документите; още една причина да не бърза с напускането на Лос Анжелис. Поне за известно време. Добави наемането на пощенската кутия към списъка на нещата, които имаше да върши.

Хвърли поглед към екрана, докато изхлузваше панталоните си. Жена с гумен пенис, привързан към слабините ѝ, чукаше друга жена. Той завърза обувките си, изключи телевизора и излезе от стаята.

Присви очи от силното слънце. Закрачи през паркинга към рецепцията на мотела. Носеше бяла тениска с картина на Плутон. Кучето беше любимото му животно от рисуваните филми. В миналото фланелката му бе успокоявала страховете на децата. Всеки път.

Зад стъклото на рецепцията седеше една сбръчкана женска с татуировка върху мястото, където навремето е започвала гърдата ѝ. Кожата ѝ беше отпусната и провиснала и татуировката беше толкова стара и обезформена, че човек с чиста съвест можеше да я взема за синина от ударено. Носеше голяма руса перука, яркорозово червило и грим, достатъчен да мине за телевизионна евангелистка. Същата, която го бе настанила предния ден. Той пхна еднодоларова банкнота през процепа в стъклото и помоли да му ги развали на три по двадесет и пет, две десетачета и едно петаче. Не знаеше колко струват вестниците в Лос Анжелис. В другите градове варираха с двадесет и пет до петдесет цента.

— Съжалявам, миличко, нямам дребни — изрече тя с глас, жадуващ за поредната цигара.

— О, по дяволите! — възкликна гневно Гладън. Разтърси глава. На този свят вече нямаше прилично обслужване. — Ами портмонето ви? Хич не ми се бие път по половината улица, за да си купя вестник.

— Чакайте да проверя. И внимавайте какво приказвате. Нямам желание да слушам ругатните ви.

Той я проследи как се изправя. Носеше къса и тясна черна пола, която по един отчайващ начин караше мрежата от варикозни вени по задната част на бедрата ѝ да изпъква още повече. Не можеше точно да определи възрастта ѝ, износена тридесетгодишна или прехвърлила вече четиридесет и петте развалина. Когато обаче се приведе да измъкне чантата си от едно долно чекмедже, съвсем преднамерено му показа целия си отпуснат задник. Изправи се и зарови за дребни. Докато голямата черна чанта бе погълнала ръката ѝ подобно на някакво животно, тя го огледа през стъклото с преценяващ поглед.

— Хареса ли си нещо? — запита го тя.

— Не, не съвсем — отвърна той. — Намерихте ли дребни?

Тя измъкна ръка от пастта на чантата си и огледа монетите.

— Не е необходимо да бъдете толкова груб. А и освен това имам само седемдесет и един цента.

— Ще ги взема.

Той пхна долара в процепа.

— Сигурен ли сте?

— Да. Ето ви парите.

Тя пхна монетите в процепа и той с мъка успя да ги измъкне оттам; ноктите му бяха изгризани до месо.

— Ти си в шеста стая, нали? — запита тя, взирайки се в списъка на наемателите. — Взел си единична стая. Още ли си сам?

— Хей, сега пък какъв е тоя разпит?

— Само проверявам. Какво правиш там сам, а? Надявам се само като си бичиш чекиите, да не се празниш върху чаршафите.

И се изхили. Беше му го върнала. Той кипна и си изтърва нервите. Знаеше, че в никакъв случай не биваше да го прави, че е опасно да се набива в очи, но не се сдържа.

— Ха, аз съм бил груб, а? А ти, знаеш ли какво си ти? Една скапана курва. Прекрасните вени по краката ти, дето се навират чак в задника ти, са направо като пътеводител за ада, госпожо.

— Хей, я си дръж езика...

— Или какво? Да не ме изриташ оттук?

— Само внимавай какви ги дрънкаш.

Гладън успя да измъкне и последната монета, едно десетаче, извърна се и тръгна, без да каже и дума повече. На улицата отиде до един автомат за продажба на вестници и си купи утринното издание.

Вече в безопасността на стаята си той се зарови във вестника, докато открие рубриката „МЕТРО“. Знаеше, че репортажът ще е там. Бързо прегледа и осемте страници на рубриката, но не откри нищо за убийство в мотел. Разочарован, захвърли вестника върху леглото; в този очевидно вестта за убийството на чернокожа камериерка не спадаше към новините.

В този момент забеляза една снимка на първата страница. Беше малко момче, което се спускаше с шейна. Вдигна страницата и зачете текста под снимката. В него се разказват, че пързалките и другите детски забавления в парка Макартър били най-последно върнати на местата им след един продължителен строеж на спирка на метрото — причина за затварянето на по-голямата част от парка.

Отново огледа снимката. Момчето на нея беше седемгодишно на име Мигел Аракс. Гладън не познаваше района, където се намираще новият парк, но беше факт, че спирка на метро се строеше само в бедни квартали. Това означаваше, че повечето от децата в този район произхождаха от бедни семейства, с тъмнокафява кожа подобно на момчето на фотографията. Реши, че паркът може да почака, докато си

реши най-належащите проблеми и се ориентира в обстановката. С бедните деца винаги е по-лесно. Имаха нужда от толкова много неща.

Ориентировката. Той знаеше, че ориентировката беше неговата най-първа задача. Не можеше да остане в този мотел или който и да е друг, без значение колко добре беше прикрил следите си. Тук не беше в безопасност. Рискът нарастваше застрашително и те сигурно вече го търсеха. Чувстваше го с цялото си същество. Скоро щяха да тръгнат по следите му: нуждаеше се от безопасно убежище.

Остави вестника и отиде до телефона. Не можеше да сбърка този просмукан от десетки хиляди цигари глас.

— Обажда се, аа, Ричард... от шеста стая. Искрах само да ви кажа, че съжалявам за случилото се сутринта. Бях груб и се извинявам. — Тя не каза нищо и той продължи: — Така или иначе, имахте право, самотата започва да ме гнети и тъкмо си мислех дали онова предложение, което ми направихте одеде, е още в сила.

— Какво предложение?

Тя явно искаше да се погаври малко, преди да клекне.

— Как да ви кажа, когато ме запитвахте дали съм си харесал нещо. Всъщност още тогава си харесах.

— Не знам. Бяхте доста груб. А аз не обичам да са груби към мен. Какво ви хрумна?

— Не знам. Но съм си приготвил един стотак, за да съм сигурен, че ще си прекарам приятно времето.

Тя замълча за момент.

— Добре, свършвам работа в четири. И съм свободна целия уикенд. Мога да дойда.

Гладън се ухили и отвърна:

— Нямам търпение.

— Тогава и аз съжалявам, че бях груба и за ония неща, дето ти ги казах.

— Това е чудесно. Значи идваш... Хей, още ли си там?

— Разбира се, миличко.

— Как се казваш?

— Дарлийн.

— Е, Дарлийн, не знам дали ще издържа до четири.

Тя се изсмя и затвори. На Гладън не му беше до смях.

[1] Превод Георги Михайлов. — Б.пр. ↑

18.

Сутринта трябваше да изчакам до десет, докато Лори Прайн заеме работното си място в Денвър. Нямах търпение да започна работния си ден, но нейният едва започваше и трябваше да изтърпя поздравленията и въпросите й къде съм и какво правя, докато най-сетне си дойдем на думата.

— Когато те помолих тогава да направиш онова проучване за полицейските самоубийства, беше ли включен в него и „Балтимор Сън“?

— Аха.

Знаех, че трябва да е така, но бях длъжен да проверя. Знаех също така, че търсенията с компютър понякога бяха непълни.

— Добре, тогава можеш да направиш едно проучване на „Сън“, като използваш само името Джон Маккафърти.

Произнесох й го буква по буква.

— Добре. Колко назад?

— Не знам. Мисля, че поне пет години.

— За кога ти трябва?

— За вчера.

— Предполагам, това означава, че ще изчакаш.

— Точно така.

Слушах бързото тракане на клавишите, докато претърсваше директориите. Взех книгата на По в скута си и си препрочетох няколко от поемите му, докато чаках. С изгрева на слънцето злоещата хватка на думите му вече бе отслабнала значително в сравнение с предната нощ.

— Така... стоп... изскочиха доста материали, Джак. Двайсет и осем. Търсиш нещо специално ли?

— О, не. Кое е най-новото?

Знаех, че може да сканира материалите, като вади само заглавията на материалите върху екрана.

— Добре, последният. „Детектив, изхвърлен заради участие в смъртта на бивш партньор.“

— Много странно — произнесох аз. — Това трябваше да изскочи още при първото проучване. Можеш ли да ми прочетеш няколко изречения?

Чух бързото щракане на клавиши и после зачаках материалът да излезе на екрана й.

— Аха, ето го. „Детектив от балтиморската полиция беше изхвърлен в понеделник заради промяна на сцената от мястото на престъплението и опита си да представи нещата така, сякаш миналата пролет неговият дългогодишен партньор не е посегнал сам на живота си. Решението срещу детектива Даниел Бледсоу е било взето от арбитражния съвет по правата към полицейското управление след двудневно закрито изслушване. Не успяхме да открием Бледсоу за коментар, но един негов колега полицейски служител, който го представляваше по време на изслушването, заяви, че към детектива, който е носител на толкова много награди и отличия, са се отнесли по крайно груб и несправедлив начин от ръководството на полицейското управление, в което е служил в продължение на двацет и две години. Според полицейските официални лица партньорът на Бледсоу, детективът Джон Маккафърти, е умрял на 8 май вследствие огнестрелна рана, която си е нанесъл сам. Тялото било открито от съпругата му, Сюзън, която първо се обадила на Бледсоу. Според официалните източници в полицията той отишъл в жилището на партньора си, унищожил бележката, която открил в джоба на мъртвия детектив, и променил разположението на някои вещи и предмети по сцената на престъплението, за да накара разследването да повярва, че Маккафърти е бил убит от някой проникнал с взлом, добрал се до оръжието на детектива преди него. Полицията твърди...“ Да продължавам ли, Джак?

— Да, моля те.

— „Полицията твърди, че Бледсоу дори отишъл толкова далеч, че изстрелял един допълнителен изстрел в тялото на Маккафърти, пронизвайки го в бедрото. След това наредил на Сюзън да позвъни на 911 и напуснал апартамента, имитирайки изненада, когато по-късно му било съобщено за смъртта на партньора му. При извършването на деянието очевидно Маккафърти е стрелял веднъж в пода на дома си,

преди да ухапе дулото и да натисне спусъка. Следователите твърдят, че Бледсоу е направил опит да представи трагедията на партньора си като насилствена смърт, защото Сюзън Маккафърти е щяла да получи по-големи застраховки за смърт, здраве и пенсия, ако бъде доказано, че съпругът ѝ не е посегнал сам на живота си. Все пак замисленото било разкрито, след като подозрителните следователи разпитвали продължително Сюзън Маккафърти в деня, когато починал съпругът ѝ. Накрая тя признала дори и факта, че през цялото време наблюдавала какво прави Бледсоу.“ Не чета ли прекалено бързо? Водиш ли си бележки?

— Не, всичко е наред. Давай.

— Добре. „Бледсоу отхвърлил всички отправени му обвинения за каквито и да било промени в сцената на престъплението и отказал да даде показания от своя страна по време на изслушването пред съвета на правата. Детективът Джери Либлинг, приятел на Бледсоу и представител на защитата по време на изслушването, твърди, че той е извършил онова, което всеки лоялен партньор би направил за мъртвия си другар: «Всичко, което е сторил, се е свеждало до това да помогне на вдовицата на другаря си.» Управлението обаче отиде твърде далеч. Бледсоу се е опитал да стори добро и сега си загуби работата, кариерата, средството си за препитаване. До какви изводи стигат сега колегите и шефовете му? Негови колеги детективи, с които се свързахме в понеделник, изразиха подобни чувства. Шефовете обаче твърдят, че към Бледсоу са се отнесли снизходително. Цитира се решението на управлението да не повдига срещу него или Сюзън Маккафърти обвинения за криминални деяния. Маккафърти и Бледсоу са били партньори в продължение на седем години и са разкрили някои от най-заплетените убийства в града за това време. Едно от тези убийства според някои източници има връзка със смъртта на Маккафърти. Полицията твърди, че депресията му, в която изпаднал поради неразкритото убийство на Поли Амхърст, преподавателка първа степен, която била отвлечена от студентското градче в частното училище Хопкинс, подложена на сексуално насилие и осакатяване и накрая удушена, го довела до мисълта да посегне на живота си. Маккафърти имал също проблеми и с алкохола. «Така че сега полицейското управление загуби не един, а двама чудесни следователи — заяви Либлинг след изслушването в понеделник. — Те никога няма

да открият двама души, толкова добри в екип като Бледсоу и Маккафърти. Ръководството на полицейското управление направи днес най-голямата си грешка досега.»“ Това е, Джак.

— Добре. Аз, хм, ще те помоля да ми го изпратиш в пощенската кутия на компютъра ми. Взел съм си лаптопа.

— Добре. А за другите репортажи?

— Можеш ли да се върнеш на заглавията? Има ли сред тях още някои за смъртта на Маккафърти или се отнасят за други случаи?

Отне й половин минута да прехвърли заглавията.

— По всичко изглежда, че всички се отнасят за други случаи. Има още няколко за преподавателката. Няма нищо друго за самоубийството. Да ти кажа ли, причината материалът да не изскочи при проучването ми в понеделник е, че думата „самоубийство“ не фигурира никъде в текста. Това беше ключовата дума, по която направих проучването.

Вече го бях разбрал. Помолих я да изпрати в пощенската кутия на компютъра ми репортажите за учителката, благодарих ѝ и затворих.

Обадих се до главното детективско бюро в балтиморското полицейско управление и помолих да ме свържат с Джери Либлинг.

— Либлинг на телефона.

— Детектив Либлинг, казвам се Джак Макавой и ще ви бъда особено благодарен, ако ми помогнете. Опитвам се да се свържа с Дан Бледсоу.

— В каква връзка го търсите?

— На тази тема ще разговарям само с него.

— Съжалявам, не мога да ви помогна, а и другият ми телефон звъни.

— Вижте, знам какво се е опитал да направи за Маккафърти. Искам да му кажа нещо, което мисля, че ще му е от помощ. Само това мога да ви съобщя. Но ако не ми помогнете, тогава пропускаме шанса да помогнете и на него. Ще ви оставя номера си. Защо не му се обадите и не му го дадете? Нека той да реши.

Последва продължителна тишина; в един момент се запитах дали не е затворил.

— Ало?

— Да, слушам ви. Вижте, ако Дан пожелае да разговаря с вас, той ще го направи. Обадете му се. Има го в телефонния указател.

— Как, в телефонния указател?

— Точно така. А сега ме извинете, имам работа.

И той затвори. Почувствах се ужасно глупаво. Никога не бих се сетил за указателя, защото не познавах ченге, което би си оставило името там. Отново набрах номера на телефонните услуги в Балтимор и дадох името на бившия детектив.

— В списъка ми не фигурира Даниел Бледсоу — каза операторката — Имам застрахователна компания „Бледсоу“ и частна детективска агенция „Бледсоу“.

— Добре, дайте ми и двата и адресите им, моля.

— Всъщност те фигурират отделно и с отделни номера, но са на един и същ адрес във Фелс Пойнт.

Тя ми даде информацията и аз най-напред се обадох на частния детектив.

— Частна детективска агенция „Бледсоу“ — обади се глас.

— Добър ден, мога ли да говоря с Дан?

— Съжалявам, но не е възможно.

— Отсъства ли?

— Не. Той е тук в момента. Провери за съобщения преди десетина минути. Не знам обаче за колко дълго. Не знам програмата му.

Фелс Пойнт представлява късче земя на изток от вътрешния залив на Балтимор. Туристическите магазини и хотели отстъпват място на далеч по-забавни кръчми и магазини, а след това идват и старите тухлени фабрики и Малката Италия. На някои улици асфалтът е износен до такава степен, че отдолу се подава старият паваж и кога то вятърът духа право в градчето, довява със себе си влажния мирис на морето или ароматите на захарната фабрика, кацнала точно срещу входа на залива. И двете фирми на Бледсоу се намираха в едноетажно тухлено здание, разположено на Карълайн и Флийт.

Минаваше един. На вратата на малкия му офис имаше пластмасов часовник с подвижни стрелки и думите „ЩЕ СЕ ВЪРНА В“. Часовникът сочеше един. Огледах се наоколо, но не видях някой да

спринтира към офиса и реших да го изчакам, след като така и така съм дошъл.

Отскочих до пазара на Флийт, купих си кутия кола и се върнах до колата. Входът на офиса се виждаше добре от шофьорската седалка. Минаха около двайсетина минути, когато зърнах мъж с гарвановочерна коса, шкембенце, присъщо на средната възраст, приведен и леко накуцващ да се приближава. Той отключи вратата и влезе. Извадих калъфа с компютъра си и се запътих към него.

Мястото, където се помещаваше агенцията на Бледсоу, ми напомняше доста на лекарски кабинет, макар и да не можех да проумея какво би правил в този работнически квартал. Имаше малко антре с плъзгаща се стъклена врата и плот, зад който навремето сигурно е седяла дежурна сестра. Прозорецът, стъкло с покритие като врата на баня беше затворен. Когато отваряше само преди секунди вратата, дочух зумер, но никой не отговори. Стоях така известно време, оглеждайки се наоколо. В помещението имаше стар диван и малка масичка. Нямаше място за нищо друго. На масичката бяха разхвърлени списания, като най-новите бяха отпреди шест месеца. Тъкмо се канех да извикам „Здравейте“ или да почукам на вратата към светая светих, когато чух казанчето на тоалетна от плъзгащата се врата. Зад стъклото се мярна нечий силует и вратата от лявата ми страна се отвори. На прага ѝ застана чернокосият мъж. Имаше тънки, почти незабележими мустачки.

— Здравейте, с какво мога да ви бъда полезен?

— Вие ли сте Даниел Бледсоу?

— Точно така.

— Казвам се Джак Макавой. Бих искал да ви задам няколко въпроса за Джон Маккафърти. Мисля, че и двамата можем да си помогнем един на друг.

— Джон Маккафърти е мъртъв от доста време.

Погледът му не се откъсваше от калъфа с компютъра.

— Просто компютър — отвърнах на неизречения му въпрос. — Може ли да поседнем някъде?

— Да, разбира се. Защо не?

Последвах го през вратата и после по един къс коридор с още три врати от дясната страна. Той отвори първата и пристъпихме в стая с евтина панелна облицовка. Щатският му лиценз за работа висеше в

рамка на стената заедно с още няколко фотографии от годините му на работа в полицията. Цялата обстановка беше малко смехотворна, също като мустачките му, но аз бях твърдо решен да доведа работата до край. Едно нещо, което знаех със сигурност за ченгетата, а предполагах, че се отнася и за бившите, беше, че външността лъже. Познавах няколко негови колеги в Колорадо, които сигурно още щяха да носят бледосини полиестерни костюми, стига само да бяха в производство. Но въпреки това бяха най-добрите и най-коравите в отделите си. Подозирах, че и Бледсоу е същият. Той се настани зад бюрото с плот от черна пластмаса. Не беше направил най-добрия избор при покупката си на мебели от омаксона. Ясно виждах насъбрания се слой прах върху лъскавата повърхност. Седнах срещу него на единствения стол. Той ми обясни:

— Навремето тук е било клиника за аборти. Докторът си отишъл заради няколко нелегални забезки. Взех го под наем и пет пари не давам за праха и вида му. По-голямата част от работния ми ден минава по телефона в продажби на застрахователни полици на ченгета. Обикновено ходя лично при клиентите си, които се нуждаят от частно разследване. Те не идват при мен. Хората, които обикновено ме посещават, само оставят цветя до вратата ми. Предполагам, че го правят в памет на някои починали. Сигурно вземат данните от някои стари телефонни указатели. Защо не ми кажете какво ви води при мен?

Разказах му за брат ми и после за Джон Брукс в Чикаго. Следях лицето му, докато говорех, и разбрах, че не ми вярва. Това ми показва, че съм на косъм да ме изрита през вратата.

— Каква е тая работа? — запита той. — Кой ви изпрати при мен?

— Никой. Предполагам, че имам само ден-два преднина пред ФБР. А те ще дойдат. Помислих, че може би е по-добре да поговорите първо с мен. Знам как се чувствате. С брат ми бяхме близнаци. Знам, че дългогодишните партньори, особено в отделите по разследване на убийства, винаги стават като братя. Като близнаци.

Това имаше ефект, макар и неголям. Бях сложил върху масата всичко, с изключение на най-важния си коз, но трябваше да изчакам за нужния момент. Бледсоу сякаш се поотпусна. Гневът, изглежда, отстъпваше място на объркване.

— И какво искате от мен?

— Бележката. Искам да знам какво е написал Маккафърти в предсмъртната си бележка.

— Нямаше никаква бележка. Никога не съм казвал, че е имало такава.

— Но жена му твърди, че има.

— Тогава защо не отидете да поговорите с нея?

— Не, мисля, че е по-добре да разговарям с нас. Нека да ви кажа нещо. Убиецът принуждава жертвите си да напишат едно или две изречения като предсмъртна бележка. Не знам как го постига или защо му се подчиняват, но го правят. И всеки път е цитат от някаква поема. Поема от един и същи автор. Едгар Алан По.

Посегнах към калъфа с компютъра и го разкопчах. Измъкнах дебелата книга на По и я поставих върху бюрото му, за да я вижда.

— Мисля, че партньорът ви е бил убит. Вие сте пристигнали на местопроизшествието и всичко е изглеждало като самоубийство, защото такъв е бил замисълът на убиеца. Бележката, която сте унищожили, е била част от стихотворение в тази книга, залагам пенсията на партньора ви върху това.

Той изгледа книгата и после мен.

— Очевидно сте смятали, че сте му достатъчно задължен, за да рискувате работата си, като направите живота на вдовицата му малко по-лек.

— Да, и вижте какво спечелих от тая работа. Един въшлив офис и едно въшливо удостоверение на стената. Седя си в стаята, където навремето са изрязвали бебета от коремите на майките им. Не е много доблестно.

— Вижте, всеки в отдела ви мисли, че постъпката ви е била доблестна, в противен случай едва ли щяхте да продадете и една застраховка. Направилите сте това за партньора си, което сте смятали за необходимо. В такъв случай би трябвало да не спирате дотам.

Бледсоу извърна глава и погледна една от снимките на стената. На нея беше с още един мъж, прегърнати през раменете и блажено ухилени. Изглежда, бяха снимани в някакъв бар в доброто старо време.

— „И треската с име живот е сразена най-сетне“ — изрече той, без да отмества поглед от снимката.

Стоварих юмука си върху книгата. Резкият звук стресна и двамата ни.

— Точно — възкликнах аз и вдигнах тома. Бях прегъвал страниците на поемите, от които беше вземал цитатите убиецът. Намерих страницата с поемата „На Ани“, прехвърлих я, докато открия цитата и се уверя, че не съм сгрешил, после поставих книгата пред него, като я завъртях така, че да я прочете.

— Първия стих.

Бледсоу се приведе над разтворените страници.

19.

Докато бързах през фойето на „Хилтън“ в четири часа, си представях как Грег Глен бавно се изправя зад бюрото си и поема за съвещанието по новините от деня в залата за конференции. Трябваше да говорим и знаех, че не успея ли да се свържа с него преди това, през следващите два часа няма да има и секунда свободно време.

Докато приближавах асансьорите, зърнах една жена да се вмъква в един от тях и побързах да я настигна. Вече бе успяла да натисне бутона за дванайсетия етаж. Заставах в задната част на кабината и погледнах още веднъж часовника си. Имах още време. Срещите при редакторите никога не започваха точно на часа.

Жената се бе изместила в дясната част на кабината и двамата мълчахме с онова неудобство, присъщо на непознати хора, събрани на толкова тясно място като асансьор. Лъскавата бронзова шина на вратата ясно отразяваше лицето ѝ. Очите ѝ гледаха към редицата лампички над вратата, бележещи етажите по пътя ни. Беше много привлекателна и ми беше много трудно да отместя поглед от отражението ѝ, макар и обзет от страх да не се извърне и да срещне погледа ми. Въобразявах си, че знае, че я наблюдавам. Винаги съм си мислел, че красивите жени знаят и разбират винаги когато ги наблюдават.

Асансьорът спря на дванайсетия етаж и аз я изчаках да излезе. Тя тръгна наляво и се запъти по коридора. Завих надясно и тръгнах към стаята си, като с големи усилия се въздържах да не се обърна след нея. Докато приближавах вратата на стаята си, измъкнах ключа с номера от джоба на ризата си и дочух леки стъпки по коридора зад себе си. Обърнах се. Беше жената от асансьора. Тя се усмихна.

— Объркала съм пътя.

— Случва се — усмихнах се. — След време всичко се обърква.

Не можах ли да измисля нещо по-умно, проклев се аз, докато отключвах вратата и тя ме подмина. Пристъпих прага и внезапно усетих нечия ръка рязко да ме сграбчва за яката на сакото ми и да ме

изблъсква в стаята. В следващия миг нечия друга ръка се плъзна под сакото ми и ме сграбчи за колана. Бях грубо изблъскан и забит с лице в леглото. Съумях да задържа чантата с компютъра, не исках да изтърва на пода оборудване на стойност две хиляди долара; в следващия момент някой грубо го издърпа от ръката ми.

— ФБР! Вие сте арестуван! Не мърдайте!

Непознатият с една ръка ме притискаше за врата към леглото, докато с другата бързо ме опипа.

— Какво, по дяволите, е това? — изхърках аз, задушавайки се от матрака.

Само след миг желязната хватка ме отпусна.

— Добре, ставай. Да тръгваме.

Обърнах се и се надигнах от леглото. Вдигнах очи. Беше жената от асансьора. Зяпнах от изненада. Фактът, че така лесно се бе справила с мен, и при това сама, предизвика гняв у мен, страните ми пламнаха.

— Не се срамувайте. Справяла съм се и с далеч по-корави и лоши мъжаги от вас.

— По-добре се легитимирайте или ще се наложи да викате адвоката си.

Тя измъкна портфейл от джоба на палтото си и го разтвори под носа ми.

— Вие сте този, който има нужда от адвокат. А сега ще вземете стола от бюрото си, ще го поставите в ъгъла на стаята и ще седите там, докато обискирам стаята. Няма да отнеме много време.

Представи ми нещо, което ми изглеждаше истинско удостоверение на служител от ФБР и значка. Там беше изписано името ѝ — специален агент Рейчъл Уолинг. Още щом го прочетох, веднага загрях какво става.

— Хайде, няма да повтарям. В ъгъла.

— Първо да видя разрешението ви за обиск.

— Имате избор — заяви вироглаво тя. — Да отидете сам в ъгъла или да ви закарам в банята и да ви прикова с белезници към отточната тръба под мивката. Избирайте.

Изправих се, придърпах стола в ъгъла и седнах.

— Искам да видя шибаното ви разрешение за обиск.

— Не мислите ли, че да ругаете, е един доста безсилен опит да компенсирате жалкото си самочувствие за мъжко превъзходство?

— Господи, нима не осъзнавате колко гафове направихте до този момент? Къде ви е разрешителното?

— Нямам нужда от разрешително. Вие ме поканихте в стаята си и ми позволихте да направя обиск, след който ви арестувах за притежание на крадено имущество.

Тя пристъпи гърбом към вратата, без да откъсва очи от мен, и я затвори.

— Никъде не съм ви канил. Само да опитате някъде с тия лъжи и съвсем ще затънете. Да не вярвате, че някой съдия със здрав разум ще се хване на измишльотините ви, че съм бил толкова глупав, че да ви пусна в стаята си, ако съхранявам в нея крадено имущество?

Тя само ме изгледа и ми се усмихна мило.

— Господин Макавой, висока съм метър и петдесет и два и тежа четиридесет килограма, и то когато съм с револвера си. Да не би да си въобразявате, че съдията ще приеме фантазиите ви? Нима бихте имали куража да разкажете пред целия съд случилото се преди малко?

Извърнах погледа си от нея и се втренчих през прозореца. Камериерката го беше оставила отворен. Небето бавно започваше да потъмнява.

— Да, така и очаквах. Вие сте по-благоразумен, отколкото изглеждате. А сега, да не си губим времето. Къде са копията на протоколите?

— В калъфа на компютъра. Не съм извършил никакви престъпление с придобиването им, както и не нарушавам никакъв закон с притежаването им.

Трябваше да си меря много внимателно приказките. Не знаех дали Майкъл Уорън вече не беше открит. Тя ровеше из калъфа. Измъкна томчето на По, огледа го скептично и после го захвърли върху леглото. После измъкна бележника ми и копията от протоколите. Уорън бе имал право. Тя беше рядко красива жена. Обноските ѝ не бяха твърде изискани, но въпреки това бе много привлекателна. Горедолу на моята възраст, може би година или две по-възрастна, с кестенява коса, стигаща точно до раменете ѝ, остри зелени очи. Излъчваше самоувереност. Това ѝ беше най-привлекателната черта. Макар и в момента да я ненавиждах, не можех да не отбележа привлекателността ѝ.

— Влизането без разрешение е престъпление — заяви тя. — С което автоматично минава под моята юрисдикция, когато се взе решение, че откраднатите документи принадлежат на ведомството ми.

— Не съм влизал никъде без разрешение и не съм открадвал нищо. Това, което вие вършите, е най-грубо нарушение на законите. Всички говорят за вас като за хора, изпадащи в ярост, когато някой друг ви върши работата.

Тя се беше привела над леглото и ровеше из разпилените документи. Изправи се, пъкна ръка в джоба си и измъкна една чиста найлонова торбичка за събиране на доказателства с един-единствен лист хартия вътре. Навря ми го едва ли не в лицето. Познах го в същия миг. Беше лист, откъснат от репортерски бележник с шест написани реда с моя почерк.

Пена: ръцете му?
след колко време?
Уекслър/Скалари: колата?
нагревателят?
блокировката?
Райли: ръкавиците?

Само след миг всичко си дойде на мястото. Уорън бе късал страници от бележника ми, за да отбелязва местата, откъдето е измъквал папките. Откъснал е страница със старите ми бележки и по някакъв начин е забравил да я извади, след като е върнал папките по местата им. Уолинг видя съвсем ясно признанието, изписано по лицето ми.

— Фасулска работа. След като дадохме за анализ почерка и направихме сравнение, работата се оказа съвсем лесна. Как мислите?

Този път не можах дори да изтръгна едно „да ти го начукам“.

— Вземам компютъра ви, тази книга и вашия бележник като възможни доказателства. Окаже ли се, че не са ни необходими, ще ви ги върнем. Хайде, да тръгваме. Колата ми е отвън пред входа. Единственото нещо, което мога да направя за вас, за да ви покажа, че не съм злобна е да ви отведа дотам без бележници. Очаква ни дълъг път, до Вирджиния, макар че може да изпреварим задръстването, ако

потеглим веднага. Ще се държите ли прилично? Едно движение, както казват във филмите, и ще ви напъхам отзад с белезници по-стегнати и от венчална халка.

Само кимнах и се изправих. Бях като замаян. Не можех да срещна погледа ѝ. Тръгнах към вратата с приведена глава.

— Хей, какво се казва в такива случаи? — запита тя.

Избъбрах благодарността си и дочух смях зад гърба си.

Тя не позна. Не успяхме да изпреварим натоварения трафик по пътищата. Беше петък вечерта. Много народ искаше да се измъкне от града и ние пълзахме с тях докато прекосим града, за да се доберем до свободна магистрала. Половин час никой от двама ни не проговори освен в няколко случая, когато тя ругаеше бавното движение или някой червен светофар. Бях на предната седалка; умът ми трескаво работеше през цялото време. Трябваше да се свържа с Глен по възможно най-бързия начин. Трябваше да ми намерят адвокат. При това добър. Според мен в противен случай единственият изход беше да разкрия източник, на когото бях обещал да не го издавам в никакъв случай. Размислих над възможността да се обадя на Уорън и да го помоля да потвърди, че не съм се вмъквал с взлом във фондацията. Отказах се. Бях се договорил с него. Не биваше да го замесвам на никаква цена.

След като накрая се измъкнахме на юг от Джорджтаун, движението малко се оживи и тя сякаш се отпусна или най-малкото си спомни, че бях в колата до нея. Видях я да посяга към жабката и да измъква една бяла картичка. Включи осветлението и постави картичката върху кормилото, за да може да чете, докато управлява.

— Имате ли химикалка?

— Какво?

— Писалка. Мислех, че всички репортери носят писалки.

— Да. Имам.

— Добре. Сега ще ви прочета правата съгласно конституцията.

— Какви права? Та вие ги нарушихте почти всички.

Тя продължи да чете и накрая ме запита дали съм ги разбрал. Отвърнах ѝ, че са ми ясни, и тя ми протегна картичката.

— Добре. А сега искам да хванете писалката си и да се подпишете, като добавите и датата на гърба.

Направих както ми заповяда и ѝ върнах обратно картончето. Тя го прибра в джоба си.

— Така — произнесе. — Сега вече можем да си поговорим. Освен ако желаете да се обадите на адвоката си. Как се вмъкнахте във фондацията?

— Не съм се вмъквал никъде. Само това мога да кажа, преди да разговарям с адвоката си.

— Вие видяхте доказателството. Да не се каните да кажете, че не е ваше?

— Това може да се обясни... Виджте, всичко, което твърдя, е, че не съм направил нищо незаконно, за да се сдобия с тези копия. Не мога да кажа нищо повече, без да разкрия...

Проклех се, загдето не бях в състояние да си държа езика зад зъбите.

— Старите лисици никога не си издават триковете. Къде бяхте цял ден днес, господин Макавой? Чакам ви от обяд.

— Бях в Балтимор.

— Какво правехте там?

— Това си е моя работа. Имате оригиналите на онези протоколи, можете да прецените сама.

— Случаят Маккафърти. Трябва да знаете, че възпрепятстването на федерално разследване може да ви осигури допълнителни обвинения.

Изсмях се с най-добрия си фалшив смях.

— Да, сигурно — проговорих саркастично. — Какво федерално разследване? Вие щяхте да продължавате да си търкате полата в кабинета си, броейки самоубийства, ако вчера не бях разговарял с Форд. Но това е модусът операнди на бюрото, нали? Щом е добра идея, значи е само наша. Ако делото е приключено благоприятно, да, тогава ние сме го приключили. А иначе не знам, не чух, не видях, а ченгетата да си мрат като мухи.

— Господи, кой е умрял, че сте станали такъв експерт?

— Че кой ли може да е? Брат ми.

Ударът я свари съвсем неподготвена и тя в продължение на няколко минути загуби дар слово. Допълнителният ефект беше, че проби част от защитата, която беше издигнала около себе си.

— Съжалявам за това — проговори накрая тя.

— Колко трогателно. По едно съвпадение и аз.

Всичкият гняв, който бях насъбрал заради Шон, беше готов да избухне. Но още не я познавах и не можех да споделя нещо толкова лично с нея, след като потиснах гнева си, опитах се да измисля нещо.

— Предполагам, че сигурно сте запозната със случая. Вие подписахте обзора и профила, които той е получил от бюрото по делото, което разследваше.

— Да, знам. Но никога не сме разговаряли.

— Какво ще кажете, ако ми отговорите на един въпрос?

— Не мога да обещаая, преди да съм го чула.

— Как ме открихте?

Чудех се дали Уорън не беше я насочил по някакъв начин към мен. Успееш ли да се уверя в това, всичките ми ангажименти към него мигом отпадаха. Нямах намерение повече да прикривам този човек с риска да се озова в затвора, след като ме беше поставил на топа на устата.

— О, това беше най-лесната част — каза тя. Имах името ви и информация за вас от доктор Форд. Той ми се обади веднага след малкото ви съвещание вчера и аз пристигнах още днес сутринта. Помислих, че няма да е зле, ако покрия онези папки, и се оказах права. Само че малко закъснях. Бързо пипате. Веднага щом открих листа от репортерския бележник, не беше трудно да проумея, че сте били вътре.

— Не съм се вмъквал с взлом.

— Как да ви кажа, всички, ангажирани по един или друг начин с проекта, отричат да са разговаряли с вас извън съвещанието. И в действителност доктор Форд специално си спомня как ви е казал, че не можете да имате достъп до тези папки, докато не получите разрешение от бюрото. И ето, изведнъж се появявате с копия от папките.

— А как разбрахте, че съм наел стая в „Хилтън“? И това ли го пишеше върху листа от репортерския ми бележник?

— Блъфирах градския ви редактор, сякаш беше момче за поръчки. Казах му, че имам важна информация за вас, и той ми събщи къде сте отседнали.

Усмяхнах се, но извърнах глава към прозореца, за да не се издам. Тя току-що бе допуснала грешка: все едно че беше казала направо, че Уорън ѝ е съобщил всичко.

— Вече не им казват момчета за поръчки — казах. — Политически е неправилно.

— А как? Разнасящи служители?

— Доста близко.

Огледах я с безизразно лице за пръв път, откакто бях с нея в колата. Почувствах извор на вдъхновение. Самоувереността ми, която тя така майсторски бе смачкала в матрака на хотелската стая, започваше да се възвръща. Сега аз си играех с нея.

— Мислех, че хората от бранша ви работят винаги по двойки — подхвърлих.

Бяхме спрели на поредния светофар. Виждаше се входът към магистралата. Беше време да направя хода си.

— Обикновено е така — отвърна тя. — Но днес всички бяха много заети, имахме много хора навън и всъщност когато излязох от Куантико, си помислих, че ще отида само до фондацията да разговарям с Олайн и доктор Форд и да измъкна папките. Не съм предполагала, че ще ми се наложи да арестувам някого.

Историята ѝ бе същата с бели конци. Вече всичко ми ставаше ясно. Липсата на белезници. Отсъствието на партньор. Поставянето ми на предната седалка. Плюс факта, че Грег Глен не знаеше къде съм отседнал. Не бях му казал и не бях правил резервацията си посредством туристическата агенция на „Роки“, защото не бях разполагал с никакво време.

Калъфът с компютъра ми беше на седалката помежду ни. Беше го затрупала с копията от протоколите, сборника на По и бележника ми. Протегнах се и дръпнах всичко в скута си.

— Хей, какво правите? — възкликна тя.

— Стигнахме спирката ми. — Захвърлих протоколите в скута ѝ. — Задръжте си ги. Вече имам всичката информация, от която се нуждая.

Дръпнах дръжката и отворих вратата.

— Да не сте помръднали!

Изгледах я ухилен.

— Не сте ли наясно, че използването на груб език е един напразен опит да възстановите женското си превъзходство? Вижте, това беше една мила пиеска и всичко останало, но правилните ви

отговори май свършиха. Мисля да си хвана такси до хотела. Имам да пиша срочен репортаж.

Излязох от колата с нещата си и стъпих върху тротоара. Огледах се и видях един обикновен магазин с телефонна кабина отпред и се запътих натам. В следващия момент колата ѝ се вряза в площадката на паркинга и закова пред мен, след което Уолинг изскочи от колата.

— Правиш грешка — заяви тя, приближавайки се бързо към мен.

— Така ли? Каква грешка? Ти направи грешка. Какви бяха всички тия циркове?

Тя само ме изгледа. Не знаеше какво да ми отговори.

— Добре, аз ще ти кажа какво беше — казах. — Това беше номер.

— Номер ли? Че защо ми е да ти играя номера?

— Заради информацията. Искаше да измъкнеш от мен всичко, което знам по въпроса. Нека се опитам да предположа какво щеше да стане, след като си получеше търсеното. Ти щеше да дойдеш при мен и щеше да кажеш: „О, ужасно съжалявам, източникът ти току-що си призна всичко. Карай, можеш да си тръгваш и страшно съжалявам за незначителното недоразумение.“ Е, време ти е да се връщаш в Куантико да си репетираш сцената.

Заобиколих я и се запътих към телефона. Вдигнах слушалката, но телефонът мълчеше. Не се издадох. Тя не откъсваше поглед от мен. Набрах номера на телефонните услуги.

— Дайте ми номер на фирма за таксита — казах аз на несъществуващата операторка.

Пуснах монетата в процепа и набрах един номер. После прочетох адреса на телефона и поисках такси. След като затворих и се обърнах, заварих агент Уолинг застанала съвсем близо. Тя се протегна покрай мен и вдигна слушалката. Държа я няколко секунди до ухото си. Усмихна се леко и я остави на мястото ѝ. Посочи ми към страната на кабината, където беше закрепен кабелът. Беше прерязан.

— И твоите изпълнения се нуждаят от доста изглаждане.

— Чудесен съвет. Знаеш ли, имам една молба към теб. Защо не ме оставиш на мира?

Обърнах се и се втренчих през витрината на магазина да зърна дали вътре няма друг телефон. Нямаше.

— Слушай, какво искаш да направя? — запита ме тя в отговор.
— Страшно ми трябва информацията ти.

Извърнах се рязко към нея.

— Тогава защо просто не ме попита? Защо ти беше нужно да ме... да ме унижаваш?

— Ти си репортер, Джак. Да не би да ми кажеш, че щеше просто ей така да ми отвориш папките си и да споделиш съдържанието им с мен?

— Може би.

— Да, наистина. Това ще бъде страхотен ден, когато някой от колегите ти го направи. Виж само Уорън. Той вече не е репортер, а пък се държи така, сякаш никога не е преставал да бъде. Това е в кръвта.

— Хей, знаеш ли, като заговорихме за кръв, че тук залогът е далеч по-голям от всякакъв сензационен репортаж? Ти просто не можеш да си представиш как бих постъпил, ако беше подходила като нормален човек.

— Добре — проговори тя с нисък глас. — Сигурно си прав. Признавам ти го.

Отдалечихме се малко един от друг, докато си разменяхме репликите.

— Тогава какво да правим? Ето, ти ме разкри и сега можеш да направиш избора си. Нуждая се от информацията ти. Ще я споделиш ли с мен или просто ще ми теглиш майната и ще си тръгнеш? Направиш ли го, и двамата губим. Също и брат ти.

Беше ме притиснала умело отново в ъгъла и аз го знаех. По принцип трябваше да си вдигна чуковете. Но не можех. Въпреки всичко тя ми харесваше.

Мълчаливо се върнах до колата, влязох вътре и я загледах през прозореца. Тя кимна и заобиколи откъм седалката на шофьора. След като се настани зад кормилото, ми протегна ръката си.

— Рейчъл Уолинг.

Взех я и я разтърсих.

— Джак Макавой.

— Знам. Радвам се да се запознаем.

— Аз също.

20.

Като демонстрация на добра воля и доверие в мен Рейчъл Уолинг почна първа, след като изтръгна от мен обещание, че разговорът ни е строго поверителен и неофициален до момента, в който шефът на екипа им не реши до каква степен бюрото ще се ангажира със сътрудничеството ми, ако изобщо решаха да го направят. Нямах нищо против да обещаая, защото добре съзнавах, че държа козовете. Вече имах на практика готов репортаж, а бюрото едва ли би се възхитило, ако се вдигне шум. Разсъдих, че този жест ми предоставя голяма възможност за въздействие, без значение дали агент Уолинг го осъзнаваше или не.

В продължение на половин час, докато се придвижвахме бавно на юг по магистралата към Куантико, тя ми разказа какво е предприело бюрото за последните двайсет и осем часа. Натан Форд от Фондацията по прилагането на законите ѝ се обади в четвъртък в три часа, за да я информира за посещението ми във фондацията, за резултатите от моето разследване до този момент и молбата ми да разгледам папките със случаите на самоубийства сред полицаите. Уолинг го похвалила за решението да ми бие шута и после се посъветвала с Боб Бакъс, нейния пряк шеф. Той ѝ разрешил да прекъсне работата по профилирането, която ѝ била зададена, и да продължи с неотложното разследване на молбата, която бях отправил към Форд при срещата ни. До този момент в бюрото не се бил обаждал още никой от Денвър или Чикаго. Уолинг започнала с компютъра от службите към Секцията за изучаване на бихейвиористичните науки, който имал директна връзка с компютъра на фондацията.

— На практика направих същото проучване, което Майкъл Уорън е направил за теб — каза тя. — В действителност бях на терминала в Куантико, когато той се вмъкна в мрежата и си направи проучването. Аз само идентифицирах потребителя и буквално го проследих как си свърши работата върху екрана на лаптопа ми. Още тогава предположих, че ти си успял да го уговориш да ти стане

източник и сега си изпълнява поетото задължение. Тук вече възникна проблемът да му свием малко сармите, както вече можеш да се досетиш. Днес не се налагаше да ходя чак в града, защото при нас в Куантико имаме копия на всички протоколи. Но аз бях длъжна да проверя какво правиш. Получих второ потвърждение, че Уорън ти снася информация и че си получил копия от протоколите, когато открих страницата ти от бележника сред папките.

Поклатих глава.

— Какво ще стане с Уорън?

— След като казах на Форд, двамата го опипахме тази сутрин. Той ми призна какво е направил, дори ми каза и в кой хотел си отседнал. Форд поиска оставката му и той я подаде.

— По дяволите!

Изпитах угризения, макар и да не бях разгневен от случилото се. Защото не бях сигурен дали Уорън по някакъв начин не е режисирал собствената си оставка. Може би е решил сам да се махне. Поне така се мъчех да убедя себе си. Беше по-лесно по този начин.

— Между другото, къде ми беше издънката в изпълнението? — запита тя.

— Редакторът ми не знае къде съм отседнал. Това беше известно само на Уорън.

Тя замълча за известно време, докато накрая я подсетих, че трябва да продължава с хронологията на разследването. Каза ми, че в четвъртък следобед, когато провеждала търсенето, се натъкнала на същите тринадесет мъртви детективи от отделите по убийства, Които Уорън бил открил за мен, плюс брат ми и Джон Брукс от Чикаго. После извадила копията на протоколите и ги разгледала за евентуални връзки помежду им, основавайки се на предсмъртните бележки, както бях обяснил на Форд, че искам да направя. Обърнала се за помощ към криптолога на бюрото и компютъра за шифроване на ФБР, съдържащ база данни, в сравнение, с която тази на „Роки“ изглежда като комикс.

— Открихме общо пет преки връзки, базирайки се върху предсмъртните бележки, в това число брат ти и Брукс.

— Значи горе-долу за три часа ти си свършила това, за което съм се блъскал цяла седмица. Как откри Маккафърти без текста на предсмъртната бележка?

Тя отне крака от педала за газта и ме изгледа. Това продължи само няколко секунди; после колата отново се стрелна напред.

— Не сме броели Маккафърти. В момента служители от балтиморското управление на полицията се занимават с него.

Това беше наистина озадачаващо, защото аз бях открил пет случая, включително Маккафърти.

— Тогава кои са тези пет случая?

— А, чакай да помисля...

— Добре, брат ми и Брукс, дотук двама...

Отворих бележника си, докато произнасях думите.

— Точно така.

— Открихте Котайт от Албукерк, нали? „Де злите ангели летят?“ — запитах аз, докато четях бележките си.

— Точно така. В списъка ни е. Имаше един от...

— Далас. Гарланд Петри. „Тъжно, вече знам какво е, когато силата ти залинее“. От „На Ани“.

— Да, точно така.

— И после идва Маккафърти. А при вас как е?

— А, още някакъв от Флорида. Доста стар случай. Бил е заместник-шериф. Трябва да погледна бележките си.

— Почакай минутка. — Прелистих бързо няколко страници от бележника си и го открих. — Клифърд Белтран, полицейско управление, областен шериф, Сарасота.

— Точно така.

— Я чакай. При мен предсмъртните му думи са „Господи, помогни на бедната ми душа!“ Аз изчетох всичките поеми на По. Не срещнах никъде този цитат.

— Прав си. Намерихме го на друго място.

— Къде? В някой от разказите му ли?

— Не. Това са били последните му думи. Последните думи на По. „Господи, помогни на бедната ми душа!“

Кимнах. Не беше поема, но пасваше. Значи сега имахме шест случая. За момент останах спокоен, почти изпълнен с почит към човека, допълнил списъка. Погледнах бележките си. Белтран бе загинал преди три години, доста дълго време за едно убийство да остане незабелязано.

— По самоубиец ли е бил?

— Не, макар че според мен начинът му на живот би трябвало да се разглежда като бавно самоубийство. Бил е женкар и алкохолик. Умрял е на четиридесет години, очевидно след тежък и продължителен запой в Балтимор.

Кимнах, като си мислех за убиеца, фантома, и се чудех дали не правеше паралел с живота на По.

— Джак, какво ще правим с Маккафърти? При нас фигурира като възможна жертва, но без предсмъртна бележка към протокола му. Какво откри?

Сега пък възникваше поредният проблем. Бледсоу. Беше ми споделил нещо, което не беше признал на никой друг. Не бях в правото си просто така да го хвърля на вълците от ФБР.

— Първо трябва да поговоря по телефона, преди да ти кажа.

— О, Господи, Джак! Пак ли ще си разиграваме оня шибан театър след всичко, което ти съобщих? А си мислех, че сме се разбрали.

— Разбрали сме се. Трябва само да се обадя на източника си и да уточня нещо с него. Закарай ме до някакъв телефон и ще го уредя още на място. Не мисля, че е проблем. Така или иначе, важното е, че Маккафърти фигурира в списъка. Имало е бележка.

Прехвърлих бележките си и после ѝ я прочетох.

— „И треската с име живот е сразена най-сетне.“ Това е била бележката му. От поемата „На Ани“. Също както Петри в Далас.

Погледнах я още не ѝ беше минало.

— Виж, Рейчъл... Нали мога да ти казвам така? Нямам никакво намерение да си връщам или глупости от този род. Просто само ще се обадя по телефона. Твоите агенти от местното управление вероятно така или иначе вече са го открили.

— Вероятно — изрече тя с тон, който сякаш казваше: „Каквото и да направиш, ние ще го направим много по-добре от теб.“

— Добре, тогава продължаваме. Какво се случи, след като състави списъка с петимата?

Тя ми разказа. В четвъртък в шест часа вечерта тя Бакъс и провели съвещание с агенти от Секцията по бихейвиористични науки и Отдела по критични случаи (ОКС), за да обсъдят откритите до този момент факти. След като изнесла петте имена и обяснила връзките, шефът ѝ се развълнувал и заповядал пълно разследване с абсолютен

приоритет. Уолинг била определена за главен агент, който да му докладва за развоя на следствието. Другите агенти от СБН и ОКС получили задачи, свързани със събиране на данните за жертвите и съставянето на портрет на убиеца, а агентите за връзка с ПСЛ от местните управления в петте града започнали да събират и изпращат информация за въпросните смъртни случаи. Екипът буквално работил цяла нощ, без да мигне.

— Поета.

— Какво?

— Казваме му „Поета“. Всяко разследване, провеждано от бюрото, получава кодово наименование.

— Господи! — възкликнах. — Таблоидите ще бъдат във възторг. Вече виждам заглавията им. „Поет убива, без да му пука за рими.“ Вие наистина си го търсите.

— На таблоидите ще им мине котка път. Бакъс е решен да го пипне, преди още пресата да е надушила каквото и да било.

Настъпи мълчание. Обмислях как да реагирам на този директен удар.

— Да не си забравила нещо? — запитах я най-накрая.

— Джак, знам, че си репортер и че именно ти си започнал това разследване. Но трябва да разбереш, че вдигнеш ли шум в медиите, никога няма да пипнем този мръсник. Той ще се изплаши и ще се покрие. Ще изтървем шанса.

— Е, аз не съм на държавна служба. Макар че ми плащат да пиша репортажи и статии... ФБР не може да ми казва какво и кога да пиша.

— Не можеш да използваш нищо от това, което току-що ти разказах.

— Знам. Дал съм ти дума и ще я сдържа. Нямам нужда от материала ти. Защото съм си го открил сам. По-голямата част от него. Всичко, с изключение на Белтран и всичко, което ми остава, е да прочета биографичния раздел на тази книга и да открия там последните думи на автора й... Нямам нужда от информацията на ФБР разрешението им, за да си публикувам материала.

Мълчанието отново се възцари. Усещах, че тя се задъхваше от бяс, но бях длъжен да си отстоявам позицията. Бях длъжен да разиграя картите си по най-хитрия начин. В тази игра не раздават втори път.

След няколко минути започнаха да се мяркат крайпътните табели, сочещи пътя към Куантико. Наближавахме.

— Виж — започнах аз. — По-късно ще си поговорим за статията ми. Нямам намерение да се втурвам презглава още тази нощ и да си чупя краката, за да я напиша. Двамата с редактора ми ще си поговорим като двама спокойни и улегнали мъже и аз ще те информирам какво мислим да предприемем. Става ли така?

— Чудесно, Джак. Надявам се, че няма да забравиш брат си, когато започнеш да обсъждаш нещата с редактора си. Защото съм сигурна, че той няма да забрави.

— Виж, хайде да ми направиш една услуга. Не споменавай повече брат ми и мотивите ми. Защото си нямаш никаква представа за мен или него или какво мисля за цялата работа.

— Чудесно.

Няколко километра изминахме в пълно мълчание. Гневът ми понамаля и се запитах дали не съм прехвърлил мярката. Целта ѝ беше да заловят този изрод, когото бяха кръстили „Поета“. Което беше и моя цел.

— Виж, извинявам се, че бях груб — произнесох. — Все още си мисля, че можем да си окажем взаимна помощ. Можем да си сътрудничим и може би ще пипнем това чудовище.

— Не знам — отвърна тя. — Не виждам никакъв смисъл в сътрудничеството ни, след като това, което съм споделила с теб, ще се появи на първите страници на вестниците, откъдето ще го грабне телевизията и после таблоидите. Ти си прав, не знам какво мислиш. Не те познавам и не мисля, че мога да ти се доверя.

Не каза и дума повече, докато стигнем до Куантико.

21.

Беше тъмно и не можах да видя околността, докато навлизахме в комплекса. Академията на ФБР и изследователският център се намираха в центъра на военноморска база. Състоеше се от три разпрострели се тухлени сгради, свързани със стъклени тунели и атриуми. Агент Уолинг вкара колата в един паркинг с надпис „Само за агенти на ФБР“ и паркира.

Тя не наруши мълчанието си и докато паркирахме и излязохме от колата. Душата ми започна да се стяга. Не исках да ѝ причинявам неприятности или пък да я карам да си мисли, че съм коравосърдечно копеле.

— Виж, главната ми цел е да пипнем този мръсник — направих пореден опит аз. — Позволи ми само да телефонирам. Ще се обадя на източника си и на редактора ми и все ще измислим нещо. Става ли?

— Става — изсумтя тя.

Беше само една дума, но бях щастлив, че успях да измъкна нещо от нея. Влязохме в главната сграда, преминахме през множество коридори, докато накрая стигнахме до стълбище, което ни отведе до Националния център по анализ на насилствените престъпления. Това беше в приземието. Тя ме преведе покрай рецепцията в едно голямо помещение, което не се различаваше особено от новинарска зала. Имаше две редици бюра и работни секции със звукова изолация между тях и една редица от отделни кабинети покрай дясната стена. Посочи ми към един от кабинетите. Предположих, че беше нейният, макар и да беше доста безличен. Единствената фотография, която се виждаше, беше портретът на президента на задната стена.

— Можеш да седнеш там и да използваш телефона — каза тя. — Ще отида да проверя къде е Боб и как вървят нещата. Не се тревожи, телефонът не се подслушва.

Сарказмът ѝ беше очевиден, което все пак не ѝ попречи да огледа внимателно бюрото си, за да се увери, че не е забравила някой важен документ, след което излезе от стаята. Седнах на бюрото и отворих

бележника си на номерата, които ми бе дал Дан Бледсоу. Открих го у дома му.

— Обажда се Джак Макавой. Днес се запознахме.

— Да, давай.

— Виж, ФБР ме пипна, след като се прибрах. Задействали са голямата машина подир този мръсник и са направили връзката между петте случая. Този обаче с Маккафърти го нямат, защото не са открили предсмъртната бележка. Мога да им я дам и те вече ще поемат случая. Исках обаче първо да се посъветвам с теб. Сто на сто ще те посетят, след като им кажа. А може да дойдат дори и без да съм им казал.

Докато той обмисляше ситуацията, огледах бюрото на Уолинг, също както бе направила собственичката му. Беше много чисто, заето най-вече от един месечен календар, който ѝ служеше и като бележник за записване на ангажиментите. Забелязах, че току-що се беше върнала от отпуск. Квадратчетата с датите от предходната седмица бяха изпълнени със съкращението „отп.“. В другите квадратчета с датите от месеца имаше съкратени бележки, но не можах да ги разчета.

— Дай им я — каза Бледсоу.

— Сигурен ли си?

— Разбира се. Ако бюрото се намеси и обяви, че Джони Мак е бил убит, жена му ще получи пенсията му. Тогава най-вече това ми беше на ума, така че дай им я. Не могат да ми направят нищо. Просто не могат. Платил съм си сметката. Един приятел ми пошушна, че днес са ровичкали из архивите.

— Добре, приятел, благодаря ти.

— Ще си получиш ли своя дял от цялата работа?

— Не знам. Работя по въпроса.

— Това е твой случай. Дръж здраво. Но не им хващай вяра, Джак. Ще те използват и ще те изцедят докрай, и после ще те захвърлят на тротоара като кучешко лайно.

Благодарих му за съвета и докато затварях телефона, един мъж в стандартния сив костюм на агент от ФБР мина покрай отворената врата на офиса, забеляза ме и спря. Прекрачи вътре с любопитно изражение на лицето си.

— Извинете, какво правите тук?

— Чакам агент Уолинг.

Беше едър мъж с грубо лице и резки черти; косата му беше черна и къса.

— А вие кой сте?

— Казвам се Джак, Макавой. Тя...

— Махнете се от бюрото.

Той придружи думите си с рязък жест, сочейки ми един от столовете пред бюрото. Не ми се спореше и се подчиних. Той ми благодари и излезе от офиса. Епизодът ми напомни защо никога не обичах да си имам работа с агенти на ФБР. Общо взето, всички от тях страдаха от наследствен запек.

След като се уверих, че се е отдалечил, отново се пресегнах към телефона върху бюрото и набрах прекия номер на Грег Глен. В Денвър беше малко след пет и знаех, че е зает с последните срокове за предаване на материалите, но нямах друг избор.

— Джак, можеш ли да се обадиш след малко?

— Не. Наложително е.

— Добре, давай тогава, само че бързо. Тук имаме още един прострелян майстор на абортите и вече просрочваме предаването на материала.

Предадох му бързо и накратко какво бях свършил и случката с ФБР. Случаят в клиниката и крайният срок за предаването на материала по него сякаш излетяха от главата му; не спираше да повтаря, че съм свършил фантастична работа и от нея щяло да стане фантастичен материал. Пропуснах подробностите по уволнението на Уорън и опита на Уолинг да ме прецака. Казах му къде се намирам и какво се каня да направя. Той го одобри.

— Вероятно така или иначе ще се наложи да използваме цялото свободно пространство от блока с новините за случая с клиниката — каза той. — Поне най-малко още два дни. Тук е направо някаква лудница. Всички са пощръклели. Ако беше тук, щях да те използвам да редактираш.

— Съжалявам, че не мога да ти помогна.

— Няма нищо. Давай, пък когато окончателно си изясниш нещата, обади ми се. От това ще стане нещо велико, Джак.

— Надявам се.

Глен се отнесе отново на темата, за възможността за журналистическите награди и как да прецакаме конкуренцията, като

публикуваме такава сензация. Докато слушах, Уолинг влезе в офиса с един мъж, който предположих, че е Боб Бакъс. Той също беше облечен в сив костюм, но имаше вид на началник. Наближаваше четиридесетте и все още беше в добра форма. Имаше приятно изражение, късо подстригана кестенява коса и пронизващи сини очи. Дадох знак, че всеки момент свършвам.

— Грег, трябва да приключваме.

— Добре, обади ми се, когато станеш готов. И още едно нещо, Джак.

— Какво?

— Направи някоя снимка.

— Добре.

Докато затварях, си помислих, че малко прекалява. Намесването и на фотограф в тази история щеше да бъде ход с непредвидими последици. Аз самият не знаех дали ще ме огрее, а какво оставаше за фотографа...

— Джак, да ти представя Боб Бакъс, заместник-главният специален агент. Той ръководи екипа. Боб, това е Джак Макавой от „Роки Маунтин Нюз“.

Стиснахме си ръце, хватката на Бакъс беше желязна. Стандартният мачо от ФБР. Докато разговаряхме, той несъзнателно протегна ръка към бюрото и оправи календара.

— Винаги се радвам да се видя с нашите приятели от четвъртата власт. Особено с онези, които не са от околоръстното шосе.

Само кимнах. Това беше част от общоприетите празни приказки и всички го знаехме.

— Джак, защо не отскочим до бюфета да си вземем кафе? — запита Бакъс. — Денят беше достатъчно напрегнат. Тъкмо ще ти покажа туй-онуй по пътя.

Докато се качвахме по стълбите, той не произнесе нищо съществено, освен съболезнованията за смъртта на брат ми. След като и тримата седнахме с кафетата си на една от масите, той вече премина на служебна тема.

— Джак, в момента не сме на служба — каза Бакъс, — всичко, което видиш или чуеш, докато си в Куантико, си остава само за теб. Ясен ли съм?

— Да. На първо време.

— Добре. Ако искаш да промениш уговорката, трябва да разговаряш с мен или Рейчъл и мисля, че можем да го уредим. Съгласен ли си да подпишеш документ на тая тема?

— Разбира се. Но при едно условие — аз да съставя текста.

Бакъс кимна, сякаш бях спечелил точка във финалните дебати.

— Добре. Смятам, че е честно. — Отмести чашата с кафето си настрана, избърса няколко несъществуващи трохички от дланите си и се приведе над масата към мен. — Джак, след петнайсет минути започва служебно съвещание. Както съм сигурен, Рейчъл вече те е осведомила, че сме задвижили машината на пълен ход. Според мен ще проявим престъпна небрежност, ако не процедираме по възможно най-бързия начин с това разследване. Включил съм целия си екип, осем взети на заем агенти от Секцията по бихейвиористични науки, двама техници на пълен работен ден и шест оперативни работници. Не мога да си спомня до този ден друго подобно разследване с такова ангажиране.

— Радвам се да го чуя... Боб.

Дори и не мигна, когато се обърнах към него с малкото му име. Бях провел малък тест. Очевидно ме третираше като равен; достатъчно често се бе обръщал до този момент на малкото ми име. Реших да видя какво ще стане, ако и аз направя същото. Дотук, добре.

— Свършил си чудесна работа — продължи Бакъс. — С нея си ни създал една здрава основа, от която да тръгнем. Искам да ти кажа, че и ние вече повече от денонощие сме на пълни обороти по случая.

Зад него видях агента, който бе разговарял с мен в офиса на Уолинг, да сяда на една маса с чаша кафе и сандвич. Започна да дъвче, наблюдавайки ни.

— Вече стана дума за многобройния екип, включен в това разследване — каза Бакъс. — В момента обаче най-основната ни грижа е как да го опазим в тайна.

Нещата се развиваха точно така, както бях предполагал и аз трябваше да положа усилия, за да не се издам, че осъзнавам тежестта си при разследването на ФБР. Имах здрави позиции. Вече бях вътрешно лице.

— Искате да кажете, че не е желателно да пиша за случая — изрекох спокойно.

— Точно така. Поне засега. Имаме предвид, че ти знаеш достатъчно, дори и без това, което си научил от нас, и можеш да гръмнеш цялата преса и медиите. Това би била истинска експлозия, Джак. Само да публикуваш нещо в Денвър, и всички ще наострят уши. През нощта ще плъзне по цялата мрежа и във всеки вестник. После щафетата де я поемат „Хард Копи“ и останалите таблоиди. Всеки, който не си е заровил главата в пясъка, ще го узнае. А това, държа да го разбереш, Джак, не можем да допуснем. На никаква цена. Веднага щом извършителят разбере, че знаем за него, ще се покрие. И никога не ще успеем да го заловим. А ти не би искал това да се случи, нали? Става въпрос за човека, убил брат ти. Ти не искаш това да се случи, нали?

Кимнах в знак, че разбирам дилемата, и замълчах за момент, докато подредя отговора си. Изгледах подред Бакъс и Уолинг, а после отново Бакъс.

— Вестникът ми вече е вложил достатъчно пари и време в случая — започнах аз. — Репортажът ми буквално е готов чак до запетаите. За да ви стане по-ясно, ще ви кажа, че още тази нощ мога да напиша статия, в която се казва, че властите провеждат национално разследване на възможността, че сериен убиец в продължение на три години действия необезпокоявано.

— Както вече казах, ти си свършил чудесна работа и никой не ти оспорва авторството върху историята.

— Тогава какво предлагаш? Просто да го забравя и да си тръгна, да те изчакам да си направиш пресконференцията някой ден, когато и ако пипнеш това изчадие?

Бакъс се прокашля и се отпусна назад. Хвърлих поглед към Уолинг, но по лицето ѝ не се четеше нищо.

— Нямам намерение да се кича със заслугите ти — произнесе той. — Просто те моля да поизчакаш със статията си още малко.

— До кога? Колко малко?

Бакъс се огледа из кафето така, сякаш никога не беше идвал тук. Отговори ми, без да ме гледа.

— Докато пипнем тази личност.

Тихичко подсвирах.

— И какво ще получа в замяна на това? Какво ще получи „Роки Маунтин Нюз“?

— Първо тази и най-важна помощ, която ще ни окажеш, е да пипнем убиеца на брат ти. Ако тази причина не ти е достатъчна, сигурен съм, че можем да сключим някаква договореност ти да бъдеш първият, който да се добере до арестувания.

Известно време никой не проговори. Беше ясно, че топката беше върната в моето поле. Внимателно претеглих думите си, преди накрая да се приведа над масата и да проговоря.

— Боб, предполагам, че не греша, ако кажа, че това е един от онези редки случаи, когато вие не държите всички карти и не дърпате всички конци. Това е мое разследване, разбирате, нали? Аз го започнах и нямам никакво намерение да се отказвам от него. Ако си мислите, че ще си подвия опашката и да се върна тихомълком в Денвър, ще си седна на бюрото и ще чакам на телефона да ми позвъните, правите огромна грешка. Аз съм в разследването и ако се опитате да ме изритате, тогава се връщам наистина в Денвър, но статията ще се появи още в неделния брой. Тогава тиражът ни е най-голям.

— И ти ще оставиш убиецът на брат ти да се измъкне? — просъска Уолинг.

— Рейчъл, моля те — намеси се Бакъс. — Ти схващаш добре, нещата. Това, което ние...

— Разбира се, че ме е грижа за него — казах аз. — Затова и бях единственият, който разкри цялата история. Така че не се опитвай да предизвикваш някакви угризения у мен. Брат ми ще си остане в земята, без значение дали ще откриете изрода или не и дали аз ще напиша статията или не.

— Добре, Джак, не поставяме под въпрос мотивите ти — изрече Бакъс с вдигнати в успокояващ жест ръце. — Струва ми се, че сме се озовали в задънена улица, а това никак не ми харесва. Защо не ни кажеш ясно и точно какво искаш. Сигурен съм, че ще се споразумеем още сега. Преди дори кафето да е изстинало съвсем.

— Съвсем просто е — произнесох бързо аз. — Включете ме в разследването. Осигурете ми пълен достъп като наблюдател. Няма да напиша и думичка, докато не заловим кучия син или не се откажем.

— Това е изнудване — възмути се Уолинг.

— Не, това е уговорка, която ви предлагам — отвърнах аз. — В действителност това представлява концесия, защото на практика

статията ми вече е готова. А да я отлагам под каквито и да било поводи е против всичките мои инстинкти и това, което върша.

Изгледах Бакъс. Уолинг кипеше от гняв, но добре знаех, че това нямаше никакво значение. Той беше човекът, който вземаше решенията.

— Не мисля, че можем да направим такова нещо, Джак — изрече накрая той. — Всички правилници на работата ни в бюрото го забраняват. То би могло да бъде много опасно за теб.

— Пет пари не давам дали ще бъде опасно или не. Ама изобщо. Това е последната ми дума. Или я приемате, или я отхвърляте. Обади се на когото мислиш, че е необходимо. Това е сделка.

Бакъс придърпа чашата с кафето пред себе си и се втренчи в застиналата течност. Дори не беше отпил още.

— Това предложение надхвърля моите правомощия — каза. — Ще трябва да ти се обадя.

— Кога?

— Веднага след като телефонирам, още сега.

— А какво ще стане със служебното съвещание?

— Не могат да започнат без мен. Защо не ме изчакате двамата тук? Няма да отнеме много време.

Бакъс се изправи и внимателно върна стола си до масата.

— Искам да изясня още веднъж нещата — обадих се аз преди той да тръгне. — Ако бъда допуснат в това разследване като наблюдател, няма да напиша и ред за случая, докато не направим арест или докато вие не решите, че усилията са безсмислени и преклучите на други случаи; само с две изключения.

— Какви са тези изключения? — запита той.

— Едното е, ако ме помолиш изрично да пиша за случая. Може да дойде момент, когато ще решиш, че е по-добре да подплашим мръсника с шум във вестниците и медиите. Тогава ще напиша статията. Другото изключение е, ако някъде изтече информация. Ако този случай се появи в който и да било вестник или телевизионен канал, всичките ни уговорки отпадат. Моментално. Ако дори доловя само, че още някой се кани да пише, аз ще съм първият, който ще публикува материал по случая. В края на краищата авторът съм аз.

Бакъс само ме изгледа и кимна.

— Няма да се бавя.

След като се отдалечи, Уолинг ме изгледа и произнесе спокойно:
— Ако аз бях на негово място, щях да те накарам да си свалиш картите.

— Нямахме никакъв блъф — отвърнах аз. — Бях абсолютно искрен.

— Ако това е вярно, че ти би изтъргувал залавянето на персоната, убила брат ти, за една статия, тогава те съжалявам. Ще отида да си взема още кафе.

Тя се изправи и тръгна. Докато я следях как отива до барчето на бюфета, разумът ми се занимаваше с изречените от нея думи и после се прехвърли върху стиха на По, който бях чел предната нощ и който не искаше да ме напусне.

*Живях аз сам сред свят от стон,
с душа — умираща вълна.*

22.

В залата за конференции почти нямаше столове, незаети от агенти. Бяха подредени в два кръга: един около дългата маса и втори около тях. Бакъс ми посочи един стол от външния кръг. Уолинг седна на единия от двата свободни стола в центъра на масата, които очевидно се пазеха изключително за тях. Усетих множество погледи, вперени в мен, докато си заемах мястото, но аз вдигнах калъфа с компютъра си от пода, сякаш търсех нещо, само й само да не ми се налага да срещам очите им.

Бакъс бе приел условията ми. Или по-скоро този, който му бе дал зелена улица по телефона. Вече бях прикрепен към оперативната група с агент Уолинг в качеството на персонална бавачка — както тя се изрази. Написах и подписах договореност, с която се задължавах да не публикувам нищо за разследването до приключването му или прекратяването, или в случаите на двете изключения, които вече бях споменал. Запитах Бакъс за някакъв фотограф, който да ме придружава, но той отвърна, че не сме се разбирали така. Съгласи се обаче да разгледа допълнителните изисквания за снимки. Това беше най-доброто, което можех да направя за Глен.

След като Бакъс и Уолинг се настаниха по местата си и интересът към мен постепенно затихна, аз се огледах. В стаята имаше още дузина мъже и три жени, включително и Уолинг. Повечето от мъжете бяха по ризи със запретнати ръкави и, изглежда, ги бяха вдигнали от бюрата, преди да дойдат на съвещанието. Пластмасови чашки за кафе, купища документи и папки имаше по коленете им и върху масата. Една жена си пробиваше път през столовете, раздавайки по снопче листове на всеки агент. Забелязах, че един от агентите беше мъжът с грубите черти, с когото се бях сблъскал в офиса на Уолинг и когото после бях видял в кафето. Когато тя бе отишла да си вземе нова чаша кафе, той бе станал от масата и я бе приближил до щанда, където разговаря с нея. Не можех да чуя какво си бяха казали, но ставаше ясно, че го бе срязала, и на него не му беше много весело.

— Хайде, момчета и момичета — започна Бакъс. — Нека да свършим и това, стига да можем. Денят и без това беше достатъчно дълъг, а оттук нататък вероятно ще стават още по-дълги.

Всички разговори внезапно секнаха. Полекичка пъгнах ръка в калъфа на компютъра и измъкнах бележника си. Отворих го на чиста страница и се приготвих да си водя бележки.

— Първо, едно малко съобщение — каза Бакъс, — новият човек, когото виждате седнал до стената, се казва Джек Макавой. Той е репортер от „Роки Маунтин Нюз“. Ще бъде с нас, докато приключим. Благодарение на неговия труд беше сформиран този екип. Той откри нашия Поет. Съгласи се да не пише нищо за разследването ни, докато не вкараме престъпника зад решетките. Искам всички да му оказвате съдействие. Той има разрешението на главния специален агент, за да бъде сред нас.

Усетих, че всички погледи отново се насочиха към мен и застинах с бележник и молив в ръка, сякаш заловен на местопрестъплението с прясна кръв по ръцете си.

— След като няма да пише, защо тогава е извадил бележника си?

Дочух познатия глас и видях, че това беше мъжът с грубото лице от офиса на Уолинг.

— Трябва да си води бележки, за да може после, когато пише, да цитира фактите — обади се тя, оказвайки ми неочаквана подкрепа.

— Ще бъде наистина събитие денят, в който някой журналист напише истината — отвърна ѝ агентът.

— Гордън, нека не притесняваме господин Макавой — изрече усмихнат Бакъс. — Вярвам, че ще си свърши както трябва работата. Главният специален агент му има доверие. И наистина, след като е свършил такава чудесна работа до този момент, нямаме право да подлагаме на съмнение неговите качества.

Видях как мъжът на име Гордън поклати обезсърчен глава; лицето му бе започнало да потъмнява. Поне вече добивах ясна представа от кого да се пазя. Следващото предупреждение дойде, когато жената с разпечатаните документи ме подмина, без да ми даде нищо.

— Това ще е последното ни групово съвещание — заяви Бакъс. — Утре повечето от нас и останалите хора по това разследване ще се прехвърлят в Денвър, мястото на последния случай. Рейчъл ще остане

агент по делото и координатор. Брас и Брад остават тук да се занимават със събирането и съпоставянето на постъпващите материали. Искам всяка вечер до шест часа всички доклади, които изпращат агентите ни в Денвър и Куантико, да са напечатани. На първо време използвайте факса на оперативния отдел в Денвър. Номерът трябва да се намира върху разпечатките, които току-що получихте. Ще изведем наши собствени телефонни връзки и ще ви дадем номерата им по най-бързия възможен начин. А сега нека обобщим с какво разполагаме. Много е важно всички да сме на една и съща вълна. Не искам никакви главоболия имаме си ги достатъчно до този момент.

— Няма да е хигиенично да се осерем — обади се саркастично Гордън. — Щото и пресата ще ни следи съвсем отблизо.

Няколко души се разсмяха, но Бакъс ги укроти.

— Добре, Гордън, ти изрази достатъчно ясно несъгласието си. Ще дам думата на Брас за няколко минути и тя ще ви нахвърли докъде сме стигнали в момента.

Една жена, седнала срещу Бакъс, се прокашля и подреди пред себе си трите листа компютърна разпечатка, след което се изпрани.

— И така започна тя, — имаме шест мъртви детектива в шест щата. Също така имаме шест неразкрити случая на убийства, по които детективите са работили индивидуално, когато ги е заварила смъртта. Основният извод от цялата работа е, че засега нямаме данни, дали престъпникът е един, двама или повече. Нашето предположение е, че си имаме работа с един, но в момента нямам доказателства, с които да го подкрепя. Това, в което сме сигурни, е, че убийствата и на шестимата детективи са свързани помежду си и следователно най-вероятно са дело на един и същи човек. За момента сме се съсредоточили върху този престъпник, когото наричаме Поета. А освен това разполагаме само с хипотезата за връзка с останалите случаи. По-късно ще поговорим за тях. Първо нека започнем с детективите. Хвърлете поглед на първата страница от разпечатаните документи пред вас и после ще ви посоча няколко особености.

Всички забиха погледи в листовете и изпитах неприятното чувство на пренебрегнат. Реших, че след съвещанието ще си поговоря с Бакъс на тази тема. Хвърлих поглед към Гордън и видях, че и той ме гледа. Намигна ми и после се върна към докладите пред себе си. Уолинг се изправи, заобиколи масата и ми подаде един комплект от

разпечатката. Кимнах благодарно, но тя вече се бе запътила обратно към мястото си. Забелязах, че докато се връщаше на стола си, изгледа Гордън.

Загледах се в листовете в ръцете ми. Първият представляваше организационна структура с имената на ангажираните агенти и задачите им, бяха изброени също така телефонните и факсовите номера на оперативните отдели в Денвър, Балтимор, Тампа, Чикаго, Далас и Албукерк. Прегледах списъка на агентите и открих само един Гордън. Гордън Торсън. Видях задачата му, написана съвсем просто „Куантико — Горд.“

После потърсих и Брас и лесно отгатнах, че това е Бразилия Доран, според списъка „координатор/специалист по събиране на данните за жертвите“. Бяха изброени и други задачи на агенти. Имаше и такива, свързани с почерците и криптологията, но повечето бяха просто отбелязани като градовете, в които им предстоеше да си свършат работата, последвани от името на жертвата. Към всеки град, където бе минал Поета, бяха разпределени по двама агенти от Секцията по бихейвиористични науки със задачата да координират разследванията на тези случаи с агенти от градските оперативни отдели и местната полиция.

Прехвърлих се на следващия лист със схемата, която всички четяха.

ОБООБЩЕНИ ДАННИ ЗА ЖЕРТВИТЕ — ПОЕТА, СБН 95—17

1. Клифърд Белтран, отдел на областния шериф, Сарасота, специалист по разследване на убийства.

Бял, мъж, дата на раждане 14-3-34, дата на смъртта 1-4-92.

Оръжие: „Смит & Уесън“ 12,
един изстрел — в главата.

Място на смъртта: жилището. Без свидетели.

2. Джон Брукс, Чикагско полицейско управление, отдел по разследване на убийства, VI район.

Чернокож, мъж, дата на раждане 21-7-54, дата на смъртта 30-10-93.

Оръжие: служебен, „Глок“ 19,

два изстрела, едно попадение — в главата.

Място на смъртта: жилището. Без свидетели.

3. Гарланд Петри, полицейско управление Далас; отдел „Убийства“.

Бял, мъж, дата на раждане 11–11–51, дата на смъртта 28–3–94.

Оръжие: служебен, „Берета“ 38,

два изстрела, две попадения — гърдите и главата.

Място на смъртта: жилището. Без свидетели.

4. Морис Котайт, полицейско управление Албукерк, отдел „Убийства“.

Латиноамерикански произход, дата на раждане 14–9–56, дата на смъртта 24–9–94.

Оръжие: служебен „Смит & Уесън“ 38 калибър,

два изстрела, едно попадение — в главата.

Място на смъртта: кола. Без свидетели.

5. Шон Макавой, полицейско управление Денвър, отдел „Убийства“.

Бял, мъж, дата на раждане 21–5–60, дата на смъртта 10–2–95.

Оръжие: „Смит & Уесън“ 38 калибър,

един изстрел — в главата.

Място на смъртта: кола. Без свидетели.

Първото нещо, което ми направи впечатление, беше, че още не са включили Маккафърти. Той щеше да е втори в списъка. После проумях, че очите на много от тези в стаята отново бяха приковани в мен, след като бяха прочели списъка до края и вероятно бяха разбрали кой съм. Седях, впил очи в бележките под името на брат ми. Животът му беше сведен до кратко описание и дати. Бразилия Доран накрая ме измъкна от това положение.

— Тези бяха напечатани преди шестия случай да бъде потвърден — каза тя. — Ако искате да си го включите сега в списъка, поставете го между Белтран и Брукс. Казва се Джон Маккафърти, детектив от отдел „Убийства“ на полицейското управление в Балтимор. По-късно ще получим повече подробности. Така или иначе, както виждате,

нещата непрекъснато се променят. Използваните оръжия се различават, местата на убийствата — също, имаме трима бели, един чернокож и един от латиноамерикански произход... Маккафърти е бял, мъж, четиридесет и седем годишен. Сцената на убийството и доказателствата обаче са твърде малко. Всяка жертва е детектив от отдел „Убийства“, пол мъжки, убит с изстрел в главата и без свидетели на убийството. Има две общи обстоятелства които се налага да изследваме. Във всеки случай има предсмъртно писмо с цитат от произведение на Едгар Алън По. Това е първото. Второто е, че всички жертви според колегите са били обсебени до такава степен от случаите, които са разследвали, че двама от тях са потърсили помощта на психиатър.

— Ако обичате, отгърнете на следващата страница.

Листовете зашумоляха. Усещах почти физически мрачното настроение, обземащо всеки присъстващ. За мен това беше един нереален момент. Чувствах се така, както навярно се чувства авторът на сценария, когато накрая вижда произведението си върху екрана. До този момент всичко това беше скрито по бележниците ми, компютъра и главата ми като част от някаква все още хипотетична възможност. Но сега се намирах в стая, пълна със следователи, които открито говореха за случая, разглеждаха разпечатаните материали, живи доказателства за съществуването на ужаса.

Следващата страница съдържаше предсмъртните бележки, всички цитати от поемите на По, които бях открил и записал предната нощ.

— Това е, което недвусмислено обединява случаите — заяви Доран. — Нашият Поет боготвори Едгар Алън По. Не знаем още защо, но това е нещо, над което ще работим тук в Куантико, докато вие обикаляте из страната. Ще дам за известно време думата на Брад, за да ви разкаже малко за тази подробност.

Агентът, седнал до Доран, се изправи и взе думата. Върнах се на първата страница на комплекта и открих в списъка и агент Бродли Хейзълтън. Брас и Брад. Какъв тим. Хейзълтън, едър мъж с надупчени от акне бузи, си нагласи очилата на носа, преди да започне.

— Така, това, с което разполагаме в момента, са шест цитата при всеки от шестте случая — включително и този в Балтимор — от три поеми на По, както и последните думи на поета. Разглеждаме ги, за да

решим дали можем да направим някакъв обобщаващ извод за какво служат тук тези поеми и какво значение имат за неизвестния извършител. Тук търсим всички възможни връзки, каквито и да са. Изглежда съвсем ясно, че извършителят по този начин си играе с нас, като в същото време поема много голям риск. Не мисля, че днес бихме били събрани тук или господин Макавой щеше да открие връзка между тези случаи, ако нашият човек не бе решил да цитира Едгар Алън По. Така тези поеми са равносилни на негов подпис. Ще се опитаме да открием защо е предпочел Едгар По, пред, да кажем, Уолт Уитман, но аз...

— Ще ви кажа защо — прекъсна го един агент, седнал в далечния край на масата. — По е бил изкукуригал задник и нашият човек едва ли се различава от него.

Няколко души се изсмяха.

— По всяка вероятност колегата има право в най-общ смисъл — каза Хейзълтън, наясно, че коментарът беше направен, за да се разведри малко атмосферата. — Но въпреки това с Брас ще работим върху този аспект и ако на някого от вас му е хрумнало нещо, може да го сподели. Колкото до момента, мога да ви кажа две неща. Според специалистите По е съзателят на модерния криминален разказ с издаването на „Убийствата на улица «Морг»“, който, общо взето, е детективска история. Така че може да сме се сблъскали с престъпник, който гледа на всичко извършено от него като на някаква криминална загадка. Той просто иска да ни се подиграе със своята загадка, използвайки думите на По като насочващи следи. Аз започнах също така да чета някои от най-авторитетните критици и тълкуватели на творбите на По и се натъкнах на нещо интересно. Една от поемите, от които нашето приятелче цитира, се нарича „Омагьосаният дворец“. Поемата се съдържа в един разказ на име „Падането на замъка Ъшър“. Сигурен съм, че всички сте го чували или чели за него. Така или иначе в литературните анализи най-често се твърди, че докато на пръв поглед с тази поема се описва къщата на Ъшър, всъщност тя представлява маскирано или подсъзнателно описание на главния герой на разказа Родерик Ъшър. А това име, както знаете, ако сте били на снощното съвещание, изникна при смъртта на жертва номер шест. Съжалявам, това е Шон Макавой. Той не е просто пореден номер.

Погледна към мен и кимна; кимнах му в отговор.

— Описанието в поемата... я почакайте. — Хейзълтън се загледа в записките си и после откри това, което търсеше, нагласи очилата на носа си и продължи: — Така, ето го: „Безброй златни знамена висяха от стените бели“. А по-късно идва „И цяла в бисер и рубин блестеше входната врата“. И още: „през два прозореца съзира“. Така, това може да се изтълкува като описанието на саможив бял мъж с руса коса, вероятно дълга или къдрава, и очила. Ето ви началото на физическия профил.

В стаята се разнесе бурен смях и Хейзълтън запротестира:

— Това е в книгата. Абсолютно съм сериозен и смятам, че трябва да почнем оттук.

— Чакай, чакай малко — обади се някой от външния кръг. Мъжът се изправи, така че да може да привлече вниманието на цялата стая. Беше по-възрастен от повечето други агенти и лицето му излъчваше упоритостта на старо куче, което никой не е в състояние да отклони от следата. — Какви си ги дрънкаме тук? „Безброй златни знамена...“ какви са тия глупости? Номерът с По действително е голяма работа, и сигурно ще помогне на момчето тук да продаде купища вестници, но за последните двайсет часа, откакто съм тук, нищо не е успяло да ме убеди, че по улиците броди някакъв откачен, който знае как да пречука петима, не, шестима стари кучета детективи и при това да ги накара сами да захаят дулото. Аз поне не мога да си го представя, а вие?

Много от присъстващите посрещнаха думите му с одобрителни коментари и кимания. Чух някой да се обръща към него със „Смити“ и на първата страница видях името Чък Смит. Той поемаше за Далас.

Брас Доран се изправи, за да коментира проблема.

— Точно там е цялата работа — произнесе тя. — Методологията е именно темата, която сме най-слабо подготвени да разискваме в момента. Но за връзката с По съм абсолютно сигурна и Боб е съгласен с мен. Така че с каква алтернатива разполагаме? Да кажем, че е невъзможно и да го зарежем? Не, ние ще действваме така, сякаш животът и на други хора е заложен на карта, защото най-вероятно така ще се окаже. Надявам се, че на въпросите, които ще зададете, ще бъде отговорено в хода на следствието. Аз обаче съм съгласна, че това е нещо, върху което трябва да се замислим, а скептицизмът никога не е

излишен. Това е въпрос на влияние. Как успява този Поет да въздейства върху тези мъже?

Тя обходи с поглед помещението. Смити мълчеше.

— Брас — обади се Бакъс, — нека да продължим с първите жертви.

— Хайде, момчета, да продължим нататък.

Страницата, на която отгърнахме, съдържа информация за убийствата, обсебили болезнено съзнанието на убитите от Поета детективи. В доклада те бяха наречени вторичните жертви, макар че в действителност бяха загинали първи. Още веднъж забелязах, че страницата не съдържа най-новата информация. Поли Амхърст, жената, чието убийство до такава степен беше обсебило съзнанието на Джон Маккафрти в Балтимор, все още не беше добавена в списъка.

**ОБОБЩЕНИ ДАННИ ЗА ЖЕРТВИТЕ, СВЪРЗАНИ СЪС СМЪРТТА
НА ДЕТЕКТИВИТЕ — ПРЕДВАРИТЕЛЕН ПОДБОР.**

1. Гейбриъл Ортис, Сарасота, Флорида,
ученик,
латиноамерикански произход, момче, дата на
раждане 1–6–82, дата на смъртта 14–2–92.

Удушаване с връв, оскверняване на трупа
(влакно тип „капок“).

2. Робърт Сматърс, Чикаго,
ученик,
чернокож, момче, дата на раждане 11–8–81, дата на
смъртта 15–8–93,

удушаване с ръце, осакатяване на трупа след
настъпването на смъртта.

3. Алтея Гранадайн, Далас,
ученичка,
чернокожа, жена, дата на раждане 10–10–84, дата на
смъртта 4–1–94,

многократно наръгване с нож в гърдите, осакатяване
на трупа.

4. Мануела Кортес, Албукерк, Н.М.,
домакиня,

латиноамерикански произход, дата на раждане 11–4–46, дата на смъртта 16–8–94, многократна брутална сила, осакатяване на трупа (влакно тип „капок“).
5. Тереза Лофтън, Денвър, Колорадо, студентка, работила в целодневен детски дом, бяла, жена, дата на раждане 4–7–75, дата на смъртта 16–12–94, удушаване с връв, осакатяване на трупа (влакно тип „капок“).

— Така, още един пропуск — каза Доран. — Балтимор. Доколкото разбирам, тук жертвата в случая не е дете, а учителка. Поли Амхърст. Удушаване с връв и последващо осакатяване на трупа.

Тя изчака за момент, за да могат хората да си запишат данните.

— Още сме в процес на получаване на папките и данните по факса за тези случаи — продължи тя. — Това беше събрано специално само за съвещанието. Тук обаче по всички предварителни данни личи, че си имаме работа с убиец на деца. Три от жертвите са деца, две са работили с деца, а последната, Мануела Кортес, е била икономка, отвлечена и удушена на някакво място, докато отивала към училището, посещавано от децата на работодателя ѝ, за да ги придружи до дома им. Ако обобщим данните, получени дотук, тогава излиза, че набелязаните цели в тази верига са били деца, но в половината случаи може би нещо е объркало плана, схемата на дебнене по някакъв начин е била нарушена от възрастните жертви и те са били премахнати.

— До какъв извод можем да стигнем с осакатяването? — запита един агент от външния кръг. — В някои от случаите е извършено след убийството, а при децата... липсва.

— Не сме сигурни, но в този момент предполагаме, че това може да е част от тактиката му за заблуждаване на преследвачите. Чрез прилагането на различна методология и патология той успешно се маскира. По оскъдните данни, приведени на тази страница, случаите може и да си приличат, но при един по-пълнен анализ започват да се различават силно. Работата е там, сякаш шестима различни мъже с

различна патология са убили жертвите. В действителност всичките случаи бяха предоставени чрез въпросниците на отделите по ПСЛ от местните агенции, но никоя от тях не откри сходства с останалите. Не забравяйте, че въпросникът вече е нараснал до осемнадесет страници. В крайна сметка стигам до извода, че този престъпник познава начина ни на действие. Мисля, че той умишлено е действал при всяка жертва по различен начин, така че компютърът ни никога да не открие сходството. Единствената грешка, допусната от него, са влакната капок. Така успяхме да разберем, че убиецът е един.

Един агент от външния кръг вдигна ръка и Доран му кимна.

— Ако е имало три жертви, при които е имало влакно капок, защо не сме засекли този факт с компютъра, след като и двата случая са били въведени, както казахте?

— Допусната е грешка. При първия случай, момчето Ортис, влакната капок са били характерни за района и са били отхвърлени. Тази улика не е била включена във въпросника. При случая в Албукерк влакната бяха идентифицирани едва след като бе предоставено изследване на ПСЛ. Но макар и да са били идентифицирани като капок, изследването не е било актуализирано. Пропуск. Изтървали сме сходството. Едва днес го получихме от оперативната служба. Единствено при случая в Денвър влакното капок беше сметнато за достатъчно важно, за да бъде включено във въпросника за ПСЛ.

Няколко от агентите простенаха и аз усетих как сърцето ми замира. Бил е пропуснат шансът за идентифицирането наличието на сериен убиец още при случая в Албукерк. Може би ако не беше този пропуск, сега Шон щеше да е жив.

— И това ни довежда до големия въпрос — каза Доран. — Колко са убийците? Един, който извършва първата поредица, и после идва вторият, който убива детективите? Или само един? Един, който убива всички. За момента, базирайки се на факта, че логически е невъзможно убийците да са двама, следваме теорията за връзката. Според нас убийствата във всеки град са свързани.

— Каква е патологията? — запита Смити.

— Това са само наши предположения. Най-очевидната е, че с убийствата на детективите се опитва да прикрие следите си. Но ние имаме и още една теория. А тя е, че първото убийство се извършва от убиеца с цел да се включи детективът в схемата му. С други думи,

първото убийство е примамка, представена по такъв ужасяващ начин, че да обсеби изцяло съзнанието на детектива. Ние предполагахме, че след това той дебне всеки един от тези служители и изучава навичките и рутинните им действия. Това му позволява да се доближи достатъчно и да извърши евентуалното убийство, без да го открият.

След тези думи в стаята настъпи гробно мълчание. Имах чувството, че много от агентите, препатили ветерани с многобройни разследвания на серийни убийства, до този момент никога не се бяха сблъскали с подобен хищник като този, когото бяха нарекли Поета.

— Разбира се — произнесе Брас, — засега това е само теория.

Бакъс се изправи.

— Благодаря ти, Брас — каза той, сетне се обърна към залата, добавяйки: — А сега по-бързо, защото искам да направя опит за психологически портрет на убиеца и да приключваме за тази вечер; Гордън, ти имаше нещо за нас.

— Да, ще бъда бърз — каза Торсън, като се изправи и се премести до една покрита с голям чертожен картон дъска. — Картата в комплекта ви от копия е остаряла поради балтиморската връзка. Така че ще ви помоля да се съсредоточите тук за момент.

Той бързо нарисова контура на Съединените щати с дебел черен маркер. После с червен маркер започна да проследява пътя на Поета. Започна с Флорида, която бе нарисувал пропорционално доста по-малка в сравнение с останалата част от страната, след което линията стигна до Балтимор, оттам към Чикаго, после до Далас, оттам до Албукерк и накрая до Денвър. Отново взе черния маркер и написа датите на убийствата във всеки град.

— Мисля, че е съвсем очевидно — каза той. — Нашият човек се движи на запад и очевидно е много надървен на ченгетата по разследване на убийствата поради някаква си причина. — Повдигна ръка и посочи към западната част от страната. — Ще търсим за следващите му удари тук, освен ако не успеем да го пипнем преди това.

Гледах края на червената линия, начертана от Торсън, и се запитах какво ли ни очаква. Къде ли се намираше убиецът? Коя щеше да е следващата жертва?

— Защо не го оставим спокойно да се добере до Калифорния, където ще получи радушен прием сред себеподобните си? Край на

проблема!

Всички се изсмяха на шегата на един от агентите във външния кръг. Смехът им придаде кураж на Хейзълтън.

— Хей, Гордо — обади се той, като протегна ръка и почука с молива върху дребното изображение на Флорида. Тая карта да не е някакво фройдистко отражение на проблемите ти?

Думите му предизвикаха истински взрив от смях и Торсън поаления целият, макар и да се ухили на шегата за негова сметка. Видях как лицето на Рейчъл Уолинг пламна от възторг.

— Много смешно, Хейзъл — отвърна високо Торсън. — Защо не се опиташ да откриеш отговора на това в анализа на поемите? Ти си толкова добър там.

Смехът този път угасна бързо и аз заподозрях, че подигравката му бе отправена лично към Хейзълтън.

— Така, сега вече се надявам, че ще ми позволите да продължа — каза той. — Тази нощ ще вдигаме по тревога всички хора от оперативните служби, особено в западната част на страната. Ще ни бъде от помощ, ако успеем да разберем навреме за следващия удар и закараме лабораторията си веднага на мястото. Ще имаме един подготвен екип по всяко време на денонощието. В момента обаче разчитаме на местните хора за всичко. Боб, има ли още нещо?

Бакъс се прокашля, преди да продължи обсъждането.

— Ако сте приключили с, въпросите, да минаваме към характеристиката. Какво можем да кажем за този убиец? Бих искал да добавя още нещо към предупреждението, разпространено от Гордън из страната.

Съобщени бяха редица наблюдения, много от тях съвсем не по темата, а други дори предизвикващи смях. Виждаше се, че сред агентите съществуваше силно другарство. Имаше, разбира се, и вражда, както показваха кръстосаните шпаги между Торсън и Уолинг и после между Торсън и Хейзълтън. Но въпреки това имах чувството, че тези хора бяха седели зад масата в тази стая много пъти преди и много пъти го бяха правили. Какъв трагизъм съдържаше тази фраза „много пъти“.

Опитът да се състави портрет на убиеца едва ли щеше да свърши работа при залавянето на Поета. Обобщенията, които агентите подхвърляха, се свеждаха основно до психологическия му портрет.

Гняв. Изолация. Образовате и интеллигентност над средните. Как ли биха идентифицирали този човек сред масите? Никак.

От време, на време Бакъс се намесват с въпрос, за да вкара дискусиата отново в релсите.

— Ако се доверим на теорията на Брас, защо убива само ченгета от отделите по убийства?

— Отговориш ли на този въпрос, и ги имаш в клетката в съда. Точно там е работата. Тая работа с поезията е отвличаща маневра.

— Богат или беден?

— Има пари. Трябва да има. Където и да отиде, не остава за дълго. Няма работа, убийството е занаятът му.

— Трябва да има банкова сметка или богати родители. Има кола и нужда от пари, за да пълни резервоара.

Обсъждането продължи още двадесет минути, като Доран си водете бележки за предварителния портрет. Тогава Бакъс закри съвещанието и каза на всички да си отдъхнат до сутринта, преди да потеглят.

След приключване на съвещанието няколко души се приближиха до мен и ми се представиха, изразявайки съболезнованията си за брат ми, придружавайки ги с похвали за разследването ми. Те обаче бяха малко. Сред тях бяха Хейзълтън и Доран. След няколко минути останах сам и се оглеждах за Уолинг, когато изведнъж до мен цъфна Гордън Торсън. Той ми протегна ръка и след кратко колебание я стиснах.

— Не исках да те притеснявам — изрече той с топла усмивка.

— Всичко е наред. Няма нищо.

Имаше здрава хватка и след обичайното двукратно разтърсване на ръцете ни аз се опитах да се откопча, но той не ме пускаше. Дръпна ме за ръката към себе си и се приведе напред, така че само аз да мога да чуя какво ще ми каже.

— Добре че брат ти не може да види всичко това — прошепна. — Ако аз направех това, което ти си направил по този случай, щях да пукна от срам. Направо нямаше да ми се живее.

Изправи се, усмивката не слезе от лицето му. Изгледах го и кой знае защо кимнах. Той пусна ръката ми и се отдалечи. Почувствах се унижен от това, че не бях успял да се защитя. Само бях кимнал като глупак.

— Какво беше това?

Обърнах се. Рейчъл Уолинг стоеше пред мен.

— А, нищо. Той просто... нищо.

— Каквото и да ти е казал, забрави го. Понякога е абсолютен гадняр.

Кимнах.

— Да, вече започвам да разбирам.

— Хайде, да отидем в кафето. Умирам от глад.

В коридора тя ми разказа плана за пътуването.

— Потегляме рано сутринта. По-добре е, ако останеш тук, вместо да биеш толкова път до „Хилтън“. В петък стаите за гости на практика опустяват. Можем да те настаним в някоя от тях и да се обадим в „Хилтън“ да почистят стаята ти, като ти изпратят багажа в Денвър. Имаш ли нещо против?

— Ами, сигурно не. Предполагам...

Торсън не излизаше от ума ми.

— Педал.

— Какво?

— Този Торсън е абсолютен задник.

— Остави го. Заминаваме, а той остава тук. Какво ще кажеш за „Хилтън“?

— Добре, съгласен съм. Компютърът е при мен, а и всичко най-необходимо.

— Ще се погрижа да имаш чиста риза утре сутринта.

— О, колата ми! Имам една кола под наем в гаража на „Хилтън“.

— Къде са ключовете?

Измъкнах ги от джоба.

— Дай ми ги. Ще се погрижим за колата ти.

23.

В ранните часове на утрото, когато светлината едва започваше да се процежда през завесите, Гладън сновеше неуморно из апартамента на Дарлийн, прекалено изнервен, за да заспи, и прекалено възбуден, за да му се спи. Крачеше из малките стаи, обмисляше, планираше, чакаше. Хвърли към жената в спалнята, известно време не откъсна очи от леглото ѝ и после се върна във всекидневната.

Плакати от стари порнофилми красяха стените, жилището беше изпълнено с вехтории от един безсмислен живот. Никотинът се беше просмукал буквално във всичко Гладън беше пушач, но дори и за него беше непоносимо! Апартаментът беше истинско гробище.

Спря пред един от плакатите от филм, озаглавен „Вътре в Дарлийн“. Беше му казала, че се е снимала в началото на осемдесетте, преди видеото да нахлуе и революционизира бизнеса, и внезапно сякаш се състари с още десет години. Беше му посочила с тъжна усмивка към плакатите, където ретушираните фотографии показваха тялото и лицето ѝ млади и гладки. Беше известна като Дарлийн. Нямахше нужда от фамилия. Той се зачуди какво ли е човек да живее в място, където изображенията от славното ти минало се надсмиват над остарялото ти тяло.

Извърна се и забеляза чантичката ѝ върху масичката за карти в трапезарията и прегледа съдържанието ѝ. Беше пълна с гримове и празни цигарени кутии и кибрити. Имаше малък спрей за защита срещу нападатели и портмоне. В него имаше само седем долара. Погледна шофьорската ѝ книжка и научи пълното ѝ име.

— Дарлийн Кугел — изрече той на глас. — Приятно ми е да се запознаем.

Взе парите, а всичко останало върна вътре. Седем долара не бяха кой знае какво, но кой ти ги дава? Човекът в магазина на ДиджиТек го бе накарал да плати в аванс, за да поръча камерата си. Финансите му се бяха ограничили до някакви си неколкостотин долара и още седем не бяха излишни.

Остави паричните си тревоги за по-късно и пак закрачи неуморно из стаите. Имаше един сериозен проблем. Времето. Трябваше да му доставят камерата от Ню Йорк. А това нямаше да стане по-рано от сряда. След цели пет дни. За да бъде в безопасност, се налагаше да изчака в апартамента на Дарлийн. Знаеше, че може да си го позволи.

Реши да си направи списък на необходимите неща, които трябваше да купи. Хладилникът беше почти празен, ако не се брояха консервите с риба, а на него му се повдигаше от тази гадост. Трябваше да излезе, за да си купи храна, и после да се затвори чак до сряда. Не се нуждаеше чак от толкова много. Минерална вода, плодове и някакви сандвичи.

Отвън се разнесе шумът от двигател на кола. Той се приближи до вратата и се послуша; накрая дочу шума, който бе чакал. Вестник, който пада на пода, Дарлийн му беше казала, че наемателят в съседния апартамент получава вестник. Добре, че се бе сетил да я попита. Приблужи се до прозореца и се загледа през процепа на щорите към улицата. Сутринта беше сива и мъглива. Навън не се виждаше никой.

След като отключи двете брави, Гладън отвори вратата и пристъпи в острия утринен въздух. Огледа се наоколо и видя сгънатия вестник пред вратата на съседния апартамент. Не се виждаха запалени лампи. Притича, грабна вестника и бързо се прибра.

Отпусна се на дивана и отвори на рубриката МЕТРО, като прелисти набързо осемте страници. Нямаше никакъв материал. Нищо за смъртта на камериерката. Обърна на първата страница на вестника.

Изведнъж забеляза снимката си в долния десен ъгъл. Беше неясната фотография от ареста в Санта Моника. Отмести поглед от собствения си образ и зачете статията. Испита истински възторг. Пак бе направил сензацията. След толкова много години. Лицето му заруменя, докато четеше.

ЗАПОДОЗРЯН ЗА УБИЙСТВО В МОТЕЛ ИЗБЯГВА ОТ РЪЦЕТЕ НА ПРАВОСЪДИЕТО ВЪВ
ФЛОРИДА

От Кийша Ръсел

Човек от Флорида, за когото властите твърдят, че е избягал от правосъдието като извършител на блудства с деца, е бил идентифициран като заподозрян в бруталното убийство на една камериерка от мотел в Холивуд, Заяви в петък полицията в Лос Анжелис.

Уилям Гладън, два̀сет и девет годишен, се търси като виновен за смъртта на Еванджелин Кроудър, чието тяло е открито в стаята му в мотел „Холивуд Стар“. Тялото на деветнадесетгодишната жертва е било нарязано на парчета и напъхано в три чекмеджета на един шкаф в стаята.

Тялото е било открито, след като Гладън се е изнесъл от мотела. Служител на мотела, който търсел изчезналата камериерка, влязъл в стаята и видял кръвта, процеждаща се от бюрото, твърди полицията. Кроудър била майка на невръстно момче.

Гладън се бил регистрирал в мотела под името Брайс Кидър. Полицията обаче твърди, че според анализа на отпечатъците от пръстите, открити в стаята, лицето се нарича Гладън.

Гладън е бил осъден на седемдесет години затвор след получилия шумна известност процес за блудство с деца в Тампа, Флорида преди седем години.

След като прекарва само две години в затвора, присъдата му била отменена след обжалване и той бил освободен. Най-съществените доказателства — снимки на голи деца — били обявени за незаконно придобити от властите. След този юридически провал обвинителите позволили на Гладън да обжалва присъдата и да се признае за виновен в по-дребните обвинения. Бил освободен с изпитателен срок.

В полицията има сведения, че Гладън бил арестуван в Санта Моника три дни преди да бъде открито убийството в мотела. Той бил задържан заради няколко незначителни провинения след оплакване, че правел снимки на голи деца на обществените душеве и на въртележката на кея. Все пак

той бил обвинен и освободен под гаранция, преди да бъде разкрита истинската му самоличност.

Продължава на стр. 14А

Гладън отвори на посочената страница и продължи да чете историята. Там имаше друга негова фотография. Беше на слабо и червенокосо двайсет и една годишно момче, каквото бе преди началото на процеса във Флорида. Там имаше и друг материал, пак за него. Той бързо привърши с първата история.

Продължение от стр. 1А

Според полицията те все още не знаят мотива за зверското убийство на Кроудър. Макар и мотелската стая, в която Гладън е престоял почти цяла седмица. Стаята била внимателно почистена от всякакви отпечатьци, детективът Ед Томас от лосанджелиското полицейско управление заяви, че Гладън е допуснал грешка, довела до идентифицирането му. Това бил единственият негов отпечатък, открит от долната страна на ръкохватката на тоалетното казанче.

— Това беше истински късмет — заяви Томас. — Този отпечатък беше единственото нещо, от което се нуждаехме.

Отпечатъкът е бил въведен в Автоматичната система за идентификация на отпечатьци от пръсти, явяваща се част от национална компютърна мрежа с данни от отпечатьци от пръсти. Същият отпечатък беше открит във файл от компютъра на Отдела по прилагане на закона във Флорида.

Според Томас, Гладън бил търсен за нарушаване на срока на условната присъда вече от почти четири години. Нарушението било регистрирано, когато той преустановил редовните си посещения при съответния служител във Флорида и изчезнал.

При случая в Санта Моника детективите арестували Гладън в неделя след едно преследване от въртележката на

кея, където бил забелязан да прави снимки на малки деца на място за детски забавления.

При опита си да избяга от полицията той захвърлил в залива един варел с отпадъци. Накрая бил заловен в един ресторант на Трета улица.

Арестуван под името Харолд Бризбейн, Гладън бил обвинен в умишлено замърсяване на обществени водоизточници, вандализъм и бягство от полицейски служител. Въпреки това кабинетът на районния прокурор отказал да предяви срещу него каквито и да било обвинения във връзка с приписваните му фотографирания на деца, позовавайки се на недостатъчните доказателства за престъпление.

Детективът Констанс Делпи от полицейското управление в Санта Моника твърди, че тя и партньорът ѝ започнали наблюдението на въртележката, след като получили оплакване от една служителка, че Гладън се навъртал край децата и правел на плажа снимки на деца, къпани от майките си на душовете.

Макар и след ареста да са му били взети отпечатъци от пръстите, полицейското управление в Санта Моника не е разполагало със собствена база данни в компютъра и разчитало на помощ от компютъра в Министерството на правосъдието и другите министерства, включително и управлението на полицията в Лос Анжелис, за да провери отпечатъците по мрежата за автоматично идентифициране. Данните обикновено се получавали след няколко дни, защото управленията винаги правят с предимства своите проверки, а не тези на другите управления.

В този случай взетите в Санта Моника отпечатъци от човека, първоначално известен като Бризбейн, били проверени от полицейското управление на Лос Анжелис едва във вторник. В този момент обаче Гладън, който прекарал неделната нощ в областния затвор, вече бил на свобода, пуснат под гаранция от петдесет хиляди долара.

Късно следобед във вторник полицейското управление в Лос Анжелис също успяло да идентифицира

Гладън чрез отпечатъка, му, открит в мотелската стая.

Детективите, разследващи двата случая, останали само да се дивят на поредицата от събития, взели такъв жесток обрат.

— Човек винаги се замисля, когато каруцата вече се преобърне — заяви детективът Делпи от Групата за разследване на случаи на блудства с деца към полицейското управление в Санта Моника. — Какво бихме могли да направим, при положение, че не знаехме истинската му самоличност? Не знам. Човек понякога има късмет, понякога не.

Томас твърди, че истинското престъпление било извършено във Флорида, където на Гладън било позволено да се измъкне.

— Ето, имате пред вас един доказан педофил и системата спокойно го пуска на свобода — казва Томас. — А когато системата се издъни, както винаги става в такива случаи, след това няма начин някой невинен да не плати цената.

Гладън бързо се прехвърли на другата статия. Испита чувство на възторг, докато четеше за себе си. Той се наслаждаваше от славата си.

ЗАПОДОЗРЯН ИЗВЪРТА „СТРАХОТЕН НОМЕР НА ПРАВОСЪДИЕТО“ ВЪВ ФЛОРИДА

От Кийша Ръсел

Способен адвокат с „килийно образование“, както твърдят съответните институции, Уилям Гладън използва придобитите в затворническите килии юридически тънкости, за да преметне съдебната система и после да се покрие — чак до тази седмица.

Преди осем години той работи в Центъра за работа с деца „Малките патета“ в Тампа, когато е арестуван и

обвинен за блудство с 11 деца в продължение на три години.

Арестът довежда до получилия широка известност процес, завършил две години по-късно с осъждането му по двайсет и осем обвинения. Според разследването ключовото доказателство, довело до присъдата, била колекцията му от полароидни снимки на девет от младите жертви. На снимките децата били заснети разсъблечени в някакъв килер в Центъра за грижи за децата.

Изобличаващото доказателство при тези снимки не било само фактът, че някои от децата били разсъблечени, а израженията върху лицата им, според Чарлз Хаунчел, бивш прокурор в областта Хилсбъро, който бил назначен за този случай.

— Всички деца бяха изплашени — заяви в петък Хаунчел в телефонно интервю от Тампа, където сега се занимава с частна практика. — Тези деца не харесваха това, което се върши с тях, и го показаха. Такава е истината за случая. Това, което лицата им издаваха на снимките, потвърждаваше и нещата, които те казваха пред адвокатите.

Пред съда обаче фотографиите бяха по-важни от адвокатите и това, което децата бяха споделили пред тях. Въпреки възраженията на Гладън, че снимките са открити по време на незаконен обиск на апартамента му от полицейски офицер, чийто син бил сред тези деца, станали жертва на блудство, съдията позволи те да бъдат смятани за доказателство.

Съдебните заседатели заявиха по-късно, че са разчитали изключително само на фотографиите, за да осъдят Гладън, тъй като двамата адвокати, които работили с децата, били дискредитирани от адвоката, упълномощен от подсъдимия да го представлява, заради според неговите думи „техните манипулативни“ методи, използвани за убеждаване на децата да повдигнат обвинения срещу клиента му.

Гладън е осъден на седемдесет години затвор и бил изпратен в Института за корекция на поведението в Райфорд.

В затвора Гладън, който вече имал диплома по английска литература, изучава поезия, психология и право. И по всичко изглежда, че именно в правото той е преуспял. Осъденият за блудство престъпник бързо изучава уменията на „килийн адвокат“, според думите на Хаунчел, и помага на съкилийниците си с изложения до апелативния съд, като в същото време пише своите изложения.

Сред неговите най-известни „клиенти“ в затворническото отделение за сексуални престъпници са били Донъл Форкс, така нареченият „изнасилвач с възглавница“ от Орландо, бившата футболна звезда от отбора на маямските „Делфини“ Алън Джанин и сценичният хипнотизатор от Лас Вегас Хорас Гомбъл. И тримата излежават присъди за многократни изнасилвания и Гладън претърпява неуспех с опитите си да им помогне да извоюват свободата си или нови съдебни процеси с апелациите, които пише, докато излежава присъдата си заедно с тях.

В рамките обаче на още първата си година в затвора, както твърди Хаунчел, той попълва една цялостна апелация по собствената си присъда, с която отново оспорва претърсването, довело до откриването на инкриминиращите фотографии.

Хаунчел обяснява, че Реймънд Гомес, полицейския служител, открил фотографиите, отишъл до дома на Гладън, изпаднал в страшна ярост, след като деветгодишният му син признал, че мъжът блудствал с него в занималнята.

Полицейският служител, който в момента, не бил на служба, почукал на вратата и като не получил отговор, натиснал дръжката на вратата, която се оказала незаключена, и влязъл в апартамента. Гомес, който покъсно дал показания пред съда, заявил, че видял снимките разпръснати върху леглото. Той бързо излязъл от

апартамента и докладвал за откритието си на детективите, които по-късно получили разрешение за обиск.

Гладън бил арестуван, след като детективите се върнали по-късно същия ден със заповедта за обиск и намерили фотографиите, укрити в един килер. На процеса, той твърдял, че не бил оставял входната врата незаключена и че снимките не били на видно място. Твърдял, че независимо от това, дали вратата е била отключена, или фотографиите оставени на видно място, претърсването, извършено от Гомес, е нарушение на конституционните му права, които защитават срещу незаконно посегателство върху личната му собственост и свобода.

Така или иначе, съдията, които разглеждал делото, постановил, че Гомес е действал като баща, а не като полицейски служител, когато е влязъл в апартамента. Следователно случайното откритие на ключовото доказателство не е нарушение на Конституцията.

Един апелативен съд по-късно взема страната на Гладън с твърдението, че като полицаи Гомес би трябвало да знае отлично, че няма право да влиза в апартамента без съответното законно разрешение. Върховният съд на Флорида по-късно отказва да отмени съдебното решение по апелацията, разрешавайки нов съдебен процес, но вече без използването на фотографиите в качеството им на доказателство.

Изправени пред трудната задача да спечелят делото без ключовите доказателства, за които първият съдебен състав твърди, че са от особена важност, властите позволяват на Гладън да се признае виновен по пункта за похотливо поведение с деца.

Максималната присъда за такова престъпление е пет години тъмничен затвор и пет години условна присъда. Към този момент Гладън вече бил прекарал 33 месеца в затвора и имал добро поведение. При осъждането си той получава максималното наказание, но въпреки това излиза от съда свободен човек с условна присъда.

— Това беше истински шамар за правосъдието — спомня си обвинителят Хаунчел. — Знаехме, че го е извършил, но не можехме да използваме доказателствата, с които разполагахме. След произнасянето на присъдата не можех да гледам в очите родителите и децата им. Защото знаех, че онзи тип е въвн на свобода и вероятно ще продължи да прави същото.

Около година след освобождаването му Гладън изчезва, след което бива издадена заповед за задържането му поради нарушаване на условната присъда. Тази седмица отново се появи в Южна Калифорния с постъпка, която съответните власти наричат „брутално престъпление“.

Гладън прочете още веднъж статията. Беше очарован от изчерпателността ѝ и рекламата, която му правеше. Хареса му също така, че в написаното се прокрадваше известно съмнение във версията на онова ченге Гомес. Тоя лъжец, помисли си Гладън. Вмъкна се без разрешение и провали делото. Така му се пада. Малко остана да се поддаде на изкушението да позвъни на журналистката, за да ѝ благодари за материала, но размисли. Беше прекалено рисковано. Помисли си и за Хаунчел, младия прокурор.

— Шамар за правосъдието — изрече той на висок глас. И после изрева с цяло гърло: — Шамар за правосъдието!

Беше изпълнен с възторг. Имаше толкова много неща, които не знаеха, и въпреки това той беше на първа страница. Но те скоро щяха да ги узнаят. Звездният му час приближаваше.

Изправи се и отиде в спалнята, за да се приготви за магазина. Реши, че е най-добре да го направи рано сутринта. Отново огледа Дарлийн. Приведен над леглото, докосна китката ѝ и се опита да повдигне ръката ѝ. Трупното вцепеняване бе пълно. Огледа лицето ѝ. Мускулите на челюстите ѝ вече се свиваха, издърпвайки устните и назад в гротескна усмивка. Очите ѝ сякаш бяха втренчени в собственото си отражение в огледалото над леглото.

Протегна ръка и издърпа перуката от главата ѝ. Косата ѝ беше кестенява и къса. Забеляза, че малко от кръвта беше попаднала върху долните къдри на перуката ѝ и я отнесе в банята да я изпере. После се

върна в спалнята и събра вещите от килера, които му трябваха за покупките. Хвърляйки един последен поглед към трупа, преди да излезе от стаята, Гладън се досети, че не я беше попитал какво означава татуировката ѝ. А сега вече беше прекалено късно.

Преди да излезе, включи климатичната инсталация на максимално. Докато сменяше дрехите си във всекидневната, си отбеляза да вземе още някакви ароматизатори. Реши да използва за целта седемте долара, които бе намерил в портмонето ѝ. След като създаваше проблеми, трябваше да си плати за разрешаването им.

24.

Събота сутринта се качихме на един хеликоптер в Куантико до Нашънъл, откъдето взехме малък самолет на бюрото, с който отлетяхме за Колорадо към мястото, където беше загинал брат ми. Там беше и най-прясната следа. Бяхме аз, Бакъс, Уолинг и един специалист по съдебна медицина на име Томпсън, който присъстваше на съвещанието от предната нощ.

Под якето си носех светлосиня риза с инициалите „ФБР“ върху джобчето. Уолинг бе почукала на вратата ми сутринта и ми я бе подала с усмивка. Това беше прекрасен жест, но ми бе неприятно, че трябва да чакам да стигнем в Денвър, за да се облека в моите дрехи. Но въпреки това беше по-добре, отколкото да облека ризата, която бях носил два дни.

Пътуването протичаше нормално и аз седях отзад, три реда зад Бакъс и Уолинг. Томпсън седеше зад тях. Използвах времето, като четях биографичните бележки за По в книгата, която бях купил, и вкарах бележките си в лаптопа.

По средата на полета Рейчъл стана от мястото си и дойде при мен. Беше в джинси, зелена кадифена риза и високи ботуши. Отметна косата си назад, докато се настаняваше на съседната до моята седалка, и лицето ѝ се откри сякаш в рамка. Беше красива и аз внезапно проумях, че за по-малко от двайсет и четири часа бях прекрачил от единия на другия полюс: след като я бях ненавиждал, сега я желяех.

— Какво си мислиш сега, след като се връщаш обратно в Денвър?

— За брат ми. Ако пипнем престъпника, може би ще разбере как се е случило. Още не мога да повярвам.

— Бяхте ли близки с него?

— През повечето време. — Не исках да мисля за това. — Но през последните няколко месеца, не... Беше се случило преди това. Беше нещо доста цинично, като си помисли човек. Така добре се разбирахме и в следващия момент ни се повръщаше един от друг.

— По-голям ли беше или по-млад?

— По-голям.

— С колко?

— Три минути. Ние бяхме близнаци.

— Не знаех.

Кимнах и тя се навъси, сякаш това, че сме били близнаци, правеше загубата още по-болезнена. А може би наистина беше така.

— В докладите това не бе отбелязано.

— Вероятно са решили, че не е важно.

— Е, може би това обяснява защо ти..., винаги съм се чудела на близнаците.

— Искаш да кажеш дали съм получил от него телепатично съобщение през нощта, когато е бил убит? Не. Такива неща при нас не се случваха. А дори и да ги е имало, никога не съм успявал да ги забележа, а и той никога не ми е споменавал за такова нещо.

Тя кимна и аз се обърнах за няколко секунди към илюминатора. Беше ми хубаво с нея въпреки обстоятелствата, при които се запознахме. Но аз започвах да подозирам, че Рейчъл Уолинг е способна да предразположи и най-лошия си враг.

Опитах се да науча нещо за личния ѝ живот. Спомена брака, за който вече знаех от Уорън, но не сподели много за бившия си съпруг. Каза, че отишла в Джорджтаун да учи психология и била наета на работа от бюро то последната си година от следването. Не скри, че бързо е напреднала в бюро то благодарение на това, че е жена с юридическо образование.

— Родителите ти сигурно се гордеят много с теб — предположих аз.

Тя поклати глава.

— Не?

— Майка ми си отиде, когато бях още малка. Не съм я виждала много отдавна. Не знае нищо за мен.

— А баща ти?

— Баща ми умря, когато бях много млада.

Знаех, че съм прекрачил границата на обикновения разговор. Но инстинктът ми на журналист ме тласкаше да задам следващия въпрос, винаги онзи, който най-малко очаквах. Усещах, че тя иска да каже още, но няма да го направи, ако не я запитам.

— Какво се случи?

— Беше полицай. Живеехме в Балтимор. Самоуби се.

— О, Господи! Рейчъл, извинявай. Не трябваше да...

— Не се притеснявай, всичко е наред. Исках да го знаеш. Мисля, че всичко е свързано с това, което представлявам и каквото правя. Може би е така и с брат ти и тая история. Затова искам да знаеш, че съжалявам за грубото си отношение.

— Не се притеснявай за това.

— Благодаря ти.

Замълчахме за момент, но усетих, че разговорът ни още не е приключил.

— Изследването на самоубийствата съвместно с фондацията, това ли...

— Да, затова се заех с тази задача.

Отново замълчахме, но не се чувствахме неудобно. След известно време тя стана, отиде до складовото помещение отзад и донесе на всички газирана вода, а Бакъс се пошегува, че имаме отлична стюардеса. Тя отново седна до мен. Когато възобновихме разговора, опитах се да изместя темата от спомените за баща й.

— Не ти ли липсва някога практиката на психиатъра? — запитах.

— Не е ли била това основната причина, по която си тръгнала да следваш?

— Ни най-малко. Тази работа ми доставя много по-голямо удовлетворение. Сигурно до този момент от взаимоотношенията си със социопатите съм натрупала повече опит, отколкото повечето психиатри събират за цял живот.

— И при това работиш само с агенти.

Тя се изсмя.

— Само ако знаеше какво е.

Може и да се дължеше на факта, че беше жена, но усетих, че беше по-различна от другите агенти, които познавах и с които ми се беше налагало да работя през годините. Не беше толкова заядлива като тях, повече слушаше, отколкото да говори, не беше просто изпълнител, а мислеше с главата си. Започнах да чувствам, че бих могъл да споделя с нея всяка своя мисъл по всяко време, без да се тревожа за последствията.

— Да вземем например Торсън — казах. — Сякаш носът му е прекалено дълъг, та си го е навирил да не би случайно да го одраска някъде.

— Съвсем точно — отвърна тя, като съпроводи думите си с пресилена усмивка и тръсна глава.

— Какво му е всъщност?

— Ядосан е.

— На какво?

— На много неща. Има си ги достатъчно. Включително и на мен. Беше ми съпруг.

Това не ме изненада особено. Между двамата видимо съществуваше напрежение. Първото ми впечатление от Торсън беше, че може спокойно да позира за плакат на Обществото от мъже-свине. Не беше чудно, че Уолинг имаше такова мнение за другия пол.

— Съжалявам, че засегнах тази тема — казах. — Явно тук ме бива само за това.

Тя се усмихна.

— Всичко е наред. Той оставя доста хора с такова впечатление за себе си.

— Сигурно никак не е лесно да работиш с него. Как е станало така, че и двамата сте в един и същи екип?

— Всъщност не сме. Аз съм в бихейвиористичните науки. А той — в критичните инциденти. Само в случаи като този ни се налага да работим заедно. Преди да се оженим, бяхме партньори. Прекарвахме заедно доста време по пътищата. И после просто се разделихме.

Тя отпи от колата си. Аз мълчах. Не смеех да ѝ задам никой от онези въпроси, които при други случаи бих задал. Тя обаче сама продължи:

— Когато се разведохме, той се прехвърли в „Критични реакции“. И всичко беше дотам. Още се виждаме в кафето и при случаи като този.

— Тогава защо не се прехвърлиш някъде другаде?

— Защото, както ти казах, назначението в центъра е съблазнително. Нито един от нас не иска да напуска. Боб Бакъс веднъж ни извика да си поговорим с нас и каза, че според него е по-добре един от двама ни да се прехвърли в друг отдел, но ние категорично отказахме. Не могат да го преместят, защото е по-старши. Той е тук

още от създаването на центъра. Ако пък преместят мен, отделът ще загуби една от всичко на всичко трите си жени, а и освен това знаят, че ще вдигна шум до бога.

— Какво би направила?

— Ами ще обявя на всеослушание, че ме махат само защото съм жена. Може и да пошушна нещо на „Поуст“. Центърът е едно от най-хубавите места в бюрото. Когато ходим в някое градче да помогнем на местните ченгета, ние сме героите, Джак. Медиите го раздухват и бюрото не би желало да загуби тази слава. Така че двамата с Гордън продължаваме да си разменяме убийствени погледи през масите.

Самолетът започна да се снижава за кацане и аз надзърнах през илюминатора. В далечината на запад се издигаха познатите Скалисти планини. Почти бяхме стигнали.

— Взе ли участие в разпитите на Бънди и Менсън или на хора като тях?

Бях чувал или чел някъде за проекта на СБН да разпитва всички известни серийни изнасилвачи и убийци в затворите по цялата страна. От тези интервюта се беше събрала базата данни, която СБН използваше за създаването на психологически портрети на други убийци. Проектът с интервютата бе продължил с години и аз си спомнях, че бях чел нещо за въздействието му върху агентите, които работеха по него.

— Това наистина беше пътуване — каза тя. — Аз, Гордън, Боб, всички взехме участие. Още получавам понякога писма от Чарли. Обикновено около Коледа. Като криминално проявен тип той беше най-ефективен при манипулирането на жените преследвачки. Така че според мен той си мисли, че ако му се наложи да си спечели съчувствие от някого от бюрото, то този някой трябва да е жена. Аз.

Кимнах в знак, че съм схванал логиката му.

— Също и изнасилвачите — продължи тя. — Патологията им е много сходна с тази на убийците. Бяха наистина много свестни момчета, поне на пръв поглед. Направо ме събличаха и измерваха с поглед, когато влизах при тях. Сигурна съм, че пресмятаха с колко време биха могли да разполагат, преди пазачът да успее да нахлуе. Нали разбираш, дали ще могат да ме изнасилват, преди да ми се притекат на помощ. Това направо разкриваше патологията им. Те си мислеха само как някой ще ми се притече на помощ, а не че аз бих

могла да се защитя сама. Просто гледаха на всички жени като на жертви. Като на плячка.

— Искаш да кажеш, че си разговаряла с тези хора сама? Без защитна преграда помежду ви?

— Интервютата бяха неофициални, обикновено в някое адвокатско помещение. Защитна преграда нямаше, но имаше дупка на хралупа. Протоколът...

— Дупка на хралупа?

— Прозорец, през който някой от пазачите можеше да следи какво става вътре. Протоколът изискваше по двама агенти при всяко интервю, само че на практика тия момчета бяха прекалено много. Така че през по-голямата част от времето ние отивахме по затворите и се пръскахме. Така ставаше по-бързо. Стаите за интервютата винаги се наблюдаваха, но често пъти усещах онзи смразяващ поглед, с който ме даряваха тия момчета. Чувствах се така, сякаш бях сама. Но не можех да вдигна очи и да погледна дали пазачът ни наблюдава през дупката, защото тогава мъжът пред мен също щеше да вдигне глава и ако видеше, че там няма никой... нали разбираш.

— По дяволите!

— Е, при някои от най-опасните обикновено работехме по двойки. Гордън или Боб, или който беше с мен. Но работата винаги ставаше по-бързо, когато се пръскахме и вземахме интервютата сами.

Помислих си, че ако човек прекара две години, занимава се само с такива интервюта, винаги ще получи психически деформации. Зачудих се дали това беше имала предвид, когато ми бе говорила за брака си с Торсън.

— Едни и същи дрехи ли носехте? — запита ме тя изведнъж.

— Какво?

— Двамата с брат ти. Нали знаеш, както го правят повечето близнаци.

— О, да ходят с едни и същи дрехи! Не, слава Богу! Родителите ми никога не ни принудиха да правим такива глупости.

— Тогава кой беше черната овца на семейството? Ти или той?

— Аз, разбира се. Шон беше светецът, а аз — грешникът.

— И какви бяха греховете ти?

Погледнах я.

— Прекалено много са, за да ги изброявам.

— Наистина ли? Тогава какво беше най-свещеното нещо, което той е направил?

Усмивката ми угасна при спомена. В този момент самолетът рязко се наклони наляво, изправи се и започна бързо да се издига. Рейчъл моментално забрави въпроса си и се приведе, за да погледне напред. В този момент зърнах Бакъс да идва към нас по пътеката, хващайки се за седалките да не загуби равновесие. Даде знак на Томпсън да го последва и двамата се насочиха към нас.

— Какво има? — запита Рейчъл.

— Промяна в плановете — обясни Бакъс. — Току-що ми се обадиха от Куантико. Тази сутрин оперативният отдел във Финикс е отговорил на предупреждението ни. Преди седмица един детектив от отдел „Убийства“ е бил открит мъртъв у дома си. Предполага се, че е било самоубийство, но нещо не било наред. Според тях е било убийство. Изглежда така, сякаш Поета е допуснал грешка.

— Финикс?

— Да, най-прясната следа. — Той погледна часовника си. — Трябва да побързаме. Ще го погребват след четири, а аз искам първо да огледаме тялото.

25.

На летището ни чакаха две служебни коли и четирима агенти от оперативния отдел. Денят беше топъл и ние си свалихме саката и ги понесохме с калъфите на компютрите и пътническите чанти за дрехи. Томпсън носеше и куфарче за инструменти, в което държеше оборудването си. Пътувах в колата заедно с Уолинг и двамата агенти на име Матушак и Майз, млади момчета, чийто съвместен опит едва ли надхвърляше десет години. Но почителното им отношение към Уолинг личеше, че се отнасят към СБН с огромно уважение. Що се отнася до мен, или им бяха съобщили, че съм репортер, или по външния ми вид бяха заключили, че не съм агент, въпреки инициалите на ФБР върху ризата ми, затова не ми обръщаха почти никакво внимание.

— Къде отиваме? — запита Уолинг, докато невзрачният ни сив форд следваше другия сив и невзрачен форд, в който се возеха Бакъс и Томпсън.

— В погребалния дом „Скотсдейл“ — отвърна Майз. Той беше на предната седалка, а Матушак шофираше. Хвърли поглед на часовника си. — Погребението е в два. Вашият човек разполага най-много с половин час, преди да облекат тялото и да го поставят в ковчега за представлението.

— Отворен ковчег ли беше?

— Да, снощи — отвърна Матушак. — Вече са го балсамирали и приготвили. Не знам какво очаквате.

— Не очакваме нищо. Искаме само да огледаме. Предполагам, че в момента информират агент Бакъс, така че вие двамата бихте ли ни запознали със случая?

— Това да не е Робърт Бакъс? — възкликна Майз. — Изглежда толкова млад.

— Робърт Бакъс Младши.

— О! — Майз направи физиономия, която даде да се разбере защо такъв млад човек ръководи представлението. — Всичко е ясно.

— Изобщо не знаете за какво говорите — заяви Рейчъл. — Може и да носи името на баща си, но той също така е най-трудолюбивият и умен агент, когото някога съм познавала. Спечелил си е поста с жесток труд. Сигурно щеше да му е далеч по-лесно, ако носеше името Майз, например. А сега вече ще ме въведете ли в обстановката?

Тя се държеше властно, но може би така трябваше. Видях Матушак да я наблюдава в огледалото за обратно виждане. После хвърли поглед и към мен: Рейчъл също го забеляза.

— Всичко е наред — каза тя. — Има разрешение от горе да бъде тук. Знае всичко, което правим. Нещо не ви е ясно ли?

— Стига на вас да ви е ясно — отвърна Матушак. — Джон, разкажи им.

Колегата му се прокашля. Той още страдаше от нанесеното му оскърбление.

— Няма много за разказване. Ние самите не знаем подробности, защото не бяхме поканени. Известно ни е само, че са намерили този човек, казва се Уилям Орсулак, в къщата му в понеделник. Ченге от отдел „Убийства“. По тяхната преценка бил мъртъв най-малко от три дни. Не бил на работа от петък, защото имал да ползва компенсации, и за последен път са се видели в четвъртък вечерта в един бар, в който ходели всичките му колеги.

— Кой го е открил?

— Някой от полицията; отишъл да го потърси, когато не се явил на работа в понеделник. Бил разведен, живеел сам. Така или иначе, цяла седмица си блъскали главите. Нали разбирате, дали е било самоубийство или убийство? Накрая решили, че е убийство. Това беше вчера. Очевидно при версията за самоубийството са възниквали прекалено много проблеми.

— Нещо да знаете за мястото на престъплението?

— Неприятно ми е да ви го казвам, агент Уолинг, но всеки местен вестник ще ви съобщи същото, ако не и повече от мен. Както вече ви казах, полицията във Финикс не ни покани да вземем участие в разследването, така че не знаем с какво разполагат. След като тази сутрин получихме известието от Куантико, Джейми Фокс, той е в първата кола с агент Бакъс, му хвърли един поглед, докато обработваше документите. Изглежда, че всичко съвпада с онова, върху което работят вашите хора, и ви телефонира. После ни извикаха

двамата с Боб, но както вече ви казах, не знаем със сигурност как стоят нещата.

— Великолепно. — Прозвуча почти отчаяно. Знаех, че ѝ се искаше да бъде в първата кола. — Сигурна съм, че ще научим всичко в погребалния дом. А местните полицаи?

— Ще ни посрещнат.

Паркирахме зад погребалния дом „Скотсдейл“ на Камълбек Роуд. Паркингът вече бе препълнен, макар до погребението да имаше още два часа. Няколко мъже се шляеха наоколо или се бяха облегли на колите си. Детективи. Веднага ги познах. Вероятно чакаха да чуят тежката дума на ФБР. Видях един телевизионен фургон с антена на покрива, паркирал в далечния край на паркинга.

Дватама с Уолинг се измъкнахме от колата и се присъединихме към Бакъс и Томпсън, след което ни поведоха към една задна врата на дома на покойниците. Пристъпихме в голямо помещение, облицовано с бял фаянс чак до тавана. В средата се намираха две маси от неръждаема стомана за телата с надвиснали над тях маркучи и плотове, също от неръждаема стомана, и оборудване покрай три стени. В стаята ни чакаха петима мъже; те тръгнаха към нас да ни поздравят и тогава видях тялото върху масата в дъното. Предположих, че е Орсулак, макар и да нямаше видими поражения от изстрела в главата. Тялото беше голо и някой беше закрил слабините му с купчина тоалетна хартия. Костюмът, с който мъртвият щеше да пътува до гроба си, бе закачен на стената в дъното.

Стиснахме си ръцете с всички живи ченгета в помещението. Томпсън беше отведен до тялото; той вдигна куфарчето си върху близкия плот и се захвана за работа.

— Не мисля, че ще откриете нещо, което да сме пропуснали — заяви мъжът на име Грейсън, който ръководеше местното разследване. Беше нисичък и набит мъж с уверено и спокойно държане. Имаше силен тен, също както и останалите местни служители.

— Ние също не очакваме — отвърна Уолинг, както винаги бърза с отговора си. — Вие вече сте го изследвали. Сега вече е изкъпан и подготвен за погребението.

— Трябва да повторим пак всичките процедури — каза Бакъс.

— Момчета, защo не ни кажете за какво става дума запитва Грейсън. — Може пък да измислим нещо.

— Добра идея — отвърна Бакъс.

И докато им предаваше един съкратен доклад относно разследването на Поета, аз следях как работи Томпсън. Чувстваше се съвсем естествено с тялото, докосваше го, стискаше го, бодеше го с различни инструменти, без да се притеснява. Отдели доста време на сиво-бялата коса на агента, ровейки я с покритите си с найлонови ръкавици ръце, като накрая пак оправи прическата ѝ, като използва собствения си гребен. После изследва с голямо внимание устата и гърлото му, като използваше увеличително стъкло. В един момент остави настрана лупата и измъкна фотокамера от куфарчето си с инструменти. Направи снимка на гърлото: блясъкът на светкавиците привлече вниманието на агентите, стълпени в залата.

— Просто документални снимки, господа — заяви той, без дори да вдига глава от работата си.

След това започна да изследва крайниците. При огледа на лявата длан и пръстите отново използва лупата. После направи две снимки на дланта и две на показалеца. Ченгетата в залата не обърнаха особено внимание на това, очевидно приемайки твърдението му за фотографиите като нещо обичайно. Но тъй като аз бях забелязал, че той не направи снимки на дясната ръка, разбрах, че е открил нещо важно върху лявата. Томпсън върна фотокамерата в куфарчето си, след като помести върху плота четирите полароидни снимки. После продължи да изследва тялото, но без да прави повече снимки. Прекъсна Бакъс с молба за помощ да обърнат тялото, след което отново продължи огледа от главата до петите. Видях следа от тъмен, восьчноподобен материал по тила, където вероятно беше изходната рана от куршума. Томпсън пропусна да направи снимки на тази част от тялото.

Той приключи огледа почти в същия момент, в който Бакъс завърши краткото си изложение, и аз се замислих дали не го бяха планирали така.

— Има ли нещо? — запитва Бакъс.

— Нищо особено, поне така мисля — отвърна Томпсън. — Бих искал да погледна протокола от аутопсията, ако е възможно. Носите ли го?

— Както поискахте — обади се Грейсън. — Ето ви копие от всички документи.

Той му връчи една папка и Томпсън отстъпи назад до плота, където я отвори и започна да прелиства документите.

— И така, господа, казах ви всичко, което ни е известно до този момент — заяви Бакъс. Сега бих искал да чуя какво беше особеното при този случай, което ви накара да се въздържите да го обявите за самоубийство.

— Е, не мисля, че се съмнявах много в самоубийството, поне докато чух историята ви — каза Грейсън. Сега вече си мисля, че този педерастки Поет, ще ме извините, агент Уолинг, — е човекът, който ни трябва. Така или иначе, ние повдигнахме въпроса и после решихме да продължим, вече класифицирали го като убийство, по три причини. Първо, когато открихме Бил, косата му беше сресала не така, както я сресваше той. В продължение на двайсет години всеки ден идваше на работа сресан наляво. Намерихме го мъртъв и сресан надясно. Наистина, това беше малка подробност, но събрана с другите две, работата вече ставаше дебела. После дойде редът и на съдебната медицина. Накарахме съдебния лекар да вземе проби от устата му за остатъци от барутните газове, така че да бъдем сигурни, дали дулото е било в устата му, или е било държано няколко сантиметра пред нея. Открихме следите от барутните газове също така и от някаква оръжейна смазка и една трета субстанция, която не успяхме да определим точно каква е.

— Какво можете да ми кажете за субстанцията? — запита Томпсън.

— Екстракт от някаква животинска мазнина. Съдържа и някакъв силикон. Има го в доклада на съдебномедицинското лице, в папката ви е.

Стори ми се, че зърнах Томпсън и Бакъс да се споглеждат — те го знаеха.

— Известно ли ви е? — запита Грейсън, очевидно доловил погледите им.

— Не мога да ви кажа точно какво е — отвърна Томпсън. — Ще получа специфичния му състав от доклада и ще накарам лабораторията в Куанτικο да го провери чрез компютъра. Ще ви съобща веднага щом разбера.

— А каква беше третата причина? — запита Бакъс.

— Третата причина се казва Джим Бийм, старият партньор на Орсулак. Вече е пенсионер.

— Така ли се казва, Джим Бийм^[1]? — запита Уолинг.

— Да, Бийм. Обади ми се от Тусон, след като разбрал за Бил, и ме попита дали сме открили куршума. Казах му, че сме го изчегъртали от стената зад главата му. После ме попита дали е златен.

— Златен ли? — изненада се. Бакъс. — От истинско злато?

— Да. Златен куршум. Казах му, че си е оловен, също като останалите в барабана му. И като другия, дето го изчегъртахме от пода. Решихме, че изстрелът в пода е бил първият, за кураж. Но той ми каза, че това не е самоубийство, а убийство.

— А как го е разбрал?

— Двамата с Орсулак се познават твърде отдавна и той сподели, че понякога Орсулак... по дяволите, едва ли има ченге, на което да не му е минавала тази мисъл някога през главата.

— Да се самоубие — подсказа Уолинг.

— Точно. Джим ми каза, че навремето Орсулак му показал този златен куршум, с който се сдобил кой знае откъде, може би някаква поръчка по каталог или нещо от този род. И казал на Бийм: „Това ми е златният парашут. Когато съвсем ми причернее, той ще ме спаси.“ Така че според партньора му, щом не е използвал златния куршум, значи не е било самоубийство.

— Намерихте ли го този златен куршум? — запита Уолинг.

— Да, намерихме го. Веднага след разговора с Бийм. Беше в чекмеджето, точно до леглото му. Сякаш си го е държал под ръка, ако му се наложи.

— И това ви убеди окончателно.

— Взети заедно, трите неща ясно говореха за убийство. Но както ви казах, не бях убеден в нищо до момента, в който влязохте тук и ми разказахте историята си. Сега вече такъв съм го надървил на тоя Поет... ще ме прощавате за думите, агент Уолинг.

— Няма нищо. Всички сме му надървени. Имаше ли предсмъртна бележка?

— Да, и точно тя вече почти ни убеди, че става дума за убийство. Имаше, и проклет да съм, ако не е с почерка на Бил.

Уолинг кимна с изражение, което подсказваше, че това не е изненада за нея.

— Какво пишеше в нея?

— Нямахте кой знае какъв смисъл. Беше нещо като стихове. Пишеше... я почакайте. Агент Томас, дайте ми за малко папката, ако обичате.

— Томпсън — обади се Томпсън, докато му я подаваше.

— Прощавайте.

Грейсън прелисти няколко страници, докато намери това, което търсеше. Прочете го на глас:

— „Там планини високо издигат мощен стан, готови пак да рухнат сред някой океан.“ Това е.

Уолинг и Бакъс се обърнаха към мен. Отворих книгата и започнах да разлиствам поемите.

— Спомням си стиха, но не знам точно от коя поема е.

Стигнах до поемите, от които беше използвал цитати до този момент Поета, и бързо зачетох. Открих го в „Страната на сънищата“, поемата, използвана два пъти до този момент, включително и в бележката, оставена върху стъклото на колата на брат ми.

— Намерих я.

Придържах книгата така, че Рейчъл да може да прочете поемата. Останалите се стълпиха около нея.

— Кучи син! — изръмжа Грейсън.

— Можете ли да ни обясните как по ваше мнение се е случило?
— запита го тя.

— Разбира се. Теорията ни е, че извършителят, който и да е той, е влязъл и е изненадал Бил, докато е спял. Със собствения му револвер. Накарал го е да стане и да се облече. Тогава Бил си е сресал косата по различен начин. Предполагам, че не е знаел какво ще се случи, или пък може би да е разбрал. Но така или иначе, той ни оставя малка следа. Оттам мръсникът го отвежда във всекидневната, нарежда му да седне на стола и го принуждава да напише това върху лист, откъснат от собствения му бележник, който държи в джоба на сакото си. После го застрелва. В устата. Слага револвера в ръката на Бил и изстрелва куршум в пода и ето ви остатъците от изгорелите барутни газове по ръката му. После се измъква и три дни хал хабер си нямаме какво се е случило на клетия Бил.

Грейсън се извърна към тялото, видя, че още не бяха започнали да го приготвят, и погледна часовника си.

— Хей, къде е човекът? — запита. — Някой да отиде и да му каже, че сме свършили. Нали приключихте?

— Да — отвърна Томпсън.

— Вече трябва да го приготвяме.

— Детектив Грейсън — обади се Уолинг, — имаше ли някакъв по-особен случай, над който да е работил напоследък детектив Орсулак?

— Да, имаше едно дело. Случаят с малкия Хоакин. Осемгодишно момче, което бяха отвлели миналия месец. Всичко, което намериха от него, беше главата му.

След споменаването на случая и неговата бруталност настъпи мълчание в залата, където приготвяха мъртвите за последния им път. До този момент изпитвах съмнение, че смъртта на Орсулак имаше връзка с останалите, но след като чух за жестокото убийство на момчето, изпитах непоколебима увереност и гняв, който вече бе станал толкова познат на гърчещите ми се вътрешности.

— Предполагам, че всички ще ходите на погребението? — запита Бакъс.

— Така е.

— Можем ли тогава да се срещнем по-късно? Бихме искали да видим и докладите за момчето Хоакин.

Разбраха се това да стане в девет часа сутринта в неделя в полицейското управление на Финикс. Грейсън очевидно чувстваше, че ако беше на своя почва, тогава би могъл да претендира и той да вземе някакво участие. Аз обаче имах усещането, че хората от ФБР щяха просто да го прегазят и подминат като улична котка.

— И още нещо — намеси се Уолинг. — Видях отвън един телевизионен фургон.

— Да, те непрекъснато се навъртат наоколо, особено след като... Той не довърши.

— Когато те какво?

— Ами някой взе, че изтърси по полицейската радиочестота, че чакаме хора от ФБР тук.

Рейчъл само простена и Грейсън кимна, сякаш го очакваше.

— Вижте, това трябва да се пази в абсолютна тайна — поясни тя. — Ако някой изрече само думичка от това което ви съобщихме до този момент, можем да махнем на сбогом на Поета. Никога няма да заловим този, който е направил това.

Тя кимна към трупа и няколко от ченгетата се извърнаха да се уверят, че е все още на мястото си. Погребалният агент току-що бе влязъл в стаята и повдигаше закачалката с последния костюм на Орсулак. Гледаше към събралите се детективи, в очакване да си тръгнат, за да остане сам с тялото.

— Тръгваме си, Джордж — каза Грейсън, — можеш да започваш.

— Кажете на медиите, че интересът на ФБР към случая е чисто рутинен и че вие продължавате разследването на предполагаемото убийство. Но се дръжте така, сякаш не сте сигурни в нищо.

Докато се връщахме към служебните коли на паркинга, млада жена с изрусена коса ни приближи с микрофон в ръка и запита:

— Какво търси днес ФБР тук?

Тя отмести микрофона и го поднесе към мен. Отворих уста, но нищо не излезе от нея. Нямах представа защо се беше спряла на мен, но после се досетих, че беше заради ризата с инициалите. Трите букви ФБР върху джоба ми очевидно я бяха уверили, че разговаря с представител на бюрото.

— Аз ще отговоря на въпроса ви — намеси се бързо Бакъс. — Дойдохме по молба на полицейското управление във Финикс, за да направим рутинен оглед на трупа и да изслушаме подробности по случая. По наше мнение ангажиментът ни свършва дотук и всички по-нататъшни въпроси трябва да бъдат отправяни към полицията. Нямаме повече коментари, благодаря ви.

— Но вие сте убедени, че детектив Орсулак е станал жертва на мръсна игра? — продължи да упорства репортерката.

— Съжалявам — отвърна Бакъс. — Както вече ви казах, отправяйте по-нататъшните си въпроси към полицията на Финикс.

— А вашето име е?

— Предпочитам да не намесвам името си, благодаря ви.

Той се шмугна покрай нея и се вмъкна в една от колите. Последвах Уолинг в другата. След няколко минути бяхме вече далеч и

пътувахме към Финикс.

— Не си ли разтревожен? — запита ме тя.

— За какво?

— За правата ти върху историята?

— Тя си е моя. Надявам се тази журналистка да е като повечето телевизионни репортери.

— А те какви са?

— Без източници и без мозък в главите си. Ако е от тях, значи всичко е наред.

---

[1] Джим Бийм — популярна марка уиски. — Б.пр. ↑

26.

Оперативният отдел се помещаваше в сградата на федералния съд на Вашингтон Стрийт, само на няколко пресечки от полицейското управление, където щяхме да се срещнем с местните хора на следващия ден. Докато следвахме Майз и Матушак по лъснатия коридор до една зала за конференции, усетих нетърпението на Рейчъл и си помислих, че знам каква е причината. След като бе пътувала с мен, тя не бе успяла да чуе доклада, изнесен от Томпсън в другата кола на Бакъс за това, което бе научил при огледа на тялото.

Залата за конференции беше по-малка от онази, която бяхме използвали в Куантико. Когато влязохме вътре, заварихме Бакъс и Томпсън вече седнали на масата и Бакъс вече говореше по телефона. Той закри микрофона с ръка и каза:

— Момчета, трябва да поговоря насаме с хората си за няколко минути. Бихте могли да ни окажете ценна помощ, като ни снабдите с няколко коли, ако можете. Също така се нуждаем от няколко резервации. Май ще са шест стаи, както изглежда.

Матушак и Майз бяха придобили вида на хора, току-що получили заповед за понижение. Кимнаха мрачно и излязоха. Не знаех точно къде съм, дали съм сред поканените, или трябва да последвам двамата детективи, след като в действителност не бях от хората на Бакъс.

— Джак, Рейчъл, настанете се — каза Бакъс. — Нека да завърша и ще накарам Джим да ви въведе в нещата.

Заехме места и се заслушахме в телефонния разговор. Ставаше ясно, че той изслушва съобщения и им отговаря. Не всичко личеше да има връзка с разследването на Поета.

— Добре, какво става с Гордън и Картър? — запита той, след като съобщенията приключиха. — Слушайте, има три неща. Обадете се в Денвър и ги накарайте да проверяват доказателствата по случая Макавой. Кажете им да проверят вътрешността на ръкавиците за кръв. Открит ли следи от кръв, кажете им да започнат процедурата за

ексхумация... Точно така. Има ли някакъв проблем, веднага ми се обадете. Също така им предайте да проверят дали полицията е проверила в устата на жертвата за следи от изгорели барутни газове и дали са изпратили всичко в Куантико. Това се отнася за всички случаи. Третото нещо е, че от този момент нататък Джеймс Томпсън ще бъде завеждащ лабораторията. Трябва да се определи субстанцията по възможно най-бързия начин. Също и в Денвър, ако се наложи. Какво още? Когато конференцията свърши, да поговоря с Брас? Добре, ще поговорим.

Той затвори и ни изгледа. Исках да запитам какво има предвид с ексхумацията, но Рейчъл ме изпревари.

— Шест стаи? Да не идва и Гордън?

— Двамата с Картър пристигат тук.

— Боб, защо? Ти знаеш...

— Трябват ни, Рейчъл. Стигнали сме до критичната точка при разследването и нещата вече потръгват. В най-лошия случай сме десет дни зад престъпника. Трябва да направим оглед на повече тела, за да съберем допълнителна информация, необходима за следващите ни ходове. Мисля, че е ясно. А сега, Джак, какво искаш да кажеш?

— Тази ексхумация, за която говореше...

— Ще поговорим за нея след няколко минути и всичко ще се изясни. Джеймс, кажи им какво откри по тялото.

Томпсън измъкна от джоба си полароидните снимки ѝ ги пръсна по масата пред нас.

— Това е на лявата длан и показалеца. Двете снимки вляво бяха направени едно към едно. Другите две са с десетократно увеличение.

— Убождания — каза Рейчъл.

— Точно така.

Видях ги едва когато го произнесе. Разпознах дребните пробождания по кожата, три на дланта, два на върха на показалеца.

— Какво е това?

— Изглеждат просто като убождания от игла — каза Томпсън. — Но няма никакви следи от зарастване на раничките. Те са били получени малко преди смъртта, а може би и след това.

— Следи от какво?

— Джак, опитваме се да открием начините, посредством които това би могло да бъде извършено — каза Бакъс. — Как е възможно

опитни, корави ченгета да бъдат обезвредени до такава степен? Става дума за това как е успял да ги контролира. Това е един от ключовете към разкриването на убийствата.

Посочих фотографиите.

— И какво разбирате от всичко това?

— Това плюс още няколко неща могат да докажат, че са били подложени на хипноза.

— Ти твърдиш, че този престъпник е хипнотизирал брат ми и другите така, че те сами да напъхат дулото в устата си и да дръпнат спусъка?

— Не, не мисля, че е било толкова просто. Не трябва да забравяш, че е много трудно чрез хипнотично внушение да се преодолее инстинктът за самосъхранение. Повечето експерти твърдят, че е абсолютно невъзможно. Но ако дадена личност е податлива на хипноза, тя би могла да бъде контролирана до известна степен. Човек би могъл да бъде доведен до състояние на безволевост. В този момент за нас това е само хипотеза. Но на ръката на жертвата имаме пет убождания. Един стандартен метод за изпробване на степента на хипнотичния транс, в който е изпаднало лицето, е да се убоде кожата на ръката след внушението, че няма да изпита болка. Ако пациентът реагира, хипнозата не му е въздействала. Ако обаче не реагира на болката, значи е изпаднал в състояние на транс.

— И е под чужд контрол — допълни Томпсън.

— Да, Джак — каза Бакъс. — Ще ни трябва заповед за ексхумация. Според данните той е бил женен. Ще ни позволи ли вдовицата му?

— Не знам.

— Може да се наложи да прибегнем до помощта ти.

Само кимнах. Нещата ставаха все по-странни.

— Какви бяха тия други неща? Ти каза, че перфорациите и другите неща могат да бъдат свидетелства за използването на хипноза.

— Аутопсиите — отвърна Рейчъл. — Анализът на кръвните картини на жертвите доказва, че те са имали нещо в кръвта си. Брат ти...

— Сироп за кашлица — изрекох с отбранителен тон. — От жабката на колата.

— Точно така. Случаите варират от неща, закупени от супермаркетите, например сироп за кашлица, до лекарства, предписани по рецепта. Един от тях е имал перкосет, предписан му осемнадесет месеца преди това поради нараняване на гърба. Мисля, че това беше случаят от Чикаго. Друг пък, струва ми се Петри в Далас, имаше следи от кодеин в кръвта си. Дошъл е от предписан тиленол с кодеин. Предписаното лекарство беше открито в аптечката му.

— Добре, какво означава всичко това?

— При всеки случай, ако се разглежда изолирано, това не би означавало нищо, особено в момента на смъртта им. Данните от анализа на кръвната картина на всяка една от жертвите са намерили своето обяснение с достъпа им до различни препарати. Искам да кажа, че е логично да смятаме, че ако някой е имал намерение да се самоубива, той би могъл да вземе два перкосета от някой стар предписан флакон, за да се успокои. Така че тези неща бяха отхвърлени като възможни средства, използвани от извършителя.

— Сега обаче те означават нещо.

— Възможно е — каза тя. — Убожданията предполагат прилагането на хипноза. Ако добавиш към тях и въвеждането на някакъв депресант в кръвта, тогава вече загадката как са били контролирани тези мъже получава отговор.

— Със сироп за кашлица?

— Той би могъл да подсили податливостта на субекта на хипноза. Доказано е, че кодеинът подпомага хипнозата. Предлаганите без рецепта лекарства вече не съдържат кодеин, но някои от съставките на заместителите биха могли да действат по подобен начин.

— Това отпреди ли ти беше известно?

— Не, просто беше нещо, което го нямаше в контекста до този момент.

— А преди случвало ли се е? Откъде си запозната толкова добре с материята?

— Хипнозата се използва доста често като средство при прилагане на закона — намеси се Бакъс. — Другата страна го е използвала и преди.

— Преди няколко години имаше един такъв случай — каза Рейчъл. — Имаше един мъж, който се въртеше из нощните клубове на Лас Вегас и използваше хипнозата в номерата си. Беше педофил.

Правеше всичко възможно, за да има достъп до деца. Организираще представления за деца, матинета и казваше на зрителите, че търси доброволец. Родителите се надпреварваха да изберат детето им. Той избираше най-късметлията дете и казваше, че трябва да отиде зад кулисите, за да го подготви за номера, докато през това време върви някакъв друг номер. Той хипнотизира момичето, изнасилва го и после посредством хипнотично внушение изтрива от паметта му случилото се. После изкарва детето на сцената, прави си номера и го извежда от трансa. Използвал е кодеин като усилител. Слагал го е в чашите им с кола.

— Сега си спомням — закима Томпсън. — Хари Хипнотизатора.

— Не, Хорас Хипнотизатора — поправи го Рейчъл. — Той беше един от интервюираните по проекта за изследване на изнасилвачите. В Райфорд, Флорида.

— Почакай малко — намесих се аз. — Дали не е...

— Не, не е той. Още е в затвора във Флорида. Получи двайсет и пет годишна присъда. Това беше само преди шест или седем години. Още е вътре. Няма начин да е излязъл.

— Все пак ще поискам да направят проверка — каза Бакъс. — За да сме сигурни. Но въпреки това виждаш ли възможните обяснения, които търсим тук, Джак? Бих искал да се обадиш на снаха си. Ще бъде по-добре, ако го чуе от теб. Обясни й колко е важно.

Кимнах.

— Добре, Джак, оценяваме жеста ти. А сега, защо не си направим почивка и да видим как готвят в този град?

След час и двайсет минути имаме уговорена конференция с другите оперативни служители.

— А другото нещо? — запитах аз.

— Какво друго нещо? — отвърна с въпрос Бакъс.

— Субстанцията, която сте открили в устата на детективите. На мен ми се струва, че вие знаете каква е била тя.

— Не. Само разпоредих да изпратя пробата, която са взели, обратно в Куантико, като се надявам скоро да узнаем.

Лъжеше ме и аз го знаех, но се престорих, че му вярвам. Всички се изправиха и се запътиха към коридора. Казах им, че не съм гладен и трябва да отскоча до някакъв магазин за дрехи. Казах, че ще си хвана такси.

— Ще тръгна с Джак — каза Рейчъл.

Не знаех дали това наистина беше част от работата ѝ или просто ме държеше под око, за да се увери, че няма да избягам и да напиша статията. Вдигнах примирително ръце.

След напътствията на Матушак поехме към един търговски комплекс, наречен „Аризона Сентър“. Денят беше хубав и разходката беше подходящ начин да се разтоварим от напрежението през последните няколко дни. Двамата с Рейчъл разговаряхме за Финикс — тя също идваше за пръв път тук — и аз постепенно върнах разговора към последния си въпрос към Бакъс.

— Той лъжеше, също и Томпсън.

— Имаш предвид пробите от устните кухини.

— Да.

— Мисля, че Бакъс просто не иска да знаеш повече, отколкото ти е необходимо. Не като за репортер, а като брат.

— Ако има нещо ново, искам да го знам. Сделката беше аз да съм в течение на всичко. А не ту вътре, ту отвън, също като тия глупости за хипнозата.

Тя спря и се обърна към мен.

— Ще ти кажа, щом искаш да го знаеш, Джак. Ако е това, което предполагаме и към което ни навежда схемата на всичките убийства, тогава няма да спечелиш повече спокойствие.

Загледах се напред в посоката, където отивахме. Комплексът вече се виждаше. Здание, зидано от пясъчник и боядисано, с гостоприемни и открити проходи.

— Кажи ми.

— Докато не се анализира пробата, още нищо не е сигурно. Но по всичко личи, че субстанцията, която Грейсън описа, беше нещо, което познаваме и от по-рано. Разбираш ли, някои серийни престъпници са дяволски хитри. Те знаят, че оставят след себе си доказателства за личността си. Доказателства като спермата. Така че използват кондоми. Но ако кондомът е с лубрикант, тогава този лубрикант може да остави следи, които да бъдат открити. Понякога това става случайно... а понякога те нарочно ни насочват да се натъкнем на доказателството какво са направили.

Погледнах я отвратен.

— Искаш да кажеш, че Поета е... правил секс с тях?

— Възможно е. Но за да бъда откровена с теб, ще ти кажа, че го подозирахме още от самото начало. Серийните убийци... Джак, почти при всеки случай става дума за сексуално задоволяване. При тях нещата са свързани винаги с налагането на власт и контрол, а това е част от сексуалното задоволяване.

— Не би имало време.

— Какво искаш да кажеш?

— При брат ми. Пазачът е бил там. Не би могло да има... — Внезапно замълчах, проумявайки, че не е имало време само след това. — Господи... О, Господи!

Извърнах се и се втренчих в синьото небе. Единствената следа от несъвършенство по него бяха двете далечни следи близнаци от двигателите на реактивен самолет.

— Не разбирам. Защо постъпва така този...

— Може никога да не го узнаем, Джак. — Тя положи ръка върху рамото ми. — Тези хора, които преследваме... понякога просто няма обяснение. Това е най-трудното при тях, когато става дума за мотивацията, обяснението на силите, които ги движат и подтикват да вършат такива неща. Ние си имаме поговорка за тях. Казваме, тези хора идват от луната. Понякога това е единствения начин да го обясним, когато нямаме верните отговори. Да се опитваш да проумееш какво ги движи е все едно да се мъчиш да събереш счупено огледало. Поведението на някои човешки същества е невъзможно да се обясни, така че ние просто казваме, че те не са хора. Казваме, че идват от луната. А на тази луна, откъдето е дошъл нашият Поет, тези инстинкти, които той следва, са нормални и естествени. И той ги следва, създавайки сцени, които му доставят удовлетворение. Нашата работа е да направим карта на луната на Поета и тогава ще сме в състояние да го открием и да го върнем обратно там.

Можях само да кимна. Думите ѝ не ми носеха успокоение. Всичко, което съзнавах в момента, беше, че ако ми се удадеше случай, щях да върна Поета на неговата луна. Искях да го направя със собствените си ръце.

— Хайде — обади се тя. — Опитай се да го забравиш поне за малко. Нека да отидем да ти изберем няколко нови дрешки. Не е

хубаво да караме всички тия репортери да си мислят, че си един от нас.

Тя се усмихна и аз ѝ отвърнах със слаба усмивка, като се оставих да ме поведе към търговския комплекс.

27.

В шест и половина отново се събрахме в залата за конференции на оперативния отдел. Бакъс беше там, опитвайки се да изработи логистиката по телефона, заедно с Томпсън, Матушак, Майз и трима агенти, на които не бях представен. Оставих торбата с дрехите под масата за конференции. Вътре имаше две нови ризи, чифт панталони и бельо и чорапи. Веднага изпитах огромно желание да се преоблека, защото непознатите агенти оглеждаха мен и ризата ми с инициалите на ФБР с мрачни изражения, които идваха да ми подсказват какво светотатство съм извършил с опита си да се представя за агент на бюрото. Бакъс нареди да му се обадят, когато свършат работа, и затвори.

— Така — каза той. — Веднага щом приключат с инсталирането на телефоните, започваме съвещание в пълен състав. А междувременно нека да поговорим за Финикс. От утре искам да започнем пълно разследване на убийството на детектива и момчето. Бих искал... О, извинете. Рейчъл, Джак, това е Винс Пуул, специален агент от Финикс. Той ще ни осигури онова, от което се нуждаем.

Пуул, който повече от всеки друг в залата, имаше вид на човек вътре в занаята от най-малко четвърт век, само ни кимна. Бакъс не си направи труда да представи останалите мъже.

— Срещата ни с местните агенти е утре точно в девет — каза той.

— Мисля, че лесно ще ги разкараме — заяви Пуул.

— Не бъдете груби с тях. Тези момчета са познавали Орсулак най-отблизо. Ще ни бъдат добри източници на информация. Мисля, че трябва да ги запознаем с нещата, но под строг контрол.

— Няма проблеми.

— Този случай може да се окаже най-големият ни шанс. Съвсем нов е. Можем да се надяваме, че престъпникът е допуснал грешка, която може да открием за периода между смъртта на момчето и детектива. Бих искал да проверим...

Телефонът на масата иззвъня и Бакъс вдигна слушалката.

— Да. Какво? Задръж така.

Натисна един бутон върху телефона и окачи слушалката.

— Брас, там ли си?

— Тук съм, шефе.

— Добре, нека да направим проверка по списъка и да видим кой е налице. Тампа?

Агенти от шестте града обявяваха присъствието си по високоговорителя.

— Добре. Нека минем без всякакви формалности. Хайде сега да направим едно събеседване по ред на номерата. Брас, искам да завърша с теб. Също и Флорида. Ти ли си, Тед?

— Да, сър, заедно със Стив сме тук. Едва сме започнали и се надявам утре вече мрежата ни да се понапълни. Обаче вече се забелязват някои противоречия, които според мен си заслужават да се отбележат.

— Давай.

— Така, това е първата, или поне се предполага, че е била първата спирка на Поета. Клифърд Белтран. Вторият инцидент — в Балтимор — е станал приблизително десет месеца по-късно. Това е най-дългият, който ни е известен до този момент. Това ни навежда на мисълта, че първото убийство не е било случайно.

— Мислиш ли, че Поета е познавал Белтран? — запита Рейчъл.

— Възможно е. В момента все пак за нас това е едно предположение, върху което работим. Има обаче още няколко неща, които също заслужават обстойно разглеждане. Първо, това е единственото убийство с двуцевка. Днес проверихме протокола от аутопсията и снимките изобщо не спадаха към художествените. Пълно размазване с двете цеви. Всички познаваме символичната патология на такива случаи.

— Пълно унищожение — произнесе Бакъс. — Предполага познаване или познанство с жертвата.

— Точно така. След това имаме самото оръжие. Съгласно докладите, това е бил един стар „Смит & Уесън“, който Белтран държал в един килер, скрит на най-горния рафт. Тази информация според докладите се приписва на сестра му. Той никога не е бил женен и живял в бащината си къща. Ние самите не сме разговаряли със

сестра му. Работата е там, че ако това е било самоубийство, тогава всичко е наред, той отива в килера и хваща пушката. Сега обаче ние се появяваме и твърдим, че това не е било самоубийство.

— Как е разбрал Поета, че пушката е била на най-горния рафт?
— запита Рейчъл.

— Вярно бе... Как е разбрал?

— Браво, Тед, Стив — каза Бакъс. — Отлично. Още нещо?

— Последното е доста странно. Там ли е журналистът?

Всички в залата обърнаха очи към мен.

— Да — отвърна Бакъс. — Но още нищо не се записва. Можеш да кажеш всичко. Нали, Джак?

Кимнах, но след момент се досетих, че агентите по другите градове едва ли щяха да видят съгласието ми.

— Точно така — произнесох аз. — В момента не записваме нищо.

— Добре, тогава да продължим. В момента това са повече догадки и не знаем дали изобщо има връзка, но разполагаме със следния факт. При аутопсията на първата жертва, момчето Гейбриъл Ортис, на базата на изследването на ананните жлези и мускули следователят заключи, че то продължително време е било жертва на сексуални извращения. Ако убиецът му е бил и неговият насилник за известен период от време, тогава това влиза в противоречие с хипотезата ни за случайния подбор и избор на жертвите. Така че това ни изглежда с много малка степен на вероятност. Все пак, ако погледнем на нещата от гледната точка на Белтран преди три години, който не е разполагал с нашата информация, нещо тук не пасва. Той се е занимавал само с този случай, без да знае нищо за останалите, които са ни известни днес. Ако е получил доклада от аутопсията със заключението, че дълго време момчето е било жертва на сексуални извращения, разумно е да се предполага, че веднага би хукнал по следите на насилника като заподозрян номер едно.

— А той не го е направил, така ли?

— Не. Ръководил е екип от трима детективи и ги е насочил да разследват само парка, където момчето е било отвлечено след училище. Получих тази информация съвсем неофициално от единия от детективите в екипа. Той каза, че е предложил основно да проучат обкръжението на момчето, но Белтран отхвърлил идеята му. А сега

добрите неща. Източникът ми при шерифа ми каза, че Белтран специално поискал това разследване. Той се е стремял към него. И тъй като той толкова настоявал да поеме случая, оказало се, че Белтран познавал детето посредством местната програма за социални грижи, наречена Бест Палс^[1], която събирала деца, останали без бащи, с възрастни мъже. Нещо като програма „По-голям брат“. Белтран е бил ченге, така че не е имал никакви проблеми да получи разрешение.

— Мислиш, че може би той е бил насилникът на момчето? — запита Бакъс.

— Възможно е. Мисля, че източникът ми намекваше за това, но не го каза направо. Всички по случая мъртви. Материалите са прехвърлени в архив. Никой няма да изнесе това в пресата. Не и когато един от участниците е техен човек, а на шерифа му предстоят избори.

Видях Бакъс да кима.

— Това се очакваше.

Няколко секунди в залата бе много тихо.

— Стив, Тед, това е много интересно — каза Бакъс. — Но как се вписва то във всичко открито до този момент? Дали не е само някакъв любопитен факт, или има и още нещо?

— Ние самите не сме много сигурни. Но ако приемем, че Белтран е бил сексуален престъпник, най-малкото педофил, и като добавим факта, че е бил застрелян с двуцевката си, за която някой е знаел, че се намира на най-горния рафт в шкафа, понеже го познавал, имаме случай, който според мен трябва да изследваме основно.

— Съгласен съм. Кажете ни какво още знае източникът ви за Белтран и Бест Палс?

— Той ни събщи, че Белтран е бил ангажиран дълго време по програмата Бест Палс. Предполагаме, че е бил с много момчета.

— И точно върху това ще наблегнете, нали така?

— Сутринта се захващаме здраво за работа. Тази нощ не можем да направим нищо.

Бакъс кимна, потърка замислено брадичката си, после попита:

— Брас? Какво мислиш за всичко това? Как ще се свърже това с психопатологията?

— Във всички случаи децата са като червена нишка. Също и ченгетата от отделите по разследване на убийствата. Само дето все

още нямаме сигурни данни какви са мотивите на нашия човек. Мисля, че това е нещо, което трябва да разнищим основно.

— Тед, Стив, имате ли нужда от още хора? — запита Бакъс.

— Мисля, че си имаме достатъчно. Разполагаме с всеки от оперативния отдел: всички искат да вземат участие. Така че ако ни потрябва подкрепление, ще си го вземем от тук.

— Чудесно. Между другото, разговаряхте ли с майката на момчето за взаимоотношенията на сина ѝ с Белтран.

— Още се опитваме да открием къде живее тя сега, също така и сестра му. Нали разбирате, изминали са три години. Надяваме се обаче да ги открием утре сутринта след работата ни в Бест Палс.

— Добре. Как е в Балтимор? Шийла?

— Да, сър. Прекарахме по-голямата част от деня, като разпитвахме местните детективи. Разговаряхме с Бледсоу. Това, което той е предложил по случая с Поли Амхърст още в началото, е било да търсят сексуален престъпник. Амхърст е била учителка. Бледсоу твърди, че двамата с Маккафърти винаги са смятали, че тя може да се е сблъскала с някой психопат на територията на училището, била е отвлечена, удушена и после нарязана, за да се прикрият действителните подбуди на престъплението.

— Но защо смятате, че това е бил сексуалният престъпник? — запита Рейчъл. — Не е ли възможно да се е натъкнала на някакъв крадец, разпределяне на наркотици, нещо от този род?

— Поли Амхърст е била дежурна трета смяна в деня, когато е изчезнала. Местните детективи са разпитали всяко дете, което е било на двора. Събрали са твърде противоречиви показания, но няколко деца си спомнят за някакъв мъж до оградата. Имал права руса коса и очила. Бял мъж. Изглежда, Брад не беше много далеч от истината с описанието на Родерик Ъшър. Те също така казаха, че този мъж носел фотокамера. Това е май всичко.

— Добре, Шийла, нещо друго?

— Единственото физическо доказателство, намерено по тялото, е бил кичур коса. Изрусена. Естествен цвят червеникавокестенява. Това е засега. Утре сутринта отново имаме среща с Бледсоу.

— Добре. Сега Чикаго.

В останалите доклади нямаше нещо съществено по отношение идентифицирането или добавянето на нещо ново към натрупващата се

информация за Поета. Агентите проучваха основно местността, която местните детективи вече бяха изпотъпкали, и не откриваха нищо ново. Дори и докладът от Денвър не съдържаха почти нищо ново. Накрая на доклада си обаче агентът на телефона каза, че изследването на ръкавиците, носени от брат ми, е показало наличието на малко петънце кръв върху вълнената подплата на дясната ръкавица. Агентът запитва дали още имам желание да се обадя на Райли и да я помоля да разреши ексхумация. Не отговорих, още бях като зашеметен от представите си за последните мигове на брат ми, извикани от информацията за прилагането на хипноза. След като повториха въпроса си, аз им отговорих, че ще се обадя сутринта.

След кратък размисъл агентът приключи доклада си със съобщението, че бил изпратил пробите за изгорели барутни газове от устната кухня на брат ми в лабораторията в Куантико.

— В Денвър са поработили основно, шефе, и не мисля, че ще открием нещо повече от тях.

— А именно? — запитва Бакъс, избягвайки внимателно погледа ми.

— Само следи от изгорели барутни газове. Нищо повече.

Не знам какво изпитах, когато чух тези думи. Предполагам, че е имало и облекчение, но това не беше доказателство за случилото се с брат ми. Шон пак си беше мъртъв, а аз все още бях обзет от мисли какви ли са били последните мигове от живота му. Опитах се да се освободя от тях и да се съсредоточа върху хода на конференцията. Бакъс бе помолил Брас да ни информира за всички новопостъпили данни за жертвата, а аз вече бях изтървал по-голямата част от доклада ѝ.

— Така че ние се абстрахираме от всякаква корелация — тъкмо казваше тя. — Освен възможностите, споменати по-рано във Флорида, аз твърдя, че те се подбират случайно. Те не са се познавали един друг, никога не са работили заедно и пътищата на тези детективи никога не са се пресичали. Открихме, че четирима от тях са присъствали на финансиран от бюро то семинар по проблемите с разследването на убийствата, организиран в Куантико преди четири години, но другите двама не са го посетили, а ние не знаем дали останалите четирима въобще са се запознавали или разговаряли помежду си на семинара.

Това не се отнася за Орсулак във Финикс. До този момент не сме имали свободно време да проследим биографията му.

— Така че ако няма корелация, ние трябва да приемем, че те са били забелязани от престъпника просто защото са захапвали въдицата, така ли? — запита Рейчъл.

— Според мен е било така.

— Значи той започва да дебне внимателно жертвата си едва след убийството на примамката.

— Правилно. Всички онези случаи с примамките шумно са били огласявани в местните медии. Той може да е виждал всеки един от детективите по телевизията или пък снимките им в местните вестници.

— Няма никакво физическо привличане.

— Не. Той просто убива всеки, поел разследването на случая. Не можем да твърдим със сигурност, дали специално тази или повече от жертвите му са били по-привлекателни за него, или са отговаряли на фантазиите му. Това винаги може да се случи.

— Какви фантазии? — намесих се аз, стараейки се да не изтърва нишката.

— Джак, ти ли си? Не знаем какви са фантазиите му, Джак. Там е работата. Мъчим се да стигнем до нея от тази посока, от която трябва. Не знаем какви фантазии мотивират убиеца, а това, с което разполагаме, са само догадки. Може и никога да не разберем какво движи света му. Той идва от Луната, Джак. Единственият начин някога да узнаем със сигурност, е, ако един ден той реши да ни разкаже.

Кимнах. Внезапно ми хрумна още един въпрос. Зачаках, докато всички останали изчерпят въпросите си.

— А, агент Брас, исках да кажа, Търнър?

— Да?

— Вие вече може и да сте го казвали, но какво ново може да ни съобщите за поемите? Имате ли още някаква представа как се вписват във всичко това?

— Те определено се използват за демонстративни цели. Вчера го забелязахме. Това е неговият подпис: макар че той очевидно всячески се стреми да избегне залавянето си, в същото време неговата психология е такава, че нещо не му дава покой и той всеки път оставя малкото си съобщение, което казва „Хей, аз бях тук“. За това са използвани поемите. Що се отнася до самите поеми, връзката с тях е,

че те всички или говорят за смъртта, или могат да бъдат тълкувани като такива. Там присъства темата, че смъртта е вход към други неща, други светове. „Навън през бледата врата“ мисля, че беше един от цитатите, използвани от Поета. Една от представите му може да е тази, че той изпраща тези хора в един по-добър свят. Той ги трансформира. Струва си да се замислим над това, когато анализираме патологията му. Но тук още веднъж се връщаме на факта, че и тези неща са просто предположения. Все едно да се ровим из пълна кофа с отпадъци, мъчейки се по тях да открием какво е ял някой предната вечер. Не знаем какво движи този човек и няма да го узнаем, докато не го заловим.

— Брас? Отново се обажда Боб. Какво ще ни кажеш за планирането на тези убийства?

— Ще оставя Брад да докладва.

— Тук е Брад. Така, ние нарекохме нашия човек „пътешественик“. Да, той използва територията на цялата страна като платно за рисуване, но се заседява за седмици, а понякога и за месеци. Това е нещо необичайно при нашия предварителен портрет. Поета не е от престъпниците, които убиват и веднага духват. Той нанася удара си и после се навърта известно време наоколо. Според нас по време на този период ловецът следи набелязаната жертва. Той се запознава с обичайните действия и привички на жертвата си. Възможно е дори да прави някакво бегло запознанство. Това е нещо, което си струва да се провери. Нов приятел или познат в живота на всеки детектив. Може би нов съсед или човек от местния бар. Ситуацията в Денвър също така подсказва, че той може да подхожда към тях като източник, някой, който разполага с важна за следствието информация. А може и да използва някакъв друг подход.

— Което ни довежда до следващата спирка — каза Бакъс. — След установяването на контакт.

— Властта над тях — обади се Хейзълтън. — След като се доближи достатъчно близо до жертвите си, как постига контрола си над тях? Предполагаме, че той разполага с оръжие, с което отнема тяхното, но има и още нещо. Как принуждава шестима, а сега вече седмина детективи по разследване на убийства да напишат цитатите от стихове? Как избягва съпротивата им? В момента разглеждаме възможността за хипноза, комбинирана с някакви препарати, взети от

самите жертви. Всички убийства, освен едно са станали в домовете на жертвите. Случаят с Макавой се различава твърде много от останалите. Ако се замислим, вероятно сред нас няма да се намери и един човек с празна аптечка. А сред убитите детективи едва ли има някой, в чиято аптечка да не се намери някакво лекарство, купено без рецепта, което да може да подпомогне въздействието на хипнозата. Очевидно някои лекарства осигуряват по-добър ефект от другите. Но работата е там, че ако сме на прав път, Поета използва, неща, осигурени му от жертвите. И в момента търсим много усилено в тази посока. Това е всичко засега.

— Добре — произнесе Бакъс. — Има ли други въпроси?

В залата настъпи мълчание.

— Добре, момчета и момичета — каза той, привеждайки се напред с ръце върху масата. — Свършили сте чудесна работа. Този път вече разполагаме със сигурна информация.

Двамата с Рейчъл последвахме Бакъс и Томпсън до хотела „Хайът“, където Матушак ни бе запазил стаи. Трябваше да се регистрирам и да платя за стаята си, докато Бакъс регистрираше останалите и получаваше ключовете за другите пет стаи, за които плащаше държавата. И въпреки това получих намалението, което хотелът обикновено даваше на хората от ФБР. Сигурно беше заради ризата.

Рейчъл и Томпсън ни чакаха в кафето на фоайето, където бяхме решили да пийнем по едно преди вечеря. Когато Бакъс ѝ подаде един от ключовете, го чух да казва, че тя е в стая 321, и аз го запомних. Бях през четири врати от нея в 317 и вече си мислех за идващата нощ.

След половинчасов назначителен разговор Бакъс се надигна и каза, че отива в стаята си да прегледа докладите от деня, преди да тръгне към летището да посрещне Торсън и Картър. Отказа да вечеряме заедно и се запъти към асансьорите. След няколко минути и Томпсън се надигна с думите, че иска да проучи подробно доклада от аутопсията на Орсулак.

— Значи оставаме само двамата с теб, Джак — проговори Рейчъл, изчаквайки го да се отдалечи. — Какво ще кажеш да хапнем нещо?

— Съгласен съм.

— Добре. Обаче първо ми се иска да взема гореща вана.

Уговорихме се да се срещнем след час за вечеря. Асансьорът ни изкачи до етаж на тишина, изпълнена с чувствено напрежение.

Влязох в стаята си и се опитах да прогоня Рейчъл от мислите си, като включих компютъра към телефонната линия, проверявайки за постъпили съобщения в Денвър. Имаше само от Грег Глен, който питаше къде се намирам. Отговорих му, но се съмнявах, че ще го види по-рано от понеделник сутринта. После изпратих и съобщение на Лори Прайн с молба да потърси какви статии има за Хорас Хипнотизатора във флоридските вестници преди седем години. Помолих я да прехвърли всичко, което открие, в пощенската ми кутия на компютъра.

След това се изкъпах и се докарах с новите дрехи за вечерята с Рейчъл. Бях готов двайсет минути преди уговорения час и си помислих дали да не сляза да се огледам за някаква аптека наблизо. После обаче си помислих какво ли впечатление бих оставил у Рейчъл, ако нещата потръгнеха и аз стигнах до леглото ѝ с изгарящ от нетърпение презерватив в джоба си. Отказах се. Реших да оставя нещата да следват естествения си ход.

— Гледа ли Си Ен Ен?

— Не — отвърнах. Стоях на прага на стаята ѝ. Тя се върна до леглото и седна да си обуе обувките. Изглеждаше освежена и беше облякла кремава риза с черни джинси. Телевизорът още работеше, но вече предаваха материал за застреляните лекари от клиниката в Колорадо. Едва ли това бе имала предвид.

— Какво казаха?

— Показаха ни. Теб, мен и Боб. На излизане от погребалния дом. По някакъв начин са се докопали отнякъде до името на Боб и го съобщиха.

— Казаха ли, че ръководи Секцията по бихейвиористични науки?

— Не, споменаха само, че е някакъв шеф във ФБР. Но това няма значение. Сигурно някакъв местен източник ги е информирал. Работата е там, че може да си имаме проблеми, ако нашият човек ни зърне, където и да се намира.

— Защо? За ФБР не е толкова необичайно да ходи по места, където има такива случаи. Бюрото си вре носа навсякъде.

— Другото нещо, което е, че с това повдигаме самочувствието на Поета. Виждаме го при почти всички случаи. Една от концепциите за удовлетворението, което този тип убийци получават, е, когато виждат делата си по телевизията и вестниците. В известен смисъл това им помага да преживеят отново фантазиите, изживени по време на убийствата си. Част от увлечението по медиите се простира и върху преследвачите. Имам чувството, че този Поет знае повече за нас, отколкото ние за него. Ако съм права, тогава той вероятно е чел книги за серийните убийци. Комерсиалните бълвочи и дори някои от по-сериозните неща. Дори е възможно да познава и някои имена. Бащата на Боб фигурира в доста от тях. Самият Боб също е споменат в една или две. А също и аз. Имената ни, снимките ни, думите ни. Ако ни е видял по Си Ен Ен и ни е разпознал, тогава ще проумее, че сме по следите му. Може да го изтървем. Сигурно ще се опита да се покрие дълбоко.

Вечерта мина под знака на нерешителността. Неспособни да решим какво или къде искаме да вечеряме, накрая се спряхме на ресторанта в хотела. Храната си беше наред, но ние си поделихме бутилка каберне, което се оказа вълшебно. Казах ѝ да не бере грижа дали е надхвърлила служебния лимит, защото вестникът плаща за всичко. Щом чу това, тя поръча за десерт пресни череши.

— Имам чувството, че вие бихте били щастливи, ако в света нямаше свободни медии — казах ѝ аз по време на десерта. Последствията от репортажа по Си Ен Ен беше основна тема на разговора ни по време на вечерята.

— Ни най-малко. Уважавам медиите като необходимост за едно свободно общество. Не уважавам обаче безотговорността, с която подходите в повечето от случаите.

— Какво му беше безотговорното на този репортаж?

— Тревожи ме фактът, че те ни показват, без изобщо да си задават въпрос за последствията от действията си. Просто ми се иска понякога медиите да се съсредоточават над цялостната картина, отколкото да се хвърлят стремглаво към търсенето на сензация.

— Е, не е винаги е така. Аз например не теглих майната на хората ти и не се хвърлих презглава да напиша репортажа си. Аз работя в дългосрочен план. Предпочитам да го направя колкото може по-задълбочено.

— О, да, звучи особено доблестно от устата на човека който ни изнуди да го включим в разследването.

И двамата се разсмяхме.

— Хей, хей — запротестирах аз.

— Не може ли да си поговорим за нещо друго? Вече съм уморена от всичко това. Господи, какво не бих дала, ако можех поне за няколко часа да забравя всичко по този случай!

Отново изпитах предишното чувство. Думите ѝ и начина, по който ме гледаше, докато ги произнасяше. Дали наистина ги четях правилно, или само си въобразявах нещо?

— Добре, да му теглим майната на Поета — съгласих се аз. — Нека да си поговорим за теб.

— За мен ли? Какво по-точно?

— Тази история между вас с Торсън прилича на телевизионна сапунена опера.

— Това си е съвсем лично.

— Не и когато започнете да си разменяте стрели през цялото време и се опитваш да накараш Бакъс да го отстрани от случая.

— Не искам да го отстраня от разследването на случая. Просто не искам да ми се изпречва на пътя и да ми диша във врата през цялото време. Винаги се опитва да ми се бърка в работите и да поеме юздите. Ти си свидетел.

— Колко време продължи бракът ви?

— Петнадесет славни месеца.

— И кога завършиха те?

— Много отдавна. Преди три години.

— Достатъчно време, за да се забравят всички вражди.

— Не ми се говори за това.

Аз обаче усетих, че ѝ се говореше точно за това. Изчаках малко. Сервитьорът мина и ни донесе нови кафета.

— Какво се случи — запитах. — Не заслужаваш да бъдеш толкова нещастна.

Тя се пресегна и ме подръпна нежно за брадата; за пръв път ме докосваше, ако изключим момента, когато бе навряла лицето ми в леглото на хотела.

— Ти си чудесен. — Тя поклати глава. — Всъщност не трябваше да го правим, и толкова. Понякога даже се чудя какво сме виждали един в друг. Просто не се получи.

— Защо?

— Защото беше такава работата. Както ти казах, и двамата бяхме твърде обременени от миналото си. Неговият проблем беше още по-тежък. Той носеше маска и аз видях гнева зад нея едва когато вече беше прекалено късно. Измъкнах се по най-бързия начин.

— За какво толкова се беше разгневил?

— За много неща. Той направо прелива от гняв. Заради другите жени, заради взаимоотношенията си с тях. Аз бях вторият му несполучлив брак. Работата. Баща му. Понякога изригваше като запален нефтен кладенец.

— Удрял ли те е някога?

— Не. Не останах достатъчно дълго край него, за да му позволя да го направи, но си мисля, че ако не се бях измъкнала, щеше да се стигне и дотам. Това беше естественото развитие на нещата. Все още се опитвам да се държа настрана от него.

— А той все още изпитва нещо към теб.

— Ти си бил голям психолог!

— Има нещо, казвам ти.

— Единственото нещо, което изпитва към мен, е желанието да ме види нещастна. Исква да си го върне, защото за него аз съм причината за нещастния му брак, объркания му живот, всичко.

— Как успява да се предпази от конфликти в работата си?

— Вече ти казах, че той носи маска. Много е добър в това. Нали го видя на съвещанието. Беше сдържан. Трябва също така да разбереш и още нещо за ФБР. Те държат на агентите си. След като си върша работата, няма значение как се чувствам или съм нещастна.

— Оплаквала ли си се от него?

— Това би било все едно сама да си прережа гърлото. Имам много хубава работа в Секцията за бихейвиористични науки. Имай предвид, че бюрото е мъжки свят. Не можеш просто така да отидеш при шефа си и да му се оплачеш, че твоят бивш съпруг според теб ти

мисли това или онова. Като нищо бих завършила в охраната на някоя банка в Солт Лейк Сити.

— Тогава какво можеш да направиш?

— Не много. Често съм подмятала на Бакъс какво става, за да е в течение. Както вече си разбрал днес, той няма да си мръдне пръста, за да промени нещата. Предполагам, че и Гордън му нашепва своите версии. Ако бях на мястото на Боб, щях само да гледам и да изчаквам докато някой от двамата ни прекали. Първият, който го направи, автоматично излита.

— А как би могло да се разбере кой е прекалил?

— Не знам. С ФБР човек никога не знае. Спрямо мене той е длъжен да бъде по-предпазлив. Нали разбираш, има и допълнителни фактори. Трябва да си направи хубавичко сметката, преди да се реши да изрита жена от екипа си. Така че имам предимството.

Кимнах. Нямате какво повече да си кажем по този въпрос. Не исках обаче да се прибира в стаята си. Исках да бъда с нея.

— Ама и теб си те бива в интервютата, Джак. Страхотен си.

— Какво?

— През всичкото време разговаряхме за мен и за бюрото. А за себе си нищо ли няма да споделиш?

— Какво да споделя за себе си? Никога не съм се женил, никога не съм се развеждал! Вкъщи нямам даже и лампиони. По цял ден седя пред компютъра. Не съм от отбора ви с Торсън.

Тя се усмихна.

— Да, страхотна двойка сме. По-скоро бяхме. Сега, след като вече знаеш какво са открили в Денвър, по-добре ли се чувстваш?

— Искаш да кажеш какво не са открили? Не знам. Сигурно е по-добре, че не му се е наложило да мине и през това. Все пак няма кой знае каква причина да се чувствам по-добре.

— Обади ли се на снаха си?

— Не, все още не. Сутринта ще ѝ позвъня. Изглежда ми нещо, което е по-добре да се направи на дневна светлина.

— Никога не съм прекарвала много време със семействата на жертвите — каза тя. — Винаги става така, че нас ни викат по-късно.

— А аз съм прекарвал... Много ме бива да интервюирам току-що овдовели жени, майки, загубили детето си предния ден, баща на

загиналата младоженка. Само ми кажи човека, и го имаш интервюиран.

Замълчахме. Сервитьорът мина покрай нас с поредния поднос с кафета, но и двамата отказахме. Поисках сметка. Знаех, че тази вечер магията нямаше да се състои, загубил смелостта си да преследвам целта, защото не смеех да рискувам да ме отблъсне. Схемата винаги беше една и съща. Когато не ме интересуваше дали някоя жена ще ме отблъсне, винаги рискувах. А когато не ми беше все едно и знаех как ще се почувствам от евентуален отказ, винаги ставах нерешителен.

— За какво си мислиш? — запита тя.

— За брат ми — излъгах аз.

— Защо не ми разкажеш и тая история?

— Коя история?

— Онзи ден ти тъкмо се канеше да ми разкажеш нещо хубаво за брат си. Най-доброто, което някога бил сторил за теб.

Погледнах я. Можех да ѝ я разкажа веднага, но размислих. Лесно можех да я излъжа, като ѝ кажех, че най-хубавото нещо, което някога беше правил за мен, беше, че ме обичаше, но не исках да я лъжа. Всички вярваме на нещата, които ни изглеждат прекрасни, нещата, които желаем. А може би исках да го споделя с някого след толкова години.

— Най-хубавото нещо, което някога е правил за мен, беше, когато не ме обвини.

— За какво?

— Сестра ни загина, когато бяхме деца. Вината бе моя. Той го знаеше. Беше единственият, който наистина го знаеше. И тя. Но той никога не ме обвини и на никого не каза. В действителност раздели вината с мен. Това беше най-хубавото нещо.

Тя се приведе над масата към мен с болезнено изражение на лицето. Помислих си, че от нея щеше да излезе добър, съчувстващ психиатър.

— Какво се случи, Джак?

— Пропадна в заледеното езеро. В същия парк, където откриха тялото на Шон. Тя беше по-едра от мен, по-голяма. Бяхме отишли там с родителите си. Имахме фургон и родителите ми приготвиха обяд. Двамата с Шон бяхме отвън и Сара ни наблюдаваше. Побягнах върху замръзналото езеро. Сестра ми изтича след мен да ме спре, защото

навътре ледът беше тънък. Само че тя беше по-голяма и по-тежка от мен и пропадна. Запищях. Шон също запищя. Родителите ни се втурнаха към нас, но не успяха да стигнат навреме.

Вдигнах чашата с кафето, но тя се оказа празна. Изгледах я и продължих:

— Така или иначе, всички питаха какво се е случило нали знаеш, а аз не можех... не можех да проговоря, но той... Шон... каза, че и двамата сме били на леда и когато Сара се втурнала към нас, ледът се пропукал под нея и тя пропаднала. Това беше лъжа и изобщо не съм сигурен дали родителите ми повярваха на думите му. Не мисля, че са повярвали. Но той го направи за мен. Сякаш искаше да сподели вината с мен, като направи по-леко страданието ми.

Вгледах се в празната чаша. Рейчъл не каза нищо.

— От теб може да излезе страхотен психиатър. Това е нещо, което не съм разказвал на никого.

— Е, мисля, че разказът ти просто беше нещо, за което си чувствал, че си длъжник на брат ти. Може би начин да му се отблагодариш.

Сервитьорът постави сметката върху масата ни и ни благодари. Отворих портфейла си и поставих една кредитна карта върху нея. Помислих си, че мога да измисля и по-добър начин да му се отблагодаря.

След като излязохме от асансьора, бях почти парализиран от страх. Нищо не можеше да ме накара да последвам желанието си. Първо стигнахме до нейната врата. Тя извади ключа с номера на стаята си и ме изгледа. Поколебах се; не казах нищо.

— Е — изрече тя след продължително мълчание. — Утре започваме рано сутринта. Закусваш ли?

— Обикновено пия само кафе.

— Добре, ще ти се обадя и ако имаме малко време, ще пием кафе.

Кимнах, прекалено смутен от провала си и страха да произнеса каквото и да било.

— Лека нощ, Джак.

— Лека нощ — измънках аз в отговор, преди да продължа по коридора към стаята си.

Седнах на ръба на дивана и половин час гледах Си Ен Ен с надеждата да видя репортажа, за който ми беше споменала или каквото и да е, само да не мисля за катастрофалния завършек на вечерта. Блъсках си главата над законите на живота, които изискваха от човек най-големите усилия в общуването му с най-близките хора. Някак дълбоко спотаен инстинкт ми нашепваше, че момента в коридора е бил най-подходящият. А аз го бях пропуснал. Глупости, всъщност бях избягал като страхливец! И сега бях като парализиран от мисълта, че този неуспех ще ме преследва до края на дните ми. Защото онзи инстинкт едва ли щеше да се върне повече.

Не съм сигурен дали съм чул първото почукване. Защото звукът, изтръгнал ме от мрачните ми мисли, беше много силен и определено не първи. Стреснат от внезапния звук, бързо изключих телевизора и хукнах към вратата, отваряйки я със замах, без дори да погледна през шпионката.

— Рейчъл.

— Здравей.

— Здравей.

— Аз, аз, помислих, че е добре да ти дам шанс да си поправиш грешката. Тоест, ако желаеш, разбира се.

Гледах я и много отговори минаха през ума ми. Всички до един ме съветваха да върна топката в нейното игрище, като я накарам по този начин да направи първия ход. Инстинктът обаче се върна и аз проумях как трябва да реагирам.

Пристъпих към нея, прегърнах я и я целунах. После я придърпах в стаята и затворих вратата.

— Благодаря ти — прошепнах.

Тя угаси лампата, после ме поведе към леглото. Обви ръце около врата ми и ме целуна продължително и силно. Борехме се с дрехите си и накрая безмълвно се разбрахме да свалим само нейните. Така беше по-бързо.

— Имаш ли нещо? — прошепна тя. — Нали знаеш, за предпазване?

Съсипан от поредния си пропуск, рожба на бездействието и нерешителността ми, само поклатих глава и почти бях готов да ѝ предложи да отскоча до някой павилион; стъпка, която много добре знаех, че ще убие спонтанността на момента.

— Мисля, че аз имам — каза Рейчъл.

Придърпа чантата си върху леглото и чух да се отваря ципът на вътрешното ѝ отделение. След миг пакетчето с презерватива се озова в ръката ми.

— Винаги си нося един за екстрени ситуации — изрече с усмивка.

След това се любихме. Бавно, усмихнати в полумрака на стаята ми. Сега си мисля за това като за някакъв чуден миг, може би най-еротичният и страстен час в живота ми. В действителност обаче, когато смъкна романтичната му окраска, съзнавам, че това беше един твърде напрегнат час, в който и двамата бяхме изпълнени с прекалено голямо желание да угодим на другия и може би поради това не можехме да се насладим истински на момента. Чувствах, че Рейчъл жадуваше за интимността на акта не толкова заради чувствената наслада, колкото заради близостта с друго човешко същество. Същото беше и с мен, но изпитвах и дълбоко животинско желание към тялото ѝ. Малките ѝ гърди бяха с широки и тъмни кръгове. Имаше плосък корем и с мека окосменост под него. Докато нагласявахме ритъма си един към друг, лицето ѝ поруменя. Беше красива и аз ѝ го казах. Но това, изглежда, само я смути и тя силно ме привлече към себе си, така че да не виждам лицето ѝ. Косата ѝ дъхаше на ябълка.

После се търколи по корем и аз леко разтрих гърба ѝ.

— Искам да бъдем заедно, когато всичко това свърши — казах.

Не ми отговори, но всичко беше наред. Знаех, че това, което току-що бяхме изпитали и двамата, беше взаимно и истинско. Тя бавно се изправи и седна.

— Какво има?

— Не мога да остана. Искам, но не мога. Трябва да съм в стаята си сутринта в случай, че Боб позвъни. Ще иска да разговаряме преди срещата ни с местните детективи и ми каза, че ще се обади.

Разочарован я гледах как се облича. Движеше се уверено в полумрака. След като се облече, приведе се към мен и леко ме целуна по устните.

— А сега да спиш.

— Ще спя. Ти също.

След като си отиде, не можах да затворя очи. Чувствах се прекалено добре. Усещах се като зареден с нова енергия и изпълнен с необяснима радост. Човек всеки ден воюва със смъртта чрез средствата на живота, а какво по-жизнено средство може да има от любовния акт? Брат ми и всичко останало, случило се след смъртта му, изглеждаше толкова далеч.

Претърколих се към ръба на леглото и вдигнах слушалката. Искях да споделя с нея мислите си. Но и след осем позвънявания тя не отговори. Обадох се на телефонистката.

— Сигурна ли сте, че това е стаята на Рейчъл Уолинг?

— Да, сър. Триста дващсет и едно. Бихте ли оставили съобщение?

— Не, благодаря.

Станах и запалих лампата. Включих телевизора и няколко минути превключвах на различните програми. Набрах пак номера ѝ, но отново никой не отговори.

Облякох се, опитвайки се да се убедя, че ми се пие кола. Събрах дребните пари от бюрото, взех ключа и отидох в дъното на коридора, където се намираха автоматите за безалкохолни напитки. На връщане спрях пред стая 321 и долепих ухо до вратата. Тишина. Почуках леко и зачаках, пак почуках. Никой не се обади.

Малко се позабавих, докато отключих с една ръка стаята си, тъй като в другата държах кутията с кола. Накрая пуснах кутията на пода и тъкмо превъртах ключа, когато долових нечий стъпки и се обърнах тъкмо навреме, за да видя мъжа, който вървеше към мен по коридора. Лампите в коридора светеха приглушено поради късния час, а яркото осветление пред асансьорите очертаваше само силуета му. Беше едър мъж и в ръката си носеше нещо. Може би торба. Беше на няколко метра от мен.

— Как си, приятелче?

Торсън. Гласът му, макар и познат, ме стресна и мисля, че и лицето ми ме издаде. Чух да се кикоти, докато ме подминаваше.

— Приятни сънища.

Нищо не казах. Вдигнах кутията и бавно влязох в стаята си, без да откъсвам поглед от гърба му. Той подмина без колебание 321 и спря

пред една врата по-нататък в коридора. Докато отключваше вратата си, хвърли поглед към мен. Очите ни се срещнаха за момент.

---

[1] Pals — Най-добри приятели (англ.) — Б.пр. ↑

28.

Гладън се ядосваше, че не беше попитал Дарлийн къде държи дистанционното управление за телевизора. Вече започваше да му писва да става всеки път, когато сменя каналите. Всички телевизионни канали на Лос Анжелис предаваха историята от „Таймс“. Той беше принуден да стърчи пред телевизора и ръчно да превключва каналите, за да хване всички репортажи. Вече имаше добра представа за външния вид на детектив Томас. Всички телевизионни станции се надпреварваха да го интервюират.

Лежеше на дивана, прекалено възбуден, за да заспи. Искаше да превключи на Си Ен Ен, но не му се ставаше. Беше включил някакъв кабелен канал. Жена с френски акцент приготвяше нещо пълнено с йогурт. Той не беше много наясно това закуска ли беше или десерт. Видяното обаче го подсети, че е гладен, и се замисли дали да не отвори още една кутия с ravioli. Отказа се. Знаеше, че трябва да икономисва запасите си от храна. Имаше още цели четири дни.

— Къде е шибаното дистанционно, Дарлийн? — извика той ядосан.

Изправи се и превключи канала, после изключи лампите и се върна на дивана. Монологът на Си Ен Ен му действаше приспивно: той се замисли над работата си, която го очакваше, за плановете си. Вече знаеха за него и от този момент нататък трябваше да бъде по-предпазлив от всякога.

Вече започваше да го унася; очите му се притваряха и шумът от телевизора му действаше като приспивателно. В този момент излъчиха репортаж от Финикс за някакво убийство на детектив. Той рязко отвори очи.

29.

На сутринта Рейчъл ме събуди. Погледнах часовника. Беше седем и половина.

Не я запитах защо не ми отговори по телефона или на потропването ми на вратата ѝ предната нощ. Доста време през нощта си бях блъскал главата над този проблем и реших, че най-вероятно е вземала душ, докато съм звънял или чукал на вратата ѝ.

— Стана ли вече?

— Тъкмо се надигах.

— Добре. Обади се на снаха си.

— Добре. Веднага.

— Искаш ли да поръчам кафе? След колко време ще си готов?

— Само да се обадя и да взема един душ. Един час стига ли?

— Тогава вече съм по задачи, Джак.

— Добре тогава, половин час. Ти станала ли си?

— Не.

— Добре, не вземаш ли душ?

— Един час ми е твърде много, за да се приготвя, дори и в почивен ден.

— Добре, добре. Половин час.

Като се измъкнах от леглото, видях на пода смачканата опаковка от презерватива. Вдигнах я и запомних марката, тъй като явно я предпочиташе, и после я захвърлих в кофата за отпадъци в банята.

Надявах се да не сваря Райли вкъщи, защото просто не бях наясно как ще реагира на молбата ми да позволи на специалистите да изровят тялото на съпруга ѝ. Знаех обаче, че в осем без пет в неделя едва ли ще е излязла. Доколкото ми беше известно, през последните години беше стъпвала в църквата само на погребението на Шон и на сватбата им преди това.

Тя отговори на второто позвъняване с глас, доста по-ведър от онзи, който си спомнях миналия месец. В първия момент не бях дори сигурен дали е тя.

— Райлс?

— Джак, къде си? Вече започвах да се тревожа.

— Във Финикс съм. Защо да се тревожиш?

— Ами не знаех какво става.

— Съжалявам, че не се обадох. Всичко е наред. С групата на ФБР съм. Не мога да ти кажа много, но те разследват смъртта на Шон. Неговата и на останалите.

Погледнах през прозореца и видях планините в далечината. Туристическата дипляна, оставена във всяка стая, твърдеше, че се наричали Камилски гръб; името действително бе много подходящо. Не знаех дали не говоря повече, отколкото трябва. Едва ли обаче имаше вероятност Райли да продаде историята на „Нашънъл Инкуайър“.

— А, знаеш ли, по случаите се появиха допълнителни обстоятелства. Те мислят, че при Шон може да са изтървали някакво доказателство... А, те искат да... Райли, те искат да направят ексхумация, за да огледат отново.

Не последва никакъв отговор.

— Райли?

— Джак, защо?

— Това ще помогне при разследването на случая.

— Но какво искат да правят? Да не мислят... да не мислят да го режат пак?

Тя изрече последните думи с отчаян шепот и аз проумях, че бях оплескал работата.

— О, не. Изобщо няма да има такова нещо. А, такова, те искат да огледат ръцете му. Нищо повече. Ти трябва да им разрешиш. В противен случай трябва да искат разрешение през съда и ще стане дълга и широка.

— Ръцете му? Защо, Джак?

— Това е дълга история. Нямам право да ти го казвам, но майната му на разрешението. Те мислят, че онзи... който го е направил, се е опитал да хипнотизира Шон. Искат да огледат ръцете му, за да видят дали има следи от убождания с игла, нали разбираш? Това е тест,

с който някой може да е искал да провери дали Шон наистина е бил хипнотизиран.

Последва нова пауза.

— Има и още нещо — продължих аз. — Тогава Шон имаше ли настинка? Нали разбираш, в оня ден, когато се случи.

— Да — колебливо отвърна тя. — Той беше болен и му казах да не излиза този ден. И аз не се чувствах добре и му казах да си остане у дома с мен. Джак, ти знаеш ли?

— Какво да знам?

— Трябва да ми е прилошало, защото съм била бременна. Разбрах го в сряда.

Това ме свари съвсем неподготвен. Поколебах се.

— О, Райли — възкликнах най-сетне. — Но това е чудесно! Съобщи ли вече на родителите?

— Да, знаят го. Много са щастливи. Това е истинско чудо, защото не знаех и ние всъщност никога не сме се опитвали да имаме дете.

— Това е прекрасна новина.

Не знаех как да се върна към началото на разговора ни. Накрая събрах сили.

— Трябва да тръгвам, Райли. Какво да им кажа?

На излизане от асансьора заварих Рейчъл във фойето. Беше взела компютъра си и пътната си чанта.

— Да не се изнасяте? — запитах объркано аз.

— Това са правилата на ФБР. На път ли си, никога не оставяй багажа си в стаята, защото не знаеш часа на самолета. Ако днес ни изстрелят някъде другаде, няма да имам време да се върна и да си събера багажа.

Кимнах. Беше прекалено късно да се връщам в стаята и да събирам багажа си, а и без това нямах кой знае какво.

— Обади ли й се?

— Да. Разреша. Каза ми, че същия ден е бил настинал. Сиропът за кашлица бил негов. И разбрах защо Шон е бил убит в колата си, а не у дома му, както останалите.

— Защо?

— Съпругата му Райли си била у дома, защото и тя не била добре. Брат ми сигурно е направил всичко възможно, за да не закара онзи мръсник в къщата си. Не и когато жена му си е била там.

Кимнах тъжно при последната и най-смела постъпка на брат ми.

— Мисля, че си прав, Джак. Всичко пасва. Знаеш ли, че нещата имат развитие. Боб току-що ми се обади от оперативната служба. Отлага съвещанието с местните. Имаме факс от Поета.

Настроението в залата за конференции беше определено мрачно. Участваха само агентите от Куантико. Бакъс, Томпсън, Торсън и един агент на име Картър, който бе присъствал на първото съвещание още в Куантико. Забелязах, че Рейчъл и Торсън си размениха презрителни погледи при влизането ни. Съсредоточих вниманието си върху Бакъс. Той сякаш бе потънал в размисъл. Беше отворил лаптопа си на масата пред себе си, но не гледаше към екрана му. Изглеждаше съвсем свеж в новия си сив костюм. Щом ме видя, на устните му се появи иронична усмивка.

— Джак, вече разбираш защо бяхме толкова загрижени да не се вдигне шум около тази история. Пет секунди видеорепортаж и престъпникът ухапа уловката; той знае, че вече сме по петите му.

Кимнах.

— Не мисля, че той трябва да присъства тук — обади се Торсън.

— Сделката си е сделка, Гордън. Той няма нищо общо с репортажа по Си Ен Ен.

— И въпреки това не мисля, че...

— Достатъчно, Гордън — намеси се Рейчъл. — Не сме се събрали тук, за да съобщаваш какво мислиш.

— Добре, нека прекратим разправията и да се съсредоточим върху проблема — прекъсна ги Бакъс. — Направил съм копия.

Отвори една папка и раздаде копия от факса на присъстващите. Този път вече не бях пренебрегнат. Всички замълчаха за известно време.

Уважаеми Боб Бакъс, федерален агент

Здравейте, сър. Хванах новините и ви зърнах във Финикс, тарикатче такова. Няма да коментирам номерата на тъпите репортери, че не те познавали. Нали аз те познавам, Боб! Добре познавам мутричката ти. Търчиш по следите ми, а аз с възделение очаквам пристигането ти. Но внимавай много, приятелче Боби! Не толкова близо! В края на краищата нека съдбата на бедния Орсулак и другите ти бъде за урок. Днес го заровиха най-сетне в земята; хубава работа свърших. Но едно такова парче от ФБР с твоето положение, това наистина ще бъде страхотен трофей, хе, хе!

Не се тревожи, Боб. Ти си в безопасност. Вече съм си набелязал следващия обект. Направил съм своя избор и съм го хванал на прицела си още докато четеш моите думи.

Да не си се сгушил в момента с хорицата си? Чудейки се какво ли движи опонента ви? Ужасна мистерия, нали така? Боцка като игла пръстчето, предполагам. Предлагам ти една следа. (Нали за това са приятелите?) АЗ съм гнилата ябълка от пая на моя Бест Пал, така ли е? Когато чуеш отговора, Боб, повтаряй си го непрекъснато. Тогава може би и ще го проумееш. Но аз не се тревожа за теб. Ти си професионалист и съм сигурен, че си достоен за предизвикателството. Разчитам на теб, Боб!

„Живях аз сам в свят от стон“, Боб, а начинанието ми току-що започва да набира скорост. А, Боб? Нека победи по-достойният.

Не мога да си подпиша кореспонденцията, защото още не си ми дал име. Какво е то, Боб? Ще дебна да те зърна по телевизията и ще чакам да чуя името си. А дотогава съм принуден да се подписвам накратко: Високи, ниски, пречуках ги всички!

И внимателно на завоите!

Прочетох два пъти факса и всеки път по гърба ми ползиха тръпки. Вече знаех какво имаха предвид хората от ФБР за Луната. Писмото беше вопъл на човек от някаква друга планета. Не от нашата.

— Някой има ли съмнение относно автентичността му? — запита Бакъс.

— Има няколко доказателства за автентичността му — каза Рейчъл. — Следата от убождане с игла. Цитатът от По. А какво ще кажете за споменаването на Бест Пал? Флорида информирана ли е вече за това?

— Да. Следата с Бест Пал очевидно ще е най-важната. Засега зарязват всичко останало и се заемат с нея.

— Какво казва Брас?

— Че това очевидно подкрепя теорията за връзката между отделните случаи. Споменават се и двете поредици, с детективите и другата. Дватама с Брад имат право. Престъпникът е един. Сега работи с убийствата във Флорида като нашия модел. Всичко, което следва, е просто повторение на първоначалната поредица от престъпления. Той просто повтаря ритуала.

— С други думи, открием ли защо е убил Белтран, ще разберем защо е убил и останалите.

— Точно така. Брас и Брад цяла сутрин разговаряха с Флорида. Надяваме се не след дълго да получим някакви отговори и да изградим хипотезата си.

Всички се замислиха над това.

— Тук ли оставаме? — запита Рейчъл.

— Мисля, че тук е най-добре — отвърна Бакъс. — Отговорите може и да са във Флорида, но там няма развитие. Тук сме най-близо до него.

— Той твърди, че вече е набелязал следващата си цел — обадох се аз. — Как мислиш, дали това е следващото ченге?

— Точно това мисля — отвърна мрачно Бакъс. — Така че нямаме никакво време. Докато седим тук и си говорим, той вече си е набелязал следващия детектив някъде. И не открием ли къде е мястото, скоро ще имаме още един труп.

Той стовари юмрука си върху масата.

— Трябва да обърнем нещата, момчета, длъжни сме да направим нещо. Трябва да открием тази персона, преди да е станало прекалено късно!

Произнесе го с ярост. Той насочваше войниците си. Беше изисквал от тях и по-рано да бъдат добри. А сега имаше нужда от

върховното им напрежение.

— Боб — обади се Рейчъл, — във факса се споменава, че погребението на Орсулак е днес. Кога е пристигнал този факс и откъде е бил подаден?

— Гордън има информацията.

Торсън си прочисти гърлото и заговори, без да гледа към Рейчъл или мен.

— Пристигнал е по линията за факсови съобщения в Куантико, предназначена за академичен бизнес. Излишно е да споменавам, че подателят е използвал маскираща опция за идентификацията си. Там няма нищо. Пристигнал е в 3 и 38 тази сутрин. Това е точно време. Накарах Хейзълтън да проследи последователността. Сигнал от факсмашина пристига на номера на централата в Куантико, операторката разпознава характерния му писък и превключва повикването към телеграфната зала. Тя не може да определи откъде или кой го изпраща, защото е имало само сигнал от факс. Така че тя е предположила, че е за академичната секция и го е превключила към техния факс, където е престоял в кошчето до тази сутрин, когато накрая са го забелязали и са го донесли в центъра.

— Имаме късмет, че все пак изобщо са го забелязали — добави Бакъс.

— Точно така — каза Торсън. — Така или иначе, Хейзълтън е занесъл оригинала в лабораторията, където са открили нещичко. Тяхното предположение е, че това не е било предаване от факс до факс. Сигналят е бил излъчен от вграден факс.

— Компютър — вмъкнах аз.

— С факс-модем. И тъй като ние знаем, че този тип обича екскурзиите, едва ли мъкне на гърба си някакъв Мак. Предполагаме, че има лаптоп с вграден факс-модем. Най-вероятно клетъчен модем. Това би му осигурило най-голяма свобода на действие.

Всички обмисляха чутата информация. Не бях сигурен в значимостта на този факт. На мен ми се струваше, че по-голямата част от информацията, събрана по време на разследването, беше безполезна, докато не пипнеха престъпника. Но дотогава едва ли щеше да има някаква особена полза от нея.

— Добре, значи той разполага с компютър последна дума на техниката — обобщи накрая Рейчъл. — Готови ли сме да посрещнем

следващото му съобщение по факса?

— Ще имаме готовност да проследим всякакво обаждане до номера на централата — каза Торсън. — В най-добрия случай можем да се доберем до първоначалната клетка. Най-много.

— Какво означава това? — запитах аз.

Тъй като Торсън явно не желаше да отговаря на мой въпрос, Рейчъл се намеси.

— Това означава, че ако той използва клетъчен модем, можем да проследим прекия номер или мястото. Ще открием града и първоначалната клетка, откъдето е дошло повикването. В най-добрия случай това би ограничило търсенето до около сто хиляди души.

— Но пък ще имаме града — произнесе Бакъс. — Ще можем да отидем при местните и да потърсим дела, които биха могли да бъдат използвани като примамка. Това може да е само убийство, извършено последната седмица. Точно след Орсулак.

Погледна към Торсън.

— Гордън, искам да се изпрати още едно съобщение до всички оперативни служби. Предай им заедно съвместно с местните полицейски управления да проверят за всички извършени наскоро убийства. Имаме предвид всякакви убийства, като особено трябва да се наблегне на случаите с деца и всичко свързано с необичаен начин на действие или осакатявания на трупа преди или след смъртта. Изисквайте потвърждение от всички местни специални агенти до осемнадесет часа утре. Не искам да се загубят някъде по пътя.

— Ясно.

— Брас изказа едно предположение — продължи Бакъс. — А то е, че намекът във факса за набелязана следваща жертва може да се окаже блъф. Може да е примамка, която да ни накара да реагираме и да действваме, а през това време престъпникът да се опита да се измъкне. Не забравяйте, че заради това се опасявахме случаят да не попадне в медиите.

— Не съм съгласна — възрази Рейчъл. — Като чета факса му, ми се струва, че той се смята за по-добър от нас, че иска да ни върти на пръста си. Така че му вярвам. Там някъде има някакво ченге, което вече се е озовало в прицела му.

— И аз съм склонен да мисля по същия начин — каза Бакъс. — Смятам, че и Брас мисли като мен, но чувства необходимостта да

изтъкне и другата възможност.

— В такъв случай каква е стратегията ни сега?

— Възможно най-простата — заяви той. — Откриваме тоя негодник и го арестуваме, преди да е извършил поредното убийство.

Бакъс се усмихна.

— И така, аз мисля, че оставаме тук и удвояваме усилията си, освен в случай че не се случи нещо непредвидено. А този факс нека запазим само за себе си. Междувременно имаме готовност да се придвижим по най-бързия начин, ако се наложи. Надявам се нашият човек да ни прати и втори факс и Брас работи върху поредната вест от оперативните служби. Ще ѝ кажа да наблегне на важността ѝ за оперативните служби в тихоокеанския часови пояс.

Той огледа присъстващите в залата и кимна. Беше приключил.

— Трябва ли да повтарям? — запита той. — Искам да дадете всичко от себе си. Сега това ни е необходимо повече от всякога.

30.

Срещата с местните колеги стана малко преди единайсет. Беше кратка и сладка. Също като ситуацията, където кандидат-женихът иска ръката на годеницата си от баща ѝ. При почти всички случаи мнението на стареца няма никакво значение. Защото всичко е уредено. С внимателно подбрани любезни слова Бакъс обясни на местните, че сега Биг Джий е в града и сега те ръководят представлението. Това предизвика известен ропот и мърморене сред някои от тях, но те бързо бяха заглушени от лъжливите му обещания.

През време на срещата внимателно избягвах да срещам погледа на Торсън. Докато пътувахме в колата, Рейчъл ми обясни причината за сутрешното напрежение между нея и Торсън. Предната нощ на излизане от стаята ми тя се сблъскала с бившия си съпруг в коридора. Външният ѝ вид вероятно му е казал всичко, което е искал да знае. Простенах при думите ѝ; сега нещата вече съвсем се усложняваха. Тя обаче не се безпокоеше и дори намираше ситуацията за крайно забавна.

В края на срещата с местните Бакъс постави задачи. Рейчъл и Томпсън получиха мястото на престъплението с Орсулак. Трябваше да ги придружавам. Майз и Матушак имаха за задача да проследят разпитите, които местните полицаи бяха провели с приятелите на Орсулак, и да се опитат да проследят действията на детектива през последния му ден. Торсън и Картър получиха случая с Хоакин и задачата да възстановят терена, изпотъпкан от местните полицаи. Грейсън щеше да действа като звено за връзка с ченгетата от Финикс, а разбира се, щеше да ръководи представлението от офиса на оперативния отдел, поддържайки контакт по другите случаи с Куантико и другите градове.

Орсулак бе живял в една малка жълта къща с измазани стени в Темпе, съседно на Финикс градче. Съседите му бяха все криминални

случаи. Изброих три разбрицани автомобили, паркирани върху изсъхнали поляни, и два неделни пазара на употребявани коли.

Рейчъл използва ключа, който бе получила от Грейсън, за да разкъса залепената върху вратата лента, предупреждаваща, че жилището е под разследване, след което отключи вратата. Преди да я отвори, тя се обърна към мен.

— Не си забравил, че са го потърсили едва три дни и половина след убийството? Разбираш, нали?

— Разбира се.

Бях смутен, че ми беше задала въпроса пред Томпсън, който се заехи, сякаш бях новобранец. Това ме ядоса, макар и в действителност да бях по-зле и от новобранец.

Не бяхме направили и три крачки навътре в апартамента, когато вонята ни блъсна в лицата. За малко не ме накара да изхвърля съдържанието на стомаха си. Като репортер много пъти ми се бе случвало да гледам мъртви тела, но никога до този момент не бях попадал в помещение, в което мъртвото тяло е гнило три дни, преди да бъде открито. Отвратителният мирис беше почти осезаем. Сякаш призракът на Уилям Орсулак пазеше мястото и нападаше всеки, осмелил се да прекрачи прага му. Рейчъл остави входната врата отворена, за да осигури някаква, макар и минимална, вентилация.

— Какво търсите? — запитах аз едва когато се уверих, че мога да говоря.

— За вътрешността, не зная — отвърна тя. — Местните вече са огледали всичко, приятелите му — също...

Тя отиде до масата в трапезарията, която се намираше вдясно от вратата, оставяйки върху нея папката, която носеше. Започна да я разлиства. Бяха част от документите, които местните ченгета бяха раздали на агентите.

— Огледай се — каза тя. — На мен ми изглежда, че не са я подминали, прегледали са всичко основно, но все можеш да попаднеш на нещо, дето са го пропуснали. Само не се докосвай до каквото и да било.

— Добре.

Бавно започнах да оглеждам. Погледът ми се спря на стола във всекидневната. Беше тъмнозелен, но горната част на облегалката беше

потъмняла от кръвта, която се беше стекла по облегалката върху седалката. Кръвта на Орсулак.

На пода пред стола и близо до стената зад него тебеширени кръгове сочеха двете дупки, откъдето са били извлечени куршумите. Томпсън приклепна и отвори куфарчето си с инструментите. Започна да пъха тънка метална сонда в отворите. Оставих го там и навлязох навътре в къщата.

Имаше две спални, тази на Орсулак и една допълнителна, която изглеждаше мръсна и изоставена. Върху бюрото в спалнята, използвана от детектива, имаше портретчета на две момчета в юношеска възраст, но според мен момчетата никога не бяха използвали другата, просто защото никога не му бяха идвали на гости. Бавно обходих стаите и банята в коридора, но не видях нищо, което според мене имаше значение за разследването. Тайно се надявах, че ще се натъкна на нещо, което да се окаже от помощ и да впечатли Рейчъл, но си останах с празни ръце.

На връщане във всекидневната не заварих нито Рейчъл, нито Томпсън.

— Рейчъл?

Никой не се обади.

Минах през трапезарията в кухнята, но тя беше празна. Прекосих пералното помещение, отворих една врата и огледах тъмния гараж, но и там не видях никого. На връщане в кухнята видях вратата полуоткрехната и надзърнах през прозореца над мивката. Видях някакво движение във високите хрусталаци в дъното на задния двор. Рейчъл крачеше напред с приведена надолу глава, а след нея Томпсън.

Дворът беше открит може би на двадесетина метра назад. Висока двуметрова дървена ограда го пазеше от двете страни. Но в дъното не се виждаше никаква ограда и дворът пропадеше рязко надолу в пресъхналото корито на ручей, обрасло с хрусталаци. Двамата се отдалечаваха по една пътека.

— Благодаря ви, че ме изчакахте — казах аз, когато се изравних с тях. — Какво правите?

— Как мислиш, Джак? — запита ме Рейчъл. — Дали Поета просто е паркирал в уличката, почукал е на вратата и е пречукал Орсулак веднага щом е прекрачил прага?

— Не знам. Съмнявам се.

— Аз също. Не, той го е следил. Може би в продължение на няколко дни. Но местните са разпитали из цялата околност и никой от съседите му не е видял кола, която да не е на някого от околните. Никой не е видял нищо извънредно или особено.

— Значи ти мислиш, че той е минал оттук?

— Възможно е.

Тя оглеждаше земята, докато вървеше. Търсеше нещо. Отпечатък от крак в калта, пречупено клонче. Няколко пъти спира и се привежда, оглеждайки отблизо някакви отпадъци около пътеката — кутия от цигари, празна бутилка от безалкохолна напитка. Не се докосна до нищо. По-късно можеха да ги съберат, ако преценят, че е нужно.

Пътеката ни изведе под един стълб за високо напрежение, след който се озовахме в участък гъсто обрасъл с храсталак зад един паркинг за каравани. Огледахме паркинга. Беше доста занемарен. Караваните имаха грубо изработени навеси. При някои от тях те бяха закрити от всички страни с пластмасови плоскости и се използваша като допълнителни спални и жизнени пространства. Тридесетината наблъскани едно в друго жалки жилища на колела излъчваха някакво примирено отчаяние.

— Е, ще влизаме ли? — запита Рейчъл, сякаш ставаше дума за някакъв дипломатически прием.

— Първо дамите — отвърна галантно Томпсън.

Няколко от обитателите на паркинга седяха на стъпалата пред вратите си и на стари дивани пред фургоните. Повечето бяха латиноамериканци; имаше и няколко чернокожи. Може би и неколцина индианци. Наблюдавах ни как излизаме от храсталака без всякакъв интерес, което означаваше, че са познали ченгетата в нас. И ние им отвърнахме със същото; закрачихме по тесния проход между фургоните.

— Какво ще правим? — поинтересувах се аз.

— Само ще се поогледаме — отвърна Рейчъл. — После може да зададем въпроси. Вършим ли си спокойно работата, те ще разберат, че нямаме намерение да ги изгоним от тук. Това може да помогне.

Очите й неспирно оглеждаха паркинга и всеки фургон, покрай който минавахме. Осъзнах, че за пръв път я виждах да работи в оперативна обстановка. Това не беше като да седиш около масата и да се опитваш да тълкуваш фактите. Сега беше време на усилена работа.

Гледах я така напрегнато, както рядко бях гледал някого през живота си.

— Той е наблюдавал Орсулак — произнесе Рейчъл, повече на себе си, отколкото на Томпсън или на мен. — И щом е разбрал къде живее, е започнал да планира нещата си. Как да се вмъкне и как да се измъкне. Трябвало е да си подготви маршрут за оттегляне и кола за бягството, а никак не е вървяло да паркира някъде по улицата на Орсулак.

Вървахме по главната улица, много тясна, към входа на паркинга, който извеждаше на една градска улица.

— Така че е паркирал някъде тук и останалото разстояние го е изминал пеш.

Първият фургон до входа имаше на вратата табелка „ОФИС“. Една по-голяма табела, закачена за метална рамка върху покрива на фургона твърдеше, че това е ПАРК ЗА МОБИЛНИ ФУРГОНИ „СЛЪНЧЕВИ АКРИ“.

— Слънчеви акри ли? — запита Томас. — Мен ми прилича повече на Слънчев половин акър^[1].

— Нито пък прилича много на парк — добавих аз.

Рейчъл вървеше, без да ни слуша. Мина покрай стълбичката на вратата за пропуски и излезе на градската улица. Беше от четири ленти; намирахме се в промишлената част на града. Точно срещу паркинга от другата страна на улицата се намираше огромен склад, а от двете му страни се виждаха по-малки складови постройки. Следях как Рейчъл оглежда околността и сградите. Очите ѝ се задържаха върху единствената улична лампа, която се намираше през една пресечка. Знаех какво си мисли. Че нощем тук е много тъмно.

Тя тръгна покрай бордюра, а очите ѝ напрегнато сезираха в асфалта, търсейки нещо, каквото и да е, може би угарка от цигара или нещо друго. Томпсън остана до мен, ровейки пръстта с пета. Не можех да откъсна очи от Рейчъл. Видях я как спря и се загледа надолу, прехапвайки устната си. Приближих я.

Блеснала като шепа диаманти под яркото слънце, купчинка парченца натрошено автомобилно стъкло бе събрана до бордюра. Тя я разрови с върха на обувката си.

Управителят на паркинга за фургони вече бе обърнал поне три чаши за деня, когато отворихме вратата и пристъпихме прага на претъпканото помещение с гръмкото название отпред. Беше съвсем ясно, че фургонът му служеше също така и за дом. Седеше си в зеления, тапициран с кадифе стол с удължена секция за стъпалата. Отстрани беше здравата издраскан от котешки нокти, но иначе беше най-запазената мебел, с която разполагаше. Ако не се броеше телевизорът. Имаше чисто нов „Панасоник“ с вграден видеомагнитофон. Гледаше шоу за домашни покупки; измина доста време, докато благоволи да прехвърли интереса си от екрана върху нас. Устройството, което се предлагаше в момента, режеше и кълцаше зеленчуци без никакви или почти никакви усилия от страна на домакинята.

— Вие ли сте управителят? — запита Рейчъл.

— Това би трябвало да е очевидно, нали така, офицер?

Будно момче, помислих си аз. Беше на около шейсет, със зелени джинси и бяла тениска без ръкави с прогорени дупки на гърдите, през които надничаха сиви косми. Беше започнал да оплешивява и имаше зачервено лице на пияница. Беше бял, единствения бял човек, който виждахме до този момент в паркинга.

— Аз съм агент — каза тя, показвайки му вътрешността на портфейла си със значката.

— ФБР? Нима големите Джи се вълнуват от един толкова дребен обир на кола? Виждате ли колко съм начетен? Знам, че вие самите се наричате „Джи“. Това ми харесва.

Рейчъл ни стрелна с поглед и после се върна на мъжа. Усетих първите тръпки на възбудата.

— Откъде знаете, че става дума за обира на кола? — запита го тя.

— Видях ви там как оглеждахте. Не съм сляп. Гледахте стъклата. Събрах ги на купчина. Уличните чистачни машини я се мярнат веднъж, на месец, я не. По-редовни са през лятото, когато има повече прах.

— Не. Искам да кажа, как въобще разбрахте, че е имало обир на кола.

— Защото спя в задното помещение. Чух ги да се вмъкват през прозореца. Видях ги да шетат из вътрешността на колата.

— Кога беше това?

— Чакайте да си спомня, трябва да е било миналия четвъртък. Чудех се кога ли собственикът ще го съобщи в полицията. Но дори и не съм сънувал, че ФБР ще се загрижи за тая работа. Ами вие двамата, и вие ли сте от големите Джи?

— Това не ви влиза в работата, господин... как се казвате, сър?

— Адкинс.

— Е, господин Адкинс, знаете ли чия е била ограбената кола?

— Не, никога не съм виждал собственика. Само чух, когато строшиха стъклото, и видях момчетата.

— А номера?

— Не, не съм обръщал внимание.

— Не се ли обадохте на полицията?

— Нямам телефон. Можех да използвам този на Тибидо от трети паркинг, но вече минаваше полунощ и знаех, че ченгетата няма да хукнат заради някакъв си обир на кола. Не и тук. Имат си достатъчно работа и без аз да им я създавам.

— Значи вие никога не сте виждали собственика на колата и той никога не е чукал на вратата ви, за да ви пита дали не сте чули или видели хората, ограбили колата му?

— Точно така.

— А какво ще кажете за хлапетата, извършили обира? — запита Томпсън, изпреварвайки Рейчъл. — Вие ги познавате, нали, господин Аткинс?

— Адкинс. С „д“, а не с „т“, господин Джи.

Адкинс се изсмя, сякаш беше изрекъл нещо кой знае колко остроумно.

— Господин Адкинс — поправи се Томпсън. — Е, какво ще кажете?

— Какво да кажа?

— Познавате ли хлапетата?

— Не, не знам кои бяха те.

Отмести погледа си от нас и се загледа в телевизора. Стоката за продан вече беше нова; ръкавица със ситни гумени реснички върху дланта за галене на домашни питомци.

— Знам още за какво може да се използва — захили се Адкинс. Той направи движение, все едно че мастурбира, и намигна на Томпсън. — Точно затова ги продават, да ви кажа.

Рейчъл пристъпи към телевизора и го изключи. Той не протестира.

— Разследваме убийството на полицейски служител. Бихме искали да се съсредоточите. Имаме сериозна причина да смятаме, че колата, която вие сте видели момчетата да ограбват, е принадлежала на заподозрян. Не се интересуваме от момчетата, които са се вмъкнали в колата, но трябва да разговаряме с тях. Вие ни излъгахте преди малко, господин Адкинс. Видях го в очите ви. Момчетата са излезли от вашия паркинг.

— Не, аз...

— Позволете ми да довърша. Да, вие ни излъгахте. Но ние ще ви дадем още една възможност. Можете да ни кажете истината или ще се върнем с още агенти и полиция и ще разгоним фамилията на целия паркинг. Не си ли давате сметка колко крадено имущество ще се намери в тези ламаринени бордеи? Не мислите ли, че можем да се натъкнем на някои лица, търсени от полицията? Какво ще кажете за някои, които се укриват тук? Ами нарушенията на санитарните правила? Ние вече забелязахме едно такова нарушение; има няколко фургона извън територията на лагера. И там живее някой, нали така. Обзалагам се, че вие и работодателят ви вземате допълнително за това. Или може би само вие. Какво ще каже работодателят ви, когато разбере? Какво ще каже, когато приходите спаднат, защото хората, които трябва да ви плащат наема, нямат пари, защото са били депортирани или са задържани в ареста поради неплащане издръжка за деца? А какво да кажем за вас, господин Адкинс? Или искате да дам за проверка серийния номер на телевизора ви?

— Телевизорът си е мой. Купих си го честно и почтено. Но знаете ли какво сте вие? Една Фърчаща Бракувана Разследвачка.

Рейчъл се направи, че не е чула коментара, но Томпсън май не скри усмивка.

— Честно и почтено от кого?

— Няма значение. Бяха братята Тайръл. Те ограбиха онази кола. А ако после дойдат и ме пребият от бой, ще ви дам под съд. Разбрахте ли?

Следвайки указанията на Адкинс, успяхме да се доберем до фургон номер четири и заобикалящите го картони. Из лагера вече бе плъзнала мълвата, че законът е дошъл на гости. Навсякъде хората бяха наизлезли от свърталищата си. Когато се добрахме до номер 4, братята Тайръл вече ни чакаха отпред.

Седяха върху един стар радиатор под син брезентов навес, опрян над покрива на двоен фургон. До вратата на фургона имаше мивка и сешоар, закрит със същия син брезент да го пази от дъжд.

Двамата братя бяха в юношеска възраст, с може би година разлика, от смесен брак. Рейчъл пристъпи до края на козирката. Томпсън зае позиция на известно разстояние от лявата ѝ страна.

— Здравейте, момчета — изрече тя и тъй като не получи отговор, запита: — Майка ви вкъщи ли е?

— Не, не е, офицер — отвърна по-голямото.

То изглежда брат си, който бавно заклати радиатора с крака.

— Знаете ли, изглеждате ми умни момчета. Не искаме неприятности. Не искаме да създаваме неприятности никому тук. Обещахме на господин Адкинс, че само ще питаме за фургона ви.

— Адкинс, дрън-дрън — обади се и по-малкото.

— Тук сме заради колата, която е била паркирана на пътя миналата седмица.

— Не сме виждали никаква кола.

— Да, не сме виждали никаква кола.

Рейчъл се приближи до по-голямото и се приведе до ухото му.

— Чуй ме сега — произнесе нежно тя. — Това е един от случаите, за който майка ви толкова пъти ви е предупреждавала. Помислете си. Използвайте главите си. Спомнете си какво ви е казвала. Не искате да си имате никакви неприятности или пък да я замесвате и нея. Искате да си отидем и да ви оставим на мира. Има само един начин, по който може да стане това.

Рейчъл влезе в залата на оперативния отдел стиснала пластмасовата торба като трофей. Положи я върху бюрото на Матушак и агентите се струпаха край него. Бакъс също дойде в залата и загледа торбата сякаш беше Свещеният Граал. После вдигна поглед към Рейчъл, изпълнен с възбуда.

— Грейсън направи проверка в полицейското управление — каза той. — Няма подаден никакъв сигнал за ограбване на кола на това място. Нито през онзи ден, нито през седмицата. Човек би си помислил, че всеки уважаващ законите гражданин, станал жертва на грабеж, ще подаде веднага оплакване в полицията.

Тя кимна.

— Да, би си помислил.

Бакъс се обърна към Матушак, който вдигна торбата от бюрото си.

— Знаеш какво да правиш, нали?

— Да.

— Искам най-после нещо определено. Крайно време е.

Торбата съдържаше автомобилна стереоуредба, открадната от последен модел „Форд Мустанг“, бял или жълт, в зависимост от това, кой от двамата братя Тайръл бе имал по-добро зрение в тъмното.

Това беше всичко, което успяхме да научим от тях: надеждата ни обаче беше голяма, Рейчъл и Томпсън ги разпитваха поотделно, после си ги размениха и пак ги разпитаха, но радиото беше единственото, което те можеха да ни дадат. Казаха, че никога не са виждали шофьора, оставил мустанга до бордюра пред „Слънчевите акри“ и не са взели нищо друго, освен стереоуредбата. Дори не си направили труда да отворят багажника и не погледнали номера да видят дали колата е с аризонска регистрация.

Докато Рейчъл оформяше доклада и пишеше запитване за проучване на колата, което да бъде предадено до всички оперативни служби, Матушак подаде серийния номер на стереоуредбата до отдела за идентификация на превозни средства във Вашингтон, окръг Колумбия, после даде самата уредба на един техник да я обработи. Томпсън бе взел отпечатъците на братята Тайръл, за да ги елиминира при изследването на уредбата.

Техникът не откри никакви други отпечатъци по уредбата, освен тези на братята Тайръл. Серийният номер обаче се оказа следа. Оказа се, че уредбата е била монтирана на бледожълт мустанг регистриран в корпорацията „Херц“. Матушак и Майз се отправиха в „Скай Харбър Интернешънъл“, за да продължат с издирването на колата.

Настроението на агентите беше приповдигнато. Рейчъл беше направила пробив. Разбира се, нямаше гаранция, че мустангът е бил

каран от Поета. Но времето, през което е бил паркиран пред „Слънчеви акри“, съответстваше на периода, в който Орсулак е бил убит. Съществуваеше също така и фактът, че взломът, извършен от двамата братя, не е бил докладван в полицията. Това вече беше определена следа, от която вече можеха да се направят изводи за начина на действие на Поета. Споделях възторга им. До този момент убиецът беше някаква загадка, фантом. Откритието обаче на следа като стереоуредбата вече правеше перспективата за залавянето му реална. Вече свивахме кръга.

През по-голямата част от следобед се стараех да не се пречкам из краката на агентите и само гледах как Рейчъл работи. Бях очарован от уменията ѝ, изумен как бързо бе успяла да открие стереоуредбата и как бе разговаряла с Адкинс и братята Тайръл. В един момент ме забеляза и запита какво правя.

— Нищо, само гледам.

— Приятно ти е да ме наблюдаваш?

— Бива си те в това, което вършиш. Винаги е интересно да гледаш някой като теб.

— Благодаря ти. Просто извадих късмет.

— Имам чувството, че доста ти върви.

— В работа като нашата всеки е творец на късмета си.

В края на деня Бакъс прочете копие от известието, което тя бе предала до всички оперативни служби в страната, и я запита:

— Как мислиш, дали изборът на колата не е бил преднамерен? Бледожълт мустанг.

Рейчъл кимна, знаеше отговора.

— Библията — изрече Бакъс. — „И видях бледия кон, а името на този, който го яздеше, беше Рейчъл.“

— „И адът вървеше след него“ — завърши тя.

В неделя през нощта пак се любихме и тя сякаш беше още по-всеотдайна и възискателна в ласките ни. Накрая, ако имаше някой от двама ни, който да си има едно наум, това бях аз. В същото време, докато в момента нямаше нищо по-важно на света за мен от желанието ми да се отдам на чувствата, които изпитвах към нея, нещо тихичко ми нашепваше да се запитам за мотивите ѝ. Не можех да се освободя от

съмнението, че целта ѝ е не толкова да достави наслада на нас двамата, колкото да уязви бившия си съпруг. Мисълта ме накара да се почувствам виновен и неискрен.

По-късно, докато лежахме отпуснати в прегръдките си, тя ми прошепна, че ще остане до сутринта.

---

[1] Акър — мярка за повърхнина, която е равна на 4047 кв.м. — Б.пр. ↑

31.

Звънът на телефона грубо прекъсна съня ми. Огледах странните очертания на стаята и погледът ми падна върху Рейчъл.

— По-добре ще е да се обадиш — каза тя. — Все пак това е твоята стая.

По нищо не личеше да има проблемите ми със събуждането. В действителност за момент изпитах чувството, че тя отдавна е будна и ме е наблюдавала, когато телефонът е иззвънял. Вдигнах слушалката едва на деветото или десетото иззвъняване. В същото време видях часовника върху нощното шкафче. Беше седем и петнайсет.

— Да?

— Дай ми Уолинг.

Гласът ми се стори познат, но не можех да се сетя от къде. После ми хрумна, че не бива да признавам, че Рей е в стаята ми.

— Сбъркали сте стаята. Тя е в...

— Слушай, репортерче, я не ме прави на глупак! Трябва да говоря с Рейчъл.

Покрих слушалката с ръка и се обърнах към Рейчъл.

— Торсън е. Казва, че знае, че си тук.

— Ще се обадя — ядосано измърмори тя и издърпа слушалката от ръката ми.

— Какво искаш?

Той, изглежда, й съобщи нещо.

— Откъде е дошло?

След известно време сърдито запита:

— Защо се обаждаш на мен? — Давай, кажи му, ако това искаш. Ако искаш и той да го научи. Това говори за теб не по-малко, отколкото за мен. Сигурна съм, че той няма да има нищо против да узнае, че си просто един воайор.

Подаде ми слушалката и аз затворих. Тя закри лицето си с възглавницата и простена. Издърпах я от главата ѝ.

— Какво има?

— Имам лоши новини за теб, Джак.

— Какво?

— В тазсутрешното издание на „Лос Анжелис Таймс“ има публикувана статия за Поета. Съжалявам. Трябва да те откарам в оперативната служба за среща с Боб.

За момент замълчах объркан.

— Как са успели...

— Не знаем. За това и ще стане дума.

— Колко знаят, каза ли ти го?

— Не. Но очевидно достатъчно.

— Знаех си, че трябваше да я напиша още вчера. Проклятие!
Още в мига, в който стана ясно, че тоя момък знае за вас, трябваше да се захвана за работа.

— Ти склучи споразумение с нас и го спази. Беше длъжен, Джак. Виж, нека да изчакаме, докато стигнем до офиса, и тогава вече ще разговаряме на тази тема.

— Трябва да се обадя на редактора си.

— Можеш да го направиш и по-късно. Боб явно вече е там и ни чака. Предполагам, че сън не го хваща.

Телефонът иззвъня пак. Тя рязко вдигна слушалката.

— Кой се обажда? — тросна се тя. После добави, вече с по-нормален тон: — Изчакайте.

Ухили се и ми подаде слушалката. После ме целуна лекичко по бузата, прошепна ми, че отива в стаята си да се приготви, и започна да се облича. Притиснах слушалката до ухото си.

— Ало?

— Тук е Грег Глен. Коя е тази?

— А, един агент от ФБР. Имахме съвещание. Предполагам, че сигурно вече си чел „Лос Анжелис Таймс“.

— Дяволски си прав.

Онова чувство, че гърдите ми са стегнати в невидимо менгеме, се усили. Глен продължи:

— Поместили са статия за убиеца. Нашия убиец, Джак. Ти ми каза, че имаме изключителните права върху този случай и че сме защитени.

— Бяхме.

Това беше единственото, което успях да изрека. Рейчъл вече приключваше с обличането и ме гледаше със съчувствие.

— Вече не сме. Връщаш се още тази сутрин и пишеш нашата за утрешния брой. Каквото си събрал. И имай предвид, че трябва да си посъбрал повече от тях. Можехме да публикуваме онова, което тогава имахме, Джак, но ти ме убеди да не го правим. А сега ще гоним собствения си материал, дявол да го вземе.

— Достатъчно! — изръмжах аз колкото да му секна вдъхновението.

— И се надявам да не се окаже, че си удължил престоя си във Финикс заради някое гадже.

— Да ти го начукам, Грег, Имаш ли пред себе си статията или не?

— Разбира се, че я имам. Страхотна статия! Гръм и мълнии! Само дето не е в този вестник, в който трябваше да бъде.

— Прочети ми я. Не, почакай. Трябва да тръгваме, защото имаме съвещание именно по този повод. Накарай някого в библиотеката да...

— Глух ли си, Джак? Няма да ходиш на никакви съвещания. Искам те веднага по най-бързия начин на първия самолет и пускаме статията още в утрешния брой.

Видях Рейчъл да ми отправя въздушна целувка и да изчезва зад вратата.

— Разбирам. Имаш статията за утрешния брой. Само че аз мога да я напиша тук и да ти я изпратя.

— Не. Това е обща работа. Искам да я обработим двамата с теб.

— Нека да отида на съвещанието и после ще ти се обадя.

— Защо?

— Нещата взеха нов обрат — излъгах аз. — Не знам само точно за какво става дума, затова трябва да отида и да разбера. По-късно ще ти се обадя. А междуременно накарай в библиотеката да намерят статията от „Таймс“ и да ми я изпратят в пощенската кутия. Аз ще я измъкна оттук. Трябва да тръгвам.

Затворих, преди да успее да протестира. Бързо се облякох и изскочих през вратата с компютъра през рамо. Не знаех как е възможно да се случи това. Но някаква мисъл упорито започна да си пробива път.

Торсън.

Грабнахме по две чашки кафе от барчето във фойето и после потеглихме към сградата на федералното управление. Тя отново бе събрала всичкия си багаж. Аз отново бях забравил.

Не говорихме, докато не изпихме първата чаша кафе. Според мен в момента двамата ни вълнуваха коренно противоположни мисли и дилеми.

— Връщаш ли се в Денвър?

— Още не знам.

— Толкова ли са зле нещата?

— Ужасно. За последен път се хваща на обещанията ми.

— Не разбирам как е могло да се случи. Би трябвало да се обърнат към Боб Бакъс за коментар.

— Може би са го направили.

— Не, той щеше да ти каже. Щеше да си удържи на думата. Той е човек второ поколение в бюрото. Такива като него винаги държат на думата си.

— Добре, да се надяваме, че ще спази поетия ангажимент. Защото днес пиша статията си.

— Какво пише в онзи вестник?

— Не знам. Ще го измъкна веднага щом се включа в някой телефон.

Бяхме стигнали сградата на съда. Тя паркира колата в гаража за федерални служители.

В залата за конференции бяха само Бакъс и Торсън.

Срещата започна със съжалението на Бакъс, че статията се е появила, преди аз да успея да напиша своята. На мен ми се стори съвсем искрен и аз съжалих, че бях подложил на съмнение почтеността му пред Рейчъл.

— Имате ли статията? Мога да я извадя на компютъра си веднага щом се включа към някой телефон.

— Чакам я. Наредих на хората ни в Лос Анжелис да ни я изпратят по факса. Единствената причина, поради която знам за нея, е защото Брас ми предаде, че вече сме засипани с телефонни обаждания в Куантико от другите медии.

Включих се и пузнах компютъра, като се включих в мрежата на „Роки“, Пренебрегнах всички съобщения, които можеха да ме чакат. Отидох веднага в персоналното си кошче и проверих файловете. Забелязах, че имаше два нови: ROETCOPY и HYPSTORI. Спомних си, че бях помолил Лори Прайн за материали върху хипнозата и Хорас Хипнотизатора, но тези материали щях да разгледам по-късно. Отворих ROETCOPY и изпитах шок, дошъл дори още преди да прочета първия ред от статията.

— Проклет да е!

— Какво? — запита Рейчъл.

— Написана е от Уорън. Подава си оставката във фондацията и използва моята история, за да се върне в „Таймс“.

— Репортери! — изрече Торсън с неприкрито наслаждение. — Ах, защо ли не мога да им хващам вяр!

Направих се, че не съм го чул, макар и да ми костваше огромни усилия. Бях вбесен от случилото се. На Уорън и на себе си. Трябваше да се досетя, че нещата ще се развият по този начин.

— Прочети я, Джак — обади се Бакъс.

Изпълних молбата му.

ФБР И ПОЛИЦИЯТА ТЪРСЯТ СЕРИЕН УБИЕЦ НА ПОЛИЦАИ

ДИВЕЧЪТ СЕ НАХВЪРЛЯ ВЪРХУ ЛОВЦИТЕ СИ

От Майкъл Уорън
Специално за „Таймс“

ФБР е започнало преследване на сериен убиец, за който до този момент е известно, че е убил седем детективи по разследване на убийствата на територията на цялата страна. Историята е започнала преди три години.

Наречен „Поета“, тъй като на местопрестъплението оставя бележки, съдържащи цитати от поезията на Едгар Алън По, с които цели да представи убийствата като самоубийства.

В продължение на три години се предполагаше, че жертвите му са самоубийци, докато в един момент миналата седмица сходствата в случаите, включително и цитатите от По, не бяха открити, както свидетелства източник близък до следствието.

Това откритие подтикна ФБР към бързи действия за откриването и залавянето на Поета. Агенти на ФБР и полицията в седем града провеждат разследване под ръководството на Секцията по бихейвиористични науки към ФБР. Разследването понастоящем се е съсредоточило най-вече върху Финикс, където се е случило последното убийство, приписвано на Поета, съобщи източникът ни.

Източникът, пожелал да остане анонимен, отказа да съобщи как са били разкрити действията на Поета, но заяви, че едно съвместно изследване на ФБР и Фондацията по прилагане на законите върху полицейските самоубийства е осигурило ключовата информация...

Статията продължаваше с изброяването на жертвите и някои от подробностите по всеки случай. След това беше отделено място за екипа към Секцията по бихейвиористични науки, като завършваше с парафраза на неназован източник, според който ФБР разполагало с много факти що се отнася до това, къде се намира или каква е самоличността на Поета.

Докато приключва със статията, страните ми пламнаха, от гняв. Няма нищо по-лошо от това да спазваш поето обещание, когато един от хората, с когото си сключили, споразумението, го е нарушил. По мое мнение материалът беше много слаб, много думи, въртящи се около няколко факта, и всички приписани на анонимен източник. Уорън не беше споменал дори факса, или, което беше по-важно, убийствата-примамки. Знаех, че материалът който щях да напиша по най-възможния бърз начин щеше да обрисова един доста пълен портрет на Поета, Това обаче не намаляваше гнева ми. Защото каквито и колкото да бяха недостатъците на статията, ставаше ясно, че Уорън е разговарял с някого от бюрото. Не можех да се примиря с мисълта, че този човек в момента седеше на една маса с мен.

— Имахме уговорка — произнесох аз, вдигайки поглед от компютъра. — Някой е изпял това на онзи мръсник. Той знаеше всичко, което ми беше известно, когато отидох при него в четвъртък, но после се е свързал с някого от бюро то за останалото. Вероятно някой, който...

— Това може да е вярно, Джак, но... — започна Бакъс.

— Той научи всичко това само благодарение на теб — прекъсна го Торсън. — Трябва да обвиняваш единствено само себе си.

— Грешеш — изгледах го злобно аз. — Вярно, дадох му почти всичко, но не и Поета, поради простата причина, че тогава и представа си нямах, че наричате престъпника така. Този случай анулира уговорката ни. Някой, който е трябвало да си държи езика зад зъбите, се е раздрънкал. Всичко изскочи наяве. Трябва да напиша статията за утрешния брой на вестника ни.

Настъпи кратка тишина.

— Джак — започна Бакъс, — знам, че това няма да те утеши, но искам да знаеш, че когато ми остане малко свободно време през това разследване, ще направя всичко възможно да открия откъде е изтекла информацията и този човек повече няма да работи при мен, а най-вероятно и в бюро то.

— Ти си прав. Това едва ли ще ме утеши.

— Но въпреки това имам една молба към теб.

Изгледах го. Направо не ми се вярваше, че е толкова глупав, за да се опитва да ме убеждава да отложи статията си, когато всички телевизионни станции и вестници страната щяха да затръбят за случая.

— Каква е тя?

— Когато пишеш статията си... Искам да не забравяш, че ние все още преследваме този човек и трябва да го заловим. Ти разполагаш с информация, която би могла да ни попречи да го хванем. Говоря за някои специфични неща. Опитва за съставяне на психологически портрет. Подробности за възможното използване на хипноза, презервативите. Споменеш ли ги тези неща, Джак, те ще бъдат повторени от всички телевизионни станции и вестници и тогава той ще промени начина си на действие. Нали разбираш какво имам предвид? Това само ще затрудни работата ни.

Кимнах, но след миг го изгледах студено.

— Не си ти човекът, който да ми казва какво да пиша и какво не.

— Знам. Моля те само да помислиш за брат си, за нас и да внимаваш какво пишеш. Вярвам ти, Джак. Наистина ти вярвам.

Дълго време размишлявах над думите му и после отново кимнах.

— Боб, аз сключих сделка с теб, в резултат на която ме прецакаха, и то жестоко. Ако ти искаш да ви запазя задника, това ще е нова сделка. Днес отвсякъде ще ти звънят репортери. Искам да ги препращаш всичките към отдела за връзки с обществеността в Куантико. Разговарям единствено с теб и цитирам единствено само теб. Също така факсът от Поета е изключително мой. Осигурявах ми това и аз няма да спомена подробностите от психологическия портрет или за хипнозата в статията си.

— Съгласен съм — каза Бакъс.

Така бързо ми отговори, че започнах да подозирам дали не е знаел какво точно си мислех.

— Но има едно нещо, Джак — прекъсна размишленията ми той. — Нека се споразумеем да не споменаваме един ред от факса. Ако започнем да получаваме признания — така ще можем да пресяваме откачалките.

— Няма проблеми.

— Аз ще бъда тук. Ще кажа на дежурните да пропуска само твоите обаждания и на никой друг от пресата.

— Ще ви звънят доста хора.

— Намерението ми беше да оставя този проблем на обществените връзки в Куантико.

— Ако съобщението, което ще излъчат, включва първоначалната следа, кажи им да не използват името ми. Нека само да споменат, че източници от „Роки Маунтин Нюз“ са задвижили цялата работа.

Бакъс кимна.

— И още нещо... — Направих пауза, преди да продължа: — Още си мисля за изтеклата информация. Ако разбере, че „Лос Анжелис Таймс“ или който и да е друг вестник публикува днес факса на Поета, всичките ни уговорки отпадат и аз ще изнеса в статията си абсолютно всичко, което ми е известно. Ясно ли е?

— Разбрано.

— Ти, невестулко мръсна! — изсъска Торсън. — Какво си въобразяваш ти, бе, дребен въшлив драскач? Че можеш да ни се друснеш на масата и да ни диктуваш...

— Да ти го начукам, Торсън — отговорих му аз. — Знаеш ли откога само чакам да ти го кажа? Още от Куантико. Шибай се, разбра ли? Ако някой иска да се обзаложи, веднага се хващам на бас, че ти си човекът, изпял всичко, така че не ми се прави на умник с тия номера за невесту...

— Мамичката ти мръсна! — изрева той и скочи.

Бакъс обаче беше още по-бърз и положи ръка върху рамото му, връщайки го полека на стола. Рейчъл наблюдаваше сцената с усмивка.

— Спокойно, Гордън — изрече Бакъс. — Спокойно. Никой не обвинява никого в нищо. Нека да не нажежаваме излишно обстановката. Всички сме доста напрегнати днес, но това не е причина да избухваме. Джак, това е опасно обвинение. Ако можеш да го подкрепиш с нещо давай. Ако не, тогава нека забравим случая, все едно, че никой нищо не е казал.

Не му отговорих. Освен предчувствието ми, че Торсън бе пошушнал историята, за да ме прецака, поради някаква своя параноя към репортерите и заради връзката ми с Рейчъл, не разполагах с никакви доказателства. Накрая всички заеха местата си и само се споглеждаха едни други.

— Това наистина беше дяволски забавно, момчета, аз си имам работа днес, дето не може да чака — заяви Рейчъл.

— И аз трябва да тръгвам — казах. — Кое по-специално искаш да премълча за факса?

— Загадката — отвърна Бакъс. — Не споменавай Бест Палс.

Помислих за момент.

— Добре. Няма проблеми.

Изправих се: Рейчъл също стана.

— Ще те откарам до хотела.

— Толкова ли е лошо някой да те изпревари? — запита тя, докато пътувахме обратно към хотела.

— Лошо е. Предполагам, че и вие изпитвате същото, когато някой престъпник ви се изплъзне. Надявам се Бакъс добре да подреди Торсън. Мръсен педал!

— Много ще му е трудно да докаже каквото и да е. Та това е само едно подозрение.

— Ако ти споменеш на Бакъс за нас и му кажеш, че Торсън е знаел, тогава ще ти повярва.

— Не мога. Ако разбере за нас, аз ще изхвърча.

След малко смени темата, връщайки се на историята.

— Ти разполагаш с далеч повече, отколкото той.

— Какво? Кой?

— Говоря за Уорън. Твоята статия ще бъде много по-добра от неговата.

— Нали знаеш, който свари, той ще натовари. Това е една стара вестникарска поговорка. Но е вярна. При повечето истории онзи, който пръв ги разкаже, винаги обира каймака, дори и материалът му да е пълен с пропуски и измишльотини. Дори и това да е крадена история.

— Това ли била работата? Да обереш каймака? Само да си пръв, дори и да нямаш правото?

Погледнах я и се опитах да се усмихна.

— Да, понякога. Повечето пъти. Доста доблестна работа. Нали?

Не ми отговори. Известно време пътувахме в мълчание. Прииска ми се да каже нещо за нас и за това, което имахме или няхахме, но тя не го направи. Вече приближавахме хотела.

— Какво ще стане, ако не успея да го убедя да ми позволи да остана тук и ми се наложи да се върна в Денвър? Какво ще стане тогава с двама ни?

Тя мълча известно време, преди да ми отговори.

— Не знам, Джак. Какво искаш да се случи?

— Не знам, но не искам всичко да свърши просто така. Мислех си...

Не знаех как да изразя мисълта си.

— И аз не искам всичко да свърши така.

Тя зави пред хотела да ме остави. Каза, че трябва да се връща. Момче в червено сако и златни еполети на раменете ми отвори вратата, нарушавайки уединението ни. Исках да я целуна, но нещо в обстановката и фактът, че сме в кола на ФБР, ме накара да размисля.

— Ще те видя при първа възможност — казах аз. — Веднага щом се освободя.

— Добре — изрече тя с усмивка. — Довиждане, Джак. Късмет със статията. Обади ми се в оперативната служба и ми кажи, ако я пишеш тук. Може да уредим нещо за довечера.

Това беше най-добрата от всички причини, които можеха да ми хрумнат за оставането ми в града. Тя се пресегна и докосна брадата ми също както го бе направила веднъж и преди. Миг преди да изляза от колата, ме помоли да почакам. Измъкна картичка от джоба си и надраска номер на гърба ѝ, после ми я подаде.

— Това е номерът на пейджъра ми в случай, че нещо стане. Свързан е със спътник, така че можеш да ме викаш където и да съм.

— В целия свят?

— В целия свят. Докато не падне спътникът.

32.

Гладън гледаше думите, появили се върху екрана. Бяха красиви, сякаш изписани от невидимата ръка на Бога. Толкова важни. Толкова значителни. Той ги прочете още веднъж.

Те вече знаят за мен и аз съм готов. Очаквам ги. Готов съм да заема мястото си в пантеона от лица. Чувствам, се така както, когато бях дете и чаках вратата на килера да се отвори, за да мога да го приема — ивица светлина на прага. Моят маяк. Следях светлината и сенките, които хвърляха краката му при всяка негова крачка. Тогава разбирах, че е там и че ще изпитам любовта му. Зеницата на окото му. Ние сме това, в което ни превръщат, и въпреки това те се извърщат от нас. Ние сме изгнаници. Ставаме номади в света на стона. Отхвърлянето ми е моята болка и мотивация. Нося със себе си отмъщението на всички деца. Аз съм Кумирът нощ. Аз съм хищникът, пратен да ви следи в средата ви. Аз съм там, където се сблъскват светлината и мракът. Историята ми не е от тези с лишения и злоупотреби. Приветствам докосването. Мога да го приема. А вие? Аз желях, жадувах, приветствах докосването. Единствено отблъскването, че съм пораснал, ме нарани толкова дълбоко и ме принуди да поема живота на скитник. Аз съм изгнаник. А децата трябва да остават завинаги млади.

Телефонът извънтя и той се втрени в него. За пръв път някой я търсеше. Телефонният секретар се включи след третото позвъняване и записаното й съобщение тръгна. Гладън го бе написал върху лист хартия и я бе накарал да го прочете три пъти, преди да го запише на

четвъртия. Тъпа гъска, помисли си той, докато слушаше записа. Изобщо не я биваше за актриса: най-малкото облечена.

— „Здравейте, тук е Дарлийн, аз... аз не мога да ви се обадя в момента. Налага ми се спешно да пътувам извън града. Ще проверявам за съобщения... а, съобщения и ще ви се обадя по най-бързия начин.“

Звучеше нервно и Гладън се тревожеше, че поради повторението на тази дума някой от обаждращите се може да се сети, че тя чете. Заслуша се в разгневения мъжки глас, който каза:

— Дарлийн, по дяволите! Веднага ми се обади, щом чуеш съобщението. Трябваше да ме предупредиш, защото може и да не завариш работата си, като се върнеш, разбра ли?

Гладън реши, че минава. Изправи се и изтри съобщението. Сигурно беше шефът ѝ. Но Дарлийн нямаше да му се обади.

Както стоеше на прага на кухнята, усети миризмата. Взе кибрита си и влезе в спалнята. Известно време оглежда тялото. Лицето беше станало бледозелено, но по-тъмно, след последното му влизане в стаята. Кръвта се оттичаше от устата и носа, тялото се пречистваше от флуидите на декомпозиция. Беше чел за тия процеси в една от книгите, които си бе извоювал от затворническото ръководство в Райфорд. „Съдебномедицинска патология“ Прииска му се фотокамерата му да беше при него, за да може да документира настъпилите промени в Дарлийн.

Запали още четири пръчици жасмин, като ги постави в пепелниците по четирите ъгъла на леглото.

Когато излезе от стаята и затвори вратата, покри прага с мокра хавлия с надеждата да спре напредването на миризмата в останалата част на апартамента. Имаше да прекара още два дни в жилището.

33.

Убедих Грег Глен да остана да пиша във Финикс. Останах до обяд в стаята си, като се обаждах на разни хора, събирайки коментари от участници в историята, от Уекслър в Денвър до Бледсоу в Балтимор. Писах в продължение на пет часа; прекъсвах само заради обажданията на Глен, който изнервено ме тормозеше с въпросите си как върви работата. Един час преди пет, крайният срок в Денвър, изпратих и двете статии.

Когато изпратих материалите, нервите ми вече бяха обтегнати до скъсване, а главата ме цепеше така, че ми идеше да завия. Вече бях изпил кана и половина кафе и цял пакет „Марлборо“ от години насам за пръв път изпушвам цяла кутия за толкова кратко време. Разхождах се напред-назад в стаята и чаках поредното обаждане на Глен. След малко не издържах и позвъних на обслужването по стаите, като им обясних, че не мога да напусна стаята, защото очаквам важен телефонен разговор, и си поръчах аспирин от магазинчето във фойето на хотела.

Когато ми го донесоха, погълнах три таблетки с минерална вода от минибара и само след миг започнах да се чувствам по-добре. После позвъних на майка ми и Райли, като ги предупредих, че статиите ми ще се появят в утрешния брой на вестника. Казах им също така, че има вероятност репортери да се опитат да се свържат с тях. Така че да бъдат готови. И двете ми отговориха, че не желаят да разговарят с никакви репортери и аз се съгласих с тях.

След малко се сетих, че бях забравил да се обадя на Рейчъл, за да ѝ съобщя, че все още съм в града. Позвъних в оперативната служба на ФБР във Финикс, но дежурният агент ме уведоми, че тя си била тръгнала.

- Какво искате да кажете „тръгнала“? Не е ли още във Финикс?
- Нямам правото да говоря по този въпрос.
- Добре, тогава мога ли да говоря с агент Бакъс?
- И той си тръгна. Мога ли да знам кой се обажда?

Затворих и набрах номера на рецепцията в хотела и поисках да ме свържат със стаята ѝ. Съобщиха ми, че се е изнесла. Също и Бакъс. Също и Торсън, Картър и Томпсън.

— Кучи син! — изругах аз, след като затворих.

Нещо беше станало. Нямаше друго обяснение. Защото да се вдигнат и четиримата едновременно, това означаваше, че е постигнат внезапен успех в следствието. В същия миг проумях, че са ме изоставили, че участието ми в разследването е приключило. Изправих се и пак закрачих из стаята, размишлявайки над въпроса къде ли може да са отишли и какво ли ги е накарало да се разтичат така внезапно. После си спомних за картичката, която ми беше дала Рейчъл. Извадих я от джоба си и набрах номера на пейджъра по телефона.

Десет минути сигурно бяха достатъчно време сигналът да се отрази от спътника и после да стигне до нея, където и да се намираше. Но десетте минаха и заминаха, а телефонът не иззвъня. Минаха още десет и после още половин час. Дори и Грег Глен ме бе забравил. По едно време дори вдигнах слушалката да се уверя, че не съм изключен или че апаратът е здрав.

Включих пак лаптопа и отново се включих в мрежата „Роки“, Прегледах съобщенията за мен, но нямаше важно. Включих се към личната си пощенска кутия, превъртах файловете и отворих онзи с името HYPSTORI. Файлът съдържаше няколко материала за Хорас Гомбъл, подредени в хронологичен ред. Започнах най-стария.

Биографията му беше доста интересна. Изследовател от ЦРУ в началото на шейсетте, по-късно той става практикуващ психиатър в Бевърли Хилс, като се специализира в прилагането на хипнотерапията. Той разкрива уменията и опита си в хипнотичните изкуства, както ги нарича правейки демонстрации в един нощен клуб под името Хорас Хипнотизатора. Отначало били само представления на открито в клубове в Лос Анжелис, но представлението му станало много популярно и той започнал да демонстрира и в Лас Вегас. Скоро Гомбъл се отказал от професията на практикуващ психиатър. Вече бил професионален шоумен с пълен работен ден, изнасяйки представления на сцените на скъпите заведения в Лас Вегас, Към средата на седемдесетте името му било на един афиш с това на Синатра в „Цезар“, макар и с по-дребни букви. Имал четири представления в шоуто на Карсън, като последния път поставил домакина в хипнотичен

транс, измъквайки от него истинските му мисли относно гостите му същата вечер. Поради язвителните коментари на Карсън зрителите в студиото решили, че става дума за някакъв номер. Нямамо обаче никакъв номер. След като Карсън видял записа, той веднага отменил излъчването му и поставил Хорас Хипнотизатора в черния си списък. Отлагането на излъчването предизвикало голям шум в средите на развлекателния бизнес и сложило кръст на кариерата на Хорас. До ареста си повече не бил канен в телевизионни предавания.

С края на кариерата му в телевизията репутацията му била поразклатена и той постепенно започнал да сменя заведенията с едно от друго по-западнали. Скоро се озовал на улицата, като работел вече само в комедийни клубове и кабарета, докато накрая се озовал в клубовете със стриптийз и селските панаири. Падението му било пълно. Арестът му на областния панаир в Орландо сложил край на кариерата му.

Според материалите от процеса Гомбъл бил обвинен в изнасилване на малки момичета, които си избирал като доброволни асистентки за дневните представления на областния панаир. Обвинителите твърдят, че той си избирал сред зрителите момиче на възраст от десет до петнадесет години и после го отвеждал зад сцената, за да се подготвят за номера. Веднъж озовало се в гримьорната му, той предлагал на набеязаната си жертва кока-кола, в която имало кодеин и натриев пентотал — количества и от двата препарата били намерени по време на ареста му — като й казвал, че трябва да провери дали може да изпада в хипноза преди началото на представлението. Щом погълнела лекарствата с колата, които подсилвали действието на хипнозата, момичето било довеждано до транс и после изнасилвано от Гомбъл. Обвинителите твърдят, че сексуалните насилия включвали основно фелацио и мастурбиране, трудно доказуеми поради липсата на физически свидетелства. След това Гомбъл изтривал спомена за събитието от паметта на жертвата с хипнотично внушение.

Броят на момичетата, които е изнасилвил, не е известен. Бил открит едва когато психолог, лекуващ тринадесетгодишно момиче с проблеми в поведението, споменало за насилието, извършено от Гомбъл над него, по време на хипнотерапевтичен сеанс. Било

започнато полицейско разследване, в резултат на което той бил обвинен в изнасилване на четири момичета.

По време на процеса твърдението на защитата било, че събитията, описани по този начин от жертвите и полицията, просто не са се случили. Гомбъл представил шест висококвалифицирани специалисти по хипнотизъм, които свидетелствали, че човешкият разум, докато е в хипнотичен транс, не може да бъде принуден или насилен при никакви обстоятелства да направи или каже нещо, което да застраши личността или да бъде морално отблъскващо за него. А адвокатът му не пропуснал възможността да напомня на съдебните заседатели, че няма никакви физически доказателства за сексуално насилие.

Обвинението обаче спечелило делото с помощта на един свидетел. Той бил бивш шеф на Гомбъл при работата му в ЦРУ, който дал показания, че изследванията му в началото на шейсетте години включвали експерименти с хипноза и използването на комбинации от медикаменти, с което се постига „хипнотично преодоляване“ на моралните задръжки на мозъка и инстинкта за самосъхранение. Ставало въпрос за контрол над разума и бившият от ЦРУ заявил, че кодеинът и натриевият пентотал са били средствата, използвани от Гомбъл за постигане на положителни резултати при изследванията му.

На съдебните заседатели им били необходими два дни, за да обвинят Гомбъл в четири случая на сексуално насилие върху деца. Той бил осъден на осемдесет и пет години затвор, които трябвало да бъдат излежани в Центъра за превъзпитание в Райфорд. Един от материалите във файла твърдеше, че той обжалвал присъдата на основание на некомпетентни консултации, но молбата му била отхвърлена по всички инстанции чак до Върховния съд на Флорида.

Към края на файла забелязах, че последният материал беше само отпреди няколко дни. Това ми се стори любопитно, защото Гомбъл беше осъден преди седем години. Статията също беше публикувана в „Лос Анжелис Таймс“, вместо в „Орландо Сентинел“, откъдето бяха дошли всички предишни материали.

Зачетох я с любопитство и отначало си помислих, че Лори Прайн просто е допуснала грешка. Това се случваше често. Помислих, че ми е изпратила материал, за който я е помолил някой друг от редакцията на „Роки“.

Беше доклад за един заподозрян в убийството на камериерка в холивудски мотел. Тъкмо щях да я зарежа, когато прочетох името на Хорас Гомбъл. В статията се разказваше, че заподозреният в убийството на камериерката бил лежал в затвора заедно с Гомбъл и дори му помогнал с някакви килийни юридически услуги, неспоменати в материала. Докато препрочетох материала, в ума ми започна да се оформя една хипотеза.

След като откачих лаптопа от телефонната линия, още веднъж позвъних до пейджъра на Рейчъл. Този път пръстите ми трепереха, докато набирах номера, и едва можех да си намеря място от нетърпение. Отново закрачих из стаята, без да отделям очи от телефона. Накрая той иззвъня, сякаш пробуден от силата на волята ми. Сграбчих го, преди още да бе свършило първото му позвъняване.

— Рейчъл, мисля, че имам нещо.

— Надявам се да е най-много сифилис, Джак.

Беше Грег Глен.

— Мислех, че е един друг човек. Виж, чакам едно обаждане. Много е важно и щом като говоря с него, ще ти се обадя.

— Зарежи ги тия, Джак. След малко пускаме броя. Готов ли си?

Погледнах часовника си. Бях просрочил с десет минути първия срок.

— Добре, готов съм. Колкото по-бързо, толкова по-добре.

— Е, не си пръв, но нищо, добра работа си свършил, Джак. Разбира се, това няма да компенсира изтърваването на първото място, но се чете далеч по-добре и съдържа много повече информация.

— Добре, какво има да се оправя по него? — прекъснах го бързо аз.

Похвалите му не ме вълнуваха. Исках само да съм готов, за да бъде свободен телефонът, когато се обади Рейчъл. Тъй като в стаята имаше само един телефон, не можех да използвам лаптопа си за връзка с „Роки“ и да огледам последната редакция на материала си. Затова Глен ми прочете промените, които бе направил.

— Искам да направя увода малко по-стегнат и по-силен, като наблегна повече на факса. Поиграх си малко с него и ето какво се получи: „Загадъчно съобщение от сериен убиец, който очевидно

напада произволно подбрани деца, жени и детективи по разследване на убийства, е подложено в понеделник на анализ от агенти на ФБР. Последни сведения около разследването на убиеца, който те са кръстили «Поета».“ Как ти се струва?

— Чудесно.

Беше променил думата „изследване“ с „анализ“. Не си струваше да протестирам. Следващите десетина минути редактирахме основния текст. Не беше направил значителни промени и със, срока, увиснал на врата му като воденичен камък, така или иначе не бе имал възможността за това. Накрая реших, че някои от замените си струваха, а други бяха направени просто заради самата замяна — така практикуваха всички вестникарски редактори, с които ми се бе случвало да работя. Вторият материал, който беше по-кратък, представляваше мой разказ от първо лице за това, как в усилията си да си обясня причините за самоубийството на брат ми съм открил следата на Поета. Подразбрах, че това си беше просто перчене от страна на „Роки“. Глен не се беше противопоставил. След като привършихме, той ме накара да изчакам на телефона, докато изпрати материалите за копиране.

— Мисля, че може би трябва да държим линията открита в случай, че нещо изскочи — каза Глен.

— Кой ги набира?

— Браун — първата, а Бейър — втората. Аз ще направя окончателната корекция.

Материалите ми бяха в добри ръце. Браун и Бейър бяха двама от най-добрите коректори.

— И така, какви са плановете ти за утре? — запита Глен, докато чакахме. — Знам, че е рано, но трябва да си поговорим за края на седмицата.

— Още не съм мислил за това.

— Трябва да си имаш план, който да следваш, Джак. Какъвто и да е. Не може да излезем с нещо толкова голямо и после да подвием опашка на следващия ден. Трябва да има някаква поредица. За този уикенд ми трябва нещо вътре от кухнята. Нали разбираш, как ФБР преследва сериен убиец, може и малко психологически портретчета на хората, с които работиш. Ще ни трябват и снимки.

— Знам, знам — отвърнах. — Само дето още не съм го обмислил.

Не исках да му споменавам за последното си откритие и новата теория, която в момента обмислях. Подобна информация в редакторските ръце е нещо много опасно. Реших, че е по-добре да изчакам и да разговарям с Рейчъл, преди да му съобщя за възможната връзка между Поета и Хорас Хипнотизатора.

— Какво ще кажеш за бюрото? Ще те допуснат ли пак до разследването?

— Добър въпрос — похвалих го. — Съмнявам ме. Днес май ми махнаха за сбогом. В действителност дори не знам къде са в момента. Предполагам, че са духнали от града. Нещо се е случило.

— Проклятие, Джак. Мислех си, че ти...

— Спокойно, Грег, ще разбере къде са заминали. И когато ги открия, все още имам някакво влияние върху тях, а и като добавиш още няколко неща, за които нямах място в днешните статии... Така или иначе, утре ще имам нещо. Не знам само още какво точно. След това ще се заема с нещата от кухнята. Но не разчитай на никакви фотографии. Тия хора не обичат да ги снимат.

След няколко минути Глен получи съобщение от коректорите, че всичко е наред, и статиите бяха изпратени за набор. Той каза, че отива да надзирава процеса, за да е сигурен, че всичко ще мине добре. Аз обаче бях приключил за тази вечер. Великодушно ми предложи да си поръчам една хубава вечеря за сметка на компанията и да му се обадя сутринта. Обещах му, че непременно ще го направя.

Докато се чудех дали да звъня за трети път на пейджъра на Рейчъл, телефонът иззвъня.

— Как си, приятел?

— Торсън.

— Ха, как позна?

— Какво искаш?

— Просто ти съобщавам, че агент Уолинг е ангажирана и няма скоро да ти се обади. Така че направи услуга и на себе си, и на нас, и повече не звъни на пейджъра. Става досадно.

— Къде е тя?

— Това вече не ти влиза в работата, разбра ли? Ти си изстреля куршумите, така да се каже. Имаш си материала за статията. Оттук нататък се оправяй сам.

— Вие сте в Лос Анжелис.

— Съобщението излъчено, приключваме.

— Чакай! Виж, Торсън, мисля, че открих нещо. Нека да поговоря с Бакъс.

— Не, сър, повече няма да говориш с когото и да било от екипа на това разследване. Вече си външен човек, Макавой. Не го забравяй. Всички запитвания по това разследване вече се отправят към Отдела за работа с обществеността в главната квартира във Вашингтон.

Бях толкова ядосан, че едва се сдържах да не избухна. Въпреки това успях да го запитам най-любезно:

— Това включва ли и въпросите на Майкъл Уорън, Торсън? Или той има пряка връзка с теб?

— Безнадеждно си заблуден, шибан педал. Не съм певец. Повдига ми се от хора като теб. Изпитвам повече уважение към някои от боклуците, които съм напъхал в панделата, отколкото към теб.

— Да ти го начукам.

— Нали виждаш какво имам предвид? Хората като теб нямат никакво уважение...

— Стига с тия глупости, Торсън. Трябва да говоря с Рейчъл или Бакъс. Имам важна следа.

— Щом имаш нещо, предай го на мен. Те са заети.

Сърбеше ме езикът да го пратя по дяволите, но се сдържах и направих онова, което смятах за правилно.

— Натъкнах се на едно име. Може да се окаже нашият човек. Уилям Гладън. Педофил от Флорида, но е в Лос Анжелис. Най-малкото е бил. Той...

— Знам кой е и какво представлява.

— Така ли?

— Опит от миналото.

В миг ме осени. Затворническите интервюта.

— Проектът за изследване на изнасилвачите? Рейчъл ми е разказвала за него. Той беше ли един от тях?

— Да. Така че го забрави, не е човекът, когото търсим. Мислеше си, че ще си героят, решил случая, нали?

— Откъде знаеш, че не е той? Всичко съвпада и има вероятност да се е научил да хипнотизира от Хорас Гомбъл. След като знаеш за Гладън, значи знаеш и за Гомбъл. Всичко съвпада. Гладън е издирван в Лос Анжелис. Накълцал е една камериерка в мотел. Толкова ли не можеш да го видиш? Камериерката може да се окаже убийството примамка. Детективът — името му е Ед Томас — може да е набелязаната жертва, за която той говори във факса си. Нека да...

— Грещиш — прекъсна ме Торсън с висок глас. — Вече сме го изключили от заподозрените. Ти не си първият, сетил се за него, Макавой. Не си чак толкова велик. Проверихме Гладън, но не се оказа нашият човек, ясно ли е? Не сме глупави. А сега изчезвай и духвай към Денвър. Когато го спипаме, ще ти се обадим.

— Какво искаш да кажеш с думите, че сте отхвърлили Гладън?

— Нямам намерение да те запознавам с подробности. Заети сме достатъчно, а и ти вече не си ни на гости. Както вече ти казах, ставаш досаден.

И той ми затвори още преди да мога да кажа нещо. Треснах слушалката, но тя отскочи и се търколи на пода. Изкушавах се да потърся веднага Рейчъл, но размислих. Какво ли правеше в момента, че беше оставила Торсън да разговаря с мен? Някаква идея започваше да се оформя в съзнанието ми. Дали просто не беше ме надзиравала, докато бях един от тях в разследването? Наблюдавайки ме така, както и аз ги бях наблюдавал? Дали всичко не е било просто една игра?

Прекъснах размишленията си. Не можех да откроя истината, докато не разговарям с нея. Трябваше да внимавам, за да не се поддам впечатленията от Торсън да ми диктуват хода на мислите. Вместо това се зах с анализа на онова, което ми беше съобщил той. Беше ми казал, че Рейчъл не може да ми се обади. Била много заета. Какво би могло да означава това? Дали не бяха арестували някой заподозрян, и тя, като главен следовател по делото, да го разпитва? Или заподозреният беше само под наблюдение? Ако беше така, тогава беше възможно да е в автомобил и далеч от телефон.

Или бе накарала Торсън да ми позвъни, изпращайки ми някакво съобщение, което не бе имала куража да ми предаде лично?

Нищо не разбирах. Опитах се да анализирам реакцията на Торсън при споменаването ми на Уилям Гладън. Не беше показал никаква изненада при споменаването на името и със същата лекота го

беше отхвърлил. Но след като се замислих върху разговора ни, проумях, че без значение дали се бях оказал прав или не относно Гладън, Торсън пак щеше да се държи по същия начин. Ако бях прав, той би желал да ми попречи. Ако бях сбъркал, едва ли щеше да пропусне възможността да се подиграе с мен.

Отново си помислих, че може да съм прав за Гладън и че бюрото е допуснало грешка, отхвърляйки го като възможен извършител. Ако случаят беше такъв, тогава онзи детектив в Лос Анжелис беше изложен на огромна опасност, без дори да подозира.

Наложи ми се да звъня два пъти до полицейското управление в Лос Анжелис, за да получа номера на детектив Томас в участъка на Холивуд. Когато обаче го потърсих на този номер, никой не отговори и аз набрах дежурния сержант. Полицаят, който вдигна слушалката, ми съобщи, че той отсъства. Не поиска да ми каже защо или кога ще се появи. Реших, че е по-добре да не оставям съобщение.

Затворих телефона и няколко минути пак обикалях из стаята, обмисляйки как да постъпя. Имаше само един начин да получа отговор на въпросите си за Гладън. Трябваше да замина за Лос Анжелис, за да се срещна с детектив Томас. Нямах какво да губя. Статиите ми вече бяха приети, а аз — изритан от разследването. Проведох няколко телефонни разговора и направих резервация за следващия полет на югозапад от Финикс до Бърбанк.

Дежурният на рецепцията беше същият, който ни беше приел всички в събота.

— И вие май изчезвате яко дим, както виждам.

Кимнах, проумявайки, че говори за агентите на ФБР.

— Да — казах. — Отлетяха.

Той се усмихна.

— Видях ви по телевизията предната вечер.

В първия момент не загрех за какво става дума, но после се сетих. Сцената пред погребалния дом. Тогава бях с ризата на ФБР. Чак сега разбрах, че дежурният ме взема за агент на ФБР. Не го поправих.

— Шефът никак не остана доволен от цялата работа — коментирах.

— Да, хора като вас стават център на вниманието, когато се появяват в градче като нашето. Надявам се да го пипнете.

— Да, и ние също.

Продължи да обработва сметката ми. Запита ме дали имам някакви разходи и аз му казах за обслужването по стайте и за питиетата, които бях взел от барчето.

— Вижте — казах, — предполагам, че трябва да ми впишете в сметката и калъфката на възглавницата. Наложих ми се да си купя дрехи тук и тъй като нямах никакъв багаж...

Вдигнах калъфката пред него, в която бях прибрал няколкото на брой вещи и той се изкикоти на думите ми. След като обаче се убеди какво трябва още да ми впише в сметката, се смути и накрая ми каза, че това било безплатно.

— Разбирам, на хора като вас им се налага да се придвижват бързо — каза той. — Другите дори нямаха време да се отпишат. Излетяха от града като тексаско торнадо.

— Е — произнесох усмихнат аз, — надявам се, че поне са платили.

— О, да. Агент Бакъс ми се обади от летището и ми каза да ги таксувам по кредитната карта и после да му изпратя квитанциите. Но това не е проблем. Радваме се да ви помогнем.

Само го изгледах, а през това време умът ми трескаво работеше.

— Тази вечер ще ги настигна — произнесох накрая. — Искате ли да им отнеса квитанциите?

Той вдигна поглед от книгата пред себе си. Видях колебанието му. Вдигнах ръка в успокояващ жест.

— Всичко е наред. Само ми хрумна. Тази вечер се присъединявам към тях и мислех, че мога и аз да ви помогна. Нали знаете, да спестим разходите за пощенски марки.

Не знаех какво говоря, но внезапно загубих вяра в решението си и ми се прииска да се откажа.

— Е — произнесе дежурният, — не виждам нищо лошо в това. Събрал съм им квитанциите в един плик готов за изпращане. Предполагам, че мога да ви имам доверие колкото и на пощальона.

Той се ухили и аз му се ухилих в отговор.

— Един и същ човек ни подписва чековете, нали така?

— Чичо Сам — изсмя се той. — Веднага се връщам.

Той изчезна в задната стая и аз се огледах наоколо, вече очаквах отнякъде да изскочат Торсън, Бакъс и Уолинг и в един глас да извикат: „Аха, виждаш ли защо нямаме вяра на вашето братя?“

Никой обаче не изскочи от никъде и след малко дежурният се върна с един кафяв плик и ми го подаде заедно с моята хотелска сметка.

— Благодаря ви — казах. — И те ще са ви благодарни.

— Няма проблеми — отвърна дежурният. — Благодаря ви, че избрахте нашия хотел, агент Макавой.

Кимнах и пъгнах плика в калъфа на компютъра ми подобно на крадец. После се запътих към вратата.

34.

Самолетът вече се бе издигнал, когато отворих плика. Имаше няколко квитанции. Една от тях изброяваше сметките на всяка стая, заета от агентите. Точно тази ми трябваше. Веднага издърпах сметката за стаята с името на Торсън и започнах да разглеждам телефонните разходи.

Сметката не съдържаше телефонни обаждания до областта от Мериленд с код 301, където живееше Уорън. За сметка на това пък имаше едно обаждане до областта с код 213. Лос Анжелис. Знаех, че не беше изключено Уорън да е отишъл там, за да предложи материала на бившите си редактори. И после да е написал статията си. Разговорът беше проведен в 12 и 41 преди полунощ, в неделя, само час, след като Торсън очевидно се беше нанесъл в хотела във Финикс.

След като използвах кредитната си карта Виза, за да включа телефона, монтиран на гърба на седалката пред мен, набрах номера, записан върху хотелската сметка.

— Хотел „Ню Отани“, какво ще обичате? — обади се веднага любезен женски глас.

Сконфузах се за миг, но успях да се овладеея и поисках стаята на Майкъл Уорън. Свързаха ме, но никой не отговори. Проумях, че беше прекалено рано, за да се е върнал в стаята си. Натиснах бутона на ресивера и поисках от информацията да ми дадат номера на „Лос Анжелис Таймс“. След като го набрах, поисках да ме свържат с новинарската зала и после поисках Уорън. Свързаха ме.

— Уорън — произнесох аз.

Това беше твърдение, факт. Присъда. Както за Торсън, така и за Уорън.

— Да, с какво мога да ви бъда полезен?

Той не знаеше кой се обажда.

— Исках само да ти кажа, че изпитвам огромно желание да ти го начукам, Уорън. И ще ти кажа, че един ден ще опиша в книга всичко това и какво точно си направил.

Не съзнавах точно какво говоря. Знаех само, че изпитвам огромна нужда да го заплаша и не можех да надвия желанието си. Макар и да не разполагах с нищо друго, освен с думи.

— Макавой? Ти ли си, Макавой? — Той направи пауза, след което се изсмя саркастично. — Каква книга? Аз вече съм изпратил агента си с офертата си. А ти? А? Хей, колега ти нямаш дори литературен агент, нали така?

Той зачака за отговор, а аз имах само гнева си. Мълчах.

— Да, така си и мислех — произнесе той. — Виж, Джак, ти си прекрасно момче и всичко останало, и съжалявам за начина, по който се развиха нещата. Наистина съжалявам. Но бях закъсал здравата и просто не можех никъде да си намеря работа. Това ми беше спасителният пояс. И аз го използвах.

— Ти, шибан мръсен задник! Това беше моя история.

Произнесох го прекалено високо. Макар и да бях сам на реда с три седалки, мъжът от другата страна на пътеката ме изгледа гневно. Седеше до една възрастна жена, която предположих, че е майка му, и която явно не беше чувала досега такива изрази. Извърнах се към илюминатора. Оттам надзърташе единствено само мракът. Притиснах с длан другото си ухо, за да чуя отговора на Уорън, двигателите на самолета бучаха силно. Гласът му звучеше спокойно:

— Историята е на този, който я напише, Джак. Не го забравяй. Който я напише, той вече я притежава. Искаш да ми я оспориш, чудесно. Тогава си напиши шибаната статия, вместо да ми звъниш и да скимтиш. Давай, опитай се да ме изриташ. Аз съм си на мястото и ще те видя на първата страница.

Всичко казано от него си беше самата истина и аз го разбрах още в момента, в който го произнесе. Почувствах се смутен, че дори се бях обадил, и бях разгневен на себе си не по-малко, отколкото на Уорън и Торсън. Не можех обаче да се откажа.

— Имай предвид, че от този момент нататък вече може да се простиш с източника си — казах. — Решил съм да изоблича Торсън. Пипнал съм го за топките. Знаем, че ти се е обадил в събота вечерта в хотела. Залових го.

— Не знам какво имаш предвид, а за източници не говоря. С когото и да било.

— Не ти е необходимо. Сгащил съм го. Няма къде да мърда. Опиташ ли се да му се обадиш след разговора ще свършиш в охраната на банките в Солт Лейк. Така да знаеш.

Споменаването на репликата на Рейчъл за сибирското назначение не спомогна гневът ми да намалее. Челюстите ми още бяха свити, докато чаках отговора му.

— Лека нощ, Джак — произнесе накрая той. — Мога само да ти кажа, нека да приключваме с това и си живеем живота.

— Почакай, Уорън. Отговори ми на един въпрос.

В гласа ми се вмъкна умолителна нотка, от която мк се повдигаше. Когато той не се обади, продължих:

— Страницата от бележника ми, която остави в хранилището на фондацията. Нарочно ли го направи? Още от самото начало ли го беше замислил?

— Това са два въпроса — отвърна той и долових насмешката в гласа му. — Трябва да тръгвам.

И той затвори.

Десет минути по-късно гневът ми започна да се уталожва. Най-вече с помощта на една силна доза „Блъди Мери“. Фактът, че сега вече можех да подкрепя обвиненията си срещу Торсън с някои доказателства, също спомогна за успокоението ми. Истината беше там, че не можех да обвинявам Уорън. Той ме беше използвал, но нали репортерите са за това. Кой би могъл да го знае по-добре от мен?

С Торсън обаче нещата бяха по-различни. Имах пълното право да го обвиня и щях да го направя. Не знаех кога или как, но бях решил да представя хотелската му сметка на Бакъс. Щях да направя всичко Торсън да си плати.

След като приключих с питието, върнах се пак на сметките от хотела, които бях натъпкал в джоба на седалката. Подтикван единствено от любопитството, започнах с тази на Торсън и разгледах обажданията, които беше направил преди и след разговора си с Уорън.

Беше провел само три междуградски разговора по време на двудневния си престой във Финикс и всичките в рамките само на половин час. Освен разговора му с Уорън в 12 и 41, минути само преди това беше телефонира на номер с код на областта 703 и после на номер с код на областта 904 в 12 и 56. Ставаше ясно, че номерът със

703 е на центъра на ФБР във Вирджиния, но тъй като нямах какво да правя, набрах го. Веднага ми отговориха.

— ФБР, Куантико.

Затворих. Бях прав. След това позвъних на третия номер, без дори да знам къде беше областта с код 904. След три иззвънявания оттам се включи някакъв пронизителен сигнал — езикът, разбран единствено от компютрите. Изчаках, докато стихнат електронните писъци. След като никой не се бе отзовал на призива му, тамошният компютър прекъсна връзката.

Това ме озадачи. Поисках информация за областта с код 904 и запитах телефонистката за най-големия град в областта. Отговориха ми, че е Джаксънвил. После ги запитах дали областта включва и Райфорд; така се и оказа. Благодарих и затворих.

По събраните от библиотекарката материали за Хорас Гомбъл знаех, че Центърът за превъзпитание се намираше в Райфорд. Това беше мястото, където Хорас Гомбъл в момента беше затворен и където навремето Уилям Гладън също е лежал. Замислих се дали обаждането на Торсън до компютър в областта с код 904 няма някаква връзка с Гладън или Гомбъл.

Още веднъж се обадох на телефонните услуги за 904. Този път поисках номера на централата на института в Райфорд. Първите три цифри бяха 431, същите като на номера, който Торсън бе набрал от стаята си в хотела. Отпуснах се на седалката и се замислих. Защо бе звънял до затвора? Дали не бе осъществил директна връзка с някой компютър там, за да провери Гомбъл, или да прегледа някой файл за Гладън? Спомних си, че Бакъс бе споменал, че ще накара някого да провери дали Гомбъл е в затвора. Може би го беше възложил на Торсън, след като го бе посрещнал на летището в събота вечерта.

Хрумна ми още едно обяснение за обаждането. Преди по-малко от час Торсън ми беше споменал, че Гладън е бил проверен като потенциален заподозрян, но е бил отхвърлен. Може би обаждането му е било някаква част от тази проверка. Каква част обаче, можех само да гадая. Единственото нещо, което ми се струваше ясно, беше, че съм бил информиран далеч не за всичко, което са правили агентите. Вярно, бях се намирал сред тях, но за някои неща просто са ме държали в неведение.

Другите сметки не съдържаха никакви изненади. Тези на Картър и Томпсън бяха чисти, нямаше проведени телефонни разговори. Според сметката му Бакъс бе звънял на същия номер в Куантико някъде около полунощ и в събота, и в неделя. Любопитен, набрах номера. Веднага ми отговориха.

— Куантико, дежурна централа.

Затворих, без да кажа нищо. Очевидно Бакъс бе звънял до Куантико също като Торсън да провери за новопостъпили съобщения или други работи в бюрото.

Накрая отворих сметката на Рейчъл и онзи стар трепет отново се пробуди в душата ми. Беше чувство, което не се беше проявило при разглеждането ми на другите сметки. Бях като подозрителен съпруг, който проверява жена си. Изпитвах нещо воайорско, примесено и с чувство на вина.

Беше провела четири телефонни разговора от стаята си. Всички бяха до централи в Куантико, като два пъти бе набирала същия номер, на който бе звънял и Бакъс, Дежурната централа. Набрах един от новите номера, с които бе разговаряла, и един телефонен секретар ми отговори с нейния глас.

— Това е телефонът на специален агент на ФБР Рейчъл Уолинг. В момента не съм на разположение, но ако оставите името си и кратко съобщение, ще ви се обадя веднага щом се освободя. Благодаря ви.

Тя беше проверявала служебния си телефон за постъпили съобщения. Набрах последния номер, с който се бе свързала в неделя вечерта в 6 и 10, и ми отговори женски глас:

— Психологически портрети, Доран.

Бързо затворих, обзет от угризения. Брас ми харесваше, но не чак дотам, че да я осведомявам за факта, че проверявам телефонните обаждания на колегите ѝ агенти.

След като приключих с хотелските сметки, сгънах ги и ги пяхнах обратно в калъфа на компютъра си.

35.

Наближаваше единайсет и половина, когато спрях пред холивудския участък на лосанджелиското полицейско управление. Вече знаех какво да очаквам, докато оглеждах тухлената крепост на Уилкокс Стрийт. Не знаех дали Томас все още е там, в този късен час, но се надявах, че тъй като е детективът, ръководещ разследването на един скорошен случай — убийството на камериерката от мотела — е все още на работното си място, а не на улицата в търсене на Гладън.

Зад входната врата се намираше фоайе, покрито със сив линолеум, два зелени винилови дивана и преградата, зад която седяха трима униформени полицаи. Наляво имаше вход за коридора, а над стената над него висеше надпис „Детективско бюро“, придружен със стрелка, сочеща надолу по коридора. Погледнах единствения дежурен полицай, който не говореше по телефона, и кимнах, сякаш правех обичайната си нощна визита. Бях успял да измина само три крачки по коридора, когато ме спря.

— Я почакайте, колега. С какво мога да ви помогна?

Извърнах се и посочих към табелата.

— Трябва да отида до детективското бюро.

— За какво?

Приблжих до преградата, за да не разговаряме през цялото фоайе.

— Искам да се срещна с детектив Томас.

Извадих журналистическата си карта.

— Денвър — прочете полицаят в случай, че бях забравил откъде съм. — Чакайте да проверя дали се е върнал. — Имате ли уговорена среща?

— Доколкото ми е известно, не.

— Каква работа можете да имате чак от Денвър... да, Томас върна ли се? Тук има един човек от Денвър, който иска да говори с него.

Той слуша известно време, веждите му се смръщиха, докато приемаше информацията, и после затвори.

— Добре. Вървете по коридора. Втората врата вляво.

Благодарих му и се запътих по коридора. По двете стени висяха дузини черно-бели снимки на професионални изпълнители, заедно с тези на полицейски отбор по софтбоул и на служители, загинали при изпълнение на служебния им дълг, на вратата, която ми бяха казали да отворя, имаше табелка „ОТДЕЛ ПО РАЗСЛЕДВАНЕ НА УБИЙСТВА“. Почуках, изчаках малко да ми отговорят и въпреки че не получих отговор, я отворих и пристъпих вътре.

Рейчъл седеше зад едно от шестте бюра в стаята. Останалите бяха празни.

— Здравей, Джак.

Кимнах. Изобщо не бях изненадан, че я виждам.

— Какво правиш тук?

— Това би трябвало да е очевидно, след като ти явно ме очакваш. Къде е Томас?

— В безопасност.

— Защо бяха всички тия лъжи?

— Какви лъжи?

— Торсън ми каза, че Гладън не бил заподозрян. Каза ми, че го проверили и го отписали. Затова и дойдох. Мислех си, че или ме лъже, или греша. Защо не ми се обади, Рейчъл? Цялата тая работа...

— Джак, бях много заета с Томас и знаех, че ако все пак ти се обадя, щеше да ми се наложи да те лъжа, а не исках да го правя.

— И тогава накара Торсън да го направи вместо теб. Страхотно! Много ти благодаря. Всъщност така е по-добре.

— Стига детинщини! Имах да се тревожа за нещо далеч по-сериозно от твоето сърдене. Съжалявам. Виж, нали съм тук? Защо, мислиш, е това?

Вдигнах рамене.

— Знаех си, че ще дойдеш, без значение какво ти е наговорил Торсън — каза тя. — Познавам те, Джак. Трябваше само да се обадя на самолетните агенции в града. След като разбрах за полета ти, оставаше ми само да те чакам. Надявам се само Гладън да не наблюдава участъка. Ти беше сред показаните по телевизията. Това означава, че

той сигурно те смята за агент. Ако те е видял да влизаш тук, ще разбере, че му готвим капан.

— Но ако той е бил там някъде отвън и достатъчно близо, за да ме разпознае, тогава ще го пипнете, нали така? Защото сте поставили пред участъка двайсет и четири часово наблюдение за него.

Тя се усмихна. Бях отгатнал.

Рейчъл вдигна един портативен радиотелефон от бюрото и повика командния пост. Веднага познах гласа. Беше Бакъс. Предаде му, че идва с един гост. После приключи обаждането и се изправи.

— Хайде да тръгваме.

— Къде?

— До командния пост. Не е далеч.

Говореше кратко, без много обяснения. Прозвуча ми студено и просто не можех да повярвам, че преди по-малко от денонощие с тази жена се бяхме любили. Сякаш изведнъж се бях превърнал в някакъв непознат. Запазих спокойствие, докато прекосяхме един коридор, извеждащ на служебния паркинг на гърба на участъка, където я чакаше кола.

— Колата ми е отпред — казах.

— Виж, ще се наложи да остане там засега. Освен ако не искаш да продължаваш сам и да се пишеш смелчага.

— Виж, Рейчъл, ако не бяха ме излъгали, това можеше и да не се случи. Можеше дори и да не дойда.

— Разбира се.

Тя влезе в колата и я запали, след което отключи и моята врата. Винаги съм се дразнел от това, но не казах нищо. Излезе от паркинга и пое по Булеварда на залеза, натиснала здраво педала на газта. Мълчеше през цялото време, докато един червен светофар не я накара да спре.

— Откъде научи това име, Джак? — запита тя.

— Какво име? — отвърнах с въпрос аз, макар и да знаех за кого става дума.

— Гладън, Джак. Уилям Гладън.

— Пиша си редовно домашните работи. А вие как го открихте?

— Не мога да ти кажа.

— Рейчъл... Виж, това съм аз, не си ме забравила, нали? Ние правихме, аз... — Не можех да го изрека на глас от страх да не

прозвучи фалшиво. — Мислех си, че между нас има нещо, Рейчъл. А сега се държиш като с досадник или нещо такова. Аз... Виж, информацията, която знам, ли ти е нужна? Ще ти кажа всичко. Разбрах го от вестниците. В съботния брой на „Лос Анжелис Таймс“ имаше голяма статия за Гладън. В нея се разказваше, че се познавал с Хорас Хипнотизатора в Райфорд. Просто свързах едното с другото. Не беше особено трудно.

— Добре, Джак.

— А сега ти.

Мълчание.

— Рейчъл?

— Този разговор неофициален ли е?

— Знаеш, че не е необходимо да ми задаваш този въпрос.

Тя се поколеба за момент и после сякаш се отпусна.

— Добрахме се до Гладън по две отделни следи, които просто изскочиха по едно и също време. Това ни кара да се чувстваме сигурни, че той е човекът, когото търсим. Първо, колата. Службата за идентифициране на автомобили проследи серийния номер на стереоуредбата до една кола, която пък на свой ред беше проследена до „Херц“. Спомняш ли си?

— Да.

— Така, Матушак и Майз отидоха на летището и издириха колата. Някакви любители на ските от Чикаго вече я били наели. Наложил им се да ходят чак до Сидона, за да я върнат. Обработиха я. Не откриха нищо интересно, разбира се. Стереоуредбата и прозорецът са били заменени. Но не от „Херц“. Там изобщо не са разбрали, че колата им е станала жертва на грабеж. Който и да е бил взел колата под наем, когато е станал обирът, е заменил стереото и прозореца за собствена сметка. Така или иначе, регистрите на компанията сочат, че автомобилът е бил ползван от Н. Х. Брийдлав в продължение на пет дни този месец, включително в деня, в който Орсулак е бил убит. Същият този Брийдлав я е върнал на следващия ден. Матушак прекара името през компютъра и откри самоличността му. Натан Х. Брийдлав, също така известен като Уилям Гладън, както се оказва при разследването във Флорида преди седем години. Това беше име, използвано от човек, помещавал обяви във вестниците в Тампа, предлагайки услугите си като детски фотограф. Блудствал с децата,

когато бивал оставян сам с тях, правел порнографски снимки. Дегизирал се. Полицията в Тампа търсела тоя Брийдлав в същото време, когато започнало делото на Гладън за сексуалните извращения в Центъра за грижи по децата. Следователите през цялото време са били убедени, че Гладън е Брийдлав, но нито веднъж не са успели да докажат версията по делото поради дегизациите. Освен това не са проявили необходимото старание, защото са смятали, че той така и така ще отиде в затвора по другото обвинение.

Както и да е, в момента, в който името на Гладън изскочи от базата на мрежата за идентификация на личности, веднага подехме търсенето на човека, който полицейското управление в Лос Анжелис обяви за национално издирване миналата седмица. И ето ни тук.

— Изглежда...

— Прекалено лесно? Е, понякога човек има късмет.

— И преди си го споменавала.

— Защото е вярно.

— Но защо ще използва самоличност, за която много добре знае, че е в регистрите ви?

— Голяма част от тези хора намират сигурност в традицията. Освен това той е дяволски хитър кучи син. Разбрахме го от факса му.

— Но той е използвал съвсем нова самоличност, когато е бил арестуван миналата седмица от полицията в Санта Моника. Защо ще му е...

— Казвам ти само това, което ни е известно, Джак. Ако той наистина е толкова хитър, колкото го мислим, тогава със сигурност крие още няколко самоличности в ръкава си. Не е трудно човек да се сдобие с такава. Поставили сме задача на оперативната служба във Финикс да изготви заповед „Херц“ да ни предоставят цялата си налична документация по случая. Искаме пълната история на Брийдлав с вземането на коли под наем от фирмата за последните три години. Той е най-малкото златен клиент на „Херц“. Което отново сочи колко е изобретателен и предвидлив. В почти всички летища слизаш от самолета и отиваш на гишето на „Херц Гоулд“, където името ти е на таблото. И после сядаш в колата си с ключовете на таблото. В повечето случаи дори не е необходимо да разговаряш с никакви служители. Просто само се качваш в колата. Без никакви свидетели.

— Добре, а другите неща? Ти ми каза, че изскочили две следи за Гладън.

— Бест Пал. Тед Винсънт и Стив Рафа във Флорида тази сутрин най-после са се добрали до архивите на Белтран в организацията. През всичките години ангажимент към нея той е бил Бест Пал на девет млади момчета. Второто момче, спонсорирано от него, това е било някъде преди шестнадесет години, е бил Гладън.

— Господи!

— Да. Всичко започва да си идва по местата.

Замълчах за момент, размишлявайки над тази информация. Разследването набираше скорост. Време беше да затягаме коланите.

— Защо оперативната служба тук не се е добрала до този юнак? Толкова вестници се скъсаха да пишат за него.

— Добър въпрос. Гордън ще си има сърдечна беседа с местния главен агент по тоя повод. Предупреждението на Гордън беше разпространено снощи. Някой трябва да го е видял и да е разбрал за какво става въпрос. Но ние бяхме първите.

Типичната бюрократична машина. Чудех се колко ли по-скоро щяха да попаднат на Гладън, ако някой в оперативната служба в Лос Анжелис беше гледал по-сериозно на работата си.

— Ти се познаваш с Гладън, нали? — запитах я аз.

— Да. Имахме контакт с него по време на интервютата с изнасилвачите, вече ти казах. Преди седем години. Дватамата с Гомбъл и всички останали в онази адска дупка във Флорида. Мисля, че нашият екип — Гордън, Боб, аз — прекара повече от седмица там, запознавайки се с толкова много кандидати за интервюта.

Изкушавах се да поставя въпроса за обаждането на Торсън до компютъра в затвора, но размислих. Стигаше ми, че бе започнала да говори с мен като с човешко същество. Едва ли новината, че съм ровил из хотелските ѝ сметки, беше най-добрият начин да затвърдя нещата. Тази дилема също така ми създаваше и проблем как да го зачукам на Торсън. Налагаше се за известно време да замразя въпроса за хотелските му сметки.

— Мислиш ли, че има някаква връзка между Гомбъл и предполагаганото хипнотизиране и това, което си открила по случаите на Поета? — запитах я аз. — Мислиш ли, че е възможно Гомбъл да го е обучил на занаята си?

— Възможно е.

Отново се бе върнала на кратките отговори.

— Възможно е — повторих аз малко саркастично.

— Мисля да отскоча до Флорида, да си кажем още по някоя приказка с Гомбъл. Ще му задам и този въпрос. Ще разберем със сигурност, когато ни отговори. Така добре ли е, Джак?

Навлязохме в уличка, която минаваше откъм гърба на стари мотели и магазини. Тя намали накрая, така че се пуснах от дръжката на облегалката.

— Но ти сега не можеш да отидеш във Флорида, нали?

— Това зависи от Боб. Тук вече сме близо до Гладън, усещам го. Мисля, че засега Бакъс иска да концентрираме всичките си усилия в Лос Анжелис. Гладън е тук. Или някъде съвсем наблизко. Всички го усещаме. Трябва да го пипнем на всяка цена. Само да го заловим, после вече можем да си изясняваме въпроса с психологическата мотивация и другите подобни. Тогава вече можем да отидем във Флорида.

— Защо тогава? За да допълним изследванията върху серийните убийци ли?

— Не. Искам да кажа, и това да, но основно ще се заловим с обвинението. Хора като него при всички случаи ще се мъчат да се изкарат психически ненормални. Това е единственият им шанс. Така че това означава, че трябва да заведем делото, като вземам предвид психологията му. Обвинението трябва да докаже, че е знаел какво върши и че може да прави разлика между добро и зло. Най-древната дилема.

Представата за съдебен процес над Поета в съда никога не ми бе минавала през ума. Очевидно не съм си представял, че ще успеем да го заловим жив. Добре знаех, че тази представа беше отговор на желанието ми да не го оставяме жив след всичко извършено от него.

— Какво става, Джак, не искаш ли съдебен процес? Искаш да го убием на място ли?

Изгледах я. Светлините на преминаваща кола обляха лицето ѝ и за миг зърнах очите ѝ.

— Не бях мислил за това.

— Разбира се, че си мислил. Би ли искал да го убием, Джак? Ако имаш удобен случай и знаеш, че няма да има последствия, би ли могъл

да го направиш? Мислиш ли, че това би било възмездие за всичко сторено от него?

Нямах желание да обсъждам проблема с нея. Усетих, че в нея имаше повече от случаен интерес към темата.

— Не знам — отвърнах накрая. — Ти би ли могла да го убиеш? Убивала ли си някога, Рейчъл?

— Ако имам възможност, бих го убила, без да мисля.

— Защо?

— Защото познавам другите като него. Гледала съм ги в очите и знам какво се крие там в мрака. Ако можех да ги убия всичките, бих го сторила.

Изчаках я да продължи, но тя не го направи. Спря до два подобни на нашия „Капри“ зад един стар мотел.

— Не ми отговори на втория въпрос.

— Не, никога не съм убивала.

През една задна врата се вмъкнахме в коридор, боядисан в два тона; мътножълто до нивото на очите и мътнобяло оттам нагоре. Рейчъл се приближи до първата врата от лявата ни страна, почука и ни пуснаха вътре. Беше мотелска стая, която би минала за кухня през шейсетте години, когато е била подновена за последен път. Бакъс и Торсън ни чакаха, седнали на една стара пластмасова маса, опряна до стената. На масата имаше два телефона, които изглеждаха току-що донесени в стаята. Имаше и алуминиев сандък, около метър висок и с отворен капак, разкриващ стена от три видеомонитора. Кабели изпълзяваха от гърба на сандъка, виеха се по пода и се промушваха през прозореца, който беше открянат колкото да минат.

— Джак, не мога да кажа, че се радвам да те видя — обади се Бакъс.

Той обаче изрече думите с лукава усмивка, изправи се и ми раздруса ръката.

— Съжалявам — отвърнах аз, без да осъзнавам защо. После добавих към Торсън: — Нямах намерение да се заплитам в мрежите ви, но научих лоша информация.

Мисълта за телефонните сметки отново мина през ума ми, но я отхвърлих. Не беше дошъл още моментът.

— Как да ти кажа — започна Бакъс, — трябва да ти призная, че там направихме опит да те заблудим. Просто решихме, че ще е най-

добре и за всички ни, ако продължим работата си без всякакви отвличания на вниманието.

— Ще се опитам да не ви отвличам вниманието.

— Ти вече го отвличаш — обади се Торсън.

Престорих се, че не съм го чул, и задържах погледа си върху Бакъс.

— Заповядайте, настанявайте се — каза той.

Двамата с Рейчъл заехме двата останали стола на масата.

— Предполагам, че си запознат с развоя на нещата — изрече Бакъс.

— Предполагам, че сте организирали наблюдение над Томас — отвърнах.

Обърнах се, за да мога да следя мониторите, и за пръв път се вгледах в обзора, който предлагаше всеки от тях. Най-горният показваше коридор не по-различен от този пред стаята, в която се намирахме. От двете му страни се виждаха по няколко врати. Всички затворени и с номера. Следващият показваше двора на мотел. В синьосивото видеоизображение успях да различа само думите върху табелата над вратата. Хотел „Марк Твен“. Долният монитор показваше хотела от някаква странична уличка.

— В този ли се намираме? — запитах, сочейки към екрана.

— Не — отвърна Бакъс. — Там се намира детектив Томас. Ние сме през една пресечка.

— Не ми изглежда много стилно. Какви заплати им дават в това градче?

— Това не е неговият дом. Детективите от холивудския участък често използват хотела за разпит на свидетели или да си отспят, когато им се съберат по двасетина часа работа на ден по някой случай. Детектив Томас предпочете да остане тук, тъй като има съпруга и три деца.

— Е, ти отговори и на следващия ми въпрос. Радвам се, че сте го предупредили, че е използван за примамка.

— Станал си доста по-циничен от времето на последната ни среща, Джак.

— Предполагам, че е така, защото съм такъв.

Отместих поглед от него и отново се вгледах в екраните.

— Поставили сме три камери с непрекъснато действие, излъчват към една подвижна антена върху покрива на мотела, в който се намираме. Също така сме задействали отряда със специално предназначение към оперативната служба и най-добрата група за наблюдение — полицейското управление на Лос Анжелис, които наблюдават Томас дващест и четири часа в денонощието. Никой не може да се доближи до него. Дори и в участъка. Той е в пълна безопасност.

— Нека да изчакаме всичко да свърши и тогава ми повтори думите си.

— Ще го направя. Но междувременно трябва да се дръпнеш настрана, Джак.

Извърнах се към него, преструвайки се на озадачен.

— Разбра ме много добре — каза Бакъс. — Намираме се в най-критичния етап от разследването. Държим го под наблюдение и да ти кажа честно, Джак, трябва да се дръпнеш от пътя ни.

— Аз съм встрани от пътя ви и ще си остана така. Сделката е същата, нищо от онова, на което стана свидетел, няма да попадне във вестника, докато не го одобриш. Но аз нямам никакво намерение да се връщам в Денвър и да чакам на телефона. Аз също вече съм много близо... Това означава извънредно много за мен. Трябва да ме допуснеш вътре.

— Наблюдението може да отнеме седмици. Не си забравил факса, нали? Той направо ни съобщи, че вече е вдигнал мерника на следващата си жертва. Но не съобщава кога ще се случи. Нямаше определена дата. Нямаме представа кога ще се опита да удари Томас.

Поклатих глава.

— Не ме интересува. Колкото и време да отнеме, искам да бъда част от разследването. Изпълнил съм си задълженията от моя страна.

В залата се възцари напрегнато мълчание, по време на което Бакъс се изправи и закрачи по килима зад стола ми. Погледнах към Рейчъл. Беше забила замислен поглед в масата. Хвърлих и последния си коз.

— Имам да пиша статия за утрешния брой на вестника, Боб. Редакторът ми я очаква. Ако не искаш да я прочетеш утре, не ме гони. Това е единственият начин да го убедя да изчака. Това е последната ми дума.

Торсън изръмжа възмутено и разтърси глава.

— Боб, поддадеш ли се на шантажа на този тип, един Господ само знае как ще се оплетат нещата.

— Единственият път, когато нещата се оплетоха, беше когато бях излъган или държан въвн от разследването, което между другото, започнах аз.

Бакъс се обърна към Рейчъл.

— Какво мислиш?

— Не я питай — намеси се Торсън. — Веднага мога да ти кажа какво мисли.

— Щом можеш да четеш мислите ми, давай — отвърна тя.

— Добре, добре, само спокойно — произнесе Бакъс, вдигнал ръце като някой спортен съдия. — Вие двамата май никога няма да мирясате, нали така? Джак, вътре си. Засега. Същата уговорка, както и преди. Това означава, че утре статия няма да има. Ясно ли е?

Кимнах. Торсън вече бе станал, оттегляйки се след поражението си.

36.

В хотел „Уилкокс“, както научих, че се казва, се намери стая и за още един човек, особено когато дежурният на рецепцията разбра, че съм с вече отседналите хора от ФБР и съм готов да си платя максималната цена, тридесет и пет долара на нощ. Това беше единственият хотел, в който изпитах някакво предчувствие за беда, докато подавах на мъжа зад преградата кредитната си карта. Той изглеждаше като че ли обърнал сам половин бутилка от началото на смяната си. Имаше вид на човек, не намерил сили в себе си да се обръсне последните четири дни. Дори ѝ не вдигна поглед към мен, докато ме регистрираше, процес, проточил се над пет минути, по време на който безуспешно търсеше писалка, докато накрая прие да използва моята.

— Абе, какво правите тук? — запита ме той, докато плъзгаше ключа с почти изтъркан номер на стаята по един почти толкова износен пластмасов плот.

— Ама как, не ви ли казаха? — запитах аз, имитирайки изненада.

— Не. Аз само записвам хората и това е.

— Провеждат разследване по използването на фалшиви кредитни карти. Тук се въртели много фалшификати!

— О!

— Между другото, коя е стаята на агент Уолинг?

Въпросът ми му отне цяла минута да разчете собствения си почерк.

— Трябва да е седемнадесета.

Стаята ми беше малка и когато седнах на ръба на леглото, то хлътна най-малко петнайсет сантиметра, като в същото време другата половина се издигна нагоре, съпроводена с отчаяния протест на престарели пружини. Това беше стая от партера, с все още запазени донякъде мебели, вмирисана на цигари. Пожълтелите щори бяха

вдигнати; единственият прозорец беше обезопасен с метална мрежа. Избухнеше ли пожар, щях да се изпържа като омар в тиган, ако не успееш да си плюя навреме на петите.

Измъкнах пастата за зъби и сгъваемата четка за зъби от калъфката за възглавници и влязох в банята. Още усещах вкуса на „Блъди Мери“ от самолета и исках да го премахна. Исках и да бъда готов евентуално за Рейчъл.

От баните в стаите на старите хотели човек изпада в най-дълбока депресия. Тази специално беше малко по-голяма от телефонните будки, които в детството си бях виждал по всяка бензиностанция. Мивка, тоалетна чиния и портативна кабина с душ, всички покрити с ръждиви петна, наблъскани едно в друго по най-невъзможен начин. Ако някой отвореше вратата, докато седя на тоалетната чиния, със сигурност щях да се простя с коленете си. След като свърших и се върнах в сравнително просторното помещение на стаята, един поглед към леглото ми беше достатъчен, за да разбера, че повече не искам да сядам върху него, камоли да спя. Реших да рискувам оставяйки компютъра си и калъфката за възглавница, пълна с дрехите ми, и излязох от стаята.

На лекото ми почукване по вратата беше отговорено толкова бързо, че си помислих дали Рейчъл не ме е чакала от другата страна. Тя бързо ме вмъкна със заговорнически вид.

— Стаята на Боб е отсреща — прошепна тя в отговор на неизречения ми въпрос. — Какво има?

Не казах нищо. Гледахме се продължително, всеки чакаше другият да започне пръв. Накрая се престраших, пристъпих до нея и я придърпах за дълга целувка. Желанието ѝ изглеждаше не по-малко от моето и това бързо заличи тревогите ми. Тя прекъсна целувката ни и ме прегърна страстно. Огледах стаята над рамото ѝ. Беше по-голяма от моята и мебелите може би бяха десет години по-нови, но от това не беше по-малко потискаща. Компютърът ѝ беше на леглото заедно с някакви документи, разпръснати върху износената жълта покривка, където хиляди хора бяха лежали, любили се и спали.

— Смешно — прошепна тя. — Разделихме се едва тази сутрин и вече ми липсваш.

— И на мен.

— Джак, съжалявам, но нямам желание да се любя в това легло, в тази стая или в този хотел.

— Всичко е наред — произнесох доблестно аз, макар и да съжалих за думите си още в мига, когато ги изрекох. — Разбирам те. В сравнение с моята дупка ти имаш направо луксозен апартамент.

— Ще трябва да се постискаме, но пък после...

— Да. Защо все пак отседнахме тук?

— Боб иска да е по-близо. Така че да можем да се придвижим по най-бързия начин, ако го забележат.

Кимнах.

— Добре, тогава какво ще кажеш да мръднем малко навън? Не ти ли се пие нещо? Все трябва да има някаква кръчма наблизо.

— Едва ли ще е по-блестяща от тая дупка. Нека да останем и да си говорим.

Тя се върна до леглото и размести книгите и компютъра, след което седна и се облегна на възглавницата, подпряна на таблата. Аз седнах на единствения стол в стаята; някога разпраната му тапицерия беше залепена със скоч.

— За какво искаш да си поговорим?

— Не знам. Ти си репортерът. Мислех, че искаш да ми задаваш въпроси.

И тя се ухили.

— За делото ли?

— За каквото и да е.

Дълго време не откъснах поглед от нея. Реших да започна с нещо просто и после да продължа вече с по-сериозните въпроси, ако имах възможност, разбира се.

— Какво представлява този Томас?

— Наред е. Имам предвид за местно ченге. Не беше много въодушевен, но не е от тъпите задници.

— Какво искаш да кажеш „не много въодушевен“? Не е ли достатъчно, че ви позволява да го използвате като примамка?

— Предполагам. Може би вината е у мен. Изглежда, никога няма да се науча как да се отнасям с местните ченгета.

Придвигих се от стола на леглото до нея.

— И какво от това? На теб това не ти влиза в работата.

— Точно така — каза тя и отново се усмихна. — Знаеш ли, във фоайето има автомат за газирана вода.

— Искаш ли да ти донеса?

— Не, но ти спомена нещо за пиене.

— Имах предвид нещо по-силно. Макар и да не държа особено на това. Щастлив съм.

Тя се пресегна и прокара пръст по брадата ми. Улових ръката ѝ в момента, когато я отдръпваше, и я задържах.

— Как мислиш, дали напрежението на момента и онова, в което вземаме участие, не усилва чувствата ни? — запитах.

— В сравнение с кое?

— Не знам. Просто си задавам въпрос.

— Знам какво си мислиш — произнесе тя след дълго мълчание.

— Трябва да ти призная, че никога досега не съм се любила с човек само тридесет и шест часа след запознанството ни.

Тя се усмихна.

— И аз.

Приведе се към мен и отново ме целуна. Аз я сграбчих и ние се затъркаляхме в целувка, вкопчена във вечността. Само че нашият бряг беше едно старо и раздрънкано легло в дупка, само името на която беше хотел, три десетилетия след последния си срок на годност. Но това вече нямаше никакво значение. Скоро прехвърлих вниманието си върху шията ѝ, после се любихме.

Двамата не можехме да се поберем едновременно в банята или под душа, така че тя влезе първа. Докато се къпеше, лежах, мислейки си за нея, като едновременно с това много ми се пушеше.

Поради шума от душа не можах да уловя точния момент, но ми се стори, че се чука на вратата. Стреснат, скочих от леглото и трескаво започнах да навличам панталоните си, докато гледах към вратата. Вслушах се, но не чух нищо. В следващия момент ясно видях дръжката на вратата да мърда, или поне така ми се стори. Тръгнах към вратата, придърпвайки панталоните си, леко привел глава, ослушвайки се. Не долових никакъв шум. Имаше шпионка, но нямаше желание да поглеждам през нея. В стаята лампата светеше и ако надзърнех през

нея, щях да закрия светлината, давайки на другия да разбере, че в стаята има човек.

В този момент Рейчъл спря душа. След като изчаках няколко секунди, без да доловя признаци за някакво движение в коридора, приближих се до шпионката и надзърнах. Нямах никой.

— Какво правиш?

Обърнах се. Рейчъл бе застанала до леглото, опитвайки се да демонстрира благоприличие с малката хавлия, завита около ханша ѝ.

— Стори ми се, че някой почука.

— Кой беше?

— Не знам. Не видях никого. Може и да ми се е сторило. Вече мога ли и аз да взема душ?

— Разбира се.

Смъкнах панталоните си и докато отивах към банята, спрях до нея. Хавлията се плъзна по тялото ѝ. Беше красива. Пристъпих към нея и отново се прегърнахме.

— Няма да се бавя — обещах накрая аз и влязох в банята.

Когато излязох, Рейчъл вече беше облечена. Погледнах часовника си, който бях оставил върху нощната масичка; беше единайсет. В стаята имаше някакъв раздрънкан телевизор, почти археологическа находка, но реших да не предлагам съвместно гледане на новините.

— Не съм уморена — заяви тя.

— Нито пък аз.

— Може пък да имаме късмет да открием някое местенце, където да пийнем по едно.

Облякох се и излязохме от стаята. Преди това внимателно се огледах дали Бакъс или Торсън не се мяркат в коридора или фойето; във улицата изглеждаше безлюдна и тъмна. Закрачихме към Булеварда на залеза.

— Взе ли си револвера? — запитах аз с полушеговит и полусериозен тон.

— Никога не излизам без него. А и освен това нашите хора са наоколо. Нищо чудно да са ни забелязали на излизане.

— Настина ли? Мислех, че те държат под око само Томас.

— Така е. Но освен това имат за задача да следят кой още е на улицата, по което и време на денонощието да е. Ако си вършат съвестно работата, разбира се.

Обърнах се и се върнах няколко стъпки назад, втренчен към зеления неонов надпис с името на Марк Твен, Огледах улицата и колите, паркирани от двете ѝ страни, не видях ничии сенки или силуети.

— Колко хора имате отвън?

— Трябва да са петима. Двама на постоянни позиции. Двама спрели в коли. Една кола е в движение. През цялото време.

Върнах се при нея и придърпах нагоре яката на сакото си. Вън беше по-студено, отколкото бях предполагал. Дъхът ни излизаше на тънки облачета, смесваше се и после се стапяше.

Когато стигнахме Булеварда на залеза, огледах улицата и в двете посоки и видях над арковиден вход през една пресечка на запад неонтова реклама с надпис „Бар КЕТ & ФИДЪЛ СС“. Посочих към бара и тръгнахме натам. Мълчахме, докато стигнем.

Минахме под арката и влязохме в една открита градина с маси под чадъри от зелен брезент, но те всички бяха пусти. От другата страна на улицата през прозорците се виждаше топлата и задушевна вътрешност на друг бар. Влязохме, намерихме си празно сепаре в противоположния на дъските за стрелички край и седнахме. Кръчмата беше в типично английски стил. Когато барманката се завъртя към нас, Рейчъл ме подкани да поръчам питие. Избрах си тъмно пиво. Рейчъл последва примера ми.

Оглеждахме се и разменяхме незначителни реплики докато дойдат напитките ни. Чукнахме чашите и отпихме. Не откъсвах погледа си от нея. Не мислех, че до този момент бе опитвала тъмно пиво.

— „Харп“ е по-тежко. Винаги се утаява на дъното, докато „Гинес“ изплава отгоре.

Тя се засмя.

— Когато си поръча тъмно пиво, помислих, че я познаваш. Но е добра. Харесва ми, макар че е силна.

— Едно нещо трябва да се признае на ирландците, а то е, че знаят как да правят бира. Англичаните са длъжни да им го признаят.

— Още една халба и ще трябва да викаш подкрепление, за да ме върнете обратно в хотела.

— Съмнявам се.

Цареше приятна тишина. В дъното камината бумтеше и благотворна топлина обгръщаше цялото помещение.

— Джон истинското ти име ли е?

Кимнах.

— Не съм ирландка, но винаги съм смятала, че Шон е ирландският вариант на Джон.

— Да, това е галската версия. Когато сме се родили близнаци, родителите ни решили така... всъщност по-скоро майка ми.

— Мисля, че е чудесно.

След още няколко глътки започнах да я разпитвам за случая.

— Разкажи ми за Гладън.

— Няма още нищо за разказване.

— Е, поне си се срещала с него. Интервюирала си го. Трябва да имаш впечатление от него.

— Не беше от най-словоохотливите. Апелацията му още беше висяща и той внимаваше да не използваме казаното пред нас срещу него. Всички се изредихме, само и само да го разговорим. Накрая, мисля, че това беше идея на Боб, той се съгласи да ни говори в трето лице. Сякаш Извършителят на престъпленията, в които беше обвинен, беше някакъв трети човек.

— И Бънди е правил тоя номер, нали?

Спомнях си го от една книга.

— Да. И други, разбира се, не само той. Това беше само средство, с което да ги убедим, че не сме отишли там да завеждаме дела срещу тях. Повечето от тези хора страдат от мания за величие. Умираха да се разприказват пред нас, но трябваше да имат гаранция, че това няма да се използва срещу тях. Гладън беше същият. Особено когато знаеше, че апелацията му е в процес на разглеждане.

— Това трябва да е наистина рядък шанс, че си имала предварително познанство, без значение колко малко, с един сериен убиец.

— Да. Но аз имам чувството, че ако, който и да е от онези хора, които интервюирахме, бъдеше пуснат на свобода като Уилям Гладън, сега щяхме да ги преследваме всички. Тези хора не стават по-добри с

времето, Джак, и не се отказват от старите си навици. Не си променят нрава.

Тя го изрече като предупреждение, второто подобно признание, което беше направила. Обмислях го известно време, чудейки се дали зад него не се крие и още нещо, което се опитва да ми съобщи. Или пък в действителност предупреждаваше себе си?

— И какво ви разказа? Спомена ли ви Белтран и Бест Палс?

— Разбира се, че не, защото в противен случай щях да си го спомня, когато видях Белтран в списъка на жертвите. Гладън не спомена никакви имена. Но той изрече обичайното оправдание — собственото си изнасилване. Каза, че като дете бил насилван сексуално. Многократно. Бил на същата възраст като децата, с които по-късно блудствал в Тампа. Нали разбираш, това е като някакво зацикляне. Схема, на която често ставаме свидетели. Сякаш замират на тази точка в живота си, когато са били съсипани.

Кимнах, но не изрекох нищо; чаках да продължи.

— Продължило е три години. Епизодите са били доста чести и включвали орални и анални контакти. Не ни каза кой е бил насилникът, освен че не е бил негов роднина. Според Гладън никога не казал на майка си, понеже се страхувал от този човек. Защото той го заплашвал. Бил някаква фигура с авторитет и влияние в живота му. Боб направи няколко опита после да проследи кой е бил този човек, но не стигна до никъде. Гладън никога не спомена дори и най-малката подробност, такава, която би ни помогнала при идентифицирането му. Тогавя той вече е навършил двацет години, а периодът с изнасилванията бе приключил преди няколко години. Но дори и да го бяхме открили, щяха да възникнат проблеми със статута на ограниченията. Не можахме да открием дори и майка му; за да я разпитаме. Тя напуснала Тампа след ареста на сина си и се скрила. Сега, разбира се, вече можем с почти пълна увереност да приемем, че насилникът е бил Белтран.

Кимнах.

Бях изпил бирата си, но Рейчъл само въртеше чашата си. Не я хареса. Махнах към бара и й поръчах светла „Амстел“. Казах й, че ще й допия тъмното.

— И как завършило всичко? Имам предвид извращенията?

— Всичко свършило, когато вече станал прекалено възрастен според вкуса на Белтран. Той го зарязал и се прехвърлил на следващата жертва. Всички момчета, които той е спонсорира посредством Бест Палс, в момента се издирват и ще бъдат интервюирани. Обзалагам се, че е блудствал с всички тях. Той е дяволското семе в цялата тая история, Джак. Непременно да наблегнеш върху това, когато описваш делото. Белтран си е получил заслуженото.

— Говориш така, сякаш съчувстваш на Гладън.

Явно бях направил грешка. Очите й гневно заблестяха.

— Дяволски си прав, че му съчувствам. Това не означава, че одобрявам дори и една от гадостите, които е извършил, или че не бих му пръснала черепа, ако има възможност. Но не той е създал онова чудовище, което го владее отвътре. То е творение на друг.

— Добре, не съм се опитвал да...

Барманката дойде с бирата на Рейчъл и ми даде шанс да не изтъря следващата глупост. Взех чашата й с тъмното пиво и жадно отпих с надеждата, че неуместната ми забележка вече е забравена.

— Така че, ако изключим разказаното от него, какво си видяла у Гладън? Наистина ли притежаваше всички онези дяволски качества, които сега всеки му приписва?

Тя се замисли, преди да ми отговори.

— Уилям Гладън знаеше, че сексуалните му апетити от юридическа, социална и културна гледна точка са абсолютно неприемливи. Мисля, че това особено го гнетеше. Струва ми се, че той се бореше със себе си, опитвайки се да разбере поривите и желанията си. Искаше да ни разкаже историята си, без значение дали в трето лице или не. Сигурно вярваше, че така ще помогне на себе си по някакъв начин. Ако се замислиш над проблемите, от които беше раздиран, ще се убедиш, че той е едно високоинтелектуално същество. Искам да ти кажа, че повечето от ония, които интервюирахме, бяха като животни. Машини. Правеха всичко почти само по инстинкт или като програмирани, сякаш не можеха да не го правят. Като го вършеха почти без да се замислят. Гладън беше различен от тях. Така че в отговор на въпроса ти, да, мисля, че той притежава всички онези качества, които му приписваме, ако не и повече.

— Знаеш ли, ти току-що каза нещо доста странно. Че бил обременен. Това не ми звучи много убедително по адрес на този,

когото преследваме. Човекът, когото търсим сега да заловим, притежава точно толкова съвест, колкото и Хитлер.

— Ти си прав. Ние обаче сме виждали предостатъчно доказателства за промяна и еволюция сред тези хищнически типове. Ако не беше лекуван, нищо чудно някой с миналото на Уилям Гладън да се превърне в подобие на Поета. В крайна сметка хората се променят. След интервютата той прекара повече от година в затвора, преди да спечели обжалваното дело и да излезе на свобода. Педофилите са обект на най-жестокото отношение в затворническото общество. Поради тази причина те винаги проявяват склонност да се събират на групи, също както и на свобода. Ето това е причината за близкото познанство на Гладън с Гомбъл, както и с другите педофили в Райфорд. В крайна сметка за мен не е изненада, че човекът, когото съм интервюирала преди толкова години, се е превърнал в онова, което сега наричаме Поета. Виждам как се е случило.

Внезапно силен смях се разнесе близо до една от мишените за стрелички и ме откъсна от мислите ми. Изглежда, тазвечерният шампион по мятане на стрели беше коронясан.

— Стига вече с тоя Гладън — каза Рейчъл, когато върнах погледа си върху нея. — Тази тема е адски потискаща.

— Добре.

— А ти?

— И аз съм потиснат.

— Не, искам да кажа какво става с теб? Ти разговаря с редактора си, каза ли му, че си се върнал в екипа?

— Не, не още. Сутринта трябва да му се обадя, за да му кажа, че продължение на статията ми няма да има, но че съм се върнал в следствието.

— Как ще го приеме?

— Няма да е във възторг. Ще настоява за продължение на всяка цена. Историята набира скорост като локомотив. Националните медии вече са наострили уши и трябва да хвърляш непрекъснато нови продължения в котела на локомотива, за да поддържаш скоростта му. Но какво пък, по дяволите! Нали си има и други репортери. Може да пусне някой от тях и да чака да му занесат нещичко, което няма да е кой знае какво. И в този момент Майкъл Уорън по всяка вероятност ще хвърли следваща бомба в „Лос Анжелис Таймс“ и на мен няма да ми

остава нищо друго, освен да пия една или две чаши студена вода според случая.

— Ти си циничен.

— Аз съм реалист.

— Не се тревожи за Уорън. Гор... който и да е бил източникът му, няма да го повтори. Ще поеме вече прекомерен риск, защото ще намеси и Боб.

— Чичко Фройд би се изказал за изтърваването ти.

Както и да е, ще поживеем, ще видим.

— Как си станал толкова циничен, Джак? Мислех си, че само онези обрুলени от живота и занаята ченгета на средна възраст са такива.

— Сигурно съм се родил такъв.

— Навярно.

На връщане ми се стори, че е станало още по-студено. Искях да я прегърна, но знаех, че няма да ми разреши, тъй като по улиците имаше ченгета. Не направих дори и опит. Вече приближавахме хотела, когато се сетих за една история и ѝ я разказах.

— Нали знаеш, когато си в гимназията, все се намира някой, дето разгласява кой кого харесвал и кой кого е свалил?

— Да, разбира се.

— Е, имаше едно момиче и аз бях лудо влюбен в него. А пък бях... Не помня как, но вестта се разнесе по агенция „клю-клю“, нали разбираш? Обикновено когато това стане, не ти остава нищо друго, освен да чакаш и да видиш как ще реагира въпросната личност. Това беше един от онези случаи, когато бях сигурен, че аз съм влюбен в нея. Нали разбираш?

— Да.

— Работата обаче беше там, че не бях уверен в себе си и бях... Не знам какъв бях. Един ден бях в гимнастическата зала, седях си на една скамейка. Май щеше да има някаква среща по баскетбол или нещо подобно и хората започваха да се стичат. И тогава тя влезе с една приятелка. Вървяха покрай скамейките и търсеха свободни места да седнат. Това беше един от онези моменти, които никога не се повтарят

и тя... ме погледна и ми махна... Аз замръзнах. И... тогава... се обърнах и погледнах зад себе си да видя дали не маха на някой друг.

— Джак, глупчо такъв! — засмя се Рейчъл, без да взема историята прекалено насериозно, както го бях правил толкова дълго време. — А тя какво направи?

— Когато се извърнах пак към нея, тя наведе смутено очи. Разбираш ли, бях я смутил, завъртайки цялата машина на агенция „клю-клю“ в действие, а после я бях отблъснал... бях я оскърбил. Тя започна да излиза с едно момче, а после се омъжи за него. Мина много време, докато го преживея.

Последните няколко метра до хотела извървахме в мълчание. Отворих ѝ вратата и я изгледах с измъчен, объркан поглед. Този спомен още имаше същото онова въздействие, както тогава, след всичките тия години.

— Така че това е историята — казах, — която доказва, че през цялото това време съм бил все същият циничен глупак.

— Всеки е преживял нещо подобно през юношеството си — произнесе тя с тон, с който слагаше край на тази тема.

Прекосихме фойето и дежурният на рецепцията вдигна глава и ни кимна. Сякаш бакенбардите му бяха пораснали още повече няколкото часа след настаняването ми в хотела. На стълбите вече Рейчъл спря и шепнешком ми каза да не се качвам при нея.

— Мисля, че трябва да се приберем по стаите си.

— Мога просто да те изпратя до твоята.

— Не, няма нужда.

Тя хвърли поглед към рецепцията. Дежурният вече бе забил глава в клюкарския таблоид. Рейчъл се обърна, целуна ме бързо по бузата и ми прошепна „лека нощ“, проследих я, докато изкачваше стъпалата.

Знаех добре, че няма да заспя. Какви ли не мисли ми минаваха. Бях правил любов с една красива жена и бях прекарал вечерта влюбвайки се все повече и повече в нея. Не знаех какво точно представлява любовта, но пък знаех, че взаимността беше част от нея. А с Рейчъл беше точно така. Това беше нещо, което рядко ми се бе случвало в живота, и го намирах вълнуващо и в същото време обезпокояващо.

Чувството ми на безпокойство се засили и когато излязох пред хотела да изпуша цигара, обзет от други мисли. Споменаването на онази история ме накара да се замисля как биха се развили нещата, ако тогава на скамейките бях постъпил по друг начин. Не бях споделил всичко с Рейчъл за онова момиче от гимназията. Не бях ѝ разказал края, че момичето беше Райли и че момчето, с което започна да излиза и за което после се омъжи, беше моят брат. Не зная защо го пропуснах.

Цигарите ми бяха свършили. Върнах се във фойето да попитам дежурния откъде мога да си купя. Каза ми да се върна в „Кет & Фидъл“. Видях един отворен пакет „Кемъл“ на плота до купчината вестници, но той не ми предложи, а и аз не си поисках.

Рейчъл не ми излизаше от ума, докато крачех самотен по булеварда; не ме оставяше на мира една подробност, която бях забелязал, докато правехме любов. Всеки един от трите пъти, когато бяхме в леглото, тя се бе отдавала напълно, като в същото време бих казал, че оставаше преднамерено пасивна. Предоставяше воденето на мен. Втория и третия път чаках някаква промяна, дори колебаейки се над собствените си движения и действия, за да ѝ позволя да поеме активната роля, но тя не го направи. Дори и в най-свещения момент, когато прониквах в нея, аз бях този, който се суетеше. И трите пъти. Нито една от жените, с които бях лягал до този момент, не го беше правила.

В това нямаше нищо тревожно и не ме притесняваше ни най-малко, но въпреки това го намирах за крайно любопитно. Защото пасивността ѝ в хоризонталното ни положение беше коренно противоположна на поведението ѝ, когато бяхме далеч от леглото. Тогава тя определено упражняваше или полагаше усилия да упражнява контрол. Сигурно беше едно от онези незначителни противоречия, които според мен я правеха толкова вълнуваща.

В мига, в който се спрях, за да пресека булеварда, долових някакво движение от лявата ми страна, когато се оглеждах за идващи коли. Зърнах някакъв човек да се скрива в тъмния вход на един затворен магазин. Ледени тръпки пробягаха по гърба ми, но не помръднах. Няколко секунди не откъсвах поглед от мястото, където се беше скрил. Входът беше някъде на двајсетина метра от мен. Усетих глуха увереност, че това беше мъж, който сигурно още беше там и ме наблюдаваше, докато аз се оглеждах.

Направих няколко решителни крачки и внезапно се заковах. Това беше блъф, но когато никой не изскочи от входа, разбрах, че съм блъфирал само себе си. Сърцето ми заби силно. Най-вероятно беше някой бездомник, който е търсел къде да се подслони. Знаех, че може да има стотици обяснения. И в същото време бях уплашен до смърт. Може да е бил просто минавач. Може да е бил и Поета. Имаше хиляди възможни обяснения. Бяха ме показали по телевизията. Поета е гледал телевизия. Той е направил избора си. Тъмният вход се намираше между мен и хотел „Уилкокс“. Не можех да се върна по същия път. Бързо се обърнах и стъпих на улицата, която ме делеше от бара.

Писъкът на автомобилен клаксон ме стресна и аз отскочих назад. Нямаше никаква опасност. Летящата по булеварда кола мина на две ленти от мен. От нея се носеха писъци и смях. Младите хора вътре може би бяха видели израза на лицето ми и бяха решили да се позабавляват с мен.

На бара си поръчах още една халба тъмно пиво и се насочих към автомата за продажба на цигари. Забелязах, че ръцете ми треперят едва когато драснах клечката кибрит да запаля цигарата си.

Останах до последната покана да си тръгваме в два часа и после излязох от „Кет & Фидъл“ с решимостта на готов да умре герой. Вече бях решил, че най-добре ще се чувствам в по-голяма компания. Повъртях се малко сред тълпата, измъкнала се от бара и в един момент видях малка група от трима пияни да се отправят на изток към „Уилкокс“ и закрачих на няколко метра след тях. Подминахме въпросния вход, който сега се намираше от другата страна на булеварда, но разстоянието ми пречеше да разбера дали в тъмната ниша имаше някой. Аз обаче нямах намерение да проверявам. Вече до „Уилкокс“ зарязах компанията си и прекосих булеварда до хотела, поех с цели гърди въздух едва когато се вмъкнах във фойето и видях познатото любимо лице на дежурния на рецепция.

Въпреки късния час и изпитата бира след преживяния страх бях съвсем бодър. Отидох в стаята си, съблякох се и легнах. Загасих лампата, но знаех, че няма да мога да заспя. Десетина минути обмислях случилото се и после включих лампата.

Трябваше да ангажирам ума си с нещо. Нещо, което да ме успокои, за да мога да заспя. Направих това, което бях правил и преди при безброй подобни ситуации. Сложих компютъра върху леглото си.

Пуснах го, включих жака на стайния телефон във входа на модема ми и набрах номера на мрежата в „Роки“. Нямах новопостъпили съобщения и всъщност не очаквах, но обичайните действия започнаха да ме отпускат. Прегледах малко репортажите и улучих материала си, излъчен в съкратена форма по националната линия на „Асошиейтед Прес“. Утре щеше да излезе и да избухне като бомба. Всички редактори от Ню Йорк до Лос Анжелис щяха да познаят името ми под заглавието. Поне така се надявах.

След като приключих и издърпах жака от входа на модема, изиграх няколко пасианса на компютъра, но непрестанните неуспехи ме отегчиха. Имах нужда от допълнително разсейване. Пъхнах ръка в калъфа на компютъра за сметките от хотела във Финикс, но не ги открих. Проверих всеки джоб и отделение на сака, но сгънатите листове ги нямаше никъде. Сграбчих калъфката за възглавница и я разтърсих, но отвътре изпадаха само дрехи.

— Проклятие! — изругах на глас.

Затворих очи и се опитах да извикам представата какво бях направил с листовете в самолета. В един миг бях пронизан от ужас при спомена, че по едно време ги бях напъхал в джоба на седалката пред мен. После обаче си припомних, че след разговора си с Уорън ги бях измъкнал оттам, за да проведе още няколко телефонни разговора. Малко преди самолетът да започне да се снижава за кацане, ги бях върнал в калъфа на компютъра. Не ги бях забравил в самолета.

Другият вариант беше някой да се е вмъкнал в стаята ми и да ги е задигнал. Направих няколко нерешителни крачки, без да съм сигурен как да постъпя. В съдебната терминология за такива случаи се казваше крадено имущество, отнето от крадеца. На кого бих могъл да се оплача?

Гневно блъснах вратата и отидох във фойето до дежурния. Той се бе зачел в списание „Висшето общество“, на чиято корица гола жена умело бе закрила с ръце всички онези части от анатомията си, позволявайки по този начин списанието да се излага по сергиите.

— Хей, да си виждал някого да влиза в стаята ми?

Той повдигна рамене и поклати глава.

— Никой?

— Единствените, които видях, беше онази дама с вас, и вие. Това

е.

Изглеждах го за момент, но той нищо повече не каза.

Върнах се в стаята си и огледах ключалката за евентуални следи от шперц. Не можех да бъда сигурен. Ключалката беше стара и издраскана, но явно си беше такава от доста години. Не знаех как да различа дали една ключалка е била отваряна с шперц или не, дори и животът ми да зависеше от това, но въпреки това се опитах. Бях направо извън себе си от гняв.

Изкушавах се да събудя Рейчъл и да ѝ кажа за случилото се, но дилемата ми беше там, че не можех да ѝ обясня за откраднатото. Не исках да ѝ казвам какво бях направил. Споменът за онзи ден в спортната зала и други уроци, получени оттогава, ме възпряха. Съблякох се и се върнах в леглото.

Сънят постепенно идваше, но не и преди да си представя как Торсън се вмъква в стаята ми и рови сред вещите. И когато накрая клепачите ми натезаха, гневът още не искаше да отшуми.

37.

На сутринта се събудих от силно чукане по вратата. Отворих очи и видях светлината да се процежда през завесите. Слънцето вече бе отскочило значително над хоризонта и внезапно проумях, че отдавна трябваше да съм станал. Нахлузих панталоните си и докато закопчавах ризата си, отворих вратата, без дори да погледна през шпионката. Не беше Рейчъл.

— Здравей, пич. Ставай и сияй. Днес сме двамката с теб и трябва да излитаме.

Загледах го примигвайки. Торсън протегна ръка и почука още веднъж по отворената вече врата.

— Ало? Има ли някой вкъщи?

— Какво искаш да кажеш, че сме двамата с теб?

— Точно това, което казах. Приятелката ти има да върши някои неотложни неща, при които няма нужда от компания. Агент Бакъс ме е прикрепил към височайшата ти персона днес.

Лицето ми изрази всичките ми мисли относно прекарването на деня в неговата компания.

— Да ти призная откровено, и мен тръпки ме побиват — отвърна той. — Но няма накъде да мърдам. Виж, ако искаш да се търкаляш в кревата цял ден, нямам нищо против. Само искам да ти...

— Веднага се обличам. Дай ми пет минути.

— Имаш ги. Ще те чакам в уличката до колата. Не си ли там след пет минути, сърди се единствено на себе си.

Изчаках го да излезе и погледнах часовника на нощното шкафче. Беше осем и половина, не чак толкова късно. Бяха ми нужни десет, а не пет минути. Държах си главата под душа и си мислех за компанията на Торсън през целия ден, изпитвайки истински ужас. Но най-вече си за Рейчъл и се чудех каква ли задача ѝ е възложил Бакъс и защо тя не е включвала и мен.

След като излязох, отидох до стаята ѝ и почуках на вратата. Никой не се обади. Няколко секунди останах, заслушан с ухо,

долепено до вратата. Явно беше излязъл.

Заварих Торсън облегат на багажника на една от колите.

— Закъсня.

— Да. Съжалявам. Къде е Рейчъл?

— Съжалявам, пич, говори с Бакъс. Той е твоето лоби в бюрото.

— Виж, Торсън, не се казвам пич, ясно ли е? Ако не искаш да ме наричаш по име, тогава не ми казвай никак. Закъснях, защото трябваше да се обадя на редактора си и да му предам, че статия няма да има. Не беше особено щастлив.

Заставах до дясната врата, а той заобиколи до мястото на шофьора. Трябваше да го чакам цяла вечност, докато отключи.

— Пет пари не давам как се е чувствал редакторът ти тази сутрин — заяви той, преди да се вмъкне в колата.

Вътре видях две чаши с кафе върху арматурното табло; парата им замъгляваше стъклото. Гледах ги така, както наркоман гледа лъжичката, поднесена над свещта, но нищо не казах. Предположих, че кафето беше част от някаква игра, която Торсън се канеше да играе.

— Едната е твоята, пи... а, Джак. Ако искаш сметана или захар, има в жабката.

Той включи стартера. Погледнах го и после спрях поглед върху кафето. Торсън се пресегна и взе една от чашките. Отпи полека, също като плувец, пробващ с пета температурата на водата.

— Ааа — простена от наслада той. — Обичам го горещо и без захар. Също като жените.

Той ми хвърли поглед и ми намигна.

— Давай, Джак, вземай кафето. Не искам да го разлея, като потегля.

Взех чашата. Потеглихме. Отпих, но го направих повече като някой официален опитвач на крал. Беше вкусно и ефектът от кофеина се прояви бързо.

— Благодаря — казах.

— Няма защо. Не мога да започна деня, докато не се подкрепя. Та какво се случи с теб, безсънна нощ, а?

— Нещо такова.

— При мен такова нещо няма. Спя си като момченце навсякъде, даже и в дупки като тая. Имам здрав сън.

— Случайно не се ли разхождаш насън?

— Да се разхождам насън ли? Какво искаш да кажеш?

— Виж, Торсън, благодаря ти за кафето и всичко останало, но знам, че ти си човекът, разговарял с Уорън, и знам също така, че ти си този, който е влизал в стаята ми снощи.

Торсън удари спирачките точно пред един знак, разрешаващ спиране само за разтоварване на стоки.

— Какво каза?

— Чу ме добре какво казах. Ти си бил в стаята ми. Може и да нямам доказателства, но ако Уорън изплюе нещо преди мен, отивам направо при Бакъс и ще му кажа всичко, което ми е известно.

— Виж, пич, виждаш ли това кафе? Това ми беше предложението за мир. Ако искаш да ми го плиснеш в лицето, добре, няма проблеми. Не знам обаче за какво говориш и това ми е последният път, когато изобщо разговарям с репортери. Точка. Разговарям единствено с теб, защото си с мен по нечие височайше благоволение. Това е.

Включи направо на втора и се стрелна в движението, спечелвайки си гневен клаксон от един изнервен водач. Горещото кафе заля ръката ми, но нищо не казах. Няколко минути пътувахме в тишина, навлизайки все по-навътре сред каньона от бетон, стъкло и стомана. Булевард „Уилшир“. Отивахме към небостъргачите в деловия Център на града. Кафето вече бе загубило добрия си вкус и аз го върнах на таблото.

— Къде отиваме? — попитах накрая.

— Да се видим с адвоката на Гладън. След това отиваме в Санта Моника да си поговорим с динамичното дуо, което е задържало тая торба с отпадъци и после го е пуснало.

— Четох статията в „Таймс“. Те не са знаели кого са заловили. Не можеш да ги обвиняваш.

— Да, разбира се, виновни няма.

Наистина бях успял да отхвърля предложението му за мир. Той бе станал мрачен и хаплив. Обичайното му държане, макар че този път бях длъжен да призная, че и аз имах дял в него.

— Виж — започнах аз, вдигайки ръце в примирителен жест, — съжалявам, разбираш ли? Ако съм сбъркал за теб и Уорън и всичко останало, съжалявам. Просто гледах на нещата така, както ми изглеждаха. Ако съм сбъркал, прощавай.

Той не каза нищо и тишината взе да става потискаща. Почувствах, че топката още беше в моята половина.

— Ще си оттегля обвиненията към теб, става ли? — излъгах аз. — Съжалявам и за... ако съм те ядосал нещо с Рейчъл. Просто така се случи.

— Да ти кажа, Джак, можеш да си спестиш извиненията. Пет пари не давам нито за теб, нито за Рейчъл. Тя си мисли обаче, че ме е грижа за нея, и съм сигурен, че така ти е представила нещата. Но тя греши. Ако бях на твое място, щях да внимавам много с нея. Непредсказуема е. Не забравяй какво съм ти казал.

— Разбира се.

Аз обаче не обърнах внимание на приказките му. Нямах намерение да му позволявам да ме заразява с горчивините си заради Рейчъл.

— Чувал ли си някога за Нарисуваната пустиня, Джак?

Изгледах го, присвил смутено очи.

— Да, чувал съм.

— А бил ли си там?

— Не.

— Е, щом си с Рейчъл, тогава вече си там. Тя е Нарисуваната пустиня. За гледане е красива, не ще и дума. Но, приятел, много внимателно с нея, защото е опасна. Отвъд красотата ѝ няма нищо, Джак, а през нощта в пустинята хваща адски студ.

Прииска ми се да го срежа с някоя язвителна забележка, която да има ефекта на здрав плесник. Но силата на огорчението и гневът му ми отнеха желанието.

— Тя може да те разиграва както си иска — продължи той. — Или да си играе с теб. Също като с любима играчка. Само че след известно време играчката омръзва. И вече не е любима. И ти преставаш да съществуваш за нея.

Нищо не казах. Обърнах се и се загледах през прозореца, за да не го виждам дори и с периферното си зрение. След две минути спомена, че сме пристигнали, и вкара колата в паркинга на един от небостъргачите.

След като направихме справка в адресния указател на юридическия център Фуентес, мълчаливо влязохме в асансьора и се изкачихме до седмия етаж. Надясно имаше врата с махагонова табела, обърната със страната си, на която пишеше, че това са офисите на „Краснър & Пийкок“. Торсън постави портфейла си отворен на значката и удостоверението си за самоличност върху преградата пред дежурната и запита за Краснър.

— Съжалявам, господин Краснър тази сутрин е в съда — каза тя.

— Сигурна ли сте?

— Разбира се, че съм сигурна. Тази сутрин ще предявяват обвинението на негови клиенти. Ще се върне чак след обяд.

— Долу? В кой съд?

— Долу. В сградата на съда за криминални деяния.

Обвиненията се предявяваха на петия етаж в една просторна, облицована с мрамор съдебна зала, натъпкана с адвокати, обвиняеми и семействата на обвиняемите. Торсън се приближи до една съдия-изпълнителка, седнала зад едно бюро на първия ред в галерията, и запита кой от околните адвокати е Артър Краснър. Тя му посочи към един нисичък мъж с оредяваща червена коса и червено лице, застанал до преградата в съда, който разговаряше с друг мъж в костюм, без съмнение негов колега. Торсън се запъти към него, измърморвайки нещо под носа си в смисъл, че отрепката му изглеждала като еврейски гном.

— Господин Краснър? — изрече Торсън, без дори да го е грижа, че прекъсва разговора му.

— Да?

— Можем ли да си кажем някоя дума във в коридора?

— Кой сте вие?

— Ще ви го обясня отвън.

— Можете да го обясните още сега или да излезете сам в коридора, ако не желаете.

Торсън отвори портфейла си, Краснър погледна значката прочете удостоверението, и аз видях как дребните свински очички запърхаха тревожно, докато обмисляше ситуацията.

— Точно така, мисля, че знаеш за какво става дума — Коментира доволен Торсън. Той изгледа другия адвокат. — Нали не възразявате, че ви прекъснах?

Когато излязохме в коридора, адвокатът беше успял да се поокопити.

— Да знаете, че имам да изслушвам обвинение след пет минути. Кажете за какво става дума.

— Мислех, че вече сме приключили с тези глупости — отвърна Торсън. — Става въпрос за един от клиентите ти. Уилям Гладън.

— Никога не съм чувал за такъв.

Той направи опит да се промъкне покрай него към вратата на съдебната зала. Агентът само протегна ръка и го отблъсна.

— Моля ви — изскимтя Краснър, — вие нямате право да ме докосвате. Не ме докосвайте.

— Знаеш много добре за кого става дума, господин Краснър. Задникът ти е загазил здравата, защото си укрил истинската самоличност на тая отрепка пред съда и полицията.

— Не, вие грешите. Нямах никаква представа кой е той всъщност. Поех случая по телефона. Кой се е оказал впоследствие, не е моя грижа. И няма и най-малкото доказателство, че е възможно да съм го познавал предварително.

— Не на мене с тия номера, господин адвокат. Можеш да си спестиш от тях за после пред съдията. Къде е Гладън?

— Нямам никаква представа, а дори и да имах...

— Пак нямаше да ни кажеш, нали така? О, правиш фатална грешка, господин Краснър. Нека да ти кажа нещичко. Прегледах внимателно пледоариите ти по делото на Гладън и нещата никак не изглеждат добре, ама хич, ако ме разбираш какво искам да ти кажа. Хич не са розови. Така си загазил, че само чудо може да те спаси.

— Не знам за какво говорите.

— Как така изведнъж е взел, че те е потърсил след ареста си?

— Не знам. Не питах.

— Сигурно по препоръка, а?

— Предполагам.

— От кого?

— Не знам. Казах ви, че не съм го питал.

— Педофил ли си, господин Краснър? Кой ти го вдига малките момиченца или момченца? Или и едните, и другите?

— Какво?

Торсън го бе избутал до самата мраморна стена по време на словесното си предизвикателство. Краснър бе съвсем посърнал. Беше вдигнал куфарчето пред гърдите си като щит. Само че за жалост щитът му не притежаваше необходимата здравина.

— Знаеш отлично какво имам предвид — изрече Торсън, привеждайки се над него. — Защо от всички адвокати в тоя град Гладън избра точно теб?

— Вече ви казах — изкрещя Краснър, привличайки погледите на всички, които в този момент минаваха по коридора. После продължи по-тихо: — Не знам защо ме е избрал. Просто го направи. Координатите ми ги има в указателя. Живеем в свободна страна.

Торсън се поколеба, давайки му възможност да каже още нещо, но адвокатът не се хвана на уловката.

— Вчера прегледах стенографските записи от заседанието. Ти си го измъкнал само два часа и петнадесет минути, след като е била платена гаранцията. Как си успял да събереш сумата? Отговорът е, че ти вече си бил получил парите от него, нали така? Така че действителният въпрос е как си получил пари от него, след като той е прекарал нощта в затвора?

— Трансфер по електронен път. Нищо незаконно. Предната нощ разговаряхме за таксата ми и сумата за гаранцията и на следващата сутрин той изписа сумата по телеграфен път. Нямам нищо общо с тая работа. Аз... Вие не можете просто така да ме задържате и да ме оскърбявате по такъв начин.

— Мога да правя всичко, което си поискам. Повдига ми се от теб. Накарах местните ни агенти да ти направят проверка, Краснър. Знаем всичко за теб.

— За какво говорите?

— Скоро ще разбереш. Бързо ще те пипнат за врата, дребосък. Ти си пуснал на улицата това копеле и виж какви ги върши сега. Виж какво прави.

— Не знаех! — изскимтя адвокатът молейки за пощада.

— Разбира се, никой никога нищо не знае. Да имаш телефон?

— Какво?

— Телефон, приятелче. Не си ли виждал такова нещо?

И той удари с ръка по куфарчето на Краснър. Дребничкият мъж подскочи, сякаш мушнат с остен за вол.

— Да, да, имам телефон. Не е необходимо да ме...

— Добре. Извади го, обади се на секретарката и ѝ кажи да измъкне от папката ти документа за електронното прехвърляне на парите. Кажи ѝ, че след петнайсет минути кацам при нея и копието от документа да ме чака.

— Вие не можете да... Имам служебни взаимоотношения с този човек, които съм длъжен да пазя в тайна, без значение какво е направил. Аз...

Торсън силно удари по куфарчето; Краснър замря с отворена уста. Агентът изпитваше истинско удоволствие да ръчка дребния адвокат, без да му позволява да си поеме дъх.

— Само се обади, Краснър, и ще кажа на местните ни хора, че си ни оказал помощ. Обади се, инак ти ще си следващата жертва. Защото от този момент нататък си съвсем наясно за кого става дума.

Той бавно кимна и започна да отваря куфарчето си.

— Ха така те искам, господин адвокат — изрече доволен Торсън. — Най-после получи просветление.

Краснър се обади на секретарката и издиктува заповедта си с треперещ глас; Торсън го наблюдаваше мълчаливо. До този момент не бях виждал или чувал някой да разиграва ролята на лошото ченге без присъствието на „добрия“ си партньор и въпреки това толкова майсторски да измъкне необходимата му информация. Не бях сигурен дали се възхищавах на уменията на Торсън, или бях очарован от него. Докато адвокатът прибираше телефона си, той го запита за размера на трансфера.

— Точно шест хиляди долара.

— Пет за гаранцията и един бон за теб. Как така не си му одрал кожата?

— Той каза, че това е всичко, с което разполага. Повярвах му. Мога ли вече да си тръгвам?

Лицето му бе придобило примирено и пораженческо изражение. Преди още Торсън да отговори на въпроса му, вратата на съдебната зала се отвори и един съдебен пристав си показа главата.

— Арти, ти си.

— Идвам, Джери.

Краснър отново направи опит да се промъкне към вратата, без да чака нов коментар от агента. И този път Торсън отново заби юмрук в

гърдите му. Сега обаче Краснър не направи дори и най-малък протест. Просто спря, загледан право пред себе си.

— Арти... нали мога да ти казвам вече Арти? Най-добре ще е да се обърнеш към душата си. Ако имаш такава, разбира се. Знаеш много повече, отколкото сподели сега пред мен. Много повече. И колкото повече време се правиш на луд, толкова повече нараства вероятността някой друг човек да загуби живота си. Вдяваш ли го? Помисли върху това и ми се обади.

Пресегна се и пхна една визитка в джобчето на Краснър, после го потупа нежно.

— Местният ми номер е записан на гърба. Дрънни ми една шайба. Защото науча ли това, което ми трябва, от някое друго място и разбере ли, че и ти си разполагал със същата информация, ще бъда безмилостен, господин адвокат. Можеш да заложиш задника си.

После се дръпна назад, за да може адвокатът свободно да се върне в залата на съда.

Върнахме се обратно на тротоара и едва тогава Торсън проговори:

— Как мислиш, дали вдяна?

— Да, вдяна го. Аз бих останал на телефона. Той ще се обади.

— Ще видим.

— Мога ли да те запitam нещо?

— Какво?

— Наистина ли си направил проверка за него при местните ви хора?

Торсън се усмихна в отговор.

— А оня лаф, че е педофил? Откъде го научи?

— Просто направих предположение. Педофилите обичат да работят в мрежа. Умират да се обграждат с такива като тях. Имат си телефонни мрежи, компютърни мрежи, цели системи за поддръжка. Гледат на себе си като на бунтовници срещу обществото. Неразбраното малцинство! Предположих, че може да е взел името на Краснър от някакъв списък с препоръки. Опитът си струваше. Мисля, че попаднах в десетката, като гледам реакцията му. Нямах изобщо да си даде документите по трансфера на парите, ако не беше така.

— Може би. Може би казваше истината, че не е знаел кой е Гладън. Може би просто е бил съзнателен и не е искал да вкара някой друг в беда.

— Явно нямаш много познати от адвокатското съсловие.

Десет минути по-късно, докато чакахме асансьора пред кантората на „Краснър & Пийкок“, Торсън разглеждаше бланката за прехвърлянето на сумата от 6000 долара.

— Това е банка в Джаксънвил — каза той, без да вдига поглед от документа. — Ще трябва да, известим Рейч за това.

Отбелязах си употребата му на умалителното ѝ име. Имаше нещо интимно в думите му.

— Защо нея? — запитах.

— Защото е във Флорида.

Той вдигна поглед от бланката и ми се ухили.

— Ама аз не ти ли казах?

— Не, не ми каза.

— Да, Бакъс я изпрати тази сутрин. Отиде да се срещне с Хорас Хипнотизатора и да поработи с екипа във Флорида. Хей, дай да се отбием във фоайето и да използваме телефона, дано да хвана някого да ѝ предаде номера на сметката.

38.

По пътя към Санта Моника не разговаряхме много. Мислех си за Рейчъл във Флорида. Не можех да проумея защо му е било на Бакъс да изпраща именно нея, когато фронтовата линия очевидно беше тук. Реших, че имаше две възможности. Едната беше, че ѝ затягаха дисциплината, вероятно заради мен, и затова я издърпваха от предната линия. Другата беше, че са открили нещо, за което не бях осведомен, и то съвсем целенасочено. И единият, ѝ другият вариант бяха неприятни, но аз тайно се надявах, че е първият.

Торсън изглеждаше потънал в мисли, докато шофираше, а може би просто беше отегчен от присъствието ми. Но когато паркирахме пред сградата на полицейското управление на Санта Моника, той ми отговори на въпроса още преди да съм го задал.

— Трябва да приберем вещите, които са конфискували от Гладън при ареста му. Трябва да вземем всичко.

— А те ще ти позволят ли да го направиш?

Знаех колко бяха чувствителни малките участъци, дори всички, когато биваха притискани най-безцеремонно от Големите Джи.

— Ще видим.

Дежурният ни каза, че Констанс Делпи била в съда, но партньорът ѝ Рон Суитцър ще дойде веднага. Това „веднага“ на Суитцър се проточи десет минути. Торсън не го понесе много леко. Започнах да проумявам, че ФБР в лицето на Гордън Торсън най-малкото не обичаше да изчаква когото и да било, особено някакъв си детектив от незначителен участък.

Когато Суитцър най-сетне се появи, той застана зад преградата и ни запита с какво може да ни бъде полезен. На мен ми хвърли само един поглед, вероятно преценявайки, че брадата и дрехите ми много не се връзват с представата за агент на ФБР. Не каза нищо, нито направи някакъв жест, който да можем да изтълкуваме като покана да влезем в офиса му. Торсън отговори по съответния начин с кратки изречения,

обилно гарнирани с обичайната му грубост. Измъкна сгънат бял лист от вътрешния си джоб и го разгъна върху плота.

— Това е списъкът с имуществото от ареста на Уилям Гладън, известен също под името Харолд Бризбейн. Тук съм да приема вещите му.

— За какво става дума? — запита Суитцър.

— Което ви казах. ФБР се е заело със случая и води Национално разследване за Уилям Гладън. Вещите му са ни нужни, за да могат експертите ни да ги изследват.

— Почакайте малко, господин агент. Ние си имаме експерти и имаме заведено дело срещу този тип. На никого не можем да предадем доказателствата по случая. Не и без заповед от съда или одобрение от областния прокурор.

Торсън си пое дълбоко дъх, но на мен повече ми се стори като заучена сцена, изпълнявана безброй пъти преди това. На бивола връхлетял в градчето и премазал бедното воловарче.

— Първо — започна той, — и двамата знаем, че делото ви си е чиста купчина лайна. И второ, тук изобщо не става дума за свидетелства. Имате някаква камера и торба с шоколади. Това не е доказателство за каквото и да е. Той е обвинен в бягство от полицейски служител, вандализъм и замърсяване на обществен водоизточник. Какво общо има камерата с всички тия обвинения?

Суитцър понечи да каже нещо, но после спря, очевидно затруднен с отговора.

— Бихте ли ме изчакали? — и се дръпна от преградата.

— Хей, детективе, нямам цял ден на разположение — провикна се след него Торсън. — Опитвам се да хвана вашия юнак. Много лошо, дето е още на свобода.

Суитцър гневно се извъртя.

— Какво означава това? Какво, по дяволите, искате да кажете?

Торсън вдигна ръце в успокоителен жест.

— Означава точно това, което казах. А сега иди извикай шефа си. Трябва да говоря с него.

Суитцър излезе и две минути по-късно се върна с един десет години по-възрастен мъж, тридесет килограма по-тежък и два пъти по-гневен.

— Какъв е проблемът? — излая той.

— Никакъв проблем, капитане.

— Лейтенант съм.

— Добре, лейтенанте, вашият човек тук ми изглежда объркан. Вече обясних, че ФБР е започнало разследване на Уилям Гладън и работи съвместно с полицията в Лос Анжелис и други полицейски управления в цялата страна. Бюрото също така протяга ръка и на Санта Моника. Детектив Суитцър обаче, изглежда, мисли, че задържайки вещите, иззети от господин Гладън, подпомага следствието и дори евентуалното залавяне на господин Гладън. В действителност той спъва усилията ни. Честно казано, поведението му силно ме изненадва. С мен вода човек от националните медии и не съм очаквал, че и той ще стане свидетел на подобна сцена.

Торсън ме посочи със замах и Суитцър и шефът му хубаво ме огледаха. Усетих как гневът се надига в мен. Лейтенантът отново се обърна към Торсън.

— Това, което не разбираме, е защо ви трябват тези вещи. Аз вече съм ги оглеждал. Фотокамера, слънчеви очила, сак и торба с шоколади, това е. Няма филм, няма снимки. Защо е нужно това на ФБР?

— Подлагали ли сте шоколадите и сладките на химически анализ?

Лейтенантът хвърли поглед към Суитцър, който поклати леко глава, сякаш обменяйки тайни сигнали.

— Ние ще го направим, лейтенант — заяви Торсън. — За да решим дали шоколадовите десертчета не са напоени с някакви вещества. Камерата също. Може да не го знаете, но при разследванията ни досега имаме няколко случая с извлечени фотографии. Не мога да навляза в подробности за съдържанието им, но е достатъчно да ви кажа, че са противозаконни. Работата е там, че анализът на тези фотографии демонстрира едно несъвършенство в лещите на камерата, с които са правени фотографиите. Това е също като отпечатък от пръст при всяка фотография. Можем да ги сравним с всяка камера. Но за да го направим, ни е нужна камерата. Ако ни позволите да я вземем със себе си, ние ще направим сравнение, което да ни позволи да докажем, че тези снимки са правени именно с тази камера. И тогава ще можем да му връчим още обвинения, когато го заловим. Това също ще ни помогне да определим с какво точно се е занимавал този човек. Затова

и ви молим да ни предадете вещите му. Всъщност, господата, и ние, и вие се стремим към една и съща цел.

Лейтенантът дълго време мълча. После се обърна и тръгна навътре.

— Да вземеш разписка за вещите — нареди на Суитцър. Това бяха единствените му думи.

Суитцър последва лейтенанта, без да протестира, но шепнейки нещо за обяснението, което Торсън бе направил, преди да го отпрати за лейтенанта.

Щом двамата се скриха зад ъгъла, се приближих и ядосано му прошепнах:

— Следващия път, когато имаш намерение да ме използваш по този начин, бъди така добър да ме предупредиш.

Торсън весело заяви:

— Добрият следовател използва всички средства, които са му под ръка. Ти просто се оказа такава.

— Вярно ли е това за фотографиите, които могат да се възстановят и за анализа на камерата?

— Прозвуча добре, нали?

Единственият начин Суитцър да спаси донякъде достойнството си беше, като ни накара да изчакаме до преградата още десет минути. Накрая излезе с един кашон, който плъзна по плота към нас. После каза на Торсън да подпише бележката, че е получил вещите. Вместо това агентът започна да отваря кашона. Суитцър захлопна капака.

— Всичко е вътре — заяви той. — Само разпиши протокола, за да мога да си продължа работата. Зает съм.

Тъй като беше спечелил, Торсън милостиво му отстъпи и разписа протокола.

— Вярвам ти. Всичко е вътре.

— Как да ти кажа, навремето имах желание да постъпя във ФБР.

— Е, не си го слагай толкова на сърцето, не си ти единственият, дето се е провалил на изпитите.

Суитцър се изчерви като варен рак и заяви:

— Не беше това. Просто реших, че е по-добре да си остана човешко същество.

Торсън вдигна ръка и сви пръсти в имитация на револвер.

— Добре — похвали го той. — Да ви пожелаем ли приятен ден, детектив Суитцър?

— Хей — възкликна Суитцър, — ако някога изпитате нужда от нещо и аз означавам нещо за вас, непременно ми се обадете.

На връщане към колата не се стърпях.

— Сигурно никога не си чувал поговорката, че мухи се ловят по-добре с мед, отколкото с лимон.

— Защо да хапим меда за мухите? — отвърна той.

Отвори кашона едва когато седнахме в колата. След като махна капака, видях въпросните вещи, напъхани в найлонови торбички, и един запечатан плик с надписа „СТРОГО ПОВЕРИТЕЛНО: САМО ЗА СЛУЖИТЕЛИ НА ФБР“. Торсън го скъса и извади някаква снимка отвътре. Беше полароид, направен по всяка вероятност със служебния полицейски фотоапарат. Представляваше едър план на мъжки задник, с добре разтворени бузи, осигуряващи ясна и чиста гледка на ануса. Торсън я оглежда няколко секунди и после я захвърли на задната седалка.

— Странно — произнесе той. — Защо ли е приложил и снимката на майка си?

Изсмях се.

— Това е най-поразителното доказателство за сътрудничество между ФБР и полицията, което някога съм виждал.

Той обаче не чу забележката ми или поне не я коментира. Лицето му помръкна, докато изваждаше пластмасовата торба с фотокамерата. Наблюдавах го как я гледа втренчено. Повъртя я из ръцете си, оглеждайки я от всички страни.

— Тия шибани задници — изрече бавно той. — И през цялото това време е била в ръцете им.

Огледах на свой ред камерата. Имаше нещо странно в издутата ѝ форма. Напомняше на Полароид, но имаше стандартния 35-милиметров обектив.

— Какво има? Какво не е наред?

— Знаеш ли какво е това?

— Не. Какво е?

Торсън не отговори. Натисна един бутон и я включи. После се вгледа в течнокристалния дисплей на гърба ѝ.

— Няма снимки — произнесе той.

— Защо, какво има?

Не ми отговори. Пъхна камерата в кашона, затвори го и потегли.

Торсън караше колата така, сякаш беше пожарен камион, вдигнат по тревога. На бензиностанцията на булевард „Пико“ рязко удари спирачки и изскочи от колата. Втурна се към телефона и набра някакъв междуградски номер, без да пъха никакви монети. Докато чакаше да му отговорят, измъкна молив и малък бележник. Видях го да си записва нещо, след като размени няколко думи с някого. Когато набра и следващия междуградски номер, без да слага монети, предположих, че избира специалните им безплатни номера.

Изкушавах се да сляза от колата и да се приближа, за да чуя разговора му, но реших да изчакам. Някъде след минута надраска още нещо в бележника си. През това време огледах кашона с доказателствата, който му беше предал Суитцър. Прииска ми се да го отворя и да разгледам отново камерата, но реших, че само излишно ще го разгневя.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш какво става? — запитах аз още преди да е седнал на волана.

— Разбира се, че имам, но ти така или иначе ще го научиш. — Той отвори кашона и вдигна нагоре камерата. — Знаеш ли какво е това?

— Вече ме пита. Камера.

— Да, но работата е там каква точно камера.

Зърнах търговския знак на производителя, изписан отпред, докато я въртеше из ръцете си. Голямо „d“ в бледосиньо. Знаех, че това е знакът на компанията, произвеждаща компютри на име digiShot 200.

— Това е цифрова камера, Джак. Оня въздухар Суитцър хал хабер си нямаше какво е държал в ръцете си. Моли се само да не сме изтървали и последния влак.

— Нищо не разбирам вече. Сигурно и аз съм същият въздухар като него, но можеш ли да...

— Знаеш ли какво представлява цифровата камера?

— Да, не използва филм. Във вестника бяха експериментирали с една такава.

— Точно така, не използва филм. Изображението, което камерата заснема, се записва върху микрочип. След което може да бъде вкарано в компютър, обработвано, увеличавано, всичко, каквото ти душа поиска, и накрая отпечатано. Зависи само от техниката, с която разполагаш — а това е върхът, идва с обективи „Никон“ — можеш да получиш изключителни снимки. Направо като оригинала.

В „Роки“ бях виждал разпечатки на изображения, правени с цифрова камера. Торсън имаше право.

— Добре, в крайна сметка това какво означава?

— Две неща. Спомняш ли си какво ти казах за педофилите? За мрежата, която си имат?

— Да.

— Така, знаем със сигурност, че Гладън има компютър, заради факс-модема, нали така?

— Така.

— А сега знаем, че е имал и цифрова камера. С цифровата камера, компютъра си и същия факс-модем, който е използвал да ни изпрати факса, той е в състояние да изпрати фотоизображение където си иска по света, до всеки, който има телефон, компютър и софтуер, за да може да го приеме.

И в този момент ме осени.

— Той им изпраща снимки на деца?

— Той им продава снимки на деца. Поне така мисля. Въпросът, който си задавахме, беше как живее и печели пари? Помниш онази сметка в Джаксънвил, от която е прехвърлил пари на адвокатата си? И ето го отговорът. Поета си изкарва хляба, като продава снимки на деца, може би дори на децата, които е убил. А кой знае, може и на ченгетата, които е ликвидирал.

— Има ли хора, които биха...

Не завърших. Знаех, че въпросът ми щеше да прозвучи глупаво.

— Ако въобще съм научил нещо от работата си, то е, че за такива неща има търсене и следователно ще има и предлагане, тоест съществува пазар — отговори той. — Най-черната ти мисъл не е лишена от основание. Най-лошото нещо, което може да си представи

човек, е, че има пазар и за тези неща... Трябва да се обадя още веднъж, за да получа списъка на доставчиците им.

— А какво беше второто нещо?

— Кое?

— Ти каза, че са се случили две много важни неща...

— Това е наистина нещо. Много важно нещо, стига само да не сме изтървали и последния влак, защото тия тъпи задници от Санта Моника са седели през цялото време върху проклетата камера. Ако доходите на Гладън, средствата му за транспортни разходи, идват от продажбите на снимки на други педофили, които им изпраща посредством Интернет или някой частен бюлетин за обяви, тогава той е загубил най-главното си оръдие на труда, когато ченгетата са му го отнели.

Почука капака на кашона.

— Трябва да си купи нова — изрекох аз.

— Точно.

— Значи ще отидеш при търговците на digiTime.

— Не си прост, пич, да знаеш. Не мога да разбера само какво правиш още в това въшливо вестникарство?

Този път не протестирах. Тонът му не съдържаше никакво оскърбление, дори напротив.

— Обадох се на номера с код 800 на търговците на digiTime, които продават модел 200 в Лос Анжелис. Предположих, че той пак ще потърси същия модел. Има си и цялото останало оборудване. Трябва да се обадя, за да разхвърлям задачите. Да ти се намира четвъртак, Джак? Свършил съм ги.

Дадох му монета и той пак изскочи, втурвайки се към телефона. Представих си как се обажда на Бакъс, възторжено му съобщава за откритието и ограничаването на списъка с фирмите за проучване. Седях в колата и си мислех, че Рейчъл би трябвало да говори в момента по телефона. След няколко минути Торсън се върна.

— Отписахме три от тях. Всички са тук на Западното крайбрежие. Боб даде останалите пет на Картър и на някои момчета от местната оперативна служба.

— Трябва ли да се прави заявка за камерите или ги имат на склад?

Включихме се отново в движението и се отправихме към „Пико“. Той направи справка с един от адресите, които си беше записал в бележника при разговора си преди малко.

— Някои фирми ги имат на склад — отвърна. — А ако ги нямат, доставят по най-бързия начин. Поне така ми каза телефонистката на digiTime.

— Тогава какво ще правим? Вече е минала цяла седмица. Сигурно вече се е сдобил с такава.

— Не е сигурно. Работим по предположение. Това не е някаква евтиния. Човек си купува такава камера в комплект с работен и редактиращ софтуер, сериен кабел за свързване към персоналния компютър, кожения калъф, светкавица и всички останали екстри, които възлизат общо някъде към бон, че да не е бон и половина. Но...

Той повдигна пръст да подчертае важността на идеята си.

— Ами ако човек вече си има всички екстри и му трябва само камера? Без кабел. Без софтуер. Нищо такова. Ако човек се е изръсил шест бона, за да го пуснат под гаранция и да си плати на адвоката. Няма пукната пара и не само че няма нужда от всички тези екстри, но и не може да си ги позволи?

— Тогава си поръчваш само камера и икономисваш маса пари.

— Точно така. Това е и идеята ми. Мисля, че ако пускането под гаранция е разорило здравата Гладън, както спомена оня негодник адвокатчето, тогава той ще трепери над всеки долар. Ако е решил да си поръча нова камера, сигурен съм, че поръчката му ще е съответно само за камера, без екстрите.

Той беше въодушевен. Прихванах от ентузиазма му, започвайки да виждам Торсън може би в истинската му светлина. Знаех, че това бяха моментите, заради които той живееше. На прояснение и разбиране. На съзнанието, че вече е близо до целта.

— Макавой, пак сме заедно с теб — изрече изведнъж той. — Мисля, че в края на краищата ти ни донесе късмет. Само гледай да е малко по-навреме.

Кимнах в знак на съгласие.

Няколко минути пътувахме в мълчание. Накрая го заговорих:

— Откъде знаеш толкова много за цифровите камери?

— И преди съм се сблъсквал с подобни проблеми, а в последно време случаите зачестяват. В Куантико си имаме отдел, който не се

занимава с нищо друго, освен с престъпления, свързани с компютрите. Такива с използването на Интернет. Доста от онова, върху което сега плачат — порнографията, престъпленията, насочени срещу деца. Правят редовно брифинги, на които широко огласяват случаите, за да държат хората в течение. Аз поне се опитвам да следя всички новости.

Кимнах.

— Имаше една стара дама, някаква гимназиална учителка, близо до Корнел в Ню Йорк, на която един ден, както си седяла вкъщи, ѝ щукнало да види какво новопостъпило има в компютъра ѝ и видяла някакъв нов файл. Тя го разпечатала и какво мислиш, че излязло от принтера ѝ? Някакво мътно черно-бяло изображение, на което обаче достатъчно ясно се виждало как някакво десетгодишно момче държи някакъв доста по-дърт от него за оная работа. Веднага се обадила на оперативната ни служба за района и те установили, че някой ѝ го е пратил по погрешка. Адресът ѝ в Интернет бил само от цифри и те преценили, че подателят е разменил местата на две цифри или нещо такова. Така или иначе, маршрутът на файла си е налице и те тръгнали обратно по него, за да се натъкнат на някакъв педофил с доста обширно досие. Между другото, бил от Лос Анжелис. Добрали се бързо до него и му направили обиск, при който го спипали вече здраво, нямало къде да мърда. Първият цифров обиск. Тоя юнак имал някъде към петстотин различни фотографии в компютъра си. Господи, бил инсталирал два диска, защото един не му стигал. Става дума за деца на различна възраст, които по принуда вършели неща, които иначе нормален възрастен човек никога не би направил... Но делото било особено показателно. Получил доживотна присъда без право на обжалване. Имал digiTake, макар че може да е била модел 100. Миналата година описаха случая в бюлетина на ФБР.

— Защо се е получило така, че картината при учителката излязла толкова зле?

— Защото не притежавала подходящ принтер. Нали знаеш, при тия изображения са необходими цветен графичен принтер с висока разрешителна способност и специална хартия. А тя си нямала ни едното, ни другото.

Първите ни две спирки се оказаха безплодни. В единия магазин не бяха продавали такава камера от две седмици, а другият беше продал две за последната седмица. Така или иначе, тези две камери бяха изпратени на един добре известен художник от Лос Анжелис, чиито колажни портрети, направени от Полароид, бяха изложени в най-големите музеи по целия свят. Сега бе решил да си пробва силите с една по-модерна фотографска техника и бе минал на цифровите камери. Торсън дори и не си направи труда да си води бележки за по-нататъшно проследяване.

Последната спирка в списъка ни беше магазин от главната улица с името „Дейта Имиджинг Ансърс“ на „Пико“, две пресечки от пазарния център Уестууд Павилиън. Спряхме до бордюра в забранена за паркиране зона и Торсън се ухили.

— Тук е. Това е магазинът.

— Откъде разбра?

— Магазин на оживена улица. Другите два приличат повече на офиси за заявки по пощата, а не на магазини, би влязъл само в магазин, тъй като е далеч по-оживено. Хора минават отвън, влизат и излизат, повече разсейване на вниманието за персонала. Така е по-добре за него, защото не иска да го запомнят.

Магазинът представляваше малко помещение с два щанда и няколко неразопаковани кашона, струпани до тях имаше две кръгли маси с компютърни терминали и действащи монитори заедно с купчини от каталози за заявка на компютри. Пооплешивял мъж с дебели очила в черни рамки седеше зад един от щандовете и вдигна глава при влизането ни. На другия щанд нямаше никого и изглеждаше неизползван.

— Вие ли сте управителят? — запита Торсън.

— Да, освен това съм и собственикът. — Той се изправи със собственическа гордост и ни се усмихна широко. — Аз съм и първият наемен работник.

Ние положихме усилия да вникнем в чувството му за хумор, а той ни запита с какво може да ни бъде полезен.

Торсън му показва вътрешността на портфейла си.

— ФБР?

Той ни загледа в недоумение.

— Да. Вие продавате digiTake 200, нали така?

— Да. Върхът на цифровите камери. В момента обаче нямам в наличност. Продадох и последната миналата седмица.

Изпитах огромно разочарование. Бяхме безнадеждно закъснели.

— Мога да доставя една след три-четири дни. Всъщност, след като виждам, че и ФБР проявява интерес към стоката, мога да я доставя за два дни. Без допълнително заплащане, разбира се.

Той се усмихна и кимна, но очите му продължаваха да ни гледат озадачено зад дебелиите стъкла. Не беше особено приятно човек да си има работа с ФБР, особено след като не знае за какво точно става дума.

— Как се казвате?

— Олин Куумбс. Аз съм собственикът.

— Да, вече го споменахте. Вижте, господин Куумбс, не сме дошли да купуваме. Имате ли името на човека, на когото сте продали последната digiTake?

— Аз... — Той смръщи чело, вероятно питайки се дали има право да иска подобна информация. — Разбира се, че си водя документация. Мога да ви го намеря.

Куумбс седна и отвори едно чекмедже в бюрото си. Прехвърли съдържанието на една папка, докато открие каквото търсеше, измъкна лист хартия и го сложи върху бюрото. После го завъртя, така че на Торсън да не му се налага да го чете обратно. Агентът се приведе, огледа документа и видях как направи лек жест на отрицание. Погледнах на свой ред бланката и видях изброени многобройни позиции с принадлежности, закупени заедно с цифровата камера.

— Не, това не ми върши работа — каза той. — Търся човек, който според нас е закупил само цифровата камера. Това единствената ви продажба ли е за последната седмица?

— Да, всъщност, не. Тази е единствената с доставка на място. Продадохме и две други, но те трябваше да се заявят.

— И още не са доставени?

— Не. Утре. Очаквам да ги получа утре сутринта.

— И двамата клиенти ли заявиха само камера?

— Камера?

— Нали разбирате, без никакви други принадлежности. Софтуер, кабел, целия комплект.

— О, да. Всъщност има...

Той направи пауза, докато отваряше повторно чекмеджето, и измъкна един клипборд с няколко розови бланки върху него. Започна да ги отмята.

— Тук има един господин Чайлдс^[1]. Поиска само камера, нищо друго. Плати авансово в брой. Деветстотин деветдесет и пет долара плюс калифорнийския данък върху продажбите. Възлезе на...

— Остави ли някакъв адрес или телефон?

Дъхът ми спря. Бяхме го пипнали. Не можеше да е друг, освен Гладън. Името, което бе използвал беше доказателство. Усетих нечии студени пръсти да плъзват по гърба ми.

— Не, нито номер, нито адрес — отвърна Куумбс. — Само си отбелязах, че господин Уилтън Чайлдс ще се обади да провери дали е пристигнала поръчката му. Казах му да се обади утре.

— Значи той ще дойде да си я получи?

— Да, ако бъде тук, за да си я вземе. Както вече казах, нямаме ли адрес, не доставяме на място.

— Спомняте ли си го как изглеждаше, господин Куумбс?

— Как изглежда ли? А, да, предполагам, че да.

— Можете ли да го опишете?

— Беше бял, това си спомням със сигурност. Той...

— Руса коса?

— О, не. Беше тъмна. И си пускаше брада, сега си спомням.

— На колко години?

— Между двайсет и пет и трийсет.

За Торсън това беше съвсем достатъчно. Всичко пасваше. Той посочи към свободното бюро.

— Някой да работи на това място?

— В момента не. Нямаме много клиенти.

— Тогава имате ли нещо против, ако го използваме?

---

[1] Чайлдс — деца (англ.) — Б.пр. ↑

39.

Въздухът в залата за конференции с изглед за милиони забележимо жужеше, докато хората се стичаха вътре. Подпален от телефонното обаждане на Торсън, Бакъс бе решил да придвижи командния си пост от хотел „Уилкокс“ в оперативната служба на ФБР в Уестууд. Събрахме се на седемнадесетия етаж на Федералното здание в една зала за конференции с панорамна гледка на града. Виждах остров Каталина да плува сред златен океан от сияния, отразявайки особеното тъмнооранжево и червено начало на поредния залез.

Беше четири и половина тихоокеанско време и срещата беше назначена късно, за да дадат на Рейчъл максимум време, през което да получи и предяви разрешение за проверка на състоянието на банковата сметка на Гладън в Джаксънвил.

В залата за конференции се намираха Бакъс, Торсън, Картър, Томпсън, шестима агенти, на които не бях представен, явно местни, и аз. Куантико и всички останали оперативни служби, участващи в разследването, също бяха на откритата телефонна линия. Дори и тези, които не присъстваха пряко, изглеждаха възбудени. Брас Доран непрекъснато питаше по високоговорителя: „Започваме.“

Седнал на централното място, накрая Бакъс призова всички към внимание. Зад него се виждаше груба скица в първа проекция на магазина „Дейта Имиджинг Ансърс“ и отсечката от булевард „Пико“, където се намираше.

— И така, колеги, нещата претърпяха промени — започна той. — Нали за това работихме толкова усилено. Така че нека си поговорим, след което да си свършим работата, и то както трябва.

Той се изправи. Може би моментът го беше развълнувал, както и останалите.

— Имаме вече сигурна следа, върху която работим, и искаме да изслушаме Рейчъл и Брас. Първо обаче ще дам думата на Гордън, за да ви обясни какво сме подготвили за утре.

Докато Торсън завладяваше вниманието на аудиторията със свършеното от нас през деня и откритията ни, умът ми блуждаеше на друго място. Представих си Рейчъл някъде в Джаксънвил, на четиристотин километра от главното място, как слуша човек, когото не обича и вероятно дори презира, да описва най-голямото откритие, което беше правено до този момент по следствието. Искях да поговоря с нея и да се опитам по някакъв начин да я утеша, но не и пред двайсет и пет човека. Прииска ми се да питам Бакъс къде се намира точно Рейчъл, за да мога да ѝ се обадя по-късно, но знаех, че и това не мога да направя. После обаче си спомних за пейджъра.

— Освобождаваме Томас от нашия екип за критични инциденти — каза Торсън. — Екипът за наблюдение към полицейското управление в Лос Анжелис удвоява състава си и ще вземе Томас при себе си. Пренасочваме хората си, които ще вземат участие в един план от два етапа за залавянето на този престъпник. Като първа стъпка сме поставили система за идентификация на всички, които звънят на номерата в „Дейта Имиджинг“. Ще разполагаме с мобилен ресивер и течнокристален дисплей за наблюдение на постъпващите обаждания и на двата телефона, а оперативната ни служба е осигурила всички хора в наличност за екипите за бързо реагиране. Ще проследим обаждането на този субект, когато провери дали стоката му е пристигнала в магазина, и ще се опитаме да го задържим на телефона, докато колегите успеят да засекаат телефона, от който звъни. Успеят ли, ще последват стандартните процедури за арест на лице, обвинено в особено тежки престъпления. Да има някакви въпроси дотук?

— Ще има ли въздушна поддръжка? — запита един агент.

— Работим върху това. Казаха ми, че можем да разчитаме на един хеликоптер, но ще настояваме за два. И така, етап две ще започне, ако не успеем да се доберем до престъпника посредством системата за идентифициране чрез телефона. В „Диджитъл Имиджинг Ансърс“ — нека му казваме ДИА за по-кратко, аз ще бъда вътре с Куумбс, собственика. Ако този човек се обади, ще му кажем, че заявената от него камера е готова за получаване. Ще се опитаме да го убедим да му я доставим у дома, но не много настойчиво; ще му обясним, че това е част от услугата.

Ако субектът се изплъзне през първата мрежа, влиза в действие втората фаза на плана — залавянето му при влизането в магазина.

Сградата ще се подслушва и наблюдава. Когато дойде, давам му камерата и го изпращам като поредния останал доволен от покупката и обслужването клиент. Арестът ще стане тогава, когато Дон Сампъл, шефът на нашия екип за кризисни ситуации, реши, че моментът е подходящ, и даде команда. Очевидно това ще бъде първата контролирана ситуация, при която ще имаме пряк контакт със субекта. Надяваме се това да стане в колата му. Впрочем вие всички сте запознати с процедурите при други подобни случаи. Въпроси?

— Защо не му го зачукаме на тоя задник направо в магазина?

— Според нас присъствието на Куумбс в магазина е крайно наложително, за да не разтревожи субекта. Платил е камерата на Куумбс и той трябва да бъде там. Не бих искал да правим опит да арестуваме този субект в такава близост до невинен гражданин. Освен това магазинът е малък и ако вкараме още един човек вътре, можем да предизвикаме непредсказуема ситуация. Пъхнем ли още един човек вътре, субектът може да заподозре нещо. Защо просто не му дадем камерата и да го арестуваме на улицата, където ще имаме по-голяма възможност за контрол върху ситуацията?

Торсън, Бакъс и Сампъл последователно очертаха плана с подробности. Куумбс щеше да бъде в магазина заедно с Торсън, като движи работата през деня с истинските клиенти. Но когато екипите отвън, наблюдаващи обстановката, докладват за евентуалното приближаване на личност дори със слаба прилика с Гладън, Торсън щеше да остане на щанда да осъществи предаването на камерата, докато през това време Куумбс ще изчака в едно малко складче отзад, където щеше да се заключи. Друг агент, играещ ролята на клиент, щеше да влезе след Гладън в магазина като подкрепление на Торсън. Вътрешността на магазина се наблюдаваше от видеокамера. Районът пред магазина щеше да бъде под контрола на стационарни и движещи се агенти, готови да реагират във всякакви ситуации след идентифицирането на Гладън. Освен това една агентка в униформата на контрол по паркирането с кола щеше непрестанно да патрулира по отсечката от булеварда, където се намираше ДИА.

— Не мисля, че е необходимо да напомням на всеки колко опасна е тази личност — каза Бакъс, когато съвещанието завърши. — Утре искам всички да бъдете изключително разумни. Очите ви да играят на четири. Някакви въпроси?

Изчаках малко да видя дали някой ще се обади. След като никой не вдигна ръка, заговорих:

— А какво ще стане, ако утре камерата не пристигне, както е уговорено?

— О, това е добър въпрос — отвърна Бакъс. — Не поемаме никакви рискове. Групата по Интернет в Куантико има такава камера и ще я докарат нощес със самолет. Ще я използваме независимо дали истинската камера ще пристигне или не. Нашата ще бъде съоръжена с микропредавател за всеки случай, ако, не дай си Боже, успее да ни се изплъзне. Трябва да можем да го проследим. Още нещо?

— Някой мислил ли е дали изобщо трябва да го арестуваме?

Това беше гласът на Рейчъл по високоговорителя.

— Какво искаш да кажеш?

— Само разигравам ролята на адвокат на дявола, защото сега имаме извънредно рядката възможност да наблюдаваме един сериен убиец и схемата му на дебнене на жертвите. Може да се окаже безценно за изследванията ни.

Въпросът и предизвика оживени дебати сред агентите относно плана.

— И да допуснем риска да ни се изплъзне и да убие следващото дете или ченге? — й възрази мигновено Торсън. — Не, благодаря, особено след като ни наблюдава отблизо човек от четвъртата власт.

Почти всички подкрепиха Торсън, споделяйки мнението, че макар Гладън да представлява изключителен обект в научен аспект, единствената възможност за неговото изследване беше в килията му. Рисковете от евентуално бягство натежаваха многократно над всичко онова, което можеше да се придобие чрез наблюдението му как действа на свобода.

— Вижте, колеги, планът вече е задействан — заяви накрая Бакъс, приключвайки темата. — Разгледахме всички алтернативи, които бяха предложени, и аз чувствам, че планът ни да го заловим, както е замислен, е най-добрият и безопасен вариант. Така че нека да действаме. Рейчъл, какво си ни приготвила?

Забелязах как реагираха всички агенти: от Бакъс и Торсън вниманието им се насочи върху белия телефон, разположен в средата на масата. Хората сякаш се приведоха към него. Бакъс, който все още стоеше прав, се приведе опрян на дланите си върху масата.

— Нека да започна с банката — каза Рейчъл. — Успях да получа копия от документите само преди час и половина, така че не разполагах с много време. Като първо впечатление, изглежда така, сякаш са били теглени и изпращани суми до три от градовете ни — Чикаго, Денвър и Лос Анжелис. Датите изглеждат наред. Той е получавал парите в тези градове в дните точно преди или след убийствата-примамки във всеки един от тях. Два пъти са били преведени суми в Лос Анжелис. Едната съвпада със сумата за гаранцията от миналата седмица и после в събота е имало трансфер на хиляда и двеста долара. Той е получил парите в една и съща банка — Уелс Фарго на булевард „Вентура“ в Шърман Оукс. Мислех си, че това може да се окаже начин да го заловим, ако утре не се покаже за камерата си. Можем да следим сметката му и да го хванем следващия път, когато получава парите си. Единственият проблем тук е, че той е закъсал много. След изтеглянето на тези хиляда и двеста в сметката му са останали само някакви си двеста долара.

— Но той ще се опита да изкара нещо вече с новата си камера — възрази Торсън.

— Минавам към депозитите — продължи Рейчъл. — Те са много интересни, но аз всъщност нямах времето наистина да ги... така, за последните две години по сметката му са били преведени четиридесет и пет хиляди долара. Депозитите са идвали от цялата страна. Мейн, Тексас, Калифорния — няколко от Калифорния, от Ню Йорк. На пръв поглед няма връзка със схемата на убийствата. Също така открих едно припокриване. Миналия ноември на първо число в Ню Йорк и Тексас са били направени телеграфически депозити. В един и същи ден.

— Очевидно депозитите не ги прави той — забеляза Бакъс. — Или поне не всичките.

— Това са плащания — обади се Брас по откритата линия за връзка. — От продажбите му на фотографии. Плащания, осъществявани директно от купувачите.

— Точно така — отвърна Рейчъл.

— Можем ли да проследим тези прехвърляния и да се доберем до купувачите му? — запита Томпсън.

— Можем да се опитаме — отвърна Рейчъл, след като никой не се обади. — Искам да кажа, че можем да проследим обратно прехвърлянията, но това няма да ни донесе кой знае колко. Ако имате

пари в брой можете да влезете практически в първата банка, изпречила се на пътя ви в страната и да ги изпратите телеграфически, стига да имате номера на банковата сметка на крайния клиент и да платите цената за услугата. Вярно, трябва да дадете все пак някакви данни за подателя, но не сте длъжни да показвате документи за самоличност. Хората, купуващи детска порнография, е възможно да използват и фалшиви имена.

— Вярно.

— Какво има още, Рейчъл? — запита Бакъс.

— Има пощенска кутия за пощата по сметката. Местна е и по всяка вероятност е само пощенски адрес. Ще го проверя сутринта.

— Добре. Искаш ли да докладваш за Хорас Гомбъл или да го оставиш за после, когато обмислиш добре нещата?

— Не, ще ви кажа само най-основното, което всъщност не е чак толкова много. Старото ми приятелче Гомбъл не беше във възторг от срещата ни. Правихме известно време спаринг и накрая егото му надделя. Призна ми, че двамата с Гладън са обсъждали практиката на хипнозата, когато са били в една килия. Призна накрая, че направили бартер — Гладън му изнесъл няколко лекции върху юридическите тънкости по апелациите срещу точна информация за прилагането на хипноза. Но това беше всичко. След това сякаш онемя. Усетих, че... Всъщност не знам.

— Какво има, Рейчъл?

— Не знам, сякаш се възхищаваше на това, което върши Гладън.

— Ти каза ли му?

— Не, не съм му казала нищо, но на него му беше ясно, че съм отишла при него поради някаква важна причина. Стори ми се, че знае повече. Може би Гладън е споделил плановете си с него, преди да напусне Райфорд. Да му е казал за Белтран. Не знам. Може и да е гледал днес Си Ен Ен. Те подхванаха бомбата на Джак Макавой. Гледах ги на летището. Разбира се, нямаше нищо, което да свърже Поета с Гладън, но Гомбъл може и да е загрял. Си Ен Ен още веднъж излъчи записа от Финикс. Ако го е гледал и после се появявам и аз, на него му е станало ясно.

За пръв път някой споменаваше за статията ми. В действителност след днешните събития съвсем бях забравил за нея.

— Има ли някаква, макар и теоретична, вероятност Гладън и Гомбъл да са поддържали връзка? — запита Бакъс.

— Не мисля — отвърна тя. — Проверих при охраната на затвора. Пощата на Гомбъл още се проверява. И входящата, и изходящата. Той е успял да си извоюва доверието на затворническото началство, работи в затворническата артелна. Предполагам, че винаги има вероятност сред получаваните запаси да се намира и по някое съобщение за него, но се съмнявам. Съмнявам се също така, че Гомбъл ще се осмели да рискува извоюваното си до този момент положение. Направил е добра кариера в затвора за изминалите седем години. Сдобил се е с чудна службичка и малка стаичка. Явно отговаря за зареждането на затворническата артелна. В едно затворническо общество това му осигурява и престиж, и власт. Сега обитава самостоятелна килия, има телевизор. Не виждам причина да излага на опасност всичко това, рискувайки безразсъдно с евентуалната си връзка с Гладън.

— Добре, Рейчъл — каза Бакъс. — Това всичко ли е?

— Всичко, Боб.

Известно време всички мълчаха, размишлявайки над получената до този момент информация.

— Това ни доведе накрая до модела — обади се Бакъс. — Брас?

Очите ни отново се устремиха към масата.

— Да, Боб. Психологическият портрет вече се оформя, дори Брад в момента добавя още няколко щрихи. Мисля, че това е всичко, с което разполагаме. Можем да се окаже, че сме се сблъскали със ситуация, където престъпникът се връща при човека, тласнал го по този път, блудствайки с него, и по този начин е подхранвал отклоняващите се от нормалното фантазии, които по-късно той изпитва нужда да осъществи вече като възрастен.

Това е вариация на отцеубийския модел, който всички сме виждали и по-рано. Съсредоточили сме се основно върху случаите във Флорида. При нашия случай това е в действителност престъпникът, който търси своя заместник при развратителя си. Тоест момчето, Гейбриъл Ортис, което е било обект на вниманието на Клифърд Белтран, олицетворение на бащата, който го е развратил и после го е изритал. Това е чувството на отритване, с което се е сблъскал престъпникът, възможният мотив за всичко сторено от него. Гладън убива сексуалния обект на собствения си развратител и после се

върща, като убива и самия развратител. На мен лично това ми изглежда като екзорсизъм, ако го приемете, катарзисният стремеж да премахне причината за всичките нещастия в живота си.

Последва продължителна тишина, докато през това време според мен Бакъс и останалите изчакваха да видят дали Брас ще продължи. Накрая Бакъс наруши мълчанието.

— Значи според теб излиза, че той непрекъснато повтаря едно и също престъпление.

— Точно така — отвърна Брас. — Той всеки път убива Белтран, фигурата, тласнала го по този път. Така възвръща покоя в душата си. Но, разбира се, покоят не трае дълго. Той трябва пак да излезе и да убива. Другите жертви — детективите — са невинни. Те не са му причинили нищо, професията им е единствената им вина пред него.

— Добре, какво ще кажеш тогава за убийствата-примамки в другите градове? — запита Торсън. — Не всички от тях се вместили в архетипа на първото момче.

— Не мисля, че убийствата-примамки ще имат някакво голямо значение — каза Брас. — Важното е това, че той отстранява един добър детектив, един опасен враг. Така залозите са високи и пречистването, от което той има нужда, също присъства като елемент. Що се отнася до самите убийства-примамки, те може просто накрая да са еволюирали от цел в средство. Той използва убийствата на децата, за да прави пари. Чрез фотографиите им.

Вместо радостта, че най-после се е появил истински, реален шанс да бъде заловен убиецът, дълбоко униние завладя залата. Това беше унинието, породено от мисълта, че светът е завладян от насилие. А това беше само един отделен случай. Винаги щеше да има и други. Винаги.

— Продължавай да работиш, Брас — изрече накрая Бакъс. — Бих искал да видиш доклада за психопатологията колкото може по-бързо.

— Непременно. О, и още едно нещо. Това е вече наистина добро.

— Давай тогава.

— Току-що извадих папката с досието на Гладън, което беше събрано, след като някои от вас ходиха да се срещнат с него преди шест години по проекта за изследване на извършителите на

изнасилвания. Няма нещо, което да го нямаме в компютъра. Но има фотография.

— Правилно — вмъкна се Рейчъл. — Сега си спомням, охраната ни пушна да влезем в блока, след като затвориха всички останали, за да снимаме Гладън и Гомбъл заедно в килията им.

— Да. И на снимката се виждат три лавици с книги точно над тоалетната чиния. Предполагам, че книгите са били и на двамата. Така или иначе, гръбчетата на книгите се виждат ясно. Повечето са юридическа литература, предполагам използвана от Гладън, докато е подготвял обжалването на присъдата си, както и на тези на съкилийниците му. И така, наред с другите присъстват заглавия като „Съдебномедицинска патология“ от Ди Майо и „Методики за разследване сцената на местопрестъплението“ от Фишър, и „Обрисуване на психопатологични типове“ от Робърт Бакъс Старши. Познавам тези книги и мисля, че е възможно Гладън да се е учил от тях, особено от книгата на бащата на Боб, до степен, позволяваща му да осъществи всяко от убийствата-примамки и сцените на местопрестъпленията така, че да се различават една от друга, за да избегне откриването на всякаква връзка между тях.

— По дяволите! — изръмжа Торсън. — Да го... какво е правил с тия книги?

— Предполагам, че по закон затворническата управа е била длъжна да му позволи достъпа до тях, за да може да си подготви обжалването — отвърна Доран. — Не забравяй, че той е бил *pro se*. В съда е бил адвокат на самия себе си.

— Добре, Брас, чудесна работа си свършила — каза Бакъс. — Хубава помощ.

— Почакай, това не е всичко. На рафта му е имало още две книги. Поеми от Едгар Алън По и Пълни съчинения на Едгар Алън По.

Бакъс подсвирна от възторг.

— Сега вече нещата наистина започват да се изясняват — изрече той. — Доколкото разбирам, всички цитати могат да бъдат открити и в двете книги?

— Да. Една от тях е същата, която Джак Макавой вече използва, за да свери цитатите.

— Добре. Можеш ли да ни изстреляш едно копие от снимката?

— Веднага, шефе.

Всички в стаята бяха силно възбудени. Нещата вече ей идваха по местата, късметата главоблъсканица започваха да се подреждат в стройна картина. А утре агентите щяха да пипнат кучия син.

— Умирам за мириса на напалм рано сутрин — изрече Торсън.
— Мирише на... на...

— Победа!^[1] — изкрещяха всички в залата и другите по откритите телефонни линии.

— Хайде, момчета — обади се Бакъс, пляскайки с ръце — мисля, че обсъдихме всичко до този момент. Нека не губим остротата на мисълта и погледа. Нека съхраним този дух. Утре ще бъде денят на славата. Или по-добре, нека кажем, че днес е денят на славата. А вие, всички, които сте по другите градове, не спирайте нито за миг. Доведете нещата до края. Пипнем ли този кучи син, пак ще се нуждаем от физически доказателства, уличаващи го в останалите престъпления. Трябва да го изправим пред съда на всеки град, където е убивал.

— Ако въобще стигнем до съд — прекъсна го Торсън.

Погледнах го. Приповдигнатото му настроение се бе изпарило напълно. Той се изправи и се запъти към изхода на залата.

Вечерта прекарах сам в стаята си, като набирах в компютъра си бележките от конференцията и очаквах Рейчъл да се обади. Два пъти бях набирал номера на пейджъра ѝ.

Обади се едва в девет, или полунощ местно време във Флорида.

— Не мога да спя и исках само да се уверя, че не си вкарал някоя жена в стаята си, докато ме няма.

Засмях се.

— Не е много вероятно. Чаках те да ми се обадиш. Не чу ли повикванията ми или беше много заета с някой мъж?

— Не, чакай да проверя.

Тя остави за момент слушалката.

— По дяволите, батерията съвсем се е изтощила. Трябва да взема друга. Извинявай.

— И защо не можеш да спиш?

— Все си мисля за Торсън утре в оня магазин.

— И?

— И трябва да призная, че дяволски ревнувам. Ако той арестува този... Искам да кажа, че това си е мой случай, а съм само на някакви си четиристотин километра оттам.

— Може и да не се случи утре. Може би ще се прибереш тъкмо навреме. А дори и да не си ти, той няма да го арестува, защото по плана това е работа на екипа за критични ситуации.

— Не знам. Гордън все успява да се вреди. А и аз имам някакво лошо предчувствие за утре.

— Някои хора могат да го нарекат добро предчувствие, след като знаят, че този субект ще бъде арестуван на улицата.

— Знам, знам. И въпреки това, защо именно той? Мисля, че двамата с Боб... Така и не разбрах ясно за какво му беше на Боб да ме изстрелва във Флорида, вместо да кажем някой друг, например Гордън. Отне ми залька от устата и се оставих като последната глупачка.

— Може би Торсън му е разказал за нас двамата.

— Мислех си за това. Би го направил. Но просто не мога да си обясня това, което направи Боб, при това без изобщо да ме предупреди. Просто не е такъв човек. Никога, не взема страна, преди да е изслушал и двете.

— Съжалявам, Рейчъл. Виж, всички знаят, че случаят е твой. Ти откри онази кола на „Херц“, която доведе всички ни в Лос Анжелис.

— Благодаря ти, Джак, но това беше само едно от откритията. А и освен това няма значение. Осъществяването на ареста е същото като онова, което ми разказваше да публикуваш историята пръв. Няма абсолютно никакво значение какво се е случило преди това.

Знаех, че не съм в състояние да я даря с утеха в тази ситуация. Тя беше размишлявала над нея цяла нощ и не можех да намеря думите, с които да я убедя да не ся блъска главата. Реших да сменя темата.

— Така или иначе, днес свърши отлична работа. Сякаш вече всичко си идва по местата. Още дори не сме заловили субекта, а вече знаем толкова за него.

— Сигурно си прав. След като чу всичко казано от Брас, изпитваш ли някакви симпатии към него, Джак? Имам предвид Гладън.

— Човекът, който е убил брат ми ли? Не. Не изпитвам абсолютно никакво съчувствие.

— Аз не мислех така.

— Но все още мислиш така.

Отне ѝ доста време, преди да ми отговори.

— Мисля си за онова малко дете, което е могло да стане съвсем друг човек, ако не е бил онзи мъж с неговите скотски страсти. Белтран е тласнал момчето по този път. Той е истинското чудовище във всичко това. Както вече ти казах, ако някой си е получил заслуженото, това е бил само той.

— Както кажеш, Рейчъл.

Тя се разсмя.

— Прощавай, сигурно съм изнервена. Допреди минути дори и не мислех, че така ще се разгорещя.

— Всичко е наред. Разбрах какво имаш предвид. Всяка цел може да оправдае средствата. Всяка кауза — подбудите си. Понякога подбудата е далеч по-ужасна, отколкото каузата, макар че обикновено каузата е това, което бива охулвано в повечето случаи.

— Умееш да въртиш думите, Джак.

— Бих предпочел да мога да въртя теб.

— И това го можеш.

Изсмях се и ѝ благодарих. Няколко секунди мълчахме. Двама души на четиристотин километра един от друг, с телефонните слушалки в ръце. Чувствах се много добре. Нямаше нужда от думи.

— Не знам на какво разстояние ще те допуснат утре — каза тя. — Но каквото и да е, пази се.

— Ще се пазя. Ти също. Кога ще се върнеш?

— Надявам се утре следобед. Казах им да подготвят самолета за дванайсет. Ще проверя дали няма нещо на пощенския адрес на Гладън и после се качвам на самолета.

— Добре. Защо не се опиташ да подремнеш малко?

— Добре. Искане ми се да бях при теб.

— И аз.

Помислих, че ще затвори, но не го направи.

— Разговаря ли днес с Гордън за мен?

Замислих се върху това, че я беше нарекъл Нарисуваната пустиня.

— Не. Бяхме прекалено заети.

Не мисля, че ми повярва, и изпитах угризение.

— До скоро, Джак.

— До скоро, Рейчъл.

Телефонният разговор дълго време не излизаше от главата ми. Той ме остави с някаква тъга, на която не можех да определя точно произхода. След известно време станах и излязох от стаята. Навън валеше. Огледах улицата от входа на хотела, но не видях никого. Отърсих се от страховете на предната нощ и пристъпих прага.

Придържайки се близо до сградите, за да не стана вир-вода от дъжда, се добрах до „Кет & Фидъл“ и си поръчах бира на бара. Мястото беше претъпкано въпреки лошото време. Косата ми беше мокра, а в огледалото зад бара видях тъмни кръгове под очите си. Докоснах брадата си така, както го правеше Рейчъл. След като изпих тъмното си пиво, си поръчах още едно.

---

[1] Цитат от филма „Апокалипсис сега“ на Франсис Форд Копола. — Б.пр. ↑

40.

В сряда сутринта не беше останала и следа от благовонията. Гладън се движеше из апартамента, нахлузил на главата си тениска, която го правеше да изглежда като банков обирджия от някой стар уестърн. Беше излял всичкия парфюм, който бе намерил в апартамента, върху тениската и из апартамента подобно на свещеник, ръсещ със светена вода, но подобно на светената вода, и той не му помогна особено. Вонята се бе просмукала навред около него, замайвайки го. Но това вече беше без значение. Той бе изтърпял. Беше дошло времето да си тръгва. Времето за промяна.

Отиде в банята и се обръсна с розовата пластмасова самобръсначка, която бе намерил на ръба на ваната. Взе два продължителни душа, един горещ и после студен, след което се разхожда из апартамента гол, докато се изсуши тялото му. Беше изнесъл огледалото от спалнята и го бе опрял на стената във всекидневната. Започна да репетира походка пред него, напред и назад, напред и назад, наблюдавайки бедрата си.

След като остана доволен от изпълнението си, отиде в спалнята. Студеният въздух на климатичната инсталация накара тялото му да настръхне, а от вонята малко остана да повърне. Той обаче стисна зъби и я загледа. Тя вече бе загубила всякаква прилика с предишната Дарлийн. Тялото върху леглото беше издуто като балон, лишено от всякаква индивидуалност. Очите бяха подпухнали в някакво млечносиво. Флуидите от разлагането на тялото се бяха оттеглили отвсякъде, дори и от скалпа. Насекомите вече я бяха нападнали, не можеше да ги види, но ги чуваше. Долавяше присъствието им. Така пишеше в книгите.

Докато затваряше вратата, му се стори, че долови шепот, и се обърна. Нямаше нищо. Само насекомите. Той затвори вратата и върна хавлията на мястото ѝ.

41.

Мъжът, който според нас беше Уилям Гладън, се обади в „Дейта Имиджинг Ансърс“ в сряда предобед в 11.05, представяйки се като Уилтън Чайлдс, и запита дали камерата му е пристигнала. Торсън се обади и съгласно плана запита дали господин Чайлдс ще бъде така любезен да се обади след десет минути. Той му обясни, че току-що е получил пратка със стока и още е нямал възможността да провери какво съдържа. Гладън каза, че ще се обади.

През това време Бакъс наблюдаваше екрана на устройството, идентифициращо номера на повикващата страна, и бързо го предаде на дежурната операторка. Тя въведе номера в компютъра си и още преди Торсън да затвори, докладва, че е на телефонна кабина на булевард „Вентура“ в Студио Сити.

Един от подвижните екипи на ФБР се намираше на шосе 101 в Шърман Оукс, само на пет минути от телефонната кабина. Те натиснаха педала на газта, без дори да включват сирените, излязоха на булевард „Вентура“ и заеха позиция в близост до телефонната кабина, която се намираше на външната стена на мотел с цена 25 долара за нощ, включително и порнофилми. Не завариха никого там, но зачакаха. През това време друг подвижен екип беше на път към тях като подкрепление, а един хеликоптер кръжеше в пълна готовност над Ван Нюи.

Агентите на място чакаха. Също и аз, в една кола с Бакъс и Картър през една пресечка от „Дейта Имиджинг“. Картър запали двигателя, готов да натисне педала при първото съобщение по радиото, че Гладън се е появил.

Изминаха пет минути, после десет. Всички бяхме страшно напрегнати. Подвижните екипи бяха имали достатъчно време да заемат позиции на няколко пресечки зад колата на първия екип, намиращ се на „Вентура“. Сега вече имаше общо осем агенти, разположени на различни места близо до телефонната кабина.

В 11 и 33 обаче, когато телефонът на бюрото на Торсън в „Дейта Имиджинг“ извънтя, агентите, разположени на място, наблюдаваха празна кабина. Бакъс вдигна радиотелефона.

— Някой звъни при нас. При вас как е?

— Нищо. Никой не използва този телефон.

— Бъдете готови за придвижване.

Той остави радиотелефона и грабна преносимия телефон, натискайки предварително набраната комбинация за връзка с дежурната операторка в АТ&Т. Приведох се напред, втречен в екрана на монитора, разположен под арматурното табло. Виждаше се чернобялото изображение на вътрешността на „Дейта Имиджинг“. Видях Торсън да вдига телефона на седмото позвъняване. Макар и двата телефона в магазина да се подслушваха, в нашата кола можехме да чуваме само гласа на Торсън. Той отдаде чест на видеокамерата, повдигайки ръка до главата си с жест, имитиращ набиране на телефон. Това беше знак, че Чайлдс/Гладън звъни отново. Бакъс повтори същата процедура с устройството за идентифициране.

Тъй като не искаше да изплаши Гладън, Торсън се отказа от тактиката на протакане. А освен това нямаше как да разбере, че второто обаждане беше от друго място. За него агентите свиваха обръча около Гладън, докато той разговаряше с него.

Те обаче не свиваха нищо. Докато Торсън обясняваше на клиента си, че неговата digiTake 200 вече е пристигнала и е готова за получаване, Бакъс научи от операторката в АТ&Т, че новото обаждане се извършва от друга телефонна кабина на булевард „Холивуд“ и Лас Палмас Стрийт.

— По дяволите — изруга Бакъс, след като затвори. — Той е в Холивуд. А аз току-що отзовах всички оттам.

Дали Гладън просто бе имал късмета да се измъкне, или го беше направил съвсем целенасочено, никой не знаеше, но настроението ни беше повече от мрачно. Поета продължаваше ходовете си, като до този момент бе избягнал успешно всички капани. Бакъс повтори всички процедури, пренасочвайки подвижните екипи към кръстовището на „Холивуд“, но по гласа му разбрах, че не очаква много. Оставаше ни единственият шанс да го пипнем, когато дойдеше да си получи камерата. Ако въобще дойдеше.

На телефона в магазина Торсън полагаше деликатни усилия да уточни момента на идването му за камерата, без обаче да проявява каквато и да било настойчивост. Стори ми се, че го бива за актьор. След няколко секунди затвори.

Веднага погледна към обектива на видеокамерата и запита:

— Какво става, момчета?

Бакъс позвъни по преносимия телефон и му обясни последния развой на нещата. Видях как Торсън сви юмрука на свободната си ръка и леко удари с него по бюрото. Не можах да разбера дали това означаваше знак на разочарование, че престъпникът не е арестуван, или благодарност, че има възможността да се изправи лице в лице с Поета.

По-голямата част от последвалите часове прекарах с Бакъс и Картър в колата. Поне се бях разположил удобно на задната седалка. Единственият път, когато имах възможност да се разтъпча, беше, когато ме пратиха до едно кафе зад ъгъла на „Пико“ да взема сандвичи и кафе. Отидох и се върнах бързо, така че не изтървах нищо.

Времето пълзеше като охлюв, дори и с ежечасните минавания пред магазина и появата на няколко клиенти в различно време, което ни изправяше всички нащрек, докато разберем, че са обикновени купувачи.

Към четири Бакъс вече обсъждаше с Картър плановете за следващия ден, изключвайки възможността Гладън изобщо да не се появи, както и да е разбрал, че нещо не е наред, и да е надхитрил ФБР. Каза на Картър, че е решил да инсталира микрофон в магазина, за да не се налага всеки път да говори по телефона с Торсън.

— Искам утре да е инсталиран — каза той.

— Ще бъде — отвърна Картър. — След като затворим магазина, ще взема техника и ще монтираме всичко.

В колата отново настъпи тишина. Убедих се, че Бакъс и Картър, и двамата участници в твърде много акции, бяха свикнали на продължителни периоди на мълчание. За мен обаче това беше причина времето да тече още по-бавно. От време на време правех опити да завържа някакъв разговор, но те се ограничаваха само с кратки отговори.

Малко след четири една кола спря до бордюра точно зад нас. Извърнах се и видях Рейчъл. Тя се измъкна от колата и влезе при мен отзад.

— Брей, брей — произнесе Бакъс. — Имам чувството, че едва те е свъртало, Рейчъл. Сигурна ли си, че си се справила с всичко във Флорида?

Гласът му беше равен, но усетих, че е раздразнен, загдето тя се бе върнала без изричното му разрешение. Струваше ми се, че предпочита да е във Флорида.

— Всичко е наред, Боб. Тук има ли нещо?

— Не, засега нищо.

Тя изчака Бакъс да се обърне напред, протегна ръка и стисна моята с любопитно изражение. Изминаха няколко секунди, преди да проумея причината.

— Провери ли пощенския адрес, Рейчъл?

Тя извърна лице и загледа тила му. Той не се беше обърнал, а тя седеше точно зад него.

— Да, Боб, проверих — изрече тя с леко раздразнение. — Там нямаше нищо. Кутията беше празна. Собственикът каза, че според него една възрастна жена идвала всеки месец да я прибира. Каза, че единствената поща, която някога била идвала, изглеждала като банкови отчети. Мисля, че това е била майката на Гладън. Тя вероятно живее някъде наблизо, но не можах да открия нищо.

— Може би трябваше да поостанеш още малко и да потърсиш по-упорито.

Тя не отговори веднага. Знаех, че беше смутена от начина, по който се отнасяше към нея Боб.

— Може би — изрече накрая. — Но според мен това е нещо, с което агентите ни във Флорида могат да се оправят и сами. Не си забравил, че аз съм главният следовател по това дело, Боб?

— Не съм забравил.

Няколко минути в колата цареше мълчание. През повечето време само се вирах през прозореца на колата. Когато усетих, че напрежението е понамаляло, погледнах към Рейчъл и повдигнах вежди. Тя вдигна ръка да погали лицето ми, но след миг я свали.

— Ти си се обръснал.

— Да.

Бакъс се извърна и ме изгледа, след което отново се обърна напред.

— През цялото време ми се струваше, че нещо не е наред — каза той.

— Защо го направи? — запита ме Рейчъл.

Повдигнах рамене.

— Не знам.

Радиото изпраща.

— Клиент.

Картър хвана микрофона.

— Какъв е?

— Бял, мъж, на около двацет и няколко, руса коса, носи кутия. Не се вижда превозно средство. Ще влезе или в „Дейта Имиджинг“, или за подстригване в съседната врата. Наистина има нужда.

От запад „Дейта Имидж“ граничеше с бръснарски салон. От източната имаше затворен магазин за офис-техника. Агентите от наблюдението цял ден бяха следили потенциалните клиенти; повечето от тях влизаха в салона.

— Влиза.

Приведох се над облегалката да погледна монитора; Мъжът в този момент прекрачи прага на магазина. Видеоизображението беше черно-бяло, обхващащо цялото помещение. На екрана фигурата изглеждаше прекалено дребна и слаба, за да може със сигурност да преценим дали е Гладън или не. Затаих дъх, както правех при всяко влизане на клиент. Мъжът отиде направо на щанда, където стоеше Торсън. Видях как ръката на агента се насочи към вътрешността на сакото му, готова да измъкне всеки миг револвера.

— С какво мога да ви бъда полезен? — запита той.

— Продавам чудесни бележници за планиране на бизнеса ви. — Посегна с ръка във вътрешността на кутията, Торсън започна да се надига. — Продавам ги на много от клиентите ви наоколо.

Торсън го сграбчи за ръката, после дръпна кутията към себе си, накланяйки я, за да види съдържанието ѝ.

— Не ме интересува — изрече той след внимателния оглед.

Леко разтревожен от малко неочакваната му реакция, продавачът възвърна стойката си на търговец.

— Сигурен ли сте? Само десет долара. Ако ви се наложи да ги купувате от някой специализиран магазин, ще се бръкнете най-малко тридесет долара за парче. Това е...

— Не ме вълнува. Благодаря ви.

Продавачът се обърна към Куумбс, който седеше зад другия щанд.

— Какво ще кажете вие, сър? Нека да ви покажа луксозните...

— Не ни вълнува — изръмжа Торсън. — А сега ако обичате, напуснете магазина, имаме работа. Стоката ви не ни интересува.

— Да, разбирам. Е, желая ви приятен ден и на двамата.

Мъжът напусна магазина.

— Свят широк, хора всякакви — произнесе Бакъс.

Той поклати глава, но не каза нищо повече. После се прозя. Заразих се от него, а после и Рейчъл от мен.

— Гордо е твърде възбуден — коментира Бакъс.

Аз също. Имах нужда от една ударна доза кофеин. Ако бях в редакцията на вестника, до този момент щях да съм изпил най-малко шест чаши. Но поради ситуацията бях отскочил само веднъж за сандвичи и кафе, а това беше преди три часа.

Отворих вратата.

— Отивам за кафе. Някой от вас да иска?

— Ще изгървеш представлението, Джак — подразни ме Бакъс.

— Да, точно така. Сега вече знам защо толкова много ченгета се оплакват от хемороиди. Защото по цял ден не мърдат от седалката или от стола.

Коленете ми изпукаха, докато излизах. Картър и Браун отказаха. Рейчъл каза, че би изпила чаша. Надявах се, че няма да поиска да дойде с мен, и тя не го направи.

— Как го обичаш? — запитах я аз, макар и да знаех предварително отговора.

— Без захар — отвърна тя с усмивка.

— Добре. Веднага се връщам.

42.

Пристъпих прага на „Дейта Имиджинг Ансърс“ с картонена кутия, в която имаше четири димящи чаши кафе без захар, и видях изуменото лице на Торсън. Телефонът извънтя още преди да успее да проговори. Той го вдигна.

— Да, знам.

Протегна ми слушалката.

— За теб е, пич.

Беше Бакъс.

— Джак, веднага изчезвай оттам.

— Веднага си вдигам задника. Исках само да оставя по едно кафе на момчетата. Нали видя Гордо, още малко ще заспи, такава скука е при него.

— Много смешно, Джак, но веднага си вдигай задника. Уговорката ни беше да спазваш условията ми, като в замяна ти окажа съдействие за историята ти. А сега, моля те, изчезвай... имате клиент. Кажете на Торсън. Жена е.

Дръпнах слушалката от устата си и погледнах Торсън.

— Идва клиент. Но е жена.

Вдигнах я отново.

— Добре, изчезвам — казах на Бакъс.

Затворих телефона, извадих една чаша с кафе от кутията и я оставих върху бюрото на Торсън. Чух вратата да се отваря зад мен, шумът от движението по „Пико“ за момент се усили и после отново заглъхна. Приведох се към бюрото на Куумбс, без да се обръщам назад.

— Кафе?

— Благодаря ви.

Оставих следващата чаша върху бюрото му и посегнах в кутията за пакетчетата със захар, сметаната на прах и сламката за разбъркване. Когато се обърнах, видях жената, застанала пред бюрото на Торсън, да рови в голямата си черна чанта. Имаше гъста къдрава, руса коса тип

Доли Партън. Очевидно беше перука. Носеше бяла блуза и къса пола с черни чорапи. Беше висока. Направи ми впечатление, че от нея лъхаше силно на парфюм.

— Дошла съм да взема това — изрече накрая тя, след като намери онова, което търсеше.

Тя постави един сгънат жълт лист върху бюрото пред Торсън. Той погледна към Куумбс, знак, че Куумбс трябва да изпълни тази поръчка.

— Само спокойно, Гордо — казах.

Миг преди да се обърна към вратата, погледнах към Гордън в очакване да реагира на използването ми на прякора му, измислен от Бакъс. Видях го втрещен във вече разгънатия лист, който жената беше оставила пред него. Очите му се присвиха. Той хвърли бърз поглед към западната стена на магазина. Разбрах, че поглежда към камерата. Към Бакъс. После вдигна поглед към жената. В този момент се намирах точно зад нея и виждах само очите му над рамото ѝ. Той се надигаше, видях устата му да се оформя в едно нямо „О“. Дясната му ръка се насочи към вътрешността на сакото му. В същия момент видях и нейната дясна ръка как излиза от чантата. Изведнъж ножът блесна в ръката ѝ.

Тя замахна с ножа още преди Торсън да си извади ръката от вътрешния джоб. Чух сподавения му вик, когато ножът се вряза в гърлото му. Той залитна назад; от разрязаното му гърло изригна ален гейзер кръв, обливайки рамото ѝ, докато тя се хвърляше напред да улови нещо.

В следващия миг се изправи и в ръката ѝ блесна револвера на Торсън.

— Никой да не мърда!

Женският глас бе изчезнал, заместен от един почти истеричен и напрегнат до скъсване глас на притиснато в ъгъла мъжко животно. Той насочи револвера към Куумбс и после замахна към мен с него.

— Дръпни се от вратата! Влизай вътре!

Пуснах кутията с останалите две кафета, вдигнах ръце и се дръпнах от вратата навътре в помещението. Мъжът с високите токчета се извъртя към Куумбс, който изпищя.

— Не, моля ви, недейте! Те ни наблюдават!

— Кой наблюдава? Какво?

— Те ни наблюдават с камерата!

— Кой?

— ФБР, Гладън — изрекох аз с възможно най-спокойния глас, на който бях способен, макар и по всяка вероятност да не се различаваше особено от писъка на Куумбс.

— Чуват ли ни?

— Да.

— ФБР! — изрева Гладън. — ФБР, вече имате един труп. Влезете ли вътре, ще имате още два.

Той се извърна към масата с мониторите и се прицели във видеокамерата с мигащата алена светлинка. Стреля три пъти, докато я улучи, и тя полетя от масата, стоварвайки се върху пода.

— Ела тук — изрева ми той. — Къде са ключовете?

— Ключовете за кое?

— За дяволския му магазин.

— Спокойно. Не работя тук.

— Кой работи в тоя шибан магазин?

Той обърна револвера към Куумбс.

— В джоба ми са. Ключовете ми са в джоба.

— Иди да заключиш вратата. Само се опитай да побегнеш и ще ти пръсна черепа, както пръснах камерата.

— Да, сър.

Куумбс изпълни нареждането и после Гладън заповяда и на двама ни да се дръпнем в дъното на магазина, като седнем на пода до вратата към задното складово помещение, като по този начин попречим да проникне някой вътре. После преобърна двете бюра, за да действат навярно като прегради срещу куршумите през предните стъкла, и се скри зад бюрото, където бе седял Торсън.

От мястото си виждах тялото на агента. Бялата му риза почти бе прогизнала от кръвта. Не мърдаше и очите му бяха полупритворени и неподвижни. Дръжката на ножа стърчеше от гърлото му. Потреперих при мисълта, че само преди минута той беше жив. Без значение дали го обичах или не, ние се познавахме. А сега беше мъртъв.

Хрумна ми, че Бакъс сигурно е изпаднал в паника. След като камерата вече не работеше, той нямаше откъде да знае за положението на Торсън. Ако решише, че е жив и има шанс да бъде спасен, тогава трябваше всеки момент да очаквам екипът за действия при критични

ситуации да засипе магазина със зашеметяващи гранати и всичко останало, с което разполагаха. А ако бяха разбрали, че Торсън е мъртъв, можех да разчитам на една дълга нощ.

— Значи не работиш тук, а — обърна се Гладън към мен. — Кой си ти? Познавам ли те?

Поколебах се. Кой бях аз? Трябваше ли да му кажа истината?

— Ти си от ФБР.

— Не, не съм от ФБР. Репортер съм.

— Репортер ли? Дошъл си заради историята ми, така ли?

— Стига само да си съгласен да ми я разкажеш. Ако желаеш да говориш с ФБР, сложи тук на пода онзи телефон и върни слушалката на вилката. Те ще се обадят.

Той огледа телефона, който бе паднал на пода при обръщането на бюрата. Едва в този момент се разнесе висок и пронизителен звук, сигнализираш, че слушалката не е на мястото си. Кабелът минаваше близо до Гладън и той го издърпа, без да се подава от укритието си. Придърпа телефона до себе си и го затвори. После ме огледа.

— Познах те — каза. — Ти си...

Телефонът извънтя, той вдигна слушалката и нареди:

— Говори!

Последва продължителна тишина, докато той накрая започна да отговаря.

— Брей, брей, агент Бакъс, радвам се да се запознаем. Знам доста за теб. И за татенцето ти, разбира се. Четох книгата му. Открай време съм си мечтал за възможността да си поговорим... Ти и аз, разбира се... Знам, че баща ти е пенсионер. Много лошо, че не можахте да направите общ екип. Нали знаеш, като Кен Грифин и Младши. Да, много жалко... Не, виждаш ли, това би било невъзможно, защото държа двама заложници. Само се опитай да ме преметнеш, Бакъс, и на тия двамата задниците им ще цъфнат така, че няма да ги познаеш, когато дойдеш. Спомняш ли си Атика? Помисли върху това, агент Бакъс. Помисли как би се справил баща ти с тази ситуация. Е, хайде, че ме чака работа.

Затвори и ме огледа. Дръпна перуката от главата си и я захвърли.

— Как си се намъкнал тук, господин журналист? ФБР изобщо не позволяват...

— Ти уби брат ми. Това ме вкара при тях.

Гладън дълго време не отмести погледа си от мен.

— Не съм убивал никого.

— Пипнаха те натясно. Каквото и да ни направиш, няма да те изтърват, Гладън. И те в никакъв случай няма да те пуснат да се измъкнеш оттук. Те...

— Добре, затваряй си гадната уста! Нямам намерение да ти слушам глупостите.

Той взе телефона и набра някакъв номер.

— Искам да говоря с Краснър, ситуацията е извънредна... Уилям Гладън... Да, същият.

Гледахме се един друг, докато той чакаше адвокатът да се обади. Опитвах се да изглеждам спокоен, но трескаво обмислях ситуацията. Не виждах никакъв начин да се измъкна от това, без някой да умре. Гладън определено не беше от хората, които се оставят да бъдат уговорени да вдигнат ръце и да се предадат, за да бъдат завързани след това на електрическия стол или напъхани в газовата камера след няколко години, в зависимост от това кой щат пръв щеше да започне процес срещу него.

Краснър го заговори и следващите десетина минути той разгорещено му описваше ситуацията, като всеки път се ядосваше на ходовете, които му предлагаше адвокатът. Накрая тресна слушалката.

— Майната ти!

Запазих спокойствие. Прецених, че всяка измината минута работи в моя полза. ФБР все трябваше да измъдрува нещо. Снайперистите, екипът за бързо реагиране при екстремни ситуации.

Свечеряваше се. Погледнах през витрината към площадчето с пазара от другата страна на улицата. Очите ми се спряха на покривите, но не забелязах никакви фигури, нито дори характерната форма на снайперистките карабини.

Ризата на Куумбс беше мокра от пот. Възелът на вратовръзката му беше прогизнал. Напомняше на човек, правил половинчасов крос с костюм. Не се чувстваше много добре.

Огледах се наоколо. Внезапно проумях. Движението по булеварда бе спряло. Те бяха затворили улицата. Каквото имаше да се случва, щеше да се случи скоро. Погледнах към Куумбс, чудейки се как да му кажа да не губи кураж.

— Гладън, пусни мистър Куумбс да си върви. Той няма нищо общо с тази работа.

— Не мисля така.

Телефонът иззвъня. Той го вдигна и се заслуша. После бавно го затвори. Телефонът отново иззвъня, той отговори и бързо натисна блокиращия бутон. Натисна клавиша за прехвърляне разговорите към другия номер и също го блокира. Така никой повече не можеше се обади.

— Ще оплескаш всичко така — обадих се аз. — Дай им възможност да поговорят с теб, все ще измислят нещо.

— Знаеш ли, когато ми трябва съвета ти, ще ти го поискам. А сега си затваряй устата.

— Добре.

— Не ти ли казах току-що да си затваряш устата?

Повдигнах ръце в примирителен жест.

— Вие, шибаните журналисти никога не знаете какво дрънкате. Ти... как ти беше името между другото?

— Джак Макавой.

— Имаш ли някакъв документ за самоличност?

— В джоба ми е.

— Хвърли ми го.

Бавно измъкнах портфейла си и го плъзнах по мокета към него. Той го отвори и огледа журналистическите ми пропуски.

— Мислех, че си... Денвър ли? Че какво търсиш чак в Лос Анжелис?

— Казах ти. Заради брат ми.

— Да, и аз ти казах. Не съм убивал никого.

— Какво ще кажеш за него?

Кимнах към неподвижното тяло на Торсън. Гладън погледна тялото и после мен.

— Той започна играта, аз я довърших. Всичко беше по правилата.

— Човекът е мъртъв. Тук няма никаква игра.

Гладън вдигна револвера и го насочи срещу мен.

— Кажа ли, че е игра, значи е игра.

Не му отговорих.

— Моля ви — простена Куумбс, — моля ви...

— За какво се молиш? Затваряй си устата. Ти... а, вестникарчето, какво ще напишеш, когато всичко това свърши? Ако приемем, че тогава ще можеш да пишеш.

Размишлявах около минути над въпроса му. Той не бързаше.

— Ще ти кажа, защо не — изрекох накрая аз. — Това е винаги най-интересният въпрос. Защо направи всичко това? Ето, това бих разказал на читателите си. Заради онзи мъж от Флорида ли? Белтран?

Той изсумтя, повече от неудоволствие, че бях споменал името, отколкото от факта, че го знаех.

— Това не е интервю. А и да беше, не коментирам.

Гладън дълго време не отмести поглед от револвера в ръката си. Мисля, че едва в този момент осъзна цялата сериозност на положението си. Съзнаваше, че няма никакъв шанс да се измъкне, и изпитах чувството, че той отдавна знаеше, че пътят му щеше да свърши в ситуация подобна на тази. Колебаеше се и реших да опитам отново.

— Вдигни телефона и им кажи, че искаш да разговаряш с Рейчъл Уолинг. Предай им, че ще разговаряш само с нея. Тя е агент. Спомняш ли си я? Идвала е при теб в Райфорд. Знае всичко за теб и ще ти помогне.

Той разтърси глава.

— Трябваше да убия брат ти — изрече глухо той, без да ме гледа. — Трябваше да го направя.

Зачаках, но той не продължи.

— Защо?

— Това беше единственият начин да го спася.

— Да го спасиш от какво?

— Не можеш ли да го видиш? — Той вдигна поглед към мен; забелязах дълбока болка и гняв в очите му. — За да му попреча да стане като мен. Погледни ме! За да не му позволя да се превърне в нещо като мен.

Канех се да задам следващия си въпрос, когато изведнъж се разнесе трясък на строшено стъкло. Вдигнах поглед към витрината и видях нещо тъмно, приблизително с големината на бейзболна топка, да се търкаля по пода към преобърнатото бюро, зад което се криеше Гладън. Разбрах какво е то и отчаяно се затъркалях настрани, обхващайки главата си с ръце и затваряйки очите си тъкмо в момента,

в който в затвореното помещение се разнесе оглушителен взрив; ослепителна светлина проникна през затворените ми клепащи, последвана от сътресение, толкова силно, че ме разтърси целия.

Последните парчета от стъкла изхвърчаха на улицата; спрях да се търкалям и леко отворих очи, колкото да зърна какво става с Гладън. Той се гърчеше върху пода с широко отворени, но разфокусирани очи, притиснал ръце към ушите си. Видях, че твърде късно е разпознал заплахата. Аз поне бях успял да неутрализирам донейде въздействието на зашеметяващата граната. Той обаче бе в шок. Видях револвера на пода до краката му. Без дори да осмисля шансовете си, запълзах към него.

Миг преди да се добера до него, Гладън се изправи, седна и двамата едновременно протегнахме ръце към оръжието. Затъркаляхме се по пода, блъскайки се един друг. Мислех единствено как да се добера до спусъка и да го натискам, натискам... Не беше толкова важно дали ще го засегна; важното беше да не прострелям себе си. Знаех, че само секунди след взривяването на гранатата щеше да последва нахлуването на агентите. Успеех ли да изпражня револвера, вече нямаше да има значение в чии ръце е. Всичко щеше да е свършило.

Съумях да промуша левия си палец зад ограничителя на спусъка, но единственото място, където дясната ми ръка беше в състояние да хване, беше краят на дулото. Револверът се бе озовал между гърдите ни с цевта към брадичките ни. В един момент прецених, че съм извън линията на огъня и стиснах с лявата си ръка, като в същото време издърпах дясната. Револверът изгърмя и в същия миг остра болка прониза сухожилието между палеца и дланта ми; барутните газове опърлиха дланта ми. В този миг се разнесе писъкът на Гладън. Вдигнах очи; от носа, или поне от това, което бе останало от него, се стичаше кръв. Куршумът бе откъснал лявата му ноздра и очертал кървава ивица по челото му.

Усетих как хватката му за миг отслабва и с последни сили изтръгнах револвера от ръцете му. Вече се отдръпвах от него, дочувайки някой да тича по натрошеното стъкло и нечленоразделни викове, когато Гладън направи последен скок към мен. Палецът ми още беше на спусъка. Гладън се опита да изтръгне револвера към себе си и притисна палеца ми към спусъка. Револверът изгърмя. В този миг

очите ни се срещнаха; неговите ми казаха нещо — че той жадуваше за куршума.

Той пусна ръката ми и залитна назад. Видях цъфналата в гърдите му рана с разръфани краища. Очите му оставаха втренчени в моите със същата непоколебимост, както и миг по-рано. Сякаш бе знаел какво ще се случи. Вдигна ръка към гърдите си и погледна кръвта, струяща от раната.

Изведнъж някой ме сграбчи отзад и ме дръпна от него. Нечия ръка се вкопчи с желязна хватка в китката ми, а друга внимателно издърпа револвера от пръстите ми. Вдигнах очи; видях един мъж с черен шлем и защитен костюм в същия цвят с голяма бронирана жилетка върху него. Държеше някакво специално оръжие и носеше портативен радиотелефон с миниатюрен микрофон пред устните си. Приведе се над мен и докосна бутона на предавателя до ухото си.

— Всички сме живи и здрави — произнесе той. — Заварихме два трупа и двама живи. Идвайте.

43.

Не изпитваше никаква болка и това го изненада. Стичащата се между пръстите и по ръцете му топла кръв го даряваше с покой. Изпитваше странното чувство на човек току-що взел важен изпит. Той се беше справил. Каквото и да му се беше паднало. Звучите и движенията около него долитаха до съзнанието му притъпени и забавени. Той се огледа и видя мъжа, който го бе прострелял. Денвър. За миг очите им се срещнаха, но в този момент някой застана помежду им. Мъжът в черно се приведе и направи нещо. Гладън сведе поглед и видя белезниците върху китките си. Усмихна се на изумителната му глупост. Никакви белезници не бяха в състояние да го спрат от пътя, по който беше поел.

И в този момент я видя. Някаква жена бе приклепнала над онзи от Денвър. Тя го стисна за ръката. Гладън я позна. Беше една от онези, които бяха идвали при него в затвора преди много години. Сега вече си я спомняше.

Изстиваше. Раменете и вратът му. Вече не чувстваше краката си. Поиска одеяло, но никой не гледаше към него. Никой не го беше грижа. Стаята ставаше все по-ярка, все едно обляна от телевизионни прожектори. Той бавно пропадеше отвъд и го съзнаваше.

— Значи така изглеждало — прошепна той, но никой не го чу.

С изключение на жената. Тя се извърна, доловила шепота му. Очите им се срещнаха за миг и след момент на Гладън му се стори, че долови леко кимване, признак на разбиране.

„Разбиране на какво? — запита се той. — Че умирам ли? Че моето присъствие тук е имало някаква цел?“ Той изви глава към нея и зачака животът му да изтече окончателно от него. Вече можеше да си откъдне. Най-последно.

Погледна я още веднъж, но тя вече се беше обърнала към мъжа от Денвър. Гладън го загледа; това беше мъжът, който го беше убил; странна мисъл проряза изстиващото му съзнание. Той изглеждаше

прекалено възрастен да има толкова малък брат. Трябваше да има някаква грешка.

Гладън умря с отворени очи, втренчени в мъжа, който го беше убил.

44.

Това беше сюрреалистична сцена. Хора тичаха из магазина, крещяха, препъваха се над живите и мъртвите. Ушите ми пищяха, ръката ми пулсираше. Всичко сякаш се развиваше на забавен кадър. Така се е врязало в паметта ми. И сред целия този хаос се появяваше Рейчъл, прекрачваща през разбитата витрина подобно на ангел-пазител, изпратен да ме спаси. Тя се приведе, взе здравата ми ръка и я стисна с всички сила. Докосването ѝ беше като електрошок, възвръщащ ме от прага на смъртта. Внезапно осъзнах какво се бе случило и какво бях направил; обзе ме животинската радост от оцеляването. Всякакви мисли за правосъдие и отмъщение в момента бяха далеч.

Огледах се за Торсън. Лекарките се бореха за живота му, една от тях го бе възседнала, влагайки цялото си тегло в масажа на сърдечната му област, докато другата притискаше маската с кислород върху лицето му. Трети напъхваше тялото му в костюм с противоналягане. Приклекнал до тялото на падналия си агент, Бакъс го държеше за ръката и масажираше китката му, като крещеше:

— Дишай, дявол да го вземе, чуваш ли ме, дишай! Хайде, Гордо, дишай!

За съжаление не можеха да върнат бедния Торсън от света на мъртвите. Всички го знаеха, но никой не прекратяваше усилията си. Продължаваха да се трудят върху него дори и когато носилката беше внесена през разбитата витрина и той беше положен върху нея; лекарката зае отново мястото си върху гърдите му. С преплетени пръсти и длани тя яростно масажираше сърдечната му област. Така бяха пренесени през разбитата витрина.

Погледнах към Гладън. Беше с белезници и никой не се мъчеше да спаси живота му. Щяха да го оставят да умре. Всякакви мисли за онова, което биха могли да научат от него, бяха излетели през комина в мига, в който ножът му се бе забил в гърлото на Торсън.

Стори ми се, че вече бе мъртъв; очите му се взираха безжизнено в тавана. Но в този момент устните му се помръднаха и той изрече нещо, което не разбрах. После главата му бавно се завъртя към мен. В първия момент погледът му спря върху Рейчъл, коленичила край мен. Това продължи само един миг, но видях как погледите им се срещнаха и установиха някаква връзка помежду си. Може би разбиране. Може би си я беше спомнил. В следващия момент очите му бавно се завъртяха и той отново впи поглед в мен. Не отделих погледа си от очите му, докато животът не си отиде от него.

Рейчъл ме изведе от „Дейта Имиджинг“ и ме качи в една линейка на болницата „Сидърс Синай“. Торсън и Гладън вече ме бяха изпреварили с обявена диагноза „смърт“. В отделението за спешна помощ един лекар прегледа ръката ми, проми раната ми и после я заши. Покри обгарянията ми с някакъв балсам и после превърза цялата ми ръка.

— Раните от обгаряне са леки — каза ми той, докато намотаваше бинтовете. — Не се тревожете за тях. Раната от куршума обаче ще зарасне трудно. Хубавото е това, че няма засегнати кости. Но куршумът е разкъсал сухожилието, което ще ограничи движенията на палеца ви, ако не вземете мерки. Мога да ви свържа с един специалист, който вероятно ще успее да го зашие или да ви направи ново. С оперативна намеса и последващите упражнения всичко ще се оправи.

— А ще мога ли да пиша на машина?

— Известно време няма да сте в състояние.

— Не, искам да кажа като упражнение.

— Да, в този случай сигурно.

Той ме потупа по рамото и излезе от стаята. Десетина минути изкарах сам, седнал върху кушетката за прегледи, после Бакъс и Рейчъл влязоха в стаята. Бакъс имаше вида на човек, видял как всичките му планове отиват на кино.

— Как си, Джак? — запита той.

— Добре. Мъчно ми е за агент Гордън. Беше...

— Знам...

Известно време никой не проговори. Погледнах към Рейчъл и тя попита:

— Сигурен ли си, че си наред?

— Да, чудесно. Известно време няма да мога да набирам на компютъра, но... Мисля, че извадих късмет. Какво стана с Куумбс?

— Още е в шок от това, което се случи.

Отместих поглед към Бакъс.

— Боб, нищо не можех да направя. Нещо се случи. Сякаш изведнъж и двамата разбраха кой имат срещу себе си. Не знам. Защо Торсън не продължи както беше предвидено по плана? Защо просто не му даде камерата, вместо да посяга към револвера си?

— Защото искаше да стане герой, ето защо — отвърна вместо него Рейчъл. — Искаше да извърши ареста. Или да го убие.

— Не можем да бъдем толкова сигурни, Рейчъл — възрази Бакъс. — И никога няма да бъдем. Единственият въпрос, на който можем да получим отговор, е защо влезе там, Джак? Защо?

Погледнах бинтованата си длан. Докоснах бузата си със здравата ръка.

— Не знам — отвърнах. — Видях на монитора Торсън да се прозява и си помислих, че... Не знам защо го направих. Той веднъж ми беше купил кафе... Може би просто му връщах жеста. Изобщо не съм и допускарал, че Гладън ще се появи в същия момент.

Това беше лъжа, разбира се. Но аз не можех да обясня ясно истинските си мотиви или чувства. Знаех само, че имах чувството, че отида ли в магазина, ще дойде и Гладън. Искях също така и той да ме види. Без брада. Искях да види брат ми.

— Е — изрече Бакъс след продължително мълчание, — мислиш ли, че утре ще си в състояние да прекараш известно време със стенограф? Разбирам, че си ранен, но бихме искали да имаме описанието ти на случая, за да приключим с него. Налага се да представим някакъв доклад на местния областен прокурор.

Кимнах.

— Няма проблеми.

— Знаеш ли, Джак, когато Гладън простреля камерата, той разби и микрофона. Не знаем какво сте си казали там. Кажете, спомена ли нещо Гладън?

Замислих се за момент. Паметта ми още не се бе възвърнала.

— Първо отрече, че въобще е убивал някого. После призна, че е убил Шон. Каза, че е убил брат ми.

Бакъс повдигна в изненада вежди и после кимна.

— Добре, Джак, ще се видим по-късно. — Обърна се към Рейчъл. — Нали ще го върнеш обратно в стаята му?

— Да, Боб.

— Добре.

Той напусна стаята с приведена глава и аз изпитах угризение. Не мисля, че бе повярвал на обясненията ми, и се зачудих дали някога ще спре да ме обвинява за ужасния обрат на нещата.

— Какво ще стане с него? — запитах Рейчъл.

— Ами, първо ще се озове във фоайе, обсадено от представителите на всички медии, и ще трябва да им обяснява как всичко сме оплескали. След това съм сигурна, че директорът ще поиска от Отдела за професионални стандарти да разследват начина, по който е била планирана операцията. А това още повече ще усложни положението му.

— Но това беше планът на Торсън. Не могат ли просто...

— Боб го одобри. А Торсън вече го няма, за да поеме отговорността.

Погледнах към вратата. Бакъс я беше оставил отворена и някакъв лекар спря и надникна през нея. Носеше стетоскоп в ръката си и няколко молива в джоба на бялата си престилка.

— Всичко наред ли е? — запита той.

— Да.

— Всичко е наред — добави Рейчъл.

Тя се обърна към мен и ме огледа.

— Сигурен ли си?

Кимнах.

— Радвам се, че си добре. Днес извърши голяма глупост.

— Просто си помислих, че не е зле да им занеса кафе. Не съм и предпо...

— Имам предвид, когато си се опитал да отнемеш револвера от Гладън.

Свих рамене. Може и да беше глупаво, но това ми беше спасило живота.

— Откъде разбра, Рейчъл?

— Да разбера какво?

— Ти ме запита веднъж какво ще се случи, ако се изправа лице в лице с него. Сякаш си знаела.

— Не знаех, Джак. Това беше просто въпрос.

Тя се пресегна и прокара пръст по очертанията на брадичката ми. Плъзна се между краката ми и обгърна главата ми, впивайки устни в моите. Беше едновременно и лековито, и възбуждащо. Затворих очи. Здравата ми ръка се плъзна под сакото ѝ и дланта ми захлупи леко гърдата ѝ.

След като се отдръпна, отворих очи и над рамото ѝ забелязах лекарят, който преди малко бе надзъртал в стаята, да се извърща.

— Ама че любопитен тип! — изсумтях аз.

— Какво?

— Тоя доктор. Мисля, че ни наблюдаваше.

— Зарежи го. Готов ли си да тръгваме?

— Да, готов съм.

— Лекарят предписа ли ти нещо за раната?

— Трябва да глътна няколко хапчета, преди да ме издишат.

— Не могат да те изпишат. Навън е пълно с репортери.

— По дяволите, бях забравил. Трябва да се обадя по телефона.

Погледнах часовника си. В Денвър беше почти осем. Грег Глен чакаше на телефона да му се обадя, отказвайки да разпише първата страница за печат, преди да е разговарял с мен. Прецених, че може да ме чака най-много до девет. Огледах се. В дъното на стаята, точно над шкафчето с лекарства и инструменти имаше стенен телефон.

— Можеш ли да им кажеш, че не съм в състояние да изляза пред тях? — помолих я аз. — През това време ще позвъня в „Роки“ да ги успокоя, че съм още жив.

Глен беше изпаднал в паника, когато най-сетне се свързах с него.

— Джак, къде беше, по дяволите?

— Ами, бях малко зает. Аз...

— Добре ли си? Съобщиха, че си бил ранен.

— Наред съм. Само дето известно време ще набирам с една ръка.

— Казаха, че Поета бил мъртъв. „Асошиейтед Прес“ цитира източник, който твърди, че ти... а, такава, си го убил.

— „Асошиейтед Прес“ има добър източник.

— Господи, Джак.

Не коментирах възклицанието му.

— Си Ен Ен предават на живо от мястото на всеки десет минути, макар че не разполагат с нищо. Очаква се да проведат пресконференция в болницата.

— Правилно. Ако можеш да ме свържеш с някой, който да изглади материала, мога да ви дам достатъчно, за да запълните цяла първа страница. Ще бъде далеч повече от това, което ще излъчат тази вечер.

Той не каза нищо.

— Грег?

— Почакай малко, Джак. Трябва да помисля. Ти...

Той не довърши, но аз го изчаках.

— Джак, ще сложа Джаксън на телефона. Предай му каквото можеш. Той ще си води бележки и от пресконференцията, ако Си Ен Ен я излъчи.

— Почакай малко. Не искам да давам нищо на Джаксън. Само ми дай някоя стенографка и ще издиктувам цялата статия. Ще бъде далеч по-добре от онова, което ще излъчат на пресконференцията.

— Не, Джак, не можеш. Нещата се промениха.

— Какво говориш?

— Ти вече не можеш да бъдеш автор на репортажите. Защото си част от тях. Ти си убил мъжа, който е застрелял брат ти. Ти си вече участник в историята. Не можеш да я пишеш. Слагам на телефона Джаксън. Но ми направи услуга. Стой надалеч от репортерите около теб. Дай ни поне един ден, за да бъдем единствените с материала.

— Виж, аз още от самото начало съм участник в историята.

— Да, но не беше стрелял по никого. Джак, това не е работа на репортерите. Това си е работа на ченгетата, а ти си прекосил линията между двата занаята. Вече не можеш да пишеш за нея. Съжалявам.

— Работата беше или аз, или той, Грег.

— Сигурен съм, че е било така, и слава Богу, че останалият си ти. Но това не променя нещата, Джак.

Не казах нищо. Така беше. Нямах право да я напиша. Просто все още не можех да го осъзная. В един момент това си беше моя история, а в следващия — вече не. Бях един от участниците в нея и едновременно с това бях извън нея. Щях да полудея.

В момента, в който Джаксън хвана телефонната слушалка, Рейчъл се върна в стаята с един клипборд и няколко формуляра за подписване. Той ми каза каква страхотна статия ще се получи и започна да задава въпроси. Отговорих му на всичките, като добавих и няколко неща, за които не ме беше питал. Подписах формулярите, докато говорех.

Интервюто мина бързо. Джаксън каза, че иска да проследи пресконференцията по Си Ен Ен, така че да прибави официалното становище и коментар към моята версия за събитията. Помоли ме да се обадя след час за евентуални допълнителни въпроси. Съгласих се. После затвори и аз с облекчение положих слушалката върху вилката.

— И така, след като току-що отписа живота си и неродения си син, можеш вече да тръгваш — каза Рейчъл. — Сигурен ли си, че не искаш да прочетеш нещо от това?

— Сигурен съм. Да тръгваме. Взе ли лекарствата? Ръката пак ме заболя.

— Да, тук са.

Тя извади стъклена туба от джоба си и ми я подаде заедно със сноп розови телефонограми, очевидно взети от рецепцията на болницата.

— Какво е това...

Бяха обаждания от новинарските продуценти от трите мрежи, Найтлайн и Тед Копел, и две от сутрешните програми, и от репортери в „Ню Йорк Таймс“ и „Уошингтън Поуст“.

— Ти си знаменитост, Джак — каза Рейчъл. — Сблъскал си се лице в лице с дявола и си оцелял. Хората искат да разберат какво си изпитвал в онзи момент. Те винаги се интересуват живо от проблема с дявола.

Натъпках ги всичките в задния си джоб.

— Ще ми отговориш ли?

— Не. Да вървим.

На връщане в Холивуд признах на Рейчъл, че не желая да прекарвам нощта в хотел „Уилкокс“. Казах, че искам да си поръчам вечеря в стаята, а после да се изтегна в комфортно легло и да гледам

телевизия с дистанционно управление в ръка, лукс, за който в „Уилкокс“ не смееха дори и да мечтаят.

Отбихме се все пак до хотела, за да мога да си прибера нещата и да се изнеса. След това потеглихме по Булеварда на залеза към центъра. Спря до „Шато Мармонт“ и остана в колата, докато аз се оправях на рецепцията. Казах, че искам стая с хубав изглед и не ме интересува цената. Дадох ми стая с балкон, която струваше повече, отколкото бях похарчвал общо за хотели през живота си. Балконът гледаше към човека на „Марлборо“ и останалите рекламни платна по булеварда. Обичах да гледам човека на „Марлборо“. Рейчъл не си направи труд да поръчва стая за себе си.

Не разговаряхме много, докато вечеряхме. Цареше приятната тишина, привилегия на многогодишните семейни двойки. След това се изкъпах, без да бързам, като през това време слушах от говорителя в банята репортажа на Си Ен Ен за престрелката в „Диджитъл Имиджинг“. Нямаше нищо ново. Въпросите бяха повече от отговорите. Една основна част от пресконференцията беше посветена на Торсън и саможертвата му. За пръв път от онзи момент се замислих за Рейчъл и как ли щеше да го понесе. Тя бе загубила бившия си съпруг. Човек, когото бе презирала, но и в същото време мъж, с когото бе имала интимни мигове.

На излизане от банята облякох кадифения халат, осигурен от хотела. Тя се бе отпуснала на леглото, облегната на няколко възглавници и гледаше телевизия.

— Местните новини ще започнат всеки момент — каза тя.

Легнах до нея и я целунах.

— Добре ли си?

— Да, защо?

— Не знам. Аз, каквито и да са били взаимоотношенията ти с Торсън, съжалявам.

— Аз също.

— Мислех си... дали искаш да се любим?

— Да.

Изключих телевизора и осветлението. В един момент в мрака усетих сълзи по бузите си и тя ме прегърна по-силно отвсякога до този момент. Любовта ни имаше горчиво-сладък вкус. Сякаш двама тъжни и самотни хора бяха пресекли пътищата си и се бяха съгласили да си

помогнат един на друг. После тя се сгуши в гърба ми и се опита да заспи, но не можеше. Демоните на отминалия ден още бяха будни в душите ни.

— Джак? — прошепна тя. — Защо плака?

Изминаха няколко секунди, преди да ѝ отговоря, опитвайки се намеря думите.

— Не знам — отвърнах накрая. — Трудно е. Сигурно съм сънувал, че ще имам възможността да... Ти си щастлива, че никога не ти се е налагало да правиш това, което направих днес. Ти си щастлива.

Но и по-късно сънят не искаше да дойде, дори и след като взех едно от хапчетата, изписани в болницата. Тя ме запита какво мисля.

— Мисля си за думите му, които каза накрая. Не разбирам какво означават.

— Какво ти каза?

— Каза ми, че е убил Шон, за да го спаси.

— От какво?

— За да не станел като него. Това не го разбирам.

— И вероятно никога не ще успееш. Просто го забрави. Всичко свърши.

— Той каза още нещо. Вече в самия край. Когато всички вече бяха в магазина. Ти чу ли го?

— Мисля, че го чух.

— Какви бяха точно думите му?

— Каза нещо от рода на „Значи така изглеждало.“ Това беше всичко.

— Какво означава?

— Мисля, че е решавал загадката.

— На смъртта.

— Той я е видял да идва. Видял е отговорите. Каза „Значи така изглеждало.“ И после умря.

45.

На сутринта намерихме Бакъс вече да чака в залата за конференции на седемнадесетия етаж. Беше поредният ясен ден и виждах върха на Каталина да се издига зад стаената над морето мъгла в залива на Санта Моника. Беше осем и половина, но той бе свалил сакото си и имаше вида на човек, изкарал така най-малко няколко часа. Мястото му на съвещателната маса беше белязано с купища документи, два отворени лаптопа и купчина розови телефонограми. Лицето му беше изпито и тъжно. Сякаш смъртта на Торсън бе оставила траен отпечатък върху него.

— Здравейте, Рейчъл, Джак — поздрави ни той. Утрото не беше добро и той не поздрави с него. — Как е ръката ти?

— Добре е.

Бяхме си донесли кафе; видях обаче, че той няма. Предложих му моето, но той каза, че вече е изпил прекалено много.

— Как се развиват нещата? — запита Рейчъл.

— И двамата ли се изнесохте? Опитах се да те открия сутринта, Рейчъл.

— Да — отвърна тя. — Джак искаше нещо по-уютно. Преместихме се в „Шато Мармонт“.

— Доста прилично.

— Не се тревожи. Няма да прилагам фактурата за осребряване.

Той кимна и по начина, по който я изгледа, разбрах, че знае, че не е вземала отделна стая и следователно няма какво да прилага. Впрочем това определено беше последната му грижа.

— Всичко вече се оформя — каза той. — Предполагам, поредният случай за изследванията ни. Тия хора — ако можем изобщо да ги наричаме така — никога не престават да ме изумяват. Всеки един от тях с историите си... всеки от тях е черна дупка. И никога няма достатъчно кръв, за да я запълни.

Рейчъл измъкна стол и седна срещу него. Седнах до нея. Не казахме нищо. Знаехме, че му се иска да се изприказва. Той протегна

ръка с молив в нея и почука единия лаптоп.

— Този е неговият. Снощи го открихме в багажника на колата му.

— Кола на „Херц“ ли? — запитах аз.

— Не. Дошъл е до „Дейта Имиджинг“ с един плимут модел осемдесет и четвърта година, регистриран на Дарлийн Кугел, тридесет и шест годишна, от Северен Холивуд. Снощи отидохме в апартамента ѝ, позвънихме и след като никой не ни отвори, влязохме. Намерихме я в леглото. Гърлото ѝ беше прерязано, вероятно със същия нож, който е използвал при Гордън. Беше мъртва от няколко дни. Изглежда, е горил благовонни пръчици, пръскал е навсякъде с парфюм, за да убие вонята.

— Прекарал е там няколко дни с тялото ѝ? — запита Рейчъл.

— Така изглежда.

— Дрехите му, с които дойде в магазина, нейни ли бяха? — запитах.

— И перуката.

— Защо се е пременил като нея? — запита Рейчъл.

— Не знаем и едва ли някога ще узнаем. Предполагам, че е знаел, че всички го търсят. Полицията, бюро то. Според мен той си е мислил, че така е най-безопасно да излезе от жилището ѝ, да си получи камерата и после да изчезне от града.

— Вероятно. Какво открихте в жилището ѝ?

— Нямаше кой знае какво, обаче е притежавала две места за паркиране в гаража и на едното открихме кола „Понтиак Файърбърд“ модел осемдесет и шеста година. Регистрационен номер от Флорида, оказа се на Глейдис Оливерос от Гейнсвил.

— Майка му? — предположих.

— Да. Преместила се е там, когато е влязъл в затвора, за да е поблизо до него, поне така предполагам. Омъжила се е повторно и е сменила името си. Отворихме багажника на понтиака и намерихме компютъра и още няколко неща, включително и книгите, които Брас бе забелязала на снимката от килията. Имаше и един стар спален чувал. По него имаше следи от кръв и от лабораторията го взеха за експертиза. Според първоначалния доклад в изолацията има влакна от капок.

— Кое то означава, че е пъхал някои от жертвите си в багажника — казах.

— Което обяснява също така и часовете, през които не ги е виждал никой — добави Рейчъл.

— Я почакайте малко — казах аз. — Ако е ползвал колата на майка си, тогава какво ще кажете за онази на „Херц“ от Финикс? Защо му е трябвало да наема кола, след като вече е разполагал с такава?

— Още една предпазна мярка, Джак. Използва колата на майка си, за да пътува от град на град, но после взема друга под наем, когато се придвижва, за да убие поредното ченге.

Смущението от глупавия ми въпрос се изписа на лицето ми, но Бакъс се направи, че не го забелязва.

— Така или иначе, още не сме се добрали до регистрите на „Херц“, така че да не се разсейваме с излишни хипотези. За момента най-важният обект е компютърът.

— Какво има в него? — запита Рейчъл.

— Оперативната служба тук разполага с екип от компютърни специалисти, които работят съвместно с групата в Куантико. Единият от агентите, Дон Клиърмаунтън, го взе снощи и откри кода към три сутринта. Копира съдържанието на твърдия диск върху голямата им машина, с която разполагат тук. Пълен е с фотографии. Петдесет и седем на брой.

Бакъс разтри носа си. Беше се състарил от последния път, когато се видяхме в болницата. И то много.

— На деца? — запита Рейчъл.

Бакъс кимна.

— Господи! Жертвите ли?

— Да... преди и след това. Ужасно! Отвратително.

— И той ги е предавал някъде? Както и предполагаме?

— Да, компютърът му има клетъчен модем, също както Гордън... също както той предполагаше. Той също е регистриран в Гейнсвил на Оливерос. Буквално преди минути получихме информацията.

Посочи към някои от документите пред себе си.

— Има страшно много повиквания по територията на цялата страна. Бил е свързан в някаква мрежа. Мрежа, чиито потребители са се интересували от този тип фотографии.

Той хвърли поглед на документите пред себе си. Очите му бяха мрачни, но не бяха загубили блясъка си.

— Сега установяваме адресите на всички. Ще направим много арести. Много хора ще си платят. Смъртта на Гордън няма да остане напразна.

Той кимна, повече на себе си, отколкото на нас.

— Можем да сравним трансмисиите и потребителите на банковите депозити, които открих в Гейнсвил — каза Рейчъл. — Обзалагам се, че ще установим колко точно са плащали за тези фотографии и кога.

— Клиърмаунтън и хората му вече работят върху проблема. Те са в дъното на коридора в кабинетите на група Три, ако искате да се отбиете при тях.

— Боб? — обадох се. — Разгледаха ли всичките петдесет и седем фотографии?

Той ме изгледа, преди да ми отговори.

— Аз ги разгледах, Джак. Аз.

— Само на деца ли бяха?

Усетих как невидим обръч стяга гърдите ми. Всичко, в което се бях мъчил да се самоубеждавам, че емоционално съм бил изстинал към брат си и сполетялата го трагедия, беше лъжа.

— Не, Джак — отвърна Бакъс. — Това не са картини на онези жертви. Сред тях няма полицейски служители, нито пък някои от възрастните жертви. Предполагам...

Той не завърши.

— Какво? — запитах.

— Предполагам, че за тях този тип фотографии не биха били печеливши.

Сведох поглед към ръцете си върху масата. Дясната ми ръка вече започваше да ме пощипва под белите превръзки. Усетих как по цялото ми тяло се разля облекчение. Мисля, че това беше облекчение. Защото какво друго би изпитал човек, когато разбере, че никъде по страната не циркулират изображения на тялото на убития ти брат, които всеки душевноболен потребител на Интернет би могъл да разглежда на монитора си?

— Мисля, че когато работата около нашия човек се разбере, ще има много хора, готови да устроят парад в твоя чест, Джак — каза Бакъс. — Ще те поставят в открита кола и ще те разкарат по цялата Медисън Авеню.

Погледнах го. Не знаех дали това е просто опит да се пошегува, но се усмихнах.

— Може би понякога отмъщението е също толкова добро, колкото и правосъдието — каза той.

— Те не се различават много едно от друго, ако питаш мен.

След малко Боб реши да промени темата на разговора.

— Джак, трябва да снемем официалните ти показания. Уговорил съм един от стенографите на оперативната служба да бъде тук в девет и половина. Готов ли си?

— Повече от всякога.

— Искаме цялата история подред, без да пропускаш нищо. Мисля, че ще се справиш, нали, Рейчъл?

— Разбира се, Боб.

— Бих искал да приключим с всичко още днес и да го предадем утре на областния прокурор.

— Кой ще подготвя документите за областния прокурор? — запита Рейчъл.

— Картър.

Той погледна часовника си.

— Имаш още няколко минути, но можеш да отидеш до дъното на коридора и да провериш дали Сали Кимбъл вече не е дошла.

Аудиенцията беше приключила. Изправихме се и тръгнахме към вратата. Наблюдавах Рейчъл, опитвайки се да разбера дали беше ядосана, че трябва да снемем показанията ми, докато през това време местните агенти проследяват регистрите в компютъра на Гладън, което за момента изглеждаше най-вълнуващата част от разследването. Лицето ѝ обаче не показваше нищо; на излизане тя се спря и каза на Бакъс, че ще е наблизко, ако му потрябва още нещо.

— Благодаря ти, Рейчъл — отвърна той. — О, Джак, щях да забравя. Това е за теб.

Той ми протегна снопче розови телефонограми. Върнах се до масата и ги взех.

— И това.

Той повдигна калъфа с компютъра ми от пода до стола си и ми го подаде над масата.

— Вчера си го забрави в колата.

— Благодаря ти.

Разгледах снопа розови бланки. Бяха повече от дузина.

— Ти си вече известен, Джак — каза Бакъс. — Само не си вири носа.

— Само ако ми уредят парад.

Той не се усмихна.

Докато Рейчъл отиде да види за стенографката, аз останах в коридора и прехвърлих съобщенията. Бяха предимно от мрежите, като някои от тях се повтаряха, но имаше и няколко репортери от вестници, дори един от конкуренцията ми в града — от „Денвър Поуст“. Таблоидите — вестници и телевизионни канали, също бяха оставили съобщения. Майкъл Уорън също не се беше сдържал. По кода на областта 213, с който започваше номерът му с молба да му позвъня, установих, че още е в града.

Трите съобщения, които ме заинтригуваха най-много, не бяха от новинарските медии. Дан Бледсоу от Балтимор бе позвънил само преди час. Другите две бяха от издателства, едното от главен редактор в една издателска къща от Ню Йорк, а другото от един помощник на издател в друго издателство. Двете имена на издателствата предизвикаха силен трепет у мен.

В този момент се приближи Рейчъл.

— Ще пристигне всеки момент. Тук има един празен кабинет, който можем да използваме. Трябва да изчакаме там.

Последвах я.

Стаята беше умалено копие на тази, в която се бяхме срещнали с Бакъс, с кръгла маса и четири стола около нея, страничен рафт с телефон върху него и прозорец с изглед на изток към центъра на града. Запитах Рейчъл, дали мога да използвам телефона, докато чакаме, и тя ми махна утвърдително. Набрах номера, оставен от Бледсоу, и той вдигна още след първото позвъняване.

— Частно бюро за разследване Бледсоу.

— Обажда се Джак Макавой.

— Джак Мак, как върви?

— Бива. А ти?

— Далеч по-добре, когато чух новините тази сутрин.

— Радвам се, че си добре.

— Ти си свършил чудесна работа, Джак, браво! Така му се пада на този кучи син!

„Защо тогава не ми е хубаво“, помислих аз, но не го изразих на глас.

— Джак?

— Да?

— Имаш една бира от мен, Джак. И една от Джони Мак.

— Не, не ми дължите нищо, Дан. Ти толкова много ми помогна.

— Е, дори и да е така, отбий се някой ден и ще те заведе да опиташ най-вкусните раци в една таверна тук. Аз черпя.

— Благодаря ти, Дан. Ще се отбия.

— Хей, какво ще кажеш за оная Джи-гърла, дето я писаха във вестниците и я показаха по телевизора? Агент Уолинг. Страхотно парче.

Вдигнах поглед към Рейчъл.

— Да, страхотно парче.

— Видях я на репортажа по Си Ен Ен как те извеждаше снощи от онзи магазин. Да си отваряш очите на четири, момче.

Той се опитваше да ме развесели. Затворих и разгледах пак двете съобщения от издателите. Изкушавах се да им позвъня, но размислих. Не бях запознат много добре с издателския бизнес, но по времето, когато пишех първия си роман — който по-късно изоставих недовършен в чекмеджето — бях направил едно малко проучване и бях решил, че когато и да завърша книгата, ще си намеря литературен агент, преди да отида при издателите. Дори си бях избрал и агента, който щеше да ме представлява. Само че никога не завърших романа си, за да му го изпратя. Реших да потърся името и телефона му, за да му се обадя по-късно.

Следващото обаждане, над което се замислих, беше на Уорън. Стенографката още я нямаше, така че реших да му се обадя. Когато помолих телефонистката да ме свърже с Уорън, видях Рейчъл да вдига удивено очи. Намигнах ѝ; гласът от другата страна ми събщи, че той не бил в кабинета си. Казах ѝ името си, но не оставих никакви съобщения или номер да ми се обади. Нека да пукне от яд, че е изтървал обаждането ми.

— Защо му звъниш? — запита ме тя, след като затворих. — Не бяхте ли на нож?

— Предполагам, че си права. Може би звънях да му кажа да си го зачука.

Разказът ми с пълни подробности отне час и петнадесет минути. В началото Рейчъл ми задаваше въвеждащи въпроси, предназначени да навляза в събитията в хронологичен ред. Когато стигнах до стрелбата, въпросите ѝ станаха вече по-конкретни и за пръв път ме попита какви мисли са ме вълнували при едно или друго действие.

Казах ѝ, че съм посегнал към револвера просто за да го отнема от Гладън, нищо повече. Разказах ѝ за идеята си да изстрелям куршумите към някое безопасно място, след като го изтръгна, и че вторият изстрел не беше преднамерен.

— По-скоро той го направи като дръпна револвера към себе си, разбираш ли? Просто направи още един опит, а палецът ми беше върху спусъка. И когато дръпна револвера към себе си, той изгърмя. Все едно се самоуби. Сякаш знаеше какво ще се случи.

Отделихме още няколко минути на този проблем; Рейчъл ми зададе няколко допълнителни въпроса. После каза на стенографката, че разшифрованият текст ще ѝ е нужен на следващата сутрин, за да го включи към обвинителните документи, предназначени за областния прокурор.

— Какво искаш да кажеш с това „обвинителен пакет“? — запитах я аз, след като стенографката излезе от стаята.

— Просто термин. Така го наричаме, без значение дали се стремим към отправяне на обвинение или обвинителен акт или не. Спокойно. При твоя случай определено не търсим нищо друго освен самоотбрана, оправдано лишаване на човек от живот. Не се тревожи, Джак.

Беше рано, но решихме да обядваме. Рейчъл каза, че след това ще ме остави в хотела. Имаше още работа в оперативната служба, но аз бях приключил за деня. Вървахме по коридора, когато тя забеляза, че вратата с табела „Група трета“ е отворена, и надзърна вътре. В

стаята имаше двама мъже, и двамата седнали пред компютри с купчини разпечатки до клавиатурите и върху кутиите на компютрите. Върху монитора на един от агентите забелязах екземпляр от същата книга на Едгар Алън По, която имах и аз. Той ни забеляза пръв.

— Здравейте, аз съм Рейчъл Уолинг, как върви работата?

В този момент и другият вдигна глава; двамата ни поздравиха, представяйки се едновременно. Рейчъл ме представи. Мъжът, който ни беше забелязал пръв и който се беше представил като Дон Клиърмаунтън, заговори:

— Дотук върви добре. В края на деня ще имаме списък с имената и адресите. Ще ги разпратим до най-близките оперативни служби, с което ще им осигурим материал достатъчен, за да си извадят заповеди за обиск.

За миг си представих агенти, разбиващи врати и изритващи от леглата педофилите, купували цифрови изображения на убитите и осакатени деца. Това щеше да е Денят на разплата в цялата страна. Видях заглавията във вестниците. **ОБЩЕСТВОТО НА МЪРТВИЯ ПОЕТ.** Така щяха да ги кръстят.

— В процеса на работа обаче се натъкнах на нещо много важно — каза Клиърмаунтън.

Агентът, специалист по компютрите, се усмихваше победоносно. Това беше покана и двамата с Рейчъл пристъпихме в стаята.

— Какво е то? — запита тя.

— Един доста дълъг списък с имена на любители, на които Гладън е изпращал цифровите изображения. После взехме регистрираните електронни депозити в банката в Гейнсвил. Събрахме ги заедно и се получи една доста любопитна картина.

Той издърпа листовете изпод клавиатурата на другия агент, прелисти ги и измъкна един.

— Например, на пети декември миналата година по сметката е бил извършен депозит от петстотин долара. Бил е изпратен от Минесотската национална банка в Сейнт Пол. Подателят носи името Дейвис Смит. По всяка вероятност фалшива самоличност. На следващия ден клетъчният модем на Гладън изпраща съобщение на един номер, чийто собственик се оказа някой си Данте Шърууд в Сейнт Пол. Връзката е продължила четири минути, времето, необходимо за предаването и получаването на фотоизображение. А тук

имаме с дузини такива предадени фотоизображения. Времето между депозитите и предаванията на изображенията е един ден.

— Чудесно.

— А сега въпросът, който следва от всички тия предавания и приемания, е, как всички тези купувачи са научили за Гладън и какво е имал той за продан? С други думи, къде е бил пазарът на тези изображения?

— И вие го открихте.

— Да, открихме го. Това е номерът, най-често набран по клетъчния модем. Това е компютърен бюлетин за съобщения. Нарича се PTL Нетуърк.

Рейчъл силно се изненада. — Praise The Lord^[1]?

— Де да беше така. Почти сме сигурни, че е Pre-Teen Love^[2].

— Страхотно.

— Да. Всъщност не беше трудно да се досети човек. Не е толкова оригинално, а повечето от тези бюлетини използват такива съкращения за евфемизми. Въмъкването в мрежата всъщност беше върху това, което се блъскахме до обяд.

— И как успяхте да го направите?

— Използвахме паролите на Гладън.

— Почакайте за минутка — изрече възбудено Рейчъл. — Случилото се снощи беше излъчено по новините на всички медии в цялата страна. Не би ли било логично операторът на този BBS да го изтрие от мрежата? Нали разбираш, отрязва достъпа и паролата му за мрежата, преди да успеем да се вмъкнем?

— Трябвало е, но не го е направил. — Клиърмаунтън и другият агент размениха съзаклятнически усмивки. Явно не ни казваха всичко. — Може би системният оператор да е бил зает и да не е успял.

— Добре, давайте останалото — изрече нетърпеливо Рейчъл.

— Опитвахме всичко, за да се вмъкнем, нали разбирате, вариации с името на Гладън, дата на раждането, социална осигуровка, всички обичайни трикове. И нищо. Помислихме си същото, дето и на вас ви е хрумнало, че са го изтрили от системата.

— И тогава?

— И тогава се обърнахме за помощ към Едгар Алън По.

Клиърмаунтън взе тежкия том от монитора.

— Това е система с достъп, състоящ се от две пароли. Първата я открихме лесно. Беше Едгар. При втората обаче ни се отели волът. Пробвахме Гарвана, Кумирът нощ, Ъшър, всичко, което можехме да вземем от книгата. После се върнахме обратно и пак почнахме с имената на Гладън и числата. Пак нищо. И тогава — Бум! — чудото стана. Джо го направи, докато си хапваше кейка с кафето.

Клиърмаунтън посочи към другия агент, Джо Перес, който се ухили, протягайки се на стола си. Това, което той бе направил като компютърно ченге, беше равносилно на арест на опасен престъпник, извършен от патрулно ченге. Беше горд като момче, постигнало първия си удар на игрален автомат.

— Тъкмо четях за По, докато си почивах — обясни Перес. — Очите ми вече бяха започнали да ме болят от това непрекъснато виждане в монитора.

— За наш късмет взел да ги отмори с книгата — намеси се Клиърмаунтън, поемайки инициативата пак в свои ръце. — Както си четете биографичния раздел, се натъкнал на една забележка, че По веднъж използвал друго име, когато постъпвал в армията или нещо такова. Едгар Пери. Използвахме го и тръгна като по масло. Влязохме.

Клиърмаунтън се извърна и блъсна длан в длан с Перес. Напомняха ми на две пощръклели колежанчета. Съвременно ФБР, помислих си аз.

— И какво открихте?

— Има дванайсет табла с обяви. Повечето засягат дискусии за специфични вкусове. С други думи, момичета под дванайсет години, момчета под десет, от този сорт. Има и едно табло с имена на адвокати с препоръки. Намерихме вътре и Красър, адвокатата на Гладън. Има и някакво шантаво табло с биографични дивотии, гъмжащо от всевъзможни шантави есета и всякакви помии. Има и няколко, които трябва да са от нашия човек. Вижте това.

Той прехвърли купчината листове и измъкна една разпечатка. Зачете го.

— Това е писано от някой от тях. „Мисля, че те знаят за мен. Моят час, обяен от светлината на хорското възхищение и страх, е вече близо. Аз съм готов.“ По-нататък продължава. „Страданието е моята страст, моята религия. То никога не ме изоставя. Той е моят пътеводител. Това съм аз.“ Пълно е с такива дивотии, като на едно

място авторът нарича себе си „Кумирът нощ“. Така че според нас това е той. Вашите хора, които се занимават с BBS, ще извлекат достатъчно материал за изследователските си архиви.

— Добре — произнесе Рейчъл. — Нещо друго?

— Едно от таблата е търговско. Нали знаете, където хората обявяват неща за продан или покупка.

— Като фотоизображения и документи за самоличност?

— Точно. Някъде по мрежата има човек, който продава шофьорски книжки с алабамска регистрация. Налага се колкото е възможно по-бързо да спипаме това копеле. Освен това открихме един файл с информация за стоката, дето я предлага Гладън с компютъра си. Минималната цена беше петстотин долара за снимка. А за един бон можеш да си купиш три. Потрябва ли ти нещо, оставяш съобщение с номера на компютъра си. Изпращаш парите по банковата сметка и картинките цъфват в компютъра ти. На таблото за търговски обяви има съобщение, че този човек може да осигури всякакви изображения за хора с всякакъв вкус.

— Сякаш приема заявки, след което излиза и тръгва на лов...

— Точно.

— Казахте ли това на Боб Бакъс?

— Да, той беше тук.

Рейчъл ми хвърли поглед.

— Този парад май започва да изглежда все по-голям и по-голям.

— Забравихте най-хубавата част — каза Клиърмаунтън. — Впрочем за какъв парад става дума?

— Нищо. Каква е най-хубавата част?

— Става дума за BBS. Успяхме да идентифицираме номера с определено местоположение.

— И?

— Центърът по превъзпитание Райфорд, Флорида.

— О, Господи! Гомбъл?

Клиърмаунтън се ухили и кимна.

— Точно това предполага и Боб Бакъс. Ще възложи на някого да провери. Аз вече се обадох в затвора и попитах дежурния офицер къде е този краен потребител. Каза ми, че се намирал в канцеларията на снабдяването. А преди това ми беше направило впечатление, че всички обаждания на Гладън до този номер бяха правени след пет часа

следобед източно време. Офицерът ми каза, че канцеларията на отдела по снабдяване всеки ден се затваряла и заключвала в пет. Сутрин отварял в осем. Попитах го също така дали в помещението има компютър за следене на заявките и запасите и той ми отговори, че има. Питам го и за телефон. Оказа се, че има и телефон. Но не бил свързан към компютъра. Вярвай ми или не, но този момък не може да различи модем от дупка в земята. Това е човек, който се е хванал на работа всеки ден в затвора. Помислете върху това. Казах му да провери още веднъж телефонната линия, но някоя вечер след работно време и...

— Почакай малко. Да не вземе...

— Не се тревожи, няма да направи никаква беля. Казах му да не пипа нещо, докато не му се обадим повторно. Засега просто мрежата трябва да си остане включена след пет източно време, това е всичко. Попитах го кой работи в това помещение. Оказа се Хорас Гомбъл. Той бил доверено лице на затворническата управа. Виждам, че вече се познавате с него. Предполагам, че всяка вечер той включва телефона към компютъра, след което заключва и се прибира в килията си.

Рейчъл отложи обяда си с мен поради новия развой на събитията. Каза ми да си взема такси обратно до хотела и че ще ми се обади при първа възможност. Каза ми още, че е възможно да се върне във Флорида, но преди това ще ми се обади. Искаше ми се да остана, но умората от безсънната нощ вече започваше да ме притиска.

Взех асансьора надолу. Тъкмо вървах през фоайето на федералната сграда и си мислех дали да се обадя на Грег Глен да проверя за някакви новопостъпили съобщения, когато дочух зад себе си познат глас:

— Хей, фукльо, как върви?

Обърнах се. Майкъл Уорън се приближаваше към мен.

— Уорън? Опитах се да се свържа с теб в „Таймс“. Казах ми, че си излязъл.

— Бях тук. В два трябваше да има още една пресконференция. Реших да подраня малко и да видя какво мога още да изровя.

— Като например поредния източник?

— Казах ти, Джак, няма да говоря с теб на тази тема.

— Е, добре тогава, и аз няма да говоря с теб.

Обърнах се и тръгнах. Той ме повика:

— Тогава защо си ме търсил? Само за да злорадстваш ли?

Обърнах се към него.

— Нещо такова, предполагам. Да ти кажа право, Уорън, не ти се сърдя. Ти не пропусна да се възползваш от история, която ти беше поднесена на тепсия; хитро. Не мога да те обвиня. Торсън си имаше своя собствена програма, за която ти не можеше да знаеш. Той те използваше, но нали в крайна сметка всеки от нас бива използван. Хайде, довиждане.

— Почакай малко, Джак. След като не си ми ядосан, защо не искаш да разговаряме?

— Защото все още сме си конкуренти.

— Не, момче, вече не сме. Ти дори вече не правиш репортажите. Тази сутрин се обадох в редакцията на „Роки“ и ги помолих да ми изпратят по факса първата страница. Дали са я на друг човек. Единственото място, където се споменава името ти, е в самия репортаж. Край на авторските репортажи, Джак. Ти не си автор на статията, защото вече фигурираш в нея. Така че защо не си спретнем едно интервю тук, като ти задам няколко въпроса?

— От рода на „Как се чувствате?“. Това ли искаш да ме питаш?

— И това също.

Дълго време не откъснах поглед от него. Колкото и да не го обичах заради това, което беше направил, не можех да отрека, че не го разбирам. Той просто си вършеше работата, както и аз самият си я бях вършил толкова пъти преди това. Погледнах часовника си и площадката на паркинга пред хотела. Нямаше таксита.

— С кола ли си?

— Да, служебна.

— Откарай ме до „Шато Мармонт“. Ще си поговорим по пътя.

— Официално?

— Официално.

Той включи един диктофон и го постави върху арматурното табло. Трябваша му само основните неща. Искаше да цитира думите ми за извършеното от мен предната нощ, вместо да разчита на сведенията от втора ръка, давани от официален говорител на ФБР. Това беше прекалено лесно, а той беше прекалено добър репортер, за да се задоволи с официалното резюме. Всеки път, когато това биваше

възможно, той се добираше до първоизточника. Разбирах го. Нали и аз бях като него.

Разказването на историята ми достави някакво странно задоволство. Не беше нещо, което вече да не съм го съобщил на Джаксън в нашия вестник, така че не разкривах никакви вътрешнофирмени тайни. Уорън обаче по стечение на обстоятелствата беше вътре в историята още от самото начало и мисълта, че аз разказвах откъде води началото си тя и как свършва, ми доставяше известно удовлетворение.

Спестих обаче последните новости, тия за мрежата РТЛ и как Гомбъл я управляваше от затвора. Не заслужаваше чак толкова. Аз самият смятах да пиша за това, без значение дали щеше да бъде за „Роки“ или за някой от издателите в Ню Йорк.

Стигнахме до входа на „Шато Мармонт“. Едно пиколо отвори вратата, но аз не излязох. Погледнах Уорън.

— Още нещо?

— Не, мисля, че записах всичко. Трябва да се връщам в сградата на федералното ведомство, за да хвана пресконференцията. От това обаче ще стане страхотен репортаж.

— Да, ти и „Роки“ сте единствените, които разполагат с него. Нямам намерение втори път да ходя в хранилището, освен ако не бутнат нещо с шестцифрено число.

Той ме изгледа изненадано.

— Майтап, бе, Уорън. Вярно, пак бих се вмъкнал с теб в хранилището на фондацията, но това е всичко. Таблоидите обаче ще останат с пръст в устата.

— А издателите?

— Мисля върху това. А ти?

— Отказах се, щом излезе първият ти материал. Агентът ми каза, че редакторите, с които е разговарял, проявявали далеч по-голям интерес към теб, отколкото към мен. Твоят брат беше жертва, не моят. За всички беше очевидно, че си вътре в историята. Единственото нещо, което бих могъл да им шитна, би била някоя бърза и мръсна измишльотина. Благодаря. Държа на името си.

Кимнах и се извърнах към вратата с ръка върху дръжката.

— Благодаря ти, че ме докара.

— Благодаря ти за историята.

Бях вече излязъл от колата и затварях вратата, когато Уорън понечи да каже нещо, но спря.

— Какво има?

— Мислех да... а, такава... по дяволите, Джак, за източника ми по тази история. Ако...

— Забрави го, човече, това вече няма никакво значение. Нали ти казах, човекът е мъртъв, а ти направи онова, което всеки репортер би направил на твое място.

— Не, почакай. Не това исках да ти кажа... Аз не издавам източниците си, Джак, но мога да ти кажа кой не ми е бил източник. Торсън не ми е казвал дори и думичка, разбираш ли? Аз дори не го познавах.

Само кимнах безмълвно. Той не знаеше, че бях видял сметките за телефонните разговори от стаята на Торсън в хотела и знаех, че лъже. Някакъв нов ягуар плъзна под козирката на паркинга и закова; мъж и жена, облечени от глава до пети в черно, започнаха да се измъкват от него. Отново погледнах към Уорън. Какво ли се мъчеше да направи? Какъв ли номер се опитваше пак да ми скрой?

— Така ли?

Той обърна длан нагоре и кимна.

— Да, така е. След като той е мъртъв и ти си очевидец на смъртта му, си помислих, че имаш право да го знаеш.

За втори път от началото на разговора ни го изгледах продължително.

— Добре — казах. — Благодаря ти. Ще се видим пак.

Изправих се и затворих вратата, после се приведох да погледна Уорън през стъклото: махнах му. Той ми козирува и колата потегли.

---

[1] Да славим Бога (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Любов с деца под тринадесетгодишна възраст (англ.). — Б.пр.

↑

46.

Включих компютъра към телефонната линия и се свързах с компютъра на „Роки“, Електронната ми поща бе събрала тридесет и шест съобщения. Не бях я проверявал от два дни. Повечето от съобщенията бяха поздравления; макар и да не бяха предадени точно с такива думи: очевидно подателите им се бяха колебали, чудейки се дали е уместно да ме поздравяват за убийството на Поета. Имах две от Ван Джаксън, който ме питаше къде се намирам и ме молеше да му се обадя, и три от Грег Глен със същото съдържание. Телефонистката на „Роки“ бе напъхала и телефонограмите до мен в кутията на електронната ми поща: сред тях имаше няколко от репортери от цялата страна и от няколко холивудски филмови компании. Майка ми и Райли също се бяха обаждали. Без съмнение бях станал търсена личност. Съхраних всички съобщения, в случай че ми се наложеше да се обадя на подателите им, и излязох от мрежата.

Грег Глен бе прехвърлил директния си телефон на телефонистката. Тя ми предаде, че бил на съвещание и имала изричните му заповеди да не му звъни в залата за конференции. Оставих името и номера си и затворих.

Чаках вече петнайсет минути Глен да ми се обади, като се опитвах да не мисля за онова, което Уорън ми бе съобщил накрая на разговора ни; по едно време вече не издържах и излязох от стаята. Тръгнах пеш по булеварда, като се отбих в „Бук Суп“, книжарница, която бях забелязал от колата на Уорън. Влязох в отделението за криминална литература и потърсих една книга, която бях чел навремето и за която си спомнях, че авторът ѝ я беше посветил на агента си. Според мен това бе солидно доказателство за добрите му качества. Вече с името на агента отидох в следващото отделение и го издирих в каталога на литературните агенции. Запомних телефонния номер на агента и се върнах в хотела.

Червеният индикатор на телефона ми мигаше; очевидно беше Глен, но предпочетох първо да позвъня на агента. В Ню Йорк беше пет часът, а не знаех работното му време. Вдигна слушалката след второто позвъняване. Представих се и бързо хванах бика за рогата.

— Бих искал да разбера дали е възможно да станете мой представител за... да кажем, нещо, което ще представлява една истинска криминална история. Работите ли с действителни истории?

— Да — отвърна той. — Но вместо да го обсъждаме по телефона, бих предпочел да ми изпратите едно подробно писмо за себе си и за проекта ви. Тогава вече ще съм в състояние да ви отговоря.

— Бих искал, но не мисля, че ще имам време. Разни издатели и филмови продуценти не ме оставят на мира и трябва да вземам бързо решение.

Червейчето се загърчи съблазнително върху кукичката.

— Но защо ви безпокоят толкова? За какво става дума?

— Чели ли сте във вестниците или пък да сте гледали по телевизията за онзи убиец в Лос Анжелис, Поета?

— Да, разбира се.

— Аз съм този, който го застреля. Писател съм... репортер. Брат ми...

— Вие ли сте този човек?

— Аз съм.

Макар и прекъсван често от други обаждания, двайсетина минути обсъждахме възможния проект за книгата и интереса, които вече бях възбудил у представителите на филмовата индустрия. Каза ми, че работи с един агент в Лос Анжелис, който би могъл да помогне в киното. А междувременно искаше да знае колко бързо бих могъл да му изпратя оферта на две страници. Казах му, че ще я има след час, и той ми даде номера на компютърния си факс-модем. Според него, ако историята се опише толкова вълнуващо, както беше и представянето ѝ по телевизията, тогава би могъл да продаде книгата до края на седмицата. Казах му, че ще бъде далеч по-вълнуваща.

— Един последен въпрос — каза той. — Как се добрахте до името ми?

— Беше в „Утро за фламинго“.

Червеният индикатор на телефона продължаваше да ми намига, но аз не му обърнах внимание и след като затворих, започнах да работя

на лаптопа офертата, опитвайки се да вместя в две страници последните две седмици. Не ми беше лесно, още повече, че работех само с една ръка, и се проточи.

Още преди да приключа, ръката взе да ме боли, независимо че я бях щадил. Взех още едно от хапчетата, които ми бяха дали в болницата, и се върнах на компютъра, като продължих да обработвам текста. След малко телефонът иззвъня.

Глен беше бесен.

— Джак! — изкрещя. — Откога чакам да се обадиш! Какво правиш, по дяволите?

— Аз се обадох! Оставих съобщение. Чакам вече час.

— Звъних ти, по дяволите! Не си ли получил съобщението ми?

— Не. Трябва да си звънил, когато бях излязъл в коридора да си взема кола. Но не съм получавал никакви...

— Няма значение, няма значение. Виж какво ще правим утре? Сложил съм Джаксън на компютъра да работи по историята ти, а Шийди хвана самолета рано тази сутрин. Отива на пресконференция в бюрото. Можеш ли да ни дадеш нещо ново? Всички вестници в страната ни дишат във врата, не трябва да им се даваме. Какво ново има? Имаш ли нещо, дето те го нямат?

— Не знам — излъгах аз. — Няма кой знае какво ново. Хората от бюрото още обобщават събраното до този момент, доколкото ми е известно... Между другото, още ли съм извън историята?

— Виж, Джак, не виждам как можеш да пишеш върху нея. Вчера вече обсъдихме темата. Прекалено си вътре в нещата. Не можеш да искаш от мен...

— Добре, добре, само питах. Аз... има две неща. Първо, открили са апартамента, в който Гладън се е укривал през последните дни. Вътре са намерили един труп. Поредната жертва. Можеш да започнеш от там. Твърде е възможно пресконференцията да се завърти около тази тема. Освен това можеш да кажеш на Джаксън да позвъни в оперативната служба тук и да пита за намерения компютър.

— Компютъра?

— Да, Гладън е имал един лаптоп в колата си. Дадох го на компютърните си специалисти, които цяла нощ се блъскаха с него. Не знам, може би си струва да им позвъни човек. Може да са открили нещо.

— Добре, добре, а ти какво правиш?

— Наложих се да отида в службата им и да дам показания. Отиде ми цялата сутрин. Трябва им, за да отидат при областния прокурор и да поискат юридическо оправдание за постъпката ми. Върнах се едва когато приключихме.

— Не са ли ти казали как се развиват нещата?

— Не, само успях да подслушам двама агенти, които си говореха за тялото и компютъра, това е всичко.

— Е, като за начало бива.

Усмихнах се, тъй като той не ме виждаше. Казах му за последната жертва на Поета, тъй като това така и така щеше да се разбере. Но някой като Джаксън едва ли беше в състояние да изтръгне каквото и да било потвърждение от агентите за намерения компютър, да не говорим за съдържащата се в него информация. Бюрото щеше да огласи факта едва когато всичко бъде проучено и потвърдено.

— Съжалявам, че разполагам с толкова малко, Грег — казах аз. — Предай и на Джаксън съжалението ми. Та какво друго ще прави Шийди, освен пресконференцията?

Тя беше момичето за всичко. Съвсем наскоро я бяха назначили в „летящия екип“; това бяха репортери, които по всяко време имаха бойна готовност в багажниците си, готови всеки момент да излетят при всяка вест за природно бедствие, голяма катастрофа или нещо от този род извън Денвър. Аз самият навремето бях изкарал известен период в екипа. Обаче след третата самолетна катастрофа и разговорите ми с хора, от чиито близки почти не бяха останали дори и следи, да не говорим за останки, реших, че това ми е достатъчно, и се върнах в отразяването на полицейското ежедневие.

— Не знам — каза Глен. — Ще се повърти наоколо. Кога се връщаш?

— Искат да съм наблизко, в случай, че от канцеларията на областния прокурор пожелаят да ме разпитват отново. Мисля, че утре вече ще се изясни.

— Добре, чуеш ли нещо, обади ми се веднага. А на ония от рецепцията им загрей врата, загдето не са ти предали съобщението ми. Ще предам на Джаксън новината за компютъра. Бай, Джак.

— Добре. А за ръката ми не се тревожи, Глен. Вече се оправя.

— Какво?

— Знаех, че се тревожиш. Но тя се оправя, казвам ти. И сигурно ще мога да си служа с нея.

— Джак, съжалявам. Всеки има такива дни.

— Да, знам. Бай.

47.

Обезболяващата таблетка започна да оказва въздействието си. Болката в ръката ми вече отшумяваше; блажено чувство на покой заизпълва тялото ми. След като приключих с Глен, включих отново телефона в компютъра, пуснах програмата за управление на факс-модема и предадох текста на офертата си до номера, който ми бе дал литературният агент. Докато слушах високите писъци на обменящите информация компютри, една мисъл проряза като мълния съзнанието ми. Обажданията, които бях правил от самолета.

Бях толкова ангажиран в доказването и изобличаването на Торсън като източника на Уорън, че почти не бях обърнал внимание на останалите телефонни разговори от хотелската му сметка, чиито номера бях набрал и аз по време на полета ми до Лос Анжелис. При един от тях ми беше отговорил компютър някъде във Флорида, може би някой в Центъра по превъзпитание в Райфорд.

Грабнах калъфа на компютъра, изтръсках върху леглото цялото му съдържание и прелистих и двата си бележника, но не открих бележките, които си бях водил в самолета. И тогава си спомних, че не си бях водил бележки или записвал телефонните номера, защото изобщо не ми бе минавало през ума, че някой може да открадне сметките от стаята ми.

Опитах се да възстановя точния ход на действията си в самолета. Тогава бях направо вбесен от разговора на Торсън с Уорън. Именно този разговор ме беше убедил, че той е бил източникът на Уорън. Останалите номера, с които бе разговарял от стаята си, макар и направени в рамките на минути един от друг, не бяха привлекли вниманието ми.

Не бях видял номера, за който Клиърмаунтън бе споменал, че е бил набиран най-често от компютъра на Гладън. Замислих се дали да не му позвъня и да го помоля за номера, макар и да се съмнявах, че щеше да ми го даде без разрешение от Рейчъл или от Бакъс. А и това

щеше да ме издаде, нещо, което инстинктът ми нашепваше да не го правя.

Извадих кредитната си карта VISA и набрах номера на компанията. Обясних на телефонистката, че имам запитване за сметките по проведени телефонни разговори. След няколко минути бях прехвърлен на друга операторка, която помолих да провери сумите за изплащане, прибавени към кредитната ми сметка в рамките на последните три дни. След като провери самоличността ми посредством номера на социалната ми осигуровка и още няколко други подробности, тя каза, че ще провери на компютъра, дали сметките със сумите вече са изпратени, и аз ѝ обясних какво ме интересува.

Таксуванията по телефонните ми разговори току-що били регистрирани в счетоводния компютър на компанията. Телефонните номера, които бях набрал, също бяха включени в регистрите. След пет минути вече имах записани в бележника всички номера, които бях избирал от самолета. Благодарих на операторката и затворих.

За пореден път включих жака на телефона в компютъра. Отворих прозореца на терминала, набрах номера, по който беше говорено от стаята на Торсън, и пузнах програмата. Погледнах часовника на нощното шкафче. Тук беше три, а във Флорида — шест. Връзката се осъществи още след първото позвъняване. Разнесе се познатото напевно писукане на компютрите, установяващи връзка един с друг. Екранът за миг потъмня и след миг на него се изписа съобщение.

ДОБРЕ ДОШЛИ В КЛУБА RTL

Дъхът ми секна. Отпуснах се на стола, пронизан сякаш от електричество. След няколко секунди изображението се придвижи по екрана и се появи команден ред за въвеждане на парола на кодиран потребител. Въведох „Едгар“; забелязах как трепереше здравата ми ръка. Паролата беше одобрена и след нея последва нов команден ред за втората парола. Набрах „Пери“. След няколко секунди и тя беше одобрена, последвана от предупредително съобщение.

ДА СЛАВИМ БОГА!

ПРАВИЛА ЗА ДВИЖЕНИЕТО ПО ПЪТЯ:

1. НИКОГА НЕ ИЗПОЛЗВАЙ ИСТИНСКО ИМЕ.
2. НИКОГА НЕ ДАВАЙ СИСТЕМНИ НОМЕРА НА ПОЗНАТИ.
3. НИКОГА НЕ СЕ СЪГЛАСЯВАЙ ДА СЕ ЗАПОЗНАЕШ ЛИЧНО С ДРУГ ПОТРЕБИТЕЛ.
4. НЕ ЗАБРАВЯЙ, ЧЕ ВСЕКИ ПОТРЕБИТЕЛ МОЖЕ ДА СЕ ОКАЖЕ ЧУЖДО ТЯЛО.
5. СИСТЕМНИЯТ ОПЕРАТОР СИ ЗАПАЗВА ПРАВОТО ДА ИЗТРИЕ ОТ МРЕЖАТА ВСЕКИ ПОТРЕБИТЕЛ.
6. ТАБЛАТА ЗА СЪОБЩЕНИЯ НЕ МОГАТ ДА СЕ ИЗПОЛЗВАТ ЗА ОБСЪЖДАНЕ НА НИКАКВИ НЕЗАКОННИ ДЕЙНОСТИ — ТОВА Е ИЗРИЧНО ЗАБРАНЕНО!
7. МРЕЖАТА РТЛ НЕ ОТГОВАРЯ ЗА СЪДЪРЖАНИЕТО НА СЪОБЩЕНИЯТА.
8. НАТИСНЕТЕ КОЙТО И ДА Е КЛАВИШ, ЗА ДА ПРОДЪЛЖИТЕ.

Натиснах клавиша RETURN и на екрана се появи таблица, съдържаща различни табла със съобщения на разположение на потребителите. Както беше споменал Клиърмаунтън, това беше истински рог на изобилието от теми, свързани с модерната педофилия. Натиснах клавиша „Esc“ и компютърът ме запитва дали искам да изляза от РТЛ. Избрах отговора „Yes“ и прекъснах връзката. Изследването на мрежата РТЛ в момента не ме вълнуваше. За мен много по-важен беше

фактът, че Торсън, или който и да беше направил тази връзка в събота късно след полунощ, е бил запознат с мрежата РТЛ и дори е имал достъп до нея най-малко преди четири дни.

Обаждането до Райфорд беше извършено от стаята на Торсън, така че на пръв поглед изглеждаше съвсем естествено, че авторът му е той. Аз обаче прецених внимателно и другите фактори. Доколкото си спомнях, обаждането до централата на РТЛ беше направено само минути след обаждането от същата стая до Уорън в Лос Анжелис. Торсън най-малко при три повода яростно бе отричал всякаква връзка с Уорън. Журналистът два пъти също бе отричал, включително и след смъртта му, когато вече нямаше никакво значение, ако той действително е бил източникът му. Семето на съмнението, посято от Уорън при второто му отричане само преди няколко часа, започваше да дава кълнове. Не можех да го отмина просто така.

Ако приемех, че двамата ми бяха казали истината, кой тогава е ползвал телефона от стаята на Торсън? Всички варианти, които обмислях, неизбежно завършваха с единствения избор, предизвикващ глух тътен в гърдите ми. Рейчъл.

Различните и несвързани до този момент факти се бяха подредили в стройна картина.

Първо, Рейчъл имаше лаптоп. Това, разбира се, беше най-слабото звено. Торсън, Бакъс, всеки притежавал или имал достъп до компютър, би имал възможността да се свърже с централата на РТЛ в Райфорд. Вторият факт обаче беше далеч по-сериозен от първия. В събота през нощта, когато я бях потърсил в стаята ѝ, тя не беше там. Къде може да е била тогава? Възможно ли беше да е отишла в стаята на Торсън?

Замислих се върху думите на Торсън за нея. Беше я нарекъл „Нарисуваната пустиня“. Но той беше добавил и още нещо: „Тя може да си играе с теб... като с играчка. В един миг иска да те притежава, в следващия вече не я вълнуваш. Ти просто изчезваш за нея.“

Накрая си представих Торсън в коридора през онази нощ. Спомних си, че беше след полунощ, по времето, когато са били провеждани междуградските разговори от стаята му. При разминаването ни тогава в коридора бях забелязал, че носи малка торбичка или кутийка. В ушите ми прозвуча звукът от издърпването на

ципа на малкото отделение в чантата на Рейчъл, след който ръката ѝ пхна в моята презерватива, който си носела за извънредни случаи. Дали не беше възможно да го е изкарала под някакъв предлог от стаята му, за да използва телефона?

Ужасът ме сграбчи за гърлото. Цветето, избуяло от посятото от Уорън семе, започна да ме задушаваша. Изправих се и закрачих из стаята леко замаян. Отдадох го на болкоуспокояващото и седнах на ръба на леглото. Минута-две си поемах въздух. След малко се свързах по телефона с хотела във Финикс, като ги помолих да ме свържат със счетоводния отдел. Обади се млада жена.

— Добър ден, изкарах в хотела ви уикенда и успях да надзърна в сметката си едва след като се прибрах. Бих искал да получа малко повече информация за няколко телефонни обаждания. Все мислех да ви позвъня, но непрекъснато бях зает.

— Ще се радвам да ви помогна. Ако ми дадете името си, мога да направя справка в компютъра.

— Благодаря ви. Казвам се Гордън Торсън.

Не ми отговори веднага и аз застинах; дали не беше свързала името му със съобщенията по телевизията или вестниците? След малко обаче я дочух да трака по клавиатурата.

— Да, господин Торсън. Това е било стая 325 за две нощи. Какъв е проблемът?

Записах си номера в бележника си, само и само да ангажирам за миг с нещо ума си. Журналистическият ми навик да си записвам всичко ми помогна да се успокоя.

— Знаете ли... Не мога да намеря... търсех по бюрото си копието от сметката, което вероятно съм бутнал някъде... По дяволите! Не мога да го открия. Уф, май ще ми се наложи да ви звъня отново. Дано да успеете да откриете копието при вас и да го пригответе. Проблемът ми е там, че от стаята ми в събота след полунощ са проведени три телефонни разговора, за които нямам ясен спомен. Записал съм си някъде номерата... аха, ето ги.

Бързо ѝ издиктувах трите номера, които бях получил от операторката във VISA, като се надявах, че все ще успея да импровизирам нещо.

— Да, те са в сметката ви. Сигурен ли сте, че...

— По кое време точно са били направени? Разбирате ли, точно в това е проблемът. Не съм любител на сделките в събота през нощта.

Тя ми даде точните часове. Обаждането до Куантико беше станало в 00 и 37 след полунощ, последвано от това до Уорън в 00 и 41 и после до телефона на мрежата РТЛ в 00 и 56. Втренчих се в записаните от мен числа.

— Не вярвате, че вие сте ги провели?

— Какво?

— Казах, не вярвате ли, че вие сте провели тези телефонни разговори?

— Точно така.

— Имало ли е още някой в стаята ви заедно с вас?

Точно в това беше работата, но нищо не казах.

— Ами, не — отвърнах аз и после бързо добавих: — Бихте ли проверили още веднъж заради мен? Ако в компютъра няма грешка, ще платя без възражения. Благодаря ви.

Затворих и погледнах още веднъж номерата в бележника ми. Всичко пасваше. Рейчъл бе прекарала в стаята ми почти до полунощ. На следващата сутрин ми беше споменала, че се сблъскала с Торсън в коридора, след като излязла от стаята ми. Може би беше излъгала. Може би срещата им онази нощ не е приключила единствено със сблъскването в коридора. Може би тя е отишла в стаята му.

След като Торсън бе мъртъв, оставаше само един начин да проверя съмненията си, ако не смятах Рейчъл, за което все още не бях готов. Вдигнах телефона и набрах офиса на ФБР в сградата на Федералното ведомство. Телефонистката имаше строги заповеди да не свързва никого с Бакъс, особено с представители на средствата за масова информация, и изобщо не искаше и да ме чуе, докато не й казах, че аз съм този, убил Поета, и че ми е изключително наложително да говоря със специален агент Бакъс. Накрая ме свърза.

— Какъв е проблемът, Джак?

— Боб, искам да ме изслушаш. Работата е изключително сериозна. Сам ли си?

— Джак, какво...

— Само ми отговори на въпроса! Виж, съжалявам, не исках да викам. Работата е там, че... Виж, само ми кажи, сам ли си?

Той се поколеба, преди да ми отговори, и когато го направи, гласът му прозвуча скептично.

— Да. За какво става дума?

— Нали си спомняш, когато говорехме за доверието при взаимоотношенията ни. Аз ти вярвах и ти ми вярваше. Искам през следващите няколко минути пак да ми вярваш, Боб, и да ми отговориш на въпросите, без да ми задаваш въпроси. Става ли?

— Джак, страшно съм зает. Не разбирам...

— Само пет минути, Боб. Това е всичко. Много е важно.

— Какъв ти е въпросът?

— Какво стана с вещите на Торсън? Имам предвид дрехите и нещата му от хотела. Кой ги взе след... смъртта му?

— Снощи съм ги събирал. Не виждам само какво общо може да има това със следствието. Вещите му не влизат на никого в работата.

— Направи ми една услуга, Боб. Не става въпрос за някаква статия. А за мен. И за теб. Имам два въпроса. Първо, откри ли хотелските сметки от Финикс във вещите му?

— От Финикс? Не, нямаше ги, а и нямаше какво да правят там. Ние се отписахме във въздуха по телефона. Никога не сме се връщали. Сигурен съм, че сметката е била изпратена в офиса ми в Куантико. Какво си намислил, Джак?

Първото късче от главоблъсканицата си падна на мястото. След като сметките не бяха у Торсън, значи не той беше човекът, отмъкнал ги от стаята ми. Отново се сетих за Рейчъл. Не можех да я прогоня от мислите си. Първата нощ в Холивуд, след като се бяхме любили, тя първа стана и взе душ. Представих си я как измъква ключа от джоба на панталоните ми, слиза долу и се вмъква в стаята ми, за да я претърси набързо. Може би само е искала да огледа. А може би по някакъв начин е била разбрала, че сметките от хотела са у мен. Може би е звъняла в хотела във Финикс и е научила.

— Следващият ми въпрос е — казах, — дали си открил някакви презервативи сред вещите му.

— Виж, не знам какво може да роди болното ти въображение, но аз нямам никакво намерение да се занимавам с него. Затварям ти телефона, Джак, и не искам...

— Почакай! За какво болно въображение ми говориш? Аз се опитвам да разбера нещо, което вие сте пропуснали! Говори ли днес с

Клиърмаунтън за компютъра? За мрежата РТЛ?

— Да, осведомиха ме. Какво общо може да има това с кутийка презервативи?

Забелязах, че той неволно бе отговорил на въпроса ми за презервативите. Аз не бях казал нищо за опаковката.

— Знаеш ли, че от стаята на Торсън в неделя малко преди един часа след полунощ е била осъществена връзка с мрежата РТЛ?

— Това е нелепо. А и откъде би могъл ти да знаеш това?

— Защото когато се изнасях от хотела дежурният на рецепцията помисли, че и аз съм от агентите на ФБР. Нали си спомняш? Също като онази репортерка пред погребалния дом. Той ми даде сметките от хотела, за да ви ги донеса, като по този начин си спести времето да ги изпраща по пощата.

След това признание от другата страна на линията последва продължително мълчание.

— Искаш да кажеш, че си откраднал сметките от хотела?

— Мисля, че ясно се изразих. Дадоха ми ги. А в тази на Торсън фигурираше обаждане до Майкъл Уорън и РТЛ. И това е много странно, защото вие до днес нямаше да знаете за съществуването на РТЛ.

— Веднага ще изпратя човек да ги прибере.

— Не се тревожи. Някой вече те е изпреварил. Откраднаха ми ги от стаята ми в Холивуд. Имаш си лисица в курника, Боб.

— За какво говориш?

— Кажи ми за онази кутийка презервативи, която си открил сред вещите на Торсън, и ще ти кажа за какво става дума.

Чух го да въздъхва.

— Имаше кутийка с презервативи. Дори и не беше отворена. А сега ще ми кажеш ли какво означава всичко това?

— Къде се намира сега?

— В един запечатан кашон с останалите му вещи. Утре сутринта заминава за Вирджиния с тялото му.

— Къде се намира този запечатан кашон?

— Точно до мен.

— Искам да го отвориш, Боб. Погледни презервативите, виж дали няма лепенка с цената или нещо каквото и да е, което да показва магазина, от който ги е купил.

Докато го слушах как разпаря кашона, отново си представих Торсън в оня хотел по коридора с нещо в ръката си.

— Мога да ти кажа веднага — изрече той, докато отваряше кутията с личните му вещи, — те бяха в една торбичка от аптека.

Сърцето ми подскочи; след миг се разнесе шумът от отварянето на найлонова торбичка.

— Ето ги — произнесе Бакъс. — „Скотсдейл Драгс“. Работи денонощно. Кутийка с дванайсет презерватива, цена девет долара и деветдесет цента. Искаш ли да знаеш и марката, Джак?

Пропуснах думите покрай ушите си, но въпросът му ми даде идеята за следващия въпрос.

— Има ли касова бележка?

— Нали току-що ти я прочетох?

— А датата и часът на покупката има ли ги там? Повечето компютризирани касови автомати ги поставят.

Мълчание. Толкова продължително, че ми идваше да изкрещя.

— Неделя след полунощ, нула часът и петдесет и четири минути.

Притворих очи. Докато Торсън си е купувал презервативите, които и така не успя да използва, някой в стаята му е разговарял по телефона.

— Добре, Джак, а сега ще ми кажеш ли какво означава всичко това? — запита Джак.

— Означава, че всичко е лъжа.

Отворих очи и дръпнах слушалката от ухото си. Изгледах я така, сякаш беше някакво чуждо тяло, закрепено към ръката ми, и бавно я пуснах върху вилката.

Бледсоу беше още в кабинета си и ми отговори веднага след първото позвъняване.

— Дан, Джак се обажда пак.

— Джак Мак, какво става?

— Спомняш ли си бирата, дето обеща да ме черпиш? Измислих начин да я икономисаш.

— Имаш го.

Казах му какво е необходимо да свърши и той не се поколеба, дори когато му споменах, че ми трябва веднага. Каза, че не може да

обещае резултат, но ще ме извести за всичко свършено при всяко положение по най-бързия начин.

Помислих си за първото обаждане, което е било направено от стаята на Торсън през време на отсъствието му. Онова до централата в Куантико. Тогава в самолета това не ми се бе сторило странно. Сега обаче ме накара да се замисля дълбоко. Защо ще му трябва на някого да звъни до централата на бюрото посред нощ? Сега обаче вече знаех отговора: човекът, който се е обаждал, не е искал да набира директен номер в центъра, за да не се издаде, че го знае. Вместо това чрез компютъра си набира централата и когато дежурната операторка разпознава призивния сигнал на факса, превключва обаждането към някоя от главните факслинии.

Сега вече си спомних и че по време на онова съвещание в неделя сутринта, посветено на факса от Поета, Бакъс бе цитирал подробностите, получени от Куантико. Съобщението по факса бе пристигнало по номера на централата, след което е било превключено към факсмашина.

Набрах номера на централата в Куантико и помолих да ме свържат с агент Брад Хейзълтън. Дежурната операторка ме прехвърли веднага в Секцията по бихейвиористични науки. Телефонът прозвъня три пъти и си помислих, че е малко късно, когато накрая той вдигна.

— Брад, обажда се Джек Макавой. В Лос Анжелис съм.

— Хей, Джек, как я караш? Вчера си се разминал за две бройки.

— Не се оплаквам. Съжалявам за агент Торсън. Знам, че при вас всички работите рамо до рамо и се сближавате много...

— Е, между нас да си остане, но той си беше истински задник, макар и да не заслужаваше това, което го сполетя. Доста грозно е. Днес нещо на хората не им е до смях.

— Мога да си представя.

— И така, какво те тревожи?

— Едно-две дребни неща. Подреждам хронологията на събитията, така че всичко да ми е налице. Нали разбираш, ако ми се наложи да опиша целия случай.

Повдигаше ми се от лъжата пред този човек, който през цялото време се бе отнасял съвсем приятелски към мен, но не можех да си позволя да му кажа истината, защото тогава определено щеше да ми откаже помощта си.

— Знаеш ли, освен това май съм объркал нещо бележките си относно факса. Нали се сещаш, факса, който Поета изпрати в неделя до Куантико. Спомням си, че Боб тогава спомена, че получил подробностите от теб или Брас. Бих искал да знам точния час на получаването му. Ако го имаш, разбира се.

— А, задръж така, Джак.

Той остави слушалката още преди да му отговоря. Притворих очи и прекарах следващите няколко минути чудейки се дали всъщност търси информацията или първо проверява дали има право да ми я предоставя.

Накрая вдигна слушалката.

— Прощавай, Джак, но ми се наложи да преровя всички книжа тук. Факсът е бил получен от факсмашината номер 2 в комуникационната зала на академичните кабинети в три и тридесет и осем неделя сутринта.

Погледнах бележките си. Изваждайки три часа поради разликата във времето, получавах, че факсът е пристигнал в Куантико една минута след обаждането до централата в Куантико от стаята на Торсън.

— Всичко наред ли е, Джак?

— О, да, благодаря ти. А, имах още един въпрос.

— Давай.

— Така... Агент Томпсън изпрати проба от устната кухина на жертвата във Финикс. Орсулак.

— Точно така, Орсулак.

— Той искаше да идентифицира субстанцията. По негово мнение това беше лубрикант от презерватив. Въпросът, който имам, е дали е бил идентифициран като специфичен вид презерватив? Възможно ли е да се направи това? Било ли е направено?

Хейзълтън не ми отговори веднага.

— Това е странен въпрос, Джак — проговори накрая той.

— Да, знам, че е, но подробностите от случая и начинът, по който вие действате, направо ми вземат акъла. Много е важно да ги предам точно, това прави историята максимално достоверна.

— Задръж още една секунда.

Той отново остави слушалката, преди да му отговоря. Този път обаче почти не се забави с отговора си.

— Да, имам тази информация. Ще ми кажеш ли защо ти е?

Този път беше мой ред да замълча.

— Не — произнесох накрая аз, опитвайки се да възприема възможно най-честния тон. — Само се опитвам да проумея нещо, Брад. Ако се получи така, както си мисля, ФБР първи ще го научат. Повярвай ми.

Хейзълтън направи малка пауза.

— Добре, Джак, вярвам ти. А и освен това Гладън е мъртъв. Едва ли издавам някакви доказателства от процеса, а и освен това не можеш да постигнеш с това кой знае какво. За субстанцията се установи, че е близка по сходство с две различни марки. „Рамзес“ с лубрикант и „Троянски златни“. Проблемът е там, че те са две от най-популярните марки в страната. Не спадат към това, което бихме нарекли неопровержимо доказателство за каквото и да било.

Може и да не беше от доказателството, което той би вкарал в залата на съда, но „Рамзес“ с лубрикант беше марката, която Рейчъл бе пъкнала в ръката ми през нощта в събота срещу неделя в хотелската ми стая. Благодарих му и без повече думи затворих.

Всичко излезе така, както бях предполагал, и всичко си дойде на мястото. Какви ли не начини опитвах през следващия час да опровергая теорията си, но напразно. Това беше теория, изградена върху основата на подозрението и спекулацията, но тя работеше като машина, всички части в синхрон. А аз няхах никакъв пръст, който да пъкна между колелата ѝ.

Имах нужда от едно последно уточняване. Бледсоу. Крачех напред-назад в стаята в очакване да се обади, обзет от нетърпение. Излязох на балкона да глътна малко чист въздух, но и това не помогна. Отсреща ме гледаше втренчено човекът на „Марлборо“. Извисяващото му се на девет метра лице доминираше целия Булевард на залеза. Прибрах се в стаята си.

Изведнъж ми се допи кола. Излязох от стаята, като оставих пуснатото резето, за да не се затвори вратата сама, и се запътих по

коридора към автоматите за продажба. Въпреки лекарството нервите ми бяха опънати до скъсване. Добре знаех обаче, че тази напрегнатост за броени минути щеше да се превърне в своята противоположност, ако не се подкрепях с кафе и захар. Звънът на телефона ме свари на средата на коридора и аз се затичах. Сграбчих телефона, без дори да затворя вратата след себе си.

— Дан?

Тишина.

— Тук е Рейчъл. Кой е Дан?

— О! — Едва успях да си поема дъх. — Той е... а, просто приятел във вестника. Чакам да ми се обади.

— Какво ти е, Джак?

— Не мога да си поема дъх. Бях в коридора, когато чух телефона.

— Господи, сигурно е било като сто метра спринт.

— Нещо такова. Задръж малко.

Върнах се до вратата и затворих, после сложих маската на актьора, докато се върна на телефона.

— Рейчъл?

— Виж, исках само да ти кажа, че заминавам. Боб иска да се върна във Флорида и да разровя тая работа с РТЛ.

— О!

— Сигурно ще ми отнеме няколко дни.

Индикаторът за постъпващи съобщения върху телефона ми замига. Бледсоу, помислих аз и проклетх момента, който бе избрал да ми се обади.

— Добре, Рейчъл.

— Не е зле да прекараме някъде заедно, след като всичко приключи. Мислех да си взема отпуск.

— Така си и мислех, че ти е крайно време.

Сетих се за бележката върху календара на бюрото й в Куантико. Едва сега ме прониза мисълта, че това беше периодът, през който трябва да е отишла във Финикс и да е убила Орсулак.

— Не помня откога не съм излизала в отпуск. Искане ми се да посетя Италия — Венеция.

Не я уличих в лъжа. Нищо не й отговорих и това я изнерви. Оказах се твърде слаб актьор.

— Джак, ще ми кажеш ли какво има?

— Нищо.

— Не ти вярвам.

Поколебах се, преди да проговоря.

— Едно нещо не ми дава покой, Рейчъл.

— Кажи.

— Онази нощ, когато за пръв път бяхме заедно, звъних в стаята ти, след като излезе. Искях да ти пожелаая лека нощ, нали разбираш, и да ти кажа колко съм щастлив, че сме заедно. Но не ми отговори. Дори отидох до вратата ти и почуках. Никой не се обади. На следващата сутрин ми каза, че си срещнала Торсън в коридора. Не знам, това не ми излиза от ума.

— Кое не ти излиза от ума, Джак?

— Не знам, просто не ми излиза. Чудя се къде си била, когато ти се обаждах по телефона и когато чуках на вратата.

Не ми отговори веднага, но когато го направи, гневът ѝ пращеше по телефона като късо съединение.

— Джак, знаеш ли на какво ми приличаш? На един побъркан от ревност гимназист. Също като момчето от пейките, за което ми разказа. Вярно, тогава видях Торсън в коридора, така е, дори признавам, че той си мислеше, че търся него, че се нуждае от него. Но това беше всичко. Не мога да ти обясня защо не съм чула телефона ти, разбираш ли? Може би си избрал някоя друга стая, а може в този момент да съм била под душа и да съм си мислела каква чудна нощ сме прекарвали двамата с теб. А може би изобщо не е необходимо да ти давам обяснения или да се защитавам. Щом не можеш да преодолееш дребничката си ревност, тогава си намери друга жена и друг живот.

— Виж, Рейчъл, съжалявам, разбираш ли? Ти ме запита какво не е наред и аз ти отговорих.

— Явно си взел повече хапчета, отколкото е трябвало. Съветът ми към теб е да си отспиш, Джак. А сега извинявай, но гоня самолет.

И тя затвори.

— Сбогом — изрекох на безмълвието.

48.

Слънцето клонеше към залез и небето бе придобило цвета на зрял портокал с ивици фосфоресциращо розово. Беше красиво въпреки пляска на рекламните табла покрай булеварда. Стоях на балкона, опитвайки се да събера мислите си, докато чаках обаждането на Бледсоу. Той ми беше оставил съобщението по време на разговора ми с Рейчъл. А то гласеше, че не е в офиса си и ще ми се обади по-късно.

Загледах се в човека на „Марлборо“, с леко присвитите си очи със ситни бръчици около тях и с лице недокоснато от времето. Открай време беше един от героите ми, една икона, без значение, че винаги е бил изкуствен като страница от списание или знак от реклама. Спомних си как вечеряхме у дома, всеки път седнал от дясната страна на баща си. Как цигарата му непрекъснато димеше, а пепелникът му стоеше винаги отдясно до чинията му. Как станах пушач покрай него. Той ми изглеждаше също като човека на „Марлборо“. Поне тогава.

Прибрах се в стаята и телефонирах у дома. Обади се майка ми. Тя мина през цялата процедура на уточняването дали съм жив и здрав и нежно ме скастри, че не съм се обадил по-рано. Накрая, след като я успокоих и я уверих, че съм наред, помолих я да даде слушалката на баща ми. Не бяхме разговаряли от погребението, ако тогава изобщо бяхме разменили и две думи.

— Татко?

— Сине... Сигурен ли си, че си добре?

— Добре съм. А ти?

— О, разбира се. Само се тревожихме за теб, това е всичко.

— Недейте. Всичко е наред.

— Това е някаква лудост, нали?

— Имаш предвид Гладън ли?

— Да.

— Райли е тук, при нас. Ще прекараме заедно няколко дни.

— Това е хубаво, татко.

— Искаш ли да говориш с нея?

— Не, исках да говоря с теб.

Това го накара да замълчи, а може би го и поизнерви.

— В Лос Анжелис ли си?

— Ще остана още най-малко два дни. Аз просто... се обадох, защото исках... мислех си за разни неща и исках да ти кажа, че съжалявам.

— Да съжаляваш за какво, сине?

— За всичко. За Сара, за Шон, за каквото се сетиш. — Изсмях се така, както се смее човек, когато никак не му е до смях. — Съжалявам за всичко.

— Джак, сигурен ли си, че си добре?

— Добре съм.

— Виж, не е необходимо да ми казваш, че съжаляваш.

— Не, трябва.

— Виж... тогава и ние съжаляваме. Аз съжалявам.

След кратко мълчание отговорих:

— Благодаря ти, татко. Трябва да прекъсваме, имам работа. Кажете на мама довиждане от мен и поздрави Райли.

— Непременно. Защо не се отбиеш тук, когато се прибереш? Да изкараме заедно няколко дни, а?

— Непременно.

Затворих. Човекът на „Марлборо“ отново изплува в мислите ми. Погледнах през отворената врата на балкона и видях очите му да надзъртат над перилата. Ръката отново започна да ме наболява. Главата ми също. Знаех прекалено много, а никак не ми се искаше. Взех още едно хапче.

В пет и половина Бледсоу най-после се обади. Не ми съобщи добри новини. Това беше последният елемент от пъзела, последната нишка надежда, която така отчаяно стисках. Докато го слушах, изпитвах чувството, че кръвта се оттича от сърцето ми. Отново бях сам. А най-страшното беше, че жената, която така желаех, не само ме беше отритнала. Тя ме беше използвала и предала по начин, на който според мен никоя жена не беше способна.

— Това научих, приятел — каза Бледсоу. — Само си дръж шапката да не хвъркне. Друго нищо не мога да ти кажа.

— Давай.

— Рейчъл Уолинг. Баща ѝ се казваше Харви Уолинг. Не го познавах. Бях в патрула, когато беше детектив. Говорих с един от старите песове и той ми каза, че на твоя човек му викали Харви Гюрултаджията. Нали разбираш, не носел много и буйствал. Бил от самотните типове, живеел изолирано.

— Как е умрял?

— Ще стигнем и до там. Накарах един приятел да измъкне старата папка от архивите. Случило се е преди деветнадесет години. Чудна работа как не си го спомням. Сигурно тогава съм работил със заровена глава. Както и да е, срещнах се с моя човек в таверната „Фелс Палс“. Донесе папката. Определено е бил нейният старец. И нейното име е вътре. Тя го е открила. Той се самоубил. В слепочиято. Минало е като самоубийство, макар и да е имало и някои неясноти.

— Какви?

— Всъщност не са отбелязани. Другото, което е, че е бил с ръкавици. Вярно, било е през зимата, но го е направил в къщата си. Още рано сутринта. Следователят го е отбелязал в доклада си.

— Имало ли е следи от изгорели барутни газове по ръкавиците му?

— Да.

— Тя била ли е... Рейчъл била ли си е вкъщи, когато се е случило?

— Твърдяла, че е била горе в спалнята си и спяла, когато чула изстрела. В леглото си с кралски размери. Уплашила се, казала, че останала горе близо час след изстрела. После го открила. Това е според докладите.

— А майката?

— Не е имало майка. Тя се изнесла години преди това. Рейчъл останала сама с баща си.

Замислих се върху чутото до този момент. Споменаването на размера на леглото ѝ и нещо в начина, по който той беше произнесъл последните думи, ме разтревожиха.

— Какво още си научил, Дан? Не ми казваш всичко.

— Джак, нека те питам нещо. Имаш ли нещо с тази жена? Нали ти казах, че гледах по Си Ен Ен как те извеж...

— Дан, нямам време! Какво още не си ми казал?

— Добре, добре, единственото нещо, споменато като странно в докладите, бил фактът, че леглото му било оправено.

— За какво говориш?

— Леглото му. Било е оправено. Работата изглежда така: той станал, оправил си леглото, облякъл се, сложил си палтото и ръкавиците, все едно, че тръгва на работа, но вместо това седнал на стола си и си пуснал куршум в черепа. Или е било така, или е изкарал цяла нощ буден, мислейки за това, което му е предстояло да извърши, и после го е направил.

Депресията и умората ме връхлетяха като приливна вълна. Смъкнах се от стола на пода с телефонната слушалка, притисната до ухото.

— Човекът, който е движил делото по случая, е вече в пенсия. Мо Фридман. Познаваме се. Тъкмо вече започвах кариерата си като детектив, когато той приближаваше годините на пенсия. Но той е добър човек. Само преди няколко минути разговаряхме по телефона. Живее в Поконос. Запитах го за делото и за заключението му по него. Неофициалното заключение, казах му.

— И той какво ти отговори?

— Каза ми, че не се е задълбочил в него, защото и в единия, и в другия случай Харви Гюрултаджията си е получил заслуженото.

— Но каза ли ти какво е било мнението му?

— Според него леглото му е било оправено, защото никога не е спал в него. Никога. Според него бащата е спял с дъщеря си в леглото ѝ с царски размери и една сутрин пердето ѝ е паднало. Не знае нищо за развитието на нещата след това, нищо от това, което става в последните няколко седмици. Мо е на седемдесет и един лазарника. Обича да решава кръстословици, повдига му се от телевизията. Не знае, че дъщерята е станала агент от ФБР.

Бях загубил дар слово. Не можех дори да се помръдна.

— Джак, чуваш ли ме?

— Трябва да тръгвам.

Телефонната операторка в оперативната служба каза, че Бакъс бил приключил работния си ден. Когато я помолих да провери още веднъж, тя ме накара да чакам пет минути, като бях сигурен, че през това време си е пилила или лакирала ноктите. Когато се обади повторно, каза, че той определено си е тръгнал, и мога да го потърся на следващия ден сутринта. Затвори, преди да кажа каквото и да е.

Бакъс беше ключът за решаването на случая. Трябваше да го открия, да му кажа до какво съм се добрал и да го изиграя така, както иска той. Реших, че щом не е в оперативната служба, може да си е в мотела в Уилкокс. Трябваше да се върна там, за да си взема колата. Преметнах компютъра през рамо и тръгнах към вратата. Отворих я и видях Бакъс.

— Гладън не е бил Поета. Вярно, беше убиец, но не и Поета. Мога да го докажа.

Бакъс ме изгледа така, сякаш току-що му бях казал, че човекът на „Марлборо“ ми е намигнал.

— Джак, днес целият ден не ме оставяш на мира със странните си идеи. Първо мен, после Куантико. Дойдох тук, защото се притеснявам да не би да има нещо, което лекарите снощи са пропуснали. Помислих си, дали не е по-добре, ако отидем...

— Боб, не те обвинявам за тия ти мисли след всички въпроси, които ти зададох на теб и Хейзълтън. Но бях длъжен да изчакам, докато проверя всичко. Сега вече съм сигурен. Абсолютно сигурен. Мога да обясня всичко. Тъкмо излизах да те търся.

— Тогава да седнем и да ми обясниш за какво по-точно става дума. Ти ми каза, че съм пуснал лисицата в курника. Какво означава това?

— Това, което имах предвид, беше, че работата ви тук е да идентифицирате и заловите тези хора. Серийните престъпници, както ги нарече ти. А през цялото време сред редиците ви е имало един такъв.

Бакъс шумно въздъхна и поклати глава.

— Седни, Боб, и ще ти разкажа цялата история. Ако след като свърша, решиш, че съм луд, можеш да ме откараш в болницата. Аз обаче знам, че ти няма да си помислиш такова нещо.

Той приседна на ръба на леглото и аз започнах да разказвам историята, изброявайки ходовете и обажданията, които бях направил през следобеда. Отне ми повече от половин час да му разкажа само тази част. И тъкмо когато вече се канех да му дам интерпретацията на фактите, до които се бях добрал, той ме прекъсна с довода, който вече бях обмислил и бях готов да докажа.

— Ти забравяш едно нещо. Според думите ти Гладън си признал, че е убил брат ти. Накрая. Ти самият го каза и аз го прочетох в показанията ти този следобед. Ти дори си казал, че той те е разпознал като брата близък на Шон.

— Но той грешеше. Аз също. Никога не съм му споменавал името на Шон. Просто споменах само „моя брат“. Казах му, че е убил брат ми, а той реши, че някое от децата е било брат ми. Разбираш ли? Затова и каза, че е убил брат ми, за да го спаси. Мисля, че съдържанието, което влагаше в думите си, беше, че убива децата, защото е уверен, че след като е блудствал с тях, един ден те ще станат като него. Творението на Белтран. Така че във виденията си той се е виждал като техния спасител, помагайки им да не станат като него. Той нямаше предвид ченгетата, а само онези деца. Мисля дори, че той изобщо не знаеше за ченгетата. А що се отнася до това, че ме е познал, нали ме показаха по телевизията. Нали си спомняш репортажа на Си Ен Ен? Може да ме е запомнил оттам.

Бакъс заби поглед в пода; наблюдавах го как се мъчи да свърже случилото се с новите доводи и факти; по изражението му заключих, че я смята за правдоподобна.

— Добре — произнесе накрая той. — А какво ще кажеш тогава за Финикс, за стаите в хотела, за всичко онова? Как го виждаш сега?

— Ще стигнем и до там. Рейчъл го знаеше и се нуждаеше от някакъв начин или да отклони следствието, или да се увери, че то е свързано единствено с Гладън. Макар и всяко ченге в страната да жадуваше да му пръсне черепа, тя не би могла да знае, че това ще стане. Така че тя прави три неща. Първо, изпраща факса, онзи от името на Поета, от компютъра си до номера на централата в Куантико. Пише го по такъв начин, че информацията в него да свърже Гладън и убийствата на ченгетата. Спомняш ли си съвещанието, посветено на факса? Тя беше човекът, който каза, че това съобщение свързва всички случаи.

Бакъс кимна.

— След това — продължих аз — тя решава, че ако пошушне информацията на Уорън, това ще задейства публикацията на историята ми и останалите медии ще се включат в шумотевицата. Гладън непременно ще се натъкне някъде на историята и ще се покрие, разбирайки, че са го нарочили не само за убийствата, които е извършил, но и за тези на ченгетата. Така че тя се обажда на Уорън и му предава материалите. Няма начин да не е знаела, че той веднага ще отиде в Лос Анжелис, за да пусне във вестниците историята, след като вече е бил отрязан във фондацията. Може би се е обадил и ѝ е оставил бележка къде се намира. Следваш ли мисълта ми?

— Ти беше толкова уверен, че това е бил Гордън.

— Бях. И то по една много основна причина. Сметките от хотела. Касовата бележка обаче от магазина показва, че той дори не е бил в стаята си, когато е бил използван телефонът му, а Уорън днес ми се закле, че източникът му не е Торсън. А вече нямаше никаква причина да ме лъже, след като Гордън е мъртъв.

— А какво беше третото нещо?

— Мисля, че тя се е свързала чрез компютъра си с мрежата РТЛ. Не знам как е научила за нея. Може би някой се е обадил в бюрото, или нещо такова. Не съм сигурен. Но тя се вмъква. Не знам, може би когато изпраща един от онези файлове за Кумира нощ, които откри Клиърмаунтън. А това отново би било доказателство, свързващо Гладън с убийствата, извършени от Поета. По този начин тя му изхлузваше двойна примка. Дори и да не го бях убил и той да отричаше всичко, доказателството щеше да е налице и никой не би му повярвал, особено в светлината на всички онези убийства, извършени от него.

Поех си дъх, като по този начин давах възможност на Бакъс да обмисли казаното от мен.

— И трите обаждания тя е направила от стаята на Торсън — продължих след половин минута. — Поредният буфер. Ако се получеше някаква издънка, тя щеше да е на чисто. Обажданията бяха на сметката на Торсън. Но кутийката с презервативите обърка всичко. Ти самият от толкова време си свидетел на взаимоотношенията им. Те бяха на нож, но имаше и още нещо. Той все още е изпитвал нещо към нея и тя го знаеше. И го използва. Така че според мен, ако му е казала

да отиде и да купи презервативи, а тя през това време ще го чака в леглото му, той сигурно е излетял от вратата като при пожар. И аз мисля, че тя е направила точно това. Само че вместо да го чака в леглото му, е използвала телефона му. И когато Торсън се завръща в стаята си, нея вече я няма. Той не ми го обясни точно с тия думи, но ми го каза по заобиколен начин, когато работихме заедно завчера.

Бакъс кимна. Имаше вид на човек сполетян от трагедия. Добре го разбирах. Защото ясно виждаше накъде отиваше кариерата му. Първо компетенцията на ръководството му беше поставена под въпрос поради провала при ареста на Гладън, сега пък и това. Дните му като главен специален агент бяха преброени.

— Изглежда, че...

Той не довърши. Имах още да му разказвам, но не бързах. Бакъс се изправи и закрачи из стаята. Погледна през балконската врата към човека на „Марлборо“. Гледката очевидно не го впечатли толкова, колкото мен.

— Разкажи ми за луната, Джак.

— Какво имаш предвид?

— Луната на Поета. Ти ми разказа края на историята. Какво е началото? Как завършва една жена в ситуацията, в която се намираме в момента?

Той се обърна и ме изгледа предизвикателно. Търсеше нещо, каквото и да е, само и само да стъпи върху него и да ме обори. Изкашлях се, преди да започна.

— Трудна работа — отвърнах. — Трябва да питаш Брас.

— Ще го направя. Но нищо не пречи и ти да опиташ.

Замислих се, преди да започна.

— Младо момиче, може би на дванайсет-тринайсет години. Бащата я принуждава към сексуално съжителство. Майка ѝ ги напуска. Тя или е знаела какво става и не е могла да го спре, или просто не се е интересувала. Така или иначе, майката ги напуска и момичето остава само с баща си. Той е ченге. Детектив. Заплашва я, като я убеждава, че не може да го издаде, защото е детектив и ще научи. Казва ѝ, че няма да ѝ повярват и тя се хваща на думите му.

Така че един ден на нея вече ѝ пада пердето, а може да ѝ е било паднало през цялото време, обаче не е имала удобен случай или пък до този момент не е имала план. Този ден обаче все пак идва и тя го

убива, като го прави да изглежда така, сякаш се е самоубил. Самоубийство. И успява. Делото се води от детектив, който усеща, че нещо не е наред, но какво може да направи? Той разбира, че този човек си е получил заслуженото. И оставя нещата така.

Бакъс бе застанал на средата на стаята, забил поглед в пода.

— Знаех за баща ѝ. Официалната версия, искам да кажа.

— Накарах един приятел да провери подробностите по неофициалната версия.

— А после?

— После тя пораства. Силата, която е била събрала в онзи момент, за да го направи, компенсирала повечето поражения, нанесени на психиката ѝ. Тя съумява да го преодолее и остави зад себе си. Малцина в нейната ситуация успяват. Способно момиче е, отива в университета да изучава психология, за да проумее какво представлява самата тя. А малко след това дори е привлечена на работа във ФБР. Хитра е и успява да се придвижи бързо по стълбичката в бюрото, като един ден се озовава в отдела, който в действителност изучава хора като баща ѝ. И като нея. Нали разбираш, целият ѝ досегашен живот е преминал под знака на борбата да проумее, да разбере какво движи тези хора. И когато един ден шефът на екипа ѝ решава да изучават самоубийствата на полицаи, той отива при нея, защото знае официалната версия за смъртта на баща ѝ. Не истинската, а само официалната. Тя поема работата, съзнавайки добре, че причината да я изберат всъщност е баща ѝ.

На това място спрях. Колкото повече напредвах с разказа си, толкова по-силен се чувствах. Познанието на нечии тайни притежава заразителна власт. Наслаждавах се на способността си да изложат цялата история.

— Така — прошепна Бакъс. — И как се развиват по-нататък нещата за нея?

Прокашлях се.

— Нещата се развиват много добре — продължих аз. — Тя се омъжва за един от партньорите си по служба и нещата продължават добре. В един момент обаче всичко се обърква. Не знам дали напрежението от работата, спомените, неуспешният брак, а може би всичко това е изиграло роля. И един ден психиката ѝ рухва. Съпругът ѝ я изоставя, считайки, че тя е празна отвътре. Нарича я Нарисуваната

пустиня и тя го намразва за това. И тогава... тогава може би в паметта ѝ изплува денят, когато убива мъчителя си. Баща си. И след него идва и споменът за покоя, последвал постъпката ѝ... Освобождаването.

Погледнах го. Имаше унесено изражение; може би виждаше историята така, както я извличах от ада.

— Един ден — продължих аз — пристига молба за изграждане на нечий психологически портрет. Момче бива убито във Флорида, открито с осакатено тяло. Детективът, разследващ случая, иска характеристиката на човека, извършил това. Само че тя разпознава детектива, знае името му. Белтран. Име от миналото. Някъде споменато в някакво интервю, а тя знае, че той също е бил мъчител, насилник, също като баща ѝ, и че жертвата, която разследва, е по всяка вероятност негова.

— Правилно — изрече Бакъс, поемайки нишката. — Така че тя отива във Флорида при този човек, Белтран, и го убива. Също както баща си. Прави го да изглежда като самоубийство. Тя дори е знаела Белтран къде държи пушката си. Гладън ѝ го е казал. Явно не е било много трудно да го ликвидира. Хваща самолета, отива при него с документите си от бюрото и влиза в къщата му. Това отново ѝ донася покой. Запълва празнината вътре в нея. Само че този път покоят не трае дълго. Скоро тя е пак като изпразнена бутилка и трябва да го повтори. После пак, и пак, и пак. Следи убиеца Гладън и убива детективите, натоварени с разследването на жертвите му, като го използва да скрие следите си.

Докато говореше, Бакъс се бе втренчил в пространството.

— Тя е знаела всички номера, всички ходове — каза той. — Изтрила е презерватива с лубрикант в устата на Орсулак. Работа на истински гений.

Кимнах и поех на свой ред.

— Виждала е килията му и е знаела, че някъде в папките има снимка, която може да бъде открита някой ден. Но на нея книгите на По са се виждали добре. Всичко е било нагласено още от самото начало. Следва Гладън из цялата страна. Има усет. Знае от делата, които идват при нея, за изграждането на портрета на убиеца и кой ги води. Проследява го. Затова отива и убива ченгето, което ръководи делото. Прави всяко едно от убийствата си да изглежда като

самоубийство, но трябва да нагласи нещата така, че ако някой някъде не се усети, да го припише на Гладън.

Бакъс откъсна поглед от въображаемата си гледка.

— Някой като теб — каза той.

— Да. Някой като мен.

49.

По мнението на Бакъс историята ми напомняше чаршаф, проснат на силен вятър. Защипан само с няколко щипки и готов да отлети всеки момент.

— Нуждаем се от доказателства, Джак.

Кимнах. Той беше експертът. Но истинският процес вече се бе провел в душата ми и присъдата беше издадена.

— Какво ще правиш? — запитах.

— Мисля. Ти имаше... ти се беше сближил с нея, нали?

— Толкова ли беше очевидно?

— Да.

В продължение на цяла минута той не каза нищо. Крачеше из стаята, погълнат от вътрешния си диалог. Накрая спря и ме изгледа.

— Съгласен ли си да сложиш микрофон?

— Какво искаш да кажеш?

— Знаеш много добре. Довеждам я тук, оставям ви двамата насаме и ти измъкваш всичко от нея. Може да се каже, че си единственият способен да го направи.

Загледах се в пода. Спомних си последния ни разговор по телефона и колко лесно бе надзърнала под маската ми.

— Не знам. Не мисля, че ще успея да я разговоря.

— Така е. Може да заподозре нещо — изрече замислено Бакъс, отхвърляйки идеята. — И въпреки това само ти можеш да свършиш тая работа, Джак. Ти не си агент и тя знае, че ако се наложи, може да те преметне. — Щракна пръсти. — Сетих се. Няма нужда да слагаш микрофон. Защото ще те сложим вътре в него.

— Какво говориш?

Той вдигна пръст, давайки ми знак да замълча. Вдигна телефона, притисна слушалката между врата и рамото си и го понесе, докато набираще някакъв номер и чакаше да се обадят. Кабелът напомняше на въже, задържащо движението му до няколко метра във всички посоки.

— Събирай си нещата — каза ми той, докато чакаше да го свържат.

Изправих се и бавно започнах да изпълнявам нареждането му, събирайки оскъдните си вещи в калъфа на компютъра и в калъфката за възглавница, като през това време слушах как поиска да го свържат с агент Картър и после започна да издава разпореждания. Каза на Картър да се обади в комуникациите в Куантико и да изпратят съобщение до самолета с Рейчъл на борда. Заповяда им да отзоват самолета.

— Предай им само, че се появи нещо, което не е за обсъждане по въздуха, и я искам обратно тук — каза той. — Нищо повече. Ясно ли е?

Останал доволен от отговора му, той продължи:

— А сега, преди да го направиш, задръж така връзката с мен и позвъни на местния специален агент. Трябва ми точният адрес и комбинацията на бравата за земетръсната къща. Той знае какво имам предвид. Веднага потеглям натам. Искам да вземеш звукозаписна и видеотехника и двама добри агенти. Там ще те въведа в обстановката. А сега се обади на местния специален агент.

Изгледах любопитно Бакъс.

— Земетръсната къща?

— Това е една стара къща, която те използват след земетресението тук. Клиърмаунтън ми каза за нея. Намира се в хълмовете над Айдъл Вали. Цялата е в микрофони. Звук и видео. Миналата година по време на земетресението била разрушена. Истинските ѝ собственици просто са я изоставили, защото не са имали застраховка. Бюрото я взело на лизинг от банката и я използвало за ужилване на различни местни строителни и застрахователни инспектори, строителни и ремонтни компании. След земетресението имаше голям бум на мошениците. Операциите по ужилванията престанаха, но лизингът още си стои. Така че...

Той вдигна ръка, тъй като Картър отново се бе обадил. Бакъс слуша известно време и после каза:

— Точно на Мълхоланд и после първата пресечка вляво. Много е лесно. Какъв е номерът на вашата централа?

Той съобщи на Картър, че ще бъдем там преди него, като добави, че очаква пълно самоотдаване по случая, и след това затвори.

Докато се отдалечавахме от хотела, тайно магнах на човека на „Марлборо“. Поехме на изток по Булеварда на залеза към булевард „Лоръл Каньон“ и после по виещата се серпантина нагоре по планината.

— Как ще проработи това? — запитах. — Как ще успееш да доведеш Рейчъл до това място, където отиваме сега?

— Ще ѝ оставиш съобщение на телефонния ѝ секретар в Куантико. Ще ѝ кажеш, че си в дома на приятел, някой от вестника ти, който се е преместил да живее тук, и ще оставиш номера. После, когато разговарям с нея, ще ѝ кажа, че съм я повикал обратно, защото си се обаждал, отправяйки странни нападки към нея, но никой не знае къде си. Ще ѝ кажа, че според мен си взел твърде много обезболяващи таблетки, но че въпреки това трябва да те открием.

Усещах нарастващо безпокойство от перспективата да послужа като примамка, изправяйки се лице в лице с Рейчъл. Не знаех как щях да се справя.

— Разбира се, тя веднага ще схване каква е работата — продължи Бакъс. — Но няма да ти звъни. Вместо това ще проследи номера, добирайки се до адреса на къщата и ще дойде при теб, Джак. Сама. Поради една причина.

— Каква? — запитах, макар и много добре да разбирах.

— Или да се опита да разбере какво си научил... или да те убие. Защото ще смята, че ти си единственият, който го знае. Може би ще се опита да те убеди, че грешиш с налудничавите си предположения. Или може би направо ще се опита да ти пръсне черепа. Предполагам, че второто е по-вероятно.

Кимнах. Така си и мислех.

— Но ние ще бъдем там. Вътре в къщата, близо до теб.

Това едва ли беше успокоение.

— Не знам...

— Не се тревожи, Джак — проговори Бакъс, потупвайки ме окуражително по рамото. — Ти ще си в пълна безопасност и този път вече няма да има повече издънки. Това, за което си струва да си поблъскаш наистина главата, е как да ѝ развържеш езика. Запиши я, Джак. Накарай я да си признае само една част от историята на Поета, а останалото вече е наша грижа. Само направи така, че да се разприказва.

— Ще опитам.

— Всичко ще е наред.

Вече след Мълхоланд Драйв той зави надясно точно както му беше обяснил Картър и поехме по виещия се по планинския склон път, който ни предлагаше чудесен изглед. Изминахме така повече от два километра, докато стигнахме до Райтууд Драйв, след което завихме наляво и се спуснахме сред няколко разпръснати къщи, издигнати върху стоманени пилони, надвиснали над ръба на пропастта, несигурни доказателства за майсторството и желанията на създателите им да оставят отпечатъка от творчеството си върху всеки хълм в града.

— Как мислиш, дали вътре живеят хора? — запита Бакъс.

— Не знам. Аз самият едва ли бих желал да съм вътре по време на земетресение.

Бакъс караше бавно, за да не пропусне къщата, докато аз се мъчех да зърна за пореден път долината между къщите. Здрачът бавно падаше и светлините започваха да се запалват тук-там. Бакъс спря колата пред една къща точно на завоя на пътя.

— Ето я.

Беше малка и дървена. От мястото, на което се намирахме, пилоните не можеха да се видят, а и тя изглеждаше готова да отплува всеки миг в долината. Двамата останахме загледани известно време в нея, преди да се измъкнем от колата.

— Ами ако знае за къщата?

— Кой, Рейчъл ли? Няма откъде, Джак. Аз самият знам за нея единствено само защото Клиърмаунтън ми каза. И то под формата на клюка. Някои от момчетата от оперативната служба използват къщата при удобен случай, ако разбираш какво имам предвид. Когато са с някого, когото не могат да заведат въкъщи.

Извърнах се към него и той ми намигна.

— Хайде да излизаме — каза. — Не забравяй нещата си.

На входната врата имаше малък сейф с ключалка. Бакъс набра комбинацията и го отвори, измъквайки ключа от вътрешността му.

Отвори вратата и запали осветлението в една ниша до входа. Последвах го и затворих след себе си. Къщата беше обзаведена спартански, но аз дори не се огледах, защото вниманието ми мигновено беше привлечено от стената в дъното на всекидневната. Тя беше изградена изцяло от дебели стъклени панели, предлагащи

вълшебна гледка на цялата долина, проснала се в подножието на къщата. Прекосих стаята и се втренчих навън, хипнотизиран от светлините. В дъното на долината се виждаше склонът на друга планинска верига. Беше красиво. Приблжих се до стъклото, така че дъхът ми се отпечата върху него, и се вгледах в мрака под краката си. Обзе ме паника и отстъпих в същия миг, в който Бакъс запали лампата в стаята.

Едва тогава видях пукнатините. Три от стъклените панели бяха осеяни от паяжината на пукнатини. Обърнах се наляво и видях отразените ни разкривени изображения върху стената-огледало, която също не бе подмината от природното бедствие.

— Какво още се е случило тук? Безопасно ли е?

— Безопасно е, Джак. Но безопасността е относително понятие. Следващото голямо земетресение може да промени всичко... А колкото до останалите поражения, под нас има под. Всъщност би трябвало да кажа, че имаше. Клиърмаунтън спомена, че точно там били най-големите поражения. Разклатени стени, скъсани водопроводни тръби.

Пуснах компютъра и калъфката за възглавница на пода, като се върнах до задния прозорец. Погледът ми не можеше да се откъсне от долината и аз смело пристъпих до стъклото. Остър пукот се разнесе от входа, откъдето току-що бяхме влезли. Погледнах разтревожено към Бакъс.

— Не се безпокой, пилоните са проверени от специалист още преди да започнат операциите по ужилванията. Къщата няма да отиде никъде, Джак. Тя само изглежда така, а те са търсели точно този ефект за ужилванията.

Кимнах повторно, без да съм особено убеден.

— Единственото нещо, което ще ходи някъде, си ти, Джак.

Погледнах го озадачен в огледалото. И в начупеното му отражение видях учетворения револвер в ръката.

— Какво е това?

— Това е краят на пътя.

Подобно на лавина всичко мигновено дойде на мястото си. Бях допуснал възможно най-идиотската грешка, обвинявайки не този, когото трябва. И в същия миг осъзнах, че вината за това беше във вътрешната ми нагласа. Неспособността ми да вярвам и да приемам.

Бях възприел емоциите на Рейчъл по съвсем погрешен начин, търсейки фалша в тях, вместо истината.

— Ти — изрекох. — Ти си Поета.

Той не ми отговори. Леко се усмихна и кимна. И тогава проумях, че самолетът с Рейчъл изобщо не е бил отзован и че никакъв агент Картър заедно с други двама агенти нямаше да дойдат тук. Изведнъж проумях неговия план. Бакъс бе притискал с пръст вилката на телефона, докато бе водил въображаемия си разговор от стаята ми в хотела. Бях останал сам с Поета.

— Защо, Боб? Защо ти?

Бях толкова шокиран, че продължавах да го наричам с малкото му име като приятел.

— Това е една стара история, която не се различава по нищо от останалите — отвърна той. — Прекалено е стара и забравена, за да я възкресявам. А и едва ли има смисъл да я научиш, особено сега. Седни на стола, Джак.

Той ми махна с револвера към затрупания с вещи стол срещу дивана. После отново насочи дулото срещу мен. Не помръднах.

— Обажданията — проговорих внезапно осенен аз. — Ти си разговарял от стаята на Торсън.

Казах го повече само за да печеля време, макар и да съзнавах, че то вече нямаше никакво значение. Никой не знаеше, че съм тук. Бакъс се изсмя пресилено на предположението ми.

— Тогава просто извадих късмет — отвърна той. — Онази нощ регистрирах всички ни — Картър, Торсън, мен. След което разбърках ключовете. Проведох онези разговори от стаята си, но сметката беше на името на Торсън. Разбрах едва когато открих сметките в стаята ти в понеделник вечерта, докато ти беше с Рейчъл.

Спомних си думите на Рейчъл, че човек е ковач на собствения си късмет. Предполагам, че същото се отнасяше и за серийните убийци.

— Откъде разбра, че съм взел сметките?

— Изобщо не знаех, че си ги взел. Но ти си се обадил на Майкъл Уорън и си му казал, че си стиснал източника му за врата. След това той ми се обади, защото аз бях източникът му. Макар и да ми предаде, че си обявил Гордън за издайник, бях длъжен да разбера какво знаеш. Това беше и причината да те допусна повторно до следствието, Джак. Трябваше да разбера какво си научил. И едва когато влязох в стаята и

открих сметките, докато ти през това време чукаше Рейчъл в стаята ѝ, разбрах какво знаеш.

— И ме проследи по-късно, когато отидох в бара?

— Онази нощ ти извади голям късмет. Ако беше пристъпил навътре в онзи вход да видиш кой е там, всичко щеше да приключи още тогава. И когато на следващия ден ти не дойде при мен, а обвини Торсън, че се е вмъкнал в стаята ти, си помислих, че заплахата вече не съществува. Че вече окончателно си поел в другата посока. И наистина до днес всичко си течеше отлично, точно според плана, до момента, в който ми се обади и започна да разпитваш за презервативите и телефонните разговори. Знаех какво си мислиш, Джак. Знаех, че трябва да действам колкото мога по-бързо. А сега седни на този стол. Няма да те моля повторно.

Пристъпих до стола и седнах. Потърках длани в панталоните си и усетих как треперят ръцете ми. Стъклената стена вече беше зад гърба ми. Пред себе си виждах единствено Бакъс.

— Как научи за Гладън? — запитах. — За Гладън и Белтран?

— Аз бях ходил там. Спомняш ли си? Бях част от екипа. Докато Рейчъл и Гордън провеждаха другите интервюта, аз си побъбрих сладко с Уилям. От намеците му не беше трудно да идентифицирам Белтран. И след това само чаках Гладън да започне да действа. Знаех, че ще продължи, щом го освободят. Това беше в природата му. Знам го много добре. И го използвах като прикритие. Знаех, че ако някой ден работата ми се разкриеше, следите биха завели до него.

— А мрежата PTL?

— Нещо много се разбъбрихме, Джак. Дошли сме да вършим работа тук, а не да си чешем езиците.

Той приклепна, вдигна от пода торбата ми и после я изпразни, без да отделя и за миг очите си от мен. Протегна ръка и зашари с ръка сред вещите ми, все така приковал поглед в мен. Недоволно протегна ръка и към калъфа на компютъра, докато накрая намери флакона с таблетките, които ми бяха изписали в болницата. За миг ги поднесе пред очите си, прочете надписа и после отново погледна към мен.

— Тиленол с кодеин — изрече той със задоволство. — Ще подейства отлично. Вземи една, Джак. Не, по-добре вземи две.

Той ми подхвърли флакона и аз инстинктивно го улових.

— Не мога — казах. — Взел съм една само преди два часа. Не мога да пия други, докато не минат поне още два часа.

— Вземи две, Джак. Веднага.

Не бе повишил глас, но изражението на лицето му ме вледени. Помъчих се с капачката, но накрая успях да го отворя.

— Искам вода.

— Нямаш нужда за хапчетата от вода, Джак.

Пъхнах две таблетки в устата и имитирах преглъщане, като ги преместих под езика си.

— Добре.

— Отвори си широко устата, Джак.

Послушах го и той се приведе напред, но не чак дотам, че да успее да посегна към револвера му.

— Да ти кажа ли какво си мисля? Мисля, че са под езика ти, Джак. Но това няма значение, защото те ще се разтворят. Само ще ни забави с няколко минути. Имам...

Внезапно проскърцване отвлече вниманието му и той се огледа, но бързо се обърна към мен.

— Имам време.

— Ти си написал онези файлове в РТЛ. Ти си Кумирът нощ.

— Да, аз съм Кумирът нощ, благодаря ти за признанието. А що се отнася до предишния ти въпрос, научих за централата на РТЛ от Белтран. Онази нощ, когато го посетих, той беше така любезен да седне пред компютъра и да влезе в мрежата. По този начин, образно казано, аз заех мястото му в мрежата. Използвах паролите му и покъсно накарах системния оператор да ги промени на Едгар и Пери. Страхувам се, че господин Гомбъл никога не ще научи, че е пуснал лисица в курника, да си послужи с твоя израз.

Хвърлих поглед към огледалото от дясната ми страна и в него видях отразени светлините на долината зад мен. Толкова много светлини, толкова много хора, а няма кой да ме види и да ми помогне. Усетих как ме прониза страхът, внезапно уголемен от осъзнаването на пълното си безсилие и безнадеждност.

— Трябва да се отпуснеш, Джак — изрече все така монотонно Бакъс. — В това е разковничето. Чувстваш ли вече ефекта от кодеина?

Таблетките вече се бяха разтопили под езика ми, изпълвайки устата ми с противния си вкус.

— Какво ще правиш с мен?

— Ще направя с теб това, което направих с всички тях. Нали искаше да научиш за Поета? Ще научиш всичко, което има да се научава. Всичко. Сведения от първа ръка, Джак. Нали разбираш, ти беше поредният избор. Спомняш ли точно как гласеше факсът? Изборът е направен, той е пред очите ми. Това беше ти, Джак. През цялото време.

— Бакъс, ти си ненормален! Ти...

От внезапното ми избухване, без да искам, глътнах недоразтворените таблетки. Бакъс избухна в смях, очевидно наясно със ситуацията, но внезапно смехът му секна. Прониза ме със злобен поглед; немигащите му очи блестяха с мътен блясък. Внезапно проумях колко луд беше той; изведнъж ме осени, че тъй като Рейчъл не се бе оказала Поета, онова нещо, за което бях повярвал, че е било само отвличаща маневра от нейна страна, всъщност беше част от схемата на Поета, по която осъществяваше убийствата. Презервативите, сексуалните аспекти. Всичко това може би представляваше част от програмата му за убийства.

— Какво направи с брат ми?

— Това беше само между нас.

— Кажи ми.

Той въздъхна.

— Нищо, Джак. Нищо. Той беше единственият, който отказа да изпълни програмата ми. Единственият ми неуспех. Сега обаче съм много близо до втория си шанс. Този път няма да пропусна.

Сведох поглед към пода. Вече усещах ефекта на обезболяващите. Стиснах здраво очи и свих юмруци, но беше безнадеждно късно. Лекарствата бяха проникнали в кръвта ми.

— Нищо не можеш да направиш, Джак, така че се отпусни. Нека се получи пълен ефект. Скоро всичко ще приключи.

— Няма да можеш да се измъкнеш. Няма начин Рейчъл да не надуши, че стоиш зад цялата работа.

— Знаеш ли, Джак, мисля, че си прав. Тя ще разбере. А може вече и да е разбрала. Точно поради тази причина след този случай аз си тръгвам. Ти си последният в списъка ми, Джак, и после излизам в безсрочен отпуск.

Не го разбрах.

— Отпуск?

— Сигурен съм, че Рейчъл вече подозира нещо. Затова и през цялото време се стараех да я държа настрана, като я пращах във Флорида. Но това е само временна мярка. Скоро тя ще разбере всичко. Точно поради това смъквам кожата си и бягам. Крайно време е да се върна към единствената си същност, Джак.

Лицето му просия при последните думи. Помислих дори, че всеки миг ще пропее, но не го направи.

— Е, как е сега, Джак? Малко си замаян, нали?

Не му отговорих, но той го знаеше. Усещах се така, сякаш се свличам в някаква тъмна бездна, лодка, надвисваща над водопада. През цялото време Бакъс не отделяше поглед от мен, говорейки ми все така монотонно, като често използваше името ми.

— Отпусни се, Джак, нека ефектът бъде пълен. Просто се отпусни и се наслаждавай на тия моменти. Помисли за брат си. Помисли си какво ще му кажеш. Мисля, че трябва да му разкажеш какъв голям следовател се извъди. Двама в едно семейство, това е вече нещо. Помисли си за лицето на Шон. Усмехнато. Усмехнато на теб, Джак. А сега затвори очи и се опитай да го видиш, Джак. Давай. Нищо няма да ти се случи, ти си в безопасност, Джак.

Не можех да му се противя. Клепачите ми натежаха. Опитах се да отклоня погледа си от него. Втренчих се в светлините, отразени в огледалото, но умората не искаше да ме пусне. Притворих очи.

— Добре, Джак. Отлично. Виждаш ли вече Шон?

Кимнах; в следващия момент усетих ръката му върху лявата си китка. Той я постави върху облегалката на стола. После направи същото и с дясната.

— Чудесно, Джак. Ти си превъзходен обект. Толкова внимателен. А сега не искам да усещаш никаква болка, Джак. Каквото и да стане, не искам да усещаш никаква болка, разбираш, нали?

— Да — отвърнах.

— Не искам да се движиш, Джак. И наистина, Джак, ти не можеш да се помръднеш. Ръцете ти са отпуснати. Ти не можеш да ги помръднеш. Не е ли така?

— Да — отвърнах.

Очите ми все още бяха затворени и брадичката ми почиваше върху гърдите ми, но съзнавах всичко, което ме заобикаляше и ставаше

до мен. Сякаш тялото и разумът ми бяха разделени. Сякаш наблюдавах отнякъде собственото си тяло.

— А сега си отвори очите, Джак.

Отворих ги и видях Бакъс застанал пред мен. Революерът му беше в кобура под разкопчаното му сако, а в едната си ръка държеше дълга стоманена игла. Това беше моят шанс. Революерът беше в кобура, но аз бях като прикован върху стола с ръце в окови. Разумът ми повече не владееше тялото ми. Седях неподвижен и само гледах безпомощно как притиска върха на иглата към свободната ми длан. Той повтори процедурата с два от пръстите ми. Не направих никакво движение, за да му попреча.

— Добре, Джак. Мисля, че вече си готов за мен. Не забравяй, ръцете ти са като тежести. Не можеш да ги помръднеш колкото и да ти се иска. Не можеш да говориш, без значение колко жадуваш да го направиш. Но си дръж очите отворени, Джак, не искам да пропуснеш най-хубавата част.

Той се отдръпна и ме изгледа с блеснали очи.

— Кой е най-добрият сега, Джак? — запита той. — Кой е по-добрият от двамата ни? Кой спечели и кой загуби?

Целият се изпълних от най-дълбока погнуса. Не можех нито да помръдна, нито да проговоря, страхът ме беше завладял. Усетих сълзи в очите си, но те не потекоха. Ръцете му се плъзнаха към катарамата на колана.

— Ами че аз дори вече няма нужда ползвам повече гуми, Джак.

Светлината в нишата зад него угасна още с произнасянето на думите му. В следващия миг долових някакво движение във вече настаналия мрак и чух гласа ѝ. Гласът на Рейчъл.

— Не мърдай, Боб. Дори и на сантиметър.

Думите ѝ прозвучаха спокойно и уверено. Бакъс застина, втренчен в очите ми, сякаш можеше да види отражението ѝ в тях. Това бяха очи на мъртвец. Дясната му ръка, извън полезрението на Рейчъл, започна да се плъзга под сакото му. Исках да извикам, но не можех. В един миг напрегнах всички мускули, тялото ми се размърда на сантиметър и левият ми крак леко помръдна под стола.

Това обаче беше достатъчно. Хватката на Бакъс се разхлаби.

— Рейчъл! — извиках аз в същия момент, в който Бакъс измъкна революера от кобура си, извъртя се и стреля срещу нея.

Последва размяна на изстрели, при които Бакъс беше отхвърлен на пода. Чух как се пръсна един от стъклените панели и студеният вечерен въздух нахлу в стаята, докато Бакъс дращеше по пода да се прикрие зад стола, на който седях.

Рейчъл се хвърли иззад ъгъла, сграбчи лампата и я изтръгна от контакта. Стаята потъна в мрак, нарушаван единствено от разсеяната светлина откъм долината. Той изстреля още два куршума срещу нея; детонацията на оръжието му беше толкова близо до главата ми, че за момент оглушах. Усетих го как дърпа стола към себе си, за да си осигури по-добро прикритие. Бях като човек, идващ на себе си след дълбок кошмар. Започнах да се надигам, за да усетя само след миг ръката му върху рамото ми да ме придърпва обратно на стола.

— Рейчъл — извика Бакъс, — стреляш ли още веднъж, ще го убиеш! Нима това искаш? Хвърли оръжието и излез. Ще обсъдим всичко.

— Не го слушай, Рейчъл — извиках. — Ще ни убие и двамата! Застреляй го! Убий го!

Тя се претърколи още веднъж покрай надупчената от куршуми стена. Този път съвсем ниско по пода. Дулото на револвера ѝ сочеше точно над дясното ми рамо, но се поколеба. Бакъс обаче не изпитваше никакви колебания. Той стреля два пъти, докато Рейчъл се хвърляше обратно зад прикритието на ъгъла. Стената над нишата експлодира в парчета мазилка и прах.

— Рейчъл! — изкрещях аз.

Забих с всички сили токовете на обувките си в килима и блъснах стола назад.

Движението ми изненада Бакъс. Усетих как столът го халоса здравата; ударът го отхвърли настрана от прикритието му. В този момент Рейчъл отново изскочи иззад нишата и стаята експлодира в блясъка на поредицата ѝ от изстрели.

Зад гърба ми Бакъс нададе силен писък и после настана тишина. Очите ми бавно се нагаждаха към слабата светлина. Видях Рейчъл бавно да пристъпва напред към мен. Държеше револвера си високо в двете си протегнати ръце с неподвижни лакти. Оръжието сочеше зад мен. Бавно се извърнах. На ръба на разбитата стъклена стена тя спря и насочи оръжието си надолу в мрака, където бе изчезнал Бакъс, Стоя

така изваяна като статуя повече от половин минута, докато се убеди напълно, че е изчезнал.

Тишината сграбчи къщата. Студеният нощен въздух накара кожата ми да настръхне. Накрая тя се извърна и дойде при мен. Сграбчи ме за ръката и ми помогна да се изправа.

— Хайде, Джак — каза, — всичко свърши. Ранен ли си? Ударен ли си?

— Шон.

— Какво?

— Нищо. Ти добре ли си?

— Така мисля. Ударен ли си?

Погледът ѝ беше насочен към пода зад мен. Обърнах се. По пода имаше следи от кръв и разбити стъкла.

— Не, не е от мен — казах. — Ти го улучи. Или стъклото го е рязнало.

Двамата пристъпихме до ръба на пода. Долу имаше само мрак. Единствените звуци, които долитаха оттам, бяха на вятъра, шумолящ в клоните на дърветата, и шумът от движението по пътя.

— Рейчъл, съжалявам — произнесох. — Мислех си, че... Мислех си, че това си ти. Съжалявам.

— Не говори нищо, Джак. Ще го обсъдим по-късно.

— Мислех, че си излетяла.

— След разговора ни по телефона разбрах, че нещо не е наред. И тогава ми се обади Брад Хейзълтън и ми каза за какво си го търсил. Реших да поговоря с теб, преди да тръгна. Отидох до хотела и видях как тръгвате двамата с Бакъс. Не знам защо, но ви последвах. Сигурно защото Боб изпрати във Флорида мен, вместо Гордън. От този момент нататък вече му нямах вяра.

— Колко дочу от разговора ни тук?

— Достатъчно. Не можех да действам, докато не си прибереше оръжието в кобура. Съжалявам, че трябваше да минеш и през това, Джак.

Тя се отдръпна, но аз останах на ръба, втренчен в мрака долу.

— Не го попитах за другите. Не го попитах защо го е правил.

— Какви други?

— Шон, останалите. Белтран си е получил заслуженото. Но защо Шон? Защо другите?

— Няма обяснение, Джак. А дори и да е имало, никога няма да го научим. Колата ми е на пътя, малко по-надолу. Трябва да се върна и да повикам помощ и хеликоптер да претърси каньона. За да сме сигурни. Добре ще е да се обадя и в болницата.

— Защо?

— За да им кажа колко хапчета от техните си взел и да разбера какво да правим.

Тя тръгна към нишата на входа.

— Рейчъл — повиках след нея. — Благодаря ти.

— Няма защо, Джак.

50.

Малко след като Рейчъл излезе, рухнах върху дивана, потъвайки в меката бездна на мрака. В просъница долових шума от приближаващия се хеликоптер, но не можах да се събудя. Накрая, когато се събудих, беше вече три сутринта. Откараха ме на тринадесетия етаж на сградата на Федералното ведомство и ме вкараха в едно малко помещение за разпити. През следващите пет часа двама агенти с мрачни физиономии, които до този момент не бях виждал, ми задаваха въпроси, принуждавайки ме да повтарям историята си дотогава, докато накрая вече ми се повръщаше. За това интервю нямаше повикана стенографка, защото сега разговаряхме за един от техните хора и имах чувството, че искаха да пъхнат показанията ми в някакъв калъп, който да им е изгоден, преди да го обявят официално.

Някъде след осем накрая се смилиха и ми казаха да сляза до кафето да хапна нещо, докато доведат стенографката, за да запише официалната версия. Толкова пъти бяхме повтаряли историята, че вече знаех кой въпрос след кой следва и как точно искат да отговоря. Не бях гладен, но толкова исках да се измъкна от тази стая, да не им гледам повече физиономии, че бях готов да се съглася на всичко. Поне не ме ескортираха до кафето като някой затворник.

Открих Рейчъл седнала сама на една маса. Купих си кафе и посипана със захар поничка, която изглеждаше поне на три дни, и приближих масата ѝ.

— Мога ли да седна?

— Това е свободна страна.

— Понякога почвам да се съмнявам. Ония момчета, Купър и Кели, ме държаха затворен пет часа в онази стая.

— Трябва да разбереш нещо, Джак. Ти си вестоносецът. Те знаят, че след като излезеш отгук, ще разкажеш историята на вестниците и телевизията, а нищо чудно да напишеш и книга. Светът ще узнае, че във ФБР са открили гнило звено. Няма значение колко добра работа сме свършили или колко негодници сме спипали. Фактът, че сред нас е

открит изрод, ще обиколи света. Това ще бъде сензация, ти ще станеш богат човек, а ние ще бъдем принудени да живеем с това бреме оттук нататък. Това е причината, поради която Купър и Кели не се отнасят към теб като с примадона.

Известно време само я гледах мълчаливо. Вече беше закусила.

— Добро утро, Рейчъл — произнесох аз. — Защо не почнем още веднъж, а?

Това вече я вбеси.

— Виж, Джак, аз също нямам никакво намерение да се отнасям към теб като с примадона. Как би очаквал да реагирам сега?

— Не знам. През цялото време, докато бях горе с онези момчета и отговарях на въпросите им, мислех единствено само за теб. За нас двамата.

Огледах лицето ѝ за някаква реакция. Тя гледаше в чинията си.

— Виж, бих могъл да се опитам да ти обясня всички причини, поради които си мислех, че ти се криеш зад цялата история, но това няма значение. Всичко се свежда до мен, Рейчъл. У мен просто липсва нещо и... Не можех да приема обясненията ти без подозрение... сигурно е било някаква форма на цинизъм от моя страна. Всичко започна от едно малко съмнение, докато накрая надхвърли всякаква мярка. Рейчъл, моля те да ми простиш и ти обещавам, че ако ми дадеш една последна възможност, бих направил всичко, за да го превъзмогна. И ти обещавам, че ще успея.

Тя дори не вдигна очи. Бях отхвърлен. Всичко беше свършено.

— Рейчъл, мога ли да те запitam нещо?

— За какво?

— За баща ти. И за теб... Той... нарани ли те?

— Искаш да кажеш дали ме е изнасилил?

Гледах я мълчаливо.

— Това е част от мен и от моя живот и не съм длъжна да го обсъждам с когото и да било.

Завъртях с пръст чашката си с кафе, втренчен в нея, сякаш беше най-интересният предмет, който досега ми се бе случвало да видя.

— Е, трябва да се връщам горе — заявих накрая. — Отпуснаха ми само четвърт час.

Надигнах се да ставам.

— Каза ли им за мен? — запита тя.

Спрях.

— За нас? Не, опитвах се да избягвам темата, доколкото ми беше възможно.

— Не крий нищо от тях, Джак. Те вече така и така го знаят.

— Ти ли им каза?

— Да. Нямахме смисъл да крия каквото и да било от тях.

Кимнах.

— А ако им разкажа и те ме питат дали още сме,... дали още имаме връзка?

— Кажи им, че съдът още не се е върнал в залата.

Кимнах повторно и се изправих. Думата, която бе използвала, ми напомни за мислите ми от предната нощ, когато мислено бях произнесъл присъдата си над нея. Разбихах, че имаше пълното право да използва това доказателство срещу мен.

— Само те моля да ме известиш, когато произнесеш присъдата.

На излизане хвърлих поничката в кошчето до вратата.

Най-после на обяд Кели и Купър се смилиха окончателно над мен. Едва след това научих подробности за Бакъс. Крачейки из оперативната служба, с удивление забелязах колко обезлюдял беше отделът. Вратите на кабинетите бяха отворени и вътре се виждаха само празните бюра. Приличаше ми на детективско бюро по време на погребение на техен колега и в известен смисъл беше точно така. Малко остана да се върна в стаята за разпити при инквизиторите си да ги запитам какво става. Бях съвсем наясно, че не ме обичат и нямахме да ми кажат нищо, което не искаха или не бяха длъжни да ми казват.

Докато подминавах залата за връзки, дочух някакъв разговор по портативна радиостанция. Надзърнах и видях Рейчъл седнала в залата сама. На бюрото пред нея имаше стойка с микрофон. Прекрачих вътре.

— Здравей.

— Здравей.

— Свърших. Казаха ми, че вече съм свободен. Къде са всички? Какво става?

— Всички са излезли подир него.

— Търсят Бакъс?

Тя кимна.

— Мислех си... — Не довърших. Ставаше ясно, че не са го открили в подножието на склона. Не бях питал по-рано, защото бях убеден, че са намерили тялото му. — Господи! Как е могъл...

— Да оцелее ли? Кой знае? Изчезнал е, преди да стигнат до мястото с прожекторите и кучетата си. Там има едно високо евкалиптово дърво. По горните клони са открили следи от кръв. Според хипотезата им е паднал върху дървото, чиито клони са смекчили удара. Кучетата загубиха следите му по склона на хълма. От хеликоптера нямаше абсолютно никаква полза, освен дето всички хора от околността не можеха да мигнат. Всички, с изключение на теб. Още са там. Изпратили сме всичките си хора по улиците и болниците. До този момент нищо.

— Господи!

Бакъс все още беше някъде там. Не можех да го повярвам.

— Аз не бих се тревожила — каза тя. — Вероятността да тръгне подир теб или мен, за да си отмъщава, е практически равна на нула. Целта му е да избяга. Завинаги.

— Не това имах предвид — казах аз, макар че може би тъкмо това беше. — Просто е страшно. Такъв като него на свобода... Откриха ли нещо защо той...

— Работят върху случая. Брас и Брад водят разследването. Той обаче ще е много труден случай, Джак. Просто няма абсолютно никаква следа. Стената между двата му живота е дебела като врата на банков трезор. През някои от тях изобщо не можем да минем. През необяснимите. Само знаем какво има там, вътре. Семето. И един ден то си пуска своите метастази... и той започва да прави това, което до този момент е осъществявал единствено само във фантазиите си.

Не произнесох нищо. Исках само да продължава да ми говори.

— Ще започнат с таткото — продължи тя. — Чух, че Брас днес заминава за Ню Йорк да се срещне с него. Това е посещение, което не бих приела да направя за нищо на света. Синът ти заема мястото ти в бюрото и се оказва, че е герой на най-зловещия ти кошмар. Какво беше казал Ницше по този повод? Всеки, който воюва с чудовища...

— ... трябва да внимава в процеса на боя да не се превърне и той в чудовище.

— Да.

И двамата замълчахме замислени.

— Защо не си там, при другите? — проговорих накрая.

— Защото ми заповядаха да върша кабинетната работа, докато не проучат окончателно причините за стрелбата ми... и останалите ми действия.

— Не е ли това малко академично? Особено след като той дори не е мъртъв.

— Би трябвало, но има и други фактори.

— Ние двамата? Ние двамата един от тези фактори ли сме?

Тя кимна.

— Може да се каже, че професионалната ми преценка е поставена под въпрос. Емоционалната връзка със свидетел и журналист не спада към стандартните методики на ФБР. А тази сутрин пристигна и капакът на историята.

Тя дръпна един лист от бюрото си и ми го подаде. Беше изпратено по факса копие на едрозърнеста черно-бяла фотография. Снимка на двама ни: аз седнал на някаква маса и Рейчъл застанала между разтворените ми крака, целувайки ме. Няколко секунди се мъчех да го проумея и след това се сетих. Бяхме в залата за спешна медицинска помощ на болницата.

— Спомняш ли си онзи лекар, който надничаше през вратата? — запита Рейчъл. — Е, оказа се, че не е бил никакъв лекар. Било някакво лайно на свободна практика, което продало снимката на „Нашънъл Инкуайър“. Сигурно се е вмъкнал дегизиран. До вторник ще цъфнем по всички щандове за вестници в супермаркетите на цялата страна. И за да спазят каноните на лайнната си журналистическа етика, те ми го изпращат с молба за интервю или поне коментар. Какво мислиш, Джак? Какво ще кажеш за „що не се таковате“ като коментар? Как мислиш, дали ще го публикуват?

Оставих бланката върху бюрото и я погледнах.

— Съжалявам, Рейчъл.

— Знаеш ли, ти май нищо друго нямаш в главата си. „Съжалявам, Рейчъл. Съжалявам, Рейчъл.“ Не говори добре за тебе, Джак, ама никак не говори добре.

Малко остана да го повтора; вместо това само кимнах. Гледах и се зачудих за момент как съм могъл изобщо да направя такава грешка. И разбрах, че с това съм загубил и последния си шанс при нея. Изпълнен със съжаление към себе си, отново се върнах към всичко

онова, съставлявало едно цяло и убедило ме в нещо, за което сърцето ми трябваше да ми подсказе, че е грешно. Търсех оправдания, съзнавайки едновременно с това, че такива нямаше.

— Спомняш ли си онзи ден, когато се запознахме и ти ме отведе в Куантико?

— Да, спомням си.

— Онзи офис, в който ме остави тогава, беше на Бакъс, нали? За да се обадя по телефона. Защо го направи? Тогава бях решил, че е твой.

— Нямам офис. Имам бюро и работно пространство. Оставих те там, за да не се притесняваш излишно. Защо питаш?

— Нищо. Просто беше едно от онези неща, които ми изглеждаха... които ми се струваше, че си пасват толкова добре. Календарът на стената показваше, че той е бил в отпуск, когато Орсулак... Така че си помислих, че ме излъга, когато ми каза, че цяла вечност не си излизала в отпуск.

— Няма да говорим сега за тия неща.

— А кога? Не го ли направим сега, значи никога няма да разговаряме. Допуснах грешка, Рейчъл. Нямам никакво извинение за това. Но искам да знаеш само какво бях научил. Искам да разбереш, че аз...

— Пет пари не давам!

— А може би и никога не си давала.

— Не се опитвай да го стоварваш на гърба ми. Ти си този, който провали всичко. Не аз бях човекът...

— Какво направи тогава, онази, първата ни нощ, след като излезе от стаята ми? Позвъних ти, а теб те нямаше. Почуках на вратата ти, а теб те нямаше. Излязох в коридора и видях Торсън. Идваше от аптеката. Ти го изпрати там, нали?

Рейчъл дълго време остана с поглед забит в бюрото.

— Отговори ми поне на този въпрос.

— Аз също го видях в коридора — изрече меко тя. — Преди теб. След като излязох от стаята ти. Изпаднах в такъв бяс, когато го видях, от това, че Бакъс го беше повикал. Направо кипях. Искях да му причиня болка, да го унижа. Имах нужда да направя нещо, каквото и да е, само да не се пръсна...

И с обещанието, че ще го чака, тя го изпраща до аптеката за презервативи. Но когато той се връща, не я заварва.

— Бях си в стаята, когато си ми звънил и когато почука. Не ти отговорих, защото мислех, че е той. Той би постъпил също като теб. Два пъти чукаха на вратата ми. Два пъти ми звъняха. Но не се обадох.

Кимнах.

— Не се гордея с постъпката си — каза тя. — Особено сега.

— Всеки има неща, с които не се гордее, Рейчъл. Те обаче се случват. Нищо не би могло да ги спре.

Тя не каза нищо.

— Тръгвам, Рейчъл. Надявам се нещата да се развият благоприятно за теб. Надявам се и един ден да ми се обадиш. Ще чакам.

— Сбогом, Джак.

Протегнах ръка към нея. Проследих с длан очертанията на брадичката ѝ. Очите ни се срещнаха за миг. Отдръпнах се и излязох.

51.

Той лежеше сгушен в мрака на тунела за отводняване при урагани и почиваше, съсредоточил се върху овладяването на болката. Знаеше, че инфекцията е плъзнала по тялото му. Раната беше дребна като поражение, проходна нищо и никаква рана, разкъсала горния абдоминален мускул при преминаването на куршума, но беше инфектирана и той чувстваше как отровата сладостно пълзеше по тялото му, нашепвайки му мисли да се отпусне и да заспи.

Загледа се към дъното на тъмния тунел. Някъде отгоре се процеждаше слаба светлина. Той се подпря на хлъзгавата стена и с усилие се изправи на крака, поемайки пак напред. Само един ден, мина му през ума. Изкарай първия ден и ще се справиш и през останалите. Това беше мантрата, която неспирно си повтаряше през цялото време.

В известен смисъл това му бе донесло облекчение. Въпреки болката и глада облекчението беше взело връх. Край на неестественото разделение. Край на фасадата. Бакъс вече не съществуваше. Беше останал само Кумирът ноц. А Кумирът ноц щеше да триумфира. В сравнение с него всички други бяха нищожества, които не можеха да сторят нищо, с което да го спрат.

— НИЦО!

Гласът му отекна в тунела сред мрака и се стопи. Притиснал ръка към раната си, той се запъти напред.

52.

В края на пролетта един инспектор по канализациите от градската управа откри човешки останки в един тунел, търсейки източника на неприятни миризми, предизвикал оплакванията на живеещите наблизно.

По останките бяха открити неговите документи за самоличност, значката му от ФБР и дрехите му. Откритото тяло, или поне това, което беше останало от него, се намираше върху бетонния под на една подземна пресечка на два отводнителни канала. Причината за смъртта остана неизвестна поради силно напредналия стадий на разлагане, усилен от влагата в гъмжащия от микроорганизми канал и допълнен от действията на бродещи подземни хищници. Медицинският експерт откри нещо подобно на проходна рана и едно счупено ребро в прогнилата плът, но никакви остатъчни частици от куршум, който да докаже със сигурност, че е била причинена от Рейчъл.

Що се отнася до самата идентификация, там работата също беше двусмислена. Действително бяха открили значката, документите му за самоличност и дрехите, но нищо друго, което да доказва със сигурност, че това са останките на специалния агент Робърт Бакъс Младши. Животните, нападнали тялото — ако това изобщо са били животни — бяха изгризали изцяло долната челюст и онази част от горната, съдържаща евентуалния мост, който би го идентифицирал.

За мен това беше достатъчно. За останалите — също. Брад Хейзълтън ме повика, за да ми съобщи всички тези факти. Осведоми ме, че бюрото официално е приключило със случая, но въпреки това има пуснати хора, които продължават да го търсят. Неофициално. Според него някои хора гледали на откритието в тунела като на нищо друго, освен кожа, която Бакъс е оставил след себе си, вероятно някакъв бездомник, с когото се е сблъскал в тунелите. Сподели, че според него Бакъс е жив и здрав. Напълно споделях мнението му.

Брад Хейзълтън ми каза, че макар и официалното търсене на Бакъс да е приключило, изследването на психологическите му мотивации продължават. Агентите прекарвали три дни в кооперацията му, която се намирала близо до Куантико, но не открили нищо, което да напомни за втория му живот. Никакви сувенири от убийствата, никакви изрезки от вестниците със съобщения за тях, нищо.

Излязоха наяве само дребни подробности. Един баща перфекционист, който никога не жалел пръчката. Маниакалната пристрастеност към чистотата; спомних си бюрото му в Куантико и как беше оправил календара, след като бях станал. Връзка, прекъснатата години по-рано от бъдещата му съпруга, която разказала на Брас Доран, че той настоявал тя да взема душ непосредствено преди и след като са правили любов. Приятел от колежа, който отишъл при Хейзълтън и му разказал, че веднъж Бакъс бил споделил пред него, че когато като дете подмокрял чаршафите, баща му го заключвал с белезници към тръбите в банята; факт, отречен с негодувание от Бакъс Старши.

Но това не бяха отговори на въпросите. Те представляваха дребни детайли от една далеч по-сложна личност, за която можеха само да гадаят. Спомних си веднъж какво ми беше казала Рейчъл. Че цялата работа била все едно да се опитваш да събереш счупено огледало. Всяко късче отразява частица от субекта. Но ако субектът се раздвижи, същото прави и отражението му.

Останах в Лос Анжелис. Един хирург от Бевърли Хилс закърпи ръката ми и сега вече ме наболява едва след напрегнатата работа с компютъра.

Наел съм къщичка сред възвишенията и при хубаво време виждам водите на Тихия океан как блестят от слънцето. При лошо време гледката е потискаща и аз държа щорите пуснати. Понякога нощем чувам воя на койотите, които се давят едни други в Никълс Каньон. Тук е топло и още нямам желание да се връщам в Колорадо. Редовно се чувам с мама, татко и Райли, по-често дори, отколкото когато бях там; но тамошните призраци ме плашат повече от тукашните.

Официално съм в отпуск. Грег Глен иска да се върна при тях, но аз още се въздържам с отговора си. Вече мога да си позволя. Сега съм известен журналист — Лари Кинг вече ме кани в „Найтлайн“, а Грег иска да ме запази за вестника. Така че засега съм в безплатен и безсрочен отпуск, докато си напиша книгата.

Агентът ми вече я продаде, също и филмовите права, за повече пари, отколкото бих могъл да получа в „Роки“ за десет години. Но по-голямата част от тях ще бъдат преведени в един фонд за нероденото бебе на Райли. Бебето на Шон. Не бих могъл да се оправя с такава огромна сума в сметката си, а и без това не мисля, че я заслужавам. Това са кървави пари. От първото плащане на издателя съм заделил сума, достатъчна, за да покривам разходите си в Лос Анжелис и за едно евентуално пътуване до Италия, след като приключа с първата редакция.

Защото там е Рейчъл. Хейзълтън ми каза. Когато ѝ съобщили, че я местят от Секцията за бихейвиористични науки и изобщо от Куантико, тя си взела отпуск и заминала отвъд океана. Чакам да ми се обади, но още не го е сторила. Не смятам, че скоро ще го направи, както и не мисля, че ще замина за Италия, както веднъж ми беше предложила. Нощем призрактът, който ме преследва най-често, е онова в душата ми, което ме накарва да подлагам на съмнение единственото нещо, което желяех най-силно.

53.

Смъртта е моят занаят. Вадя си хляба от нея; тя е наковалнята за професионалната ми репутация. Печеля от нея. Непрекъснато е около мен, но никога не е била толкова близо, както в онези моменти с Гладън и Бакъс, когато ми дишаше в лицето, доближила ме око до око, посягаща с костеливите си пръсти към мен.

Най-много си спомням очите им. Не мога да заспя, без да помисля за очите им. Не за това, което видях в тях, а за онова, което отсъстваше. Отвъд тях имаше само мрак. Едно празно отчаяние, толкова привличащо, че понякога се улавям как прогонвам съня, за да мисля върху него. И когато мисля за тях, не мога да не си спомня за Шон. Моят брат-близък. Мисля си дали е погледнал в очите на убиеца си накрая. Дали е видял онова, което аз видях. Зло, чисто и изгарящо като пламък. Още скърбя за Шон. И винаги ще скърбя. И се чудя, докато чакам Кумира ноц, кога ще видя отново онзи пламък.

БЛАГОДАРНОСТИ

Бих искал да изразя благодарността си към следните хора за тяхната чудесна работа и подкрепа.

На редактора ми Майкъл Пийч за дългата и упорита работа по ръкописа ми и на колегите му в Литъл, Браун, особено на моя приятел Том Ръш, за всичките им усилия в моя помощ. Също и на агентите ми Филип Шпитцер и Джоел Готлър, които ме подкрепиха още от момента, когато всичко беше само една идея.

На съпругата ми Линда и на членовете на семейството ми, които ми осигуриха безценна помощ, като четяха ръкописите ми и ми сочеха грешките.

По отношение на проучвателната ми работа искам да благодаря на Бил Райън и Рик и Ким Гарца за тяхната помощ и търпение, с което отговаряха на въпросите ми.

Бих искал също така да благодаря и на множеството продавачи на книги, с които се запознах през последните няколко години, насочили читателите към моите книги.

И накрая безкрайната ми благодарност към Едгар Алън По за поезията му.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.